

Lăng Đăng Giang Hồ Chi Âm Tương Tư

Contents

Lăng Đăng Giang Hồ Chi Âm Tương Tư	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 1-3	6
4. Quyển 1 - Chương 1-4	10
5. Quyển 1 - Chương 2-1	13
6. Quyển 1 - Chương 2-2	16
7. Quyển 1 - Chương 2-3	20
8. Quyển 1 - Chương 3-1	24
9. Quyển 1 - Chương 3-2	26
10. Quyển 1 - Chương 3-3	29
11. Quyển 1 - Chương 4-1	32
12. Quyển 1 - Chương 4-2	35
13. Quyển 1 - Chương 4-3	40
14. Quyển 1 - Chương 5-1	43
15. Quyển 1 - Chương 5-2	46
16. Quyển 1 - Chương 6-1	49
17. Quyển 1 - Chương 6-2	54
18. Quyển 1 - Chương 7-1	58
19. Quyển 1 - Chương 7-2	63
20. Quyển 1 - Chương 8-1	68
21. Quyển 1 - Chương 8-2	72
22. Quyển 1 - Chương 9-1	77
23. Quyển 1 - Chương 9-2	81
24. Quyển 1 - Chương 10-1	84
25. Quyển 1 - Chương 10-2	87
26. Quyển 2 - Chương 1-1: Giới Thiệu	91
27. Quyển 2 - Chương 1-2	91
28. Quyển 2 - Chương 1-3	96
29. Quyển 2 - Chương 2-1	102
30. Quyển 2 - Chương 2-2	106
31. Quyển 2 - Chương 3-1	111
32. Quyển 2 - Chương 3-2	115
33. Quyển 2 - Chương 4-1	120
34. Quyển 2 - Chương 4-2	124
35. Quyển 2 - Chương 5-1	129
36. Quyển 2 - Chương 5-2	134
37. Quyển 2 - Chương 6-1	139
38. Quyển 2 - Chương 6-2	143
39. Quyển 2 - Chương 7-1	147
40. Quyển 2 - Chương 7-2	153
41. Quyển 2 - Chương 8-1	157

42. Quyển 2 - Chương 8-2	161
43. Quyển 2 - Chương 9-1	165
44. Quyển 2 - Chương 9-2	170
45. Quyển 2 - Chương 10	174

Lãng Đăng Giang Hồ Chi Âm Tương Tư

Giới thiệu

Edit:Hạ KỳThể loại: cổ trang, giang hồ, nhất công nhất thụHơn ai hết chính Hàn Hàn càng hiểu rõ ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-am-tuong-tu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Đêm đã khuya, trong quán ân khách đến lại đi, mấy thiếu niên ăn mặc xinh đẹp dựa vào hành lang dài cười nói vui vẻ, thân hình non nớt, trước ngực mơ hồ lộ ra da thịt tuyết trắng khiến người khác không khỏi mơ màng.

Tiếng ti trúc không dứt bên tai, bỗng có tiếng thở dốc hướng đến, hồng đăng treo trên cao dưới ánh trăng khẽ lay động, cơn gió lướt qua khiến ánh nến trở nên mơ hồ, không ai thấy rõ được biểu tình của ai, tại đây trong Tần lâu sở quán.

Hàn Hàn kéo thân mình mệt mỏi trở lại thiên viện, hần cả người ướt đẫm, một trận hàn phong thổi qua khiến cả người hần run rẩy không thôi.

Hần thật sự lúc này nghĩ không ra người nợ lão yêu như thế nào lại nhằm vào hần, chính mình rốt cuộc là gây sự gì với hần?

Hần cũng bắt quá chỉ là cái tiểu tử trong Tương công quán, theo như những lời người nợ nói về mình, không những vừa điếc vừa câm lại còn có khuôn mặt xấu xí, người nợ vì cái gì còn gây sức ép với hần, hần nghĩ trái nghĩ phải một hồi chính là không nghĩ ra.

Những người khác ở thông phô (kí túc xá) đều đang làm việc phía trước, trong đại ốc tử chỉ có một mình hần. Hần vội vàng đem vạt áo giải khai cởi bỏ áo khoác, sau đó trở mình tìm kiếm tìm trong rương, muốn tìm ra một y phục đủ dày để thay.

Đột nhiên một trận gió thổi tới, làm tắt ngọn đèn vừa điểm trên bàn, chợt nghĩ tới việc nếu có năm ngón tay bất ngờ đưa ra khiến cho Hàn Hàn hoảng sợ, hần xoay người nghĩ muốn đốt đèn, nhưng mới đi đến bên cạnh bàn, liền bị hai cánh tay như thép chặt chẽ cô trụ.

Hàn Hàn bị dọa một thân mồ hôi lạnh, trực giác phản ứng bắt đầu giãy dụa.

Đối phương từ phía sau gắt gao ôm hần, lực đạo mạnh tới nỗi hần cơ hồ nghĩ đến chính mình xương cốt sắp muốn nát, hơi thở nóng rực phun ở bên tai hần, hần càng muốn thoát ra, đối phương liền ôm hần càng chặt.

Hàn Hàn tâm đập nhanh đến độ muốn nhảy ra khỏi yết hầu, thầm nghĩ sao lại có người chạy đến thiên viện của hạ nhân? Chẳng lẽ không có cái gì đặc biệt yêu thích, liền đi yêu tiểu tư của Tương công quán đi!

Vùng vậy một hồi Hàn Hàn phát giác nơi đối phương gắt gao áp sát vào mũi mình, không phải vốn là nơi rất mềm mại thể nhưng càng ngày càng cứng, làm sắc mặt hắn lập tức trắng bệch.

Giữa cổ họng hắn truyền ra khí âm “Khách, khách, khách”, kích động cổ gồng hô to, nhưng mà cổ họng bất đắc dĩ sớm đã phát không ra tiếng, bất luận như thế nào cổ gồng cũng chỉ là vô ích.

Đột nhiên Hàn Hàn bị áp đến tấm ván gỗ trên giường, rồi sau đó cả thân bị lật ngược. Lúc này Hàn Hàn bắt đúng thời cơ, gấp đầu gối muốn đập cái tên gia hỏa tuyệt tử tuyệt tôn này. Chỉ tiếc đối phương động tác so với hắn còn nhanh hơn, cầm đầu gối của hắn hướng sang bên cạnh, rồi sau đó cả thân thể liền nhập vào giữa hai đùi hắn, cả người đưa hắn gắt gao chế trụ.

“Khách.....” Dâm tặc!

Đối phương bất động, hơi thở dồn dập phả trên mặt hắn, đứt quãng, tựa hồ như đang gấp rút muốn nói điều gì.

Đột nhiên người này thân thủ sờ soạng mặt mình, rồi sau đó “Xoát –” một tiếng đem nhân bì diện cụ cấp dính đầy máu trên đầu kéo xuống, lộ ra khuôn mặt nguyên bản.

Một giọt huyết dừng ở trên khuôn mặt Hàn Hàn, Hàn Hàn hoảng sợ, theo trong kinh hãi từ từ bình tĩnh trở lại, lẳng lặng đưa mắt nhìn người này.

Ngoài phòng tinh nguyệt giao huy, rõ ràng chiếu sáng khuôn mặt của người này, nhưng Hàn Hàn vẫn không thể tin, có chút hoảng hốt vào mắt mình, nghĩ đến khuôn mặt tuấn dật cơ hồ cách biệt ngàn năm vạn năm.

Đối phương trên người truyền đến nhàn nhạt mùi hương khiến Hàn Hàn vừa quen thuộc lại xa lạ, hắn cảm thấy được chính mình phải nhận ra y mới đúng, nhưng như thế nào kia giữa trận hỗn loạn vừa rồi lại cái gì cũng không có phát hiện, còn đem y đánh úp xuống giường đi!

“Tiểu Hàn, Tiểu Hàn, Tiểu Hàn!” Mục Tương khai khếp khếp mở mở trong miệng, bắt giác hô tên hắn, lo lắng trong mắt y, chứa đầy bóng dáng của hắn.

[A Tương.....] Hàn Hàn khẽ thở ra, thì thào nói.

Như thế nào chính là..... Người.....

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Bốn tháng trước, Hàm Dương.

Lúc Hàn Hàn từ trên lầu Tô Tuyết lầu đi xuống, trời hửng còn sớm, giáng hồng đăng (đèn lồng đỏ) bắt đầu được giăng lên, trong thanh lâu, các cô nương ăn mặc trang điểm lộng lẫy cũng dần dần xuất hiện phía trên đại đường.

Bàn tay giữ chặt tại lồng ngực, nụ cười thỏa mãn chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt thanh tú của y.

Hàn Hàn một thân y phục thiên lam, đai lưng màu xám bạc, đeo phía trên một thanh kiếm vô danh. Hắn ngũ quan vốn vạn phần thanh tú, đương nhiên không phải cái loại Giang Nam nam tử vẻ đẹp như sương khói, mà là tinh diệu tế tảo (tinh tế như được chạm khắc), từng nét từng nét chậm rãi tạo nên khí khái tài hoa lạnh lợi. Do tập võ từ nhỏ, thân hình của y so với thường nhân càng rắn rỏi khôi ngô, chính là kia thất lưỡng có chút hơi gầy, khiến người ta có cảm giác khó nắm bắt.

Các cô nương tổng vãng nghênh lai khi nhìn thấy mặt cười kia của y, không khỏi say đắm đến ngẩn ngơ, chàm rượu liền làm rượu đổ ra ngoài, thuyết tiểu liền cũng bỏ quên trên bờ môi không kịp thu hồi. Khá

Hàn Hàn cũng không quay đầu lại mà rời khỏi thanh lâu nổi danh nhất phía Nam này, trong đầu chỉ nghĩ đến thứ bảo bối khó khăn lắm mới có được đang nằm trong lòng ngực.

Vu vu hồi hồi, hoàn hoàn tương khẩu bên trong Tô Tuyết lâu, cảm sự không biết vì ai phủ cảm, ca kĩ giọng hát uyển chuyển đa tình, xướng lên khúc ca lả lướt lay động lòng người:

Oan gia a oan gia, tâm lý đầu điểm ký ám địa lý tương tư, chủ lý đầu bất thuyết nhân để hạ loạn phiêu.

Tử tương a tử tương, lộng đắc ngã tâm nhi phan phan khiêu, tâm can tràng tử giao...

(Oan gia a oan gia, trong lòng thâm tương tư người, miệng không dám nói ánh mắt rồi bời.

Tử tương a tử tương, khiến cho tim ta đập liên hồi, tâm can đau đớn không thôi...)

Hàn Hàn thoáng sửng sốt, lập tức nhăn mày. Khúc ca này y từng nghe một người nào đương lúc ngao được (ninh thuốc) xướng qua, người nọ một bên xướng một bên phe phẩy quạt hương bồ, cái miệng cong cong lắc lắc qua lắc lại.

Chính là người kia hiện giờ ẩn cư đi, cũng không gặp lại nữa, nghĩ đến đây đôi lông mày nhăn lại đó chậm rãi giãn ra, cũng không biết người nọ ra sao?..... Có hay không?..... Hết thấy mạnh khỏe.....

Khi y bước ra khỏi Tô Tuyết lâu, bỗng cảm thấy một trận kinh phong tập thẳng trước mặt. Hắn chỉ thoáng thấy một mặt hồng sắc sáng lên, còn chưa kịp suy tư, cánh tay liền duỗi ra phía trước, toàn thân cước bộ trụ vững phá tan lực đạo của đối phương đang đánh tới, đem mặt lượng hồng kia kéo vào trong lòng.

Nhưng khi Hàn Hàn thấy rõ giai nhân ở trong lòng ngực, y ngạc nhiên hô: “Ngọc nhi, như thế nào là nàng?”

Bị người kia vững vàng đỡ lấy Ôn Ngọc cũng nhất thời sửng sốt, nhưng lập tức phục hồi lại tinh thần, chỉ vào phía trước bọn họ hai gã nam tử nhìn vốn đoan chính nhưng sắc mặt lại mang vẻ bi ối, hai mắt đầm lệ nói:

“Biểu ca, hai người kia đùa giỡn ta, chính là ta đánh không lại bọn họ!”

Kia hai gã nam tử xuyên kim đai ngân (mặc vàng đeo bạc, ăn mặc sang trọng), phía sau gia đình vô số, bị Ôn Ngọc lên án như vậy chẳng những không chịu lui bước, ngược lại còn cứ vậy tiến tới, trong tay phe phẩy quyền phiến. Trong đó một tên nước miếng giàn giụa nói: “Trang phục đẹp thế kia, nói cho đại gia ta biết nàng là cô nương trong gian lâu nào, đại gia ta đêm nay sẽ bao nàng!”

Tên còn lại mở miệng trêu đùa: “Nam nhân này là ai? Ân khách của ngươi sao? Ai, vị huynh đài này, tiền lai hậu đáo quý củ này ngươi hẳn biết? Cô nương này đập vào mắt hai anh em chúng ta trước, ngươi mau mau buông tay đi!”

Hàn Hàn nghe vậy, lập tức chẳng khác gì như ăn phải pháo trúc, giận dữ nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật, đùa giỡn con gái nhà lành còn thể thống gì!”

Đối phương lại cười lớn. “Thái dương đều đã xuống núi, cái gì là thanh thiên bạch nhật! Huống chi nơi này chính là hoa phố, con gái nhà lành sao lại đến đây?”

Hàn Hàn lộ ra khuôn mặt tuần tú đỏ ửng lên, tức giận rút bội kiếm bên hông nhắm thẳng hai gã Đãng Đồ Tử[1]kia chém tới.

Đối phương không ngờ Hàn Hàn có thể xuất kiếm nhanh như vậy, sợ tới mức đứng cứng ngắc tại chỗ không thể nhúc nhích, gia đình phía sau hai người họ thấy vậy tức tiến lên hộ chủ, vài người đem chủ tử rời đi, mấy người khác rút binh khí hướng Hàn Hàn đánh tới.

Trước Tô tuyết lâu, nhất thời đao quang kiếm ảnh liên tục lóe sáng, lưu tinh chùy[2], lang nha bổng[3], một đồng vũ khí bay tới bay lui. Các cô nương trong lâu sợ tới mức mặt mày tái mét, bên ngoài đám phiêu khách (khách làng chơi) vùng tiền như nước chẳng mấy chốc đã trốn đi mất, căn bản không dám tới gần.

Đám gia đình này đều là những người được huấn luyện, mười mấy người vây đánh một mình Hàn Hàn. Ôn Ngọc ở một bên thấy sốt ruột, rút ra binh khí tùy thân muốn lao về phía trước trợ trận.

Hàn Hàn trong lúc đánh nhau không ngừng lưu ý an nguy của Ôn Ngọc, thấy nàng tiểu cô nương, muốn xông tới chỗ y mà không nhìn thấy một tên lỗ mãng thân hình cường tráng cầm kiếm đâm vào từ sau lưng, hấn lập tức hét lớn một tiếng: “Đứng lại!” Thanh kiếm sắc bén trong tay bắn ra.

Chém sắt như chém bùn, hàn quang lóe ra từ bảo kiếm xẹt qua mặt Ôn Ngọc, đem cánh tay cầm kiếm đâm hướng về nàng của tên gia đình kia đóng trên trụ cửa Tô Tuyết lâu, nhất thời một trận kêu rên thê thảm truyền đến.

Ôn Ngọc cả người run rẩy, sinh tử trong chớp mắt khiến nàng không khỏi sợ hãi, chân mềm nhũn.

“Ngọc nhi, nàng đừng nhúc nhích. Ở đây chờ ta!” Hàn Hàn những lời này nói đầy khí lực, là mệnh lệnh cũng là cam đoan.

Ôn Ngọc chưa hết kinh sợ nghe được Hàn Hàn nói như vậy, giống như được uống định tâm hoàn, nàng biết Hàn Hàn nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện, thở hổn hển mấy hơi liền ngoan ngoãn nghe lời đứng ở tại chỗ.

Ôn Ngọc tầm mắt không rời khỏi người Hàn Hàn, thấy Hàn Hàn vừa lo lắng cho nàng còn thành thạo đối phó đám người bắt nạt nàng này, trong lòng nhất thời nổi lên tâm ý.

Hàn Hàn vốn dĩ bộ dạng rất đẹp, cùng bạn y Mục Tương ôn văn nho nhã, khí độ hoàn toàn bất đồng. Kia khuôn mặt kiên nghị kiêu ngạo lạnh lùng lại mang theo ý thần nhiên, thân ảnh thon dài đang bay lên lộ ra thần thái oai hùng, hết thấy hết thấy đều làm cho nàng nhìn không thể rời mắt.

Ôn Ngọc cảm giác ngực mình đang đập bình thường “thình thịch, thình thịch”, bỗng nhiên như có một thanh âm “bình bình, bang bang” thật lớn vang lên.

Nàng thuở nhỏ tới lớn rất thích hành động dũng cảm phóng túng này, bề ngoài tuấn lãng xuất sắc, anh hùng hào kiệt giáo huấn bại hoại vĩnh viễn không nường tay.

Nàng trong lòng thích nhất vốn chỉ có hai người, một là Xích Tiêu phường Đại đương gia Duyên Lăng Nhất kiếm, người kia là thần y lui ẩn giang hồ Triệu Tiểu Xuân. Hai người kia đều là chân anh hùng thực hào kiệt, mà hiện giờ trước Hàm Dương Tô Tuyết lâu, nàng lại phát hiện một người nữa, kia đó là Thiếu chủ Hàn Sơn phái, biểu ca của nàng “Hàn Hàn”.

“Biểu ca.....” Ôn Ngọc nhẹn không được tán thưởng ra tiếng.

Người tiểu gia vùng lên kiếm, quay người lại, a — kia sợi tóc tung bay, vạt áo tung bay, kia ánh mắt lợi hại, khí thế lạnh thấu xương, quả là khiến người tâm trí thần di, tâm sinh hừng hực a!

Bọn gia đình hộ viện xuất thân thấp kém chỉ biết quát tháo hung hãn, tự nhiên không thể so sánh với Hàn Hàn từ nhỏ đã vui đùa khổ luyện võ nghệ không ngừng nghỉ. Nay chỉ cần một chút công phu, đám người kia cùng hai gã công tử liền bị Hàn Hàn đánh cho tới bời.

Một đám người trên mặt đất lăn qua lăn lại, nhất là hai gã vẻ mặt bỉ ổi, mặt mày nở đầy hoa thâm tím, bị đánh cho ngay cả mắt đều không mở ra được.

Hàn Hàn hài lòng sáng khoái, lúc này mới hừ một tiếng quay đầu lại rút bội kiếm tùy thân gắn trên cánh tay bị đóng vào trụ.

Khả khi hấn tới gần Ôn Ngọc, thấy tới ánh mắt long lanh đầy tha thiết sùng bái, không biết vì sao đột nhiên một trận rét run, cả người da gà nổi hết lên.

Hàn Hàn thu hồi kiếm, trực giác xoay người sang chỗ khác, không muốn đối mặt với ánh mắt Ôn Ngọc như muốn ăn thịt người kia.

Bên ngoài Tô tuyết lâu tiếng kêu than dậy khắp trời đất, mấy tên lăn lóc trên đất rên rỉ không cam lòng nói:

“Tiểu tử, ngươi hẳn biết chúng ta là ai..... Ở Hàm Dương ai không biết chúng ta Mạc gia..... Người cư nhiên dám ở Hàm Dương đánh người Mạc gia..... Sẽ không sợ.....”

Người nọ nói còn chưa nói xong, Hàn Hàn nheo mắt, bước tới đá người nọ mấy đá, đau đến nỗi đối phương lại thêm một trận gào khóc thảm thiết.

[1] chỉ những kẻ háo sắc

Tổng Ngọc là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất ngang hàng với Phan An trong lịch sử Trung Quốc. Có một vị quan đại phu đã nói về Tổng Ngọc: “Người thì đẹp như ngọc, nói năng khéo léo, nhưng hiềm một nỗi là bản tính háo sắc”. Tổng Ngọc bèn giải thích: Từng có một cô con gái dung nhan mỹ lệ ở nhà phía Đông đã lén leo lên tường nhà để ngắm trộm mình suốt ba năm, nhưng chàng chẳng đoái hoài gì đến cô ta, như thế thì không thể bảo rằng chàng hiếu sắc. Tiếp theo, chàng lại miêu tả rằng Đổng Đồ Tử đã yêu mê một người vợ xấu xí của hắn như thế nào, cùng với cô ả sinh ra đến năm mặt con, từ đó đã gán tội danh “tính hiếu sắc” sang Đổng Đồ Tử. Thế thường thì người ta đều đặt niềm tin của mình vào người có vẻ ngoài đẹp trai hơn, bèn tin vào lời của Tổng Ngọc nói là sự thật, khiến cho cái tên “Đổng Đồ Tử” trở thành đại từ dùng chung cho “phường háo sắc”.

[2] một trong 18 ban vũ khí

Lưu tinh chùy, chia làm hai loại là cứu mệnh chùy và chính chùy. Lưu tinh chùy sử dụng trong chiến đấu là dùng sợi dây dài 15-17 thước, 2 đầu dây có buộc 1 quả cầu bằng đồng hoặc sắt cỡ quả trứng vịt, giữa dây và quả chùy có chuôi tròn, thắt sợi màu. Có loại đơn lưu tinh chùy thì chỉ buộc một quả ở 1 đầu dây.

[3] một loại cổ khí.

3. Quyển 1 - Chương 1-3

“Tiểu tử ngươi hẳn biết chúng ta là ai..... Ở Hàm Dương ai không biết chúng ta Mạc gia..... Ngươi cứ nhiên dám ở Hàm Dương đánh người Mạc gia..... Sẽ không sợ.....”

Người nọ nói còn chưa nói xong, Hàn Hàn nheo mắt, bước tới đá người nọ mấy đá, đau đến nỗi đối phương lại thêm một trận gào khóc thảm thiết.

Hàn Hàn nói: “Tiểu tử, ngươi hẳn cũng phải biết chúng ta là ai? Toàn bộ giang hồ ai không biết biểu muội ta là tôn nữ (cháu gái) bảo bối duy nhất của Tương Môn môn chủ, ngươi đã có gan động thủ trên đầu thái tử lại tự khai báo thân gia, chắc hẳn đã muốn trở thành địch của toàn Tương Môn?”

Người nọ vừa nghe, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch. “Tương, Tương Môn? Một trong bát đại môn phái Tương Môn?”

Hàn Hàn hừ một tiếng: “Đúng vậy!” Hắn nói xong tính rời đi, đang định gọi Ôn Ngọc, không nghĩ tới vừa quay đầu lại đã thấy tiểu cô nương kia, đôi mắt lóe sáng càng lúc càng dữ dội, chăm chú nhìn y.

Hàn Hàn nhất thời rùng mình một cái, lập tức rời tầm mắt, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh.

Ôn Ngọc là ai?

Ôn Ngọc chẳng những là tôn nữ của Tương Môn môn chủ, biểu muội của y, còn là thê tử tương lai của Mục Tương, hảo bằng hữu thanh mai trúc mã.

Nhưng này tiểu cô nương hiện giờ như vậy, rõ ràng nhìn hẳn đến không chớp mắt là như thế nào?

Thành Hàm Dương không thể nán lại.

Mạc gia là Khai Phiêu cục, thế lực nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu phái hơn mười hai mươi người đến đập phá, Hàn Hàn cho dù tái lợi hại cũng vô pháp mang theo này Ôn Ngọc công phu “mèo quào”[1] an toàn rời đi. Nhưng sắc trời đã muộn, với tình hình này không thể trụ lại tại khách điểm ở Hàm Dương, bọn họ đành phải tá túc một đêm tại ngoại thành.

Hàn Hàn cùng Ôn Ngọc ngồi cách nhau khá xa.

Hàn Hàn khêu đồng lửa, lật lại món thịt sắn, thuận miệng hỏi: “Người thế nào lại đến Hàm Dương?”

“Da da (ông nội) sai ta truyền tin tới Tả Ý sơn trang, ta trên đường tới Hàm Dương, ở ngoài thành thấy thân ảnh của người liền đuổi đến đây, ai ngờ người cước trình thật nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Kia buổi chiều trong khi đang tìm người, may mà khi bị hai gã bại hoại kia tiếp cận thì người xuất hiện cứu ta, ta mới có thể thấy người.” Ôn Ngọc ngọt ngào mỉm cười, biểu tình thoáng chút ngẩn ngơ, tựa hồ còn vùi trong kí ức mới rồi Hàn Hàn anh hùng cứu mỹ nhân, chưa tỉnh lại.

“Thấy thân ảnh của ta liền đuổi tới đây, nếu là bầy của kẻ thù thì làm sao bây giờ!” Hàn Hàn nhú mày, ngữ khí nghiêm khắc mà giáo huấn biểu muội không biết trời cao đất dày này.”Về sau đừng tự động hành sự như vậy, cũng không được một mình hành sự. Người có cái gì sơ xuất, da da người hội như thế nào thương tâm!”

Ôn Ngọc khôi phục lại tinh thần, hướng y cười, khuôn mặt hồng hồng ôn nhu nói: “Đã biết biểu ca!”

“Người.....” Ôn Ngọc bị mắng cũng không giận còn không ngừng mỉm cười, làm cho Hàn Hàn chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Ôn Ngọc là tôn nữ của Tương Môn môn chủ, cũng là giang hồ nữ nhân, chỉ là công phu không hoàn thiện, lúc trước gặp nàng, bên cạnh đều có người bảo vệ, mà hộ hoa sứ giả kia bình thường là Mục Tương.

Nghĩ đến Mục Tương, Hàn Hàn không khỏi trong lòng đau xót.

Ôn Ngọc là biểu muội y, nhưng người của Tương Môn cùng Hàn Sơn phái ít có qua lại, y lần đầu tiên gặp nàng vẫn là khi được Mục Tương đưa đến.

Y nhớ rõ hai năm trước khi Mục Tương đến tìm y, bên người đi theo một cô gái mặc hồng y, ngày đó nụ cười của Mục Tương có phần vui vẻ..... Kỳ thật A Tương cười thế nào cũng đều là như vậy, nhưng y chính là biết hẳn vui vẻ.

Mục Tương khi đó nói: “Tiểu Hàn, đây là vị hôn thê của ta, Ngọc Nhi.”

Y lẳng lặng trả lời: “Chúc mừng!”

Mà sau câu chúc mừng kia, y rốt cuộc cũng không nói được câu thứ hai.

Ngày đó, y hiểu được nguyên lai Mục Tương cũng hội cưới vợ, nguyên lai cảm tình thanh mai trúc mã hơn mười năm, mấy lần trải qua xuất sinh nhập tử, cuối cùng cũng sẽ bị một thê tử xinh đẹp đáng yêu thay thế.

Sau lần đó, y trốn đến trường luyện võ cùng một đám sư đệ tỉ thí, đánh cho nhiều người đến thâm tím mặt mày, cuối cùng phải kinh động đến sư thúc cùng mấy vị sư huynh, mới có thể áp chế y. Cũng bởi vì như thế, các sư đệ sau khi được một trận chết đi sống lại nhìn thấy y tựa như thấy quỷ liền trốn thẳng, y còn được thêm cái tội danh bắt nạt nhược tiểu sư đệ.

Ôn Ngọc trộm thấy Hàn Hàn ngẩn người, cảm thấy được khuôn mặt nhìn nghiêng của y trông thực đẹp mắt, có chút luyến tiếc cùng y phân khai, nhân tiện nói: “Biểu ca, dù sao đều ở Hàm Dương, người liền cùng ta đến Tả Ý sơn trang đi! A Tương hiện đang ở trang lý, hẳn còn nhớ đã lâu không gặp người, cho nên chúng ta cùng tới gặp hẳn đi!”

“Không cần, ta vì cái gì nhất định phải cùng người cùng đi gặp hẳn!” Hàn Hàn có chút dỗi nói, nhưng lời nói vừa thoát khỏi miệng y liền hối hận, vội vàng nói: “Ý của ta là ta còn có việc quan trọng.....”

Ôn Ngọc bị ngữ khí mãnh liệt của Hàn Hàn làm hoảng sợ, ngơ ngác nói: “Các người cãi nhau sao?”

Hàn Hàn dừng một chút, không nói gì nhìn mắt Ôn Ngọc, rồi sau đó khó khăn buông ra một chữ: “Không.”

Ôn Ngọc cảm thấy được ở Hàn Hàn có chút kỳ quái, nhưng lại không biết chỗ nào kỳ quái. Nàng chậm rãi mở miệng nói: “Người là không phải cùng A Tương.....”

“Cãi nhau ” ba chữ còn chưa nói ra, Ôn Ngọc phát hiện ngồi đối diện nàng Hàn Hàn sắc mặt đột nhiên không ổn, trong mắt hàn quang chợt lóe, kia đem thanh Vô Danh “Soạt” một tiếng rút ra khỏi vỏ, hàn quang lạnh thấu xương một tiếng “Hưu” hướng nàng đánh úp lại.

Ôn Ngọc sợ tới mức cả thân ra mồ hôi lạnh, nhưng này thanh kiếm hướng trước mặt lại dọc theo hai gò má của nàng lướt qua, đâm vào phía sau.

Bên tai truyền đến tiếng đâm vào da thịt này thanh âm ghê người, Ôn Ngọc hơi nghiêng người, lúc này mới từ khóe mắt dư quang phát hiện một tên hắc y nhân cách nàng không đầy nửa tấc, mà hắc y nhân kia trong tay chủy thủ đã đưa đến bên cổ nàng.

Ôn Ngọc hoảng sợ thét lên một tiếng chói tai, Hàn Hàn lập tức kéo nàng đứng lên hộ ở sau người.

Sau khi giết gã hắc y nhân xong, chung quanh hai người đột nhiên xuất hiện không ít mạch sinh khí tức, sau đó sát khí đột nhiên rõ ràng, trong đêm vài tên y phục dạ hành từ chỗ ẩn nấp bay ra, nhanh chóng hướng bọn họ đánh tới.

Hàn Hàn nhíu mày. “Mạc gia thật sự là bụng dạ hẹp hòi, mới đánh như vậy vài cái, cư nhiên lại phái ra thủ hạ lợi hại như vậy muốn giết nàng!”

Hàn Hàn giơ kiếm nghênh địch, nhất thời đao quang kiếm ảnh chớp động.

Ôn Ngọc ở phía sau Hàn Hàn xem vài tên hắc y nhân kia thể công sắc bén, lại thấy chính mình đều thiếu chút nữa khiến đối phương phá bỏ chiêu kiếm của Hàn Hàn, đem binh khí chém tới, run rẩy liên thanh hét lớn:

“Là người đem những người đó đánh cho bán tử bất tàn, vì cái gì bọn họ muốn giết ta! Muốn giết cũng là giết người mới đúng a! A a a a — các người đừng hướng ta mà đâm — đâm lộn người rồi — biểu ca cứu ta —”

Hàn Hàn hé ra khuôn mặt tuần tú nhất thời tối lại, hắc nghiêng răng nghiêng lợi muốn mắng biểu muội không hiểu tri ân báo đáp này hai câu, không ngờ lại chính là này một chút phân tâm, nhưng lại khiến đối phương ở chính mình trên vai đâm một nhát.

Hàn Hàn cả kinh, máu không ngừng tuôn ra, đầu cũng nhất thời cũng tỉnh táo. Không, không đúng, những người này thân thủ quá mức gọn gàng, từng chiêu đều chỉ đánh hướng vào những nơi yếu hại, thân thủ cao siêu như thế tuyệt không phải giúp đám ăn chơi trác táng vừa rồi trả thù.

Những người này rõ ràng là sát thủ đã qua huấn luyện!

Được đến kết luận, Hàn Hàn tâm thần ngưng đọng, hiểu rõ cuộc chiến hôm nay tuyệt đối không thể khinh tâm, nếu không chính mình cùng Ôn Ngọc sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn có bị sao cũng không quan trọng, nhưng Ôn Ngọc, Ôn Ngọc là thê tử tương lai của người nọ, hắn tuyệt không thể để nàng có chút tổn thương.

Sau khi hạ quyết tâm, Hàn Hàn trước ra tay với những đối thủ yếu hơn, nhanh chóng diệt trừ này uy hiếp đối Ôn Ngọc mà nói là quá lớn, thẳng đến cuối cùng chỉ còn hai gã hắc y nhân.

Ánh trăng mờ lung, hai người kia ở dưới ánh trăng lưng ưỡn thẳng, như tùy ý mà đứng, nhưng một trước một sau dừng ở vị trí sinh môn, cho dù Hàn Hàn cùng Ôn Ngọc muốn chạy trốn, cũng nhất định phải cùng bọn chúng nghênh đánh chính diện.

Hàn Hàn một kiếm hướng về phía trước, người nọ võ công cực mạnh, chỉ cần giết được hắn, tên còn lại liền dễ giải quyết. Nhưng không ngờ kiếm của y mới phát ra, đối phương lại có thể dễ dàng tháo gỡ.

Hàn Hàn “A” một tiếng, không nghĩ tới này đối thủ võ công đúng là ngang sức với chính mình, thậm chí có thể so với mình còn cao hơn một ít.

Hàn Hàn từ nhỏ ham mê tập võ, công phu toàn thân theo tuổi mà tăng lên, bên cạnh có thể coi như đối thủ cũng càng ngày càng ít. Y này tới hận chính là không thể gặp được cao thủ tương đương với mình, cái gọi là thiết tha chỉ lệ (văn ôn võ luyện), công phu càng được cọ sát càng hứng thú, vậy mới có thể càng ngày càng hoàn thiện. Hôm nay gặp phải tên sát thủ này vốn đã khiến y ngứa ngáy khó nhịn, nhưng bên cạnh còn có Ôn Ngọc không thể buông tay, hiện giờ.....

Y nhanh chóng cân nhắc, cũng chỉ còn lại hai người, buông tay dùng sức đánh một trận không nên để tâm mới phải!

Một mặt nhợt nhạt tươi cười chợt hiện trên môi y, y lập tức ra tay hướng đối diện người nọ đánh tới, đối phương song đao sắc bén hung mãnh cũng bất ngờ chém đến, nội lực hai người dồn trên binh khí, mỗi kích mỗi trăm đều là thạch phá thiên long trời lở đất, tiểu nha đầu phía sau y sợ tới mức kinh hét liên tục.

Gặp phải hảo đối thủ, Hàn Hàn càng đánh càng hăng, cuối cùng liên quên mất cả Ôn Ngọc, toàn lực cùng sát thủ kia giao tranh. Hắn cả người tập trung vào kiếm thế đao trận, đến lúc cả người mồ hôi đầm đìa bất giác mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng vui sướng, hưng phấn đến huyết mạch căng lên.

Trái lại, tên sát thủ kia tại khi Hàn Hàn liên tục tiếp cận, đã càng ngày càng rõ ràng là không thể chống đỡ.

“A a — biểu ca cứu mạng —” Ôn Ngọc thành linh hô to một tiếng, Hàn Hàn đang đắm chìm vào trận đánh bỗng chốc bừng tỉnh.

Khi Hàn Hàn quay kiếm nhất thời tay run rẩy, nhưng lại xẹt qua yết hầu của đối phương. Đối phương “Ách” một tiếng, phun ra máu tươi, đôi mắt tràn ngập sát ý còn không kịp nhắm lại, liền ngã phịch xuống đất.

Hàn Hàn cúi đầu “A” một tiếng, trong lòng âm thầm đáng tiếc. Đây chính là cái cao thủ a, cư nhiên liền như vậy chết, hắn còn chưa có cùng người này đánh đã a.....

“Biểu ca a —” Ôn Ngọc thanh âm đã muốn nấc lên.

“Hong hét!” Hàn Hàn mặt tối lại, lập tức quay đầu tới cứu Ôn Ngọc. Hắn đều đã quên ngoài tên cao thủ này, còn có một tên sát thủ khác ở bên.

Cách đó không xa, Ôn Ngọc chật vật lấy song đao cố đỡ trường kiếm đang hướng nàng chém xuống, lệ quang lóe lên trên đôi mắt to, thân hình sớm đã run rẩy sắp ngã.

Hàn Hàn lập tức đẩy trường kiếm của tên sát thủ kia ra, nhưng đột nhiên thi triển niệm tự quyết, kiếm như ngân xà dính chặt ở lưỡi kiếm của Hàn Hàn, thoáng chốc nảy lên, chính là muốn ép Hàn Hàn phóng kiếm.

Hàn Hàn không né không rút, kiếm thế chợt trở nên khinh linh phiêu miểu (nhẹ nhàng mờ ảo), dĩ thủ vi công, dĩ thoái vi tiến, từng chiêu từng thức đều thông thả, mang Ôn Ngọc lùi lại mấy bước, mũi kiếm cùng đối phương tương triền.

Tam lai tam vãng, lưỡng kiếm như song xà dây dưa, Hàn Hàn bất chợt bắn ra một thế, cổ tay đánh một vòng, ngân kiếm phút chốc rất nhanh nảy lên, sau đó chợt nghe một tiếng giòn vang, đối phương binh khí lại theo chuôi kiếm gãy làm đôi, đương lúc đối phương ngạc nhiên hết sức, kiếm của Hàn Hàn dĩ nhiên cắm vào tim hắn, kết liễu tên sát thủ cuối cùng.

Ôn Ngọc thấy vậy ngẩn người, lòng lại tràn đầy sùng bái, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua kiếm pháp phiêu linh như vậy, hơn nữa lại được Hàn Hàn này mỹ nam tử thi triển, thật càng trở nên đẹp mắt.

Hàn Hàn buông Ôn Ngọc đang gất gao ôm tại thắt lưng ra, tại trên người sát thủ đồng phiến tây hoa (lục lợi).

Ôn Ngọc hỏi: “Biểu ca người này thật ra là công phu gì? Hàn Sơn kiếm pháp của Hàn Sơn phái không phải loại này đi!” Hàn Sơn kiếm pháp kiếm thế thiên lãnh thiên tĩnh, không như vậy tự thủy nhu tình.

Hàn Hàn dừng một chút, tìm không thấy lệnh bài có thể chứng minh thân phận tên sát thủ này, liền phải phủ tay đứng dậy.

Hắn nói: “Thuận tay sử dụng, không có tên.”

“Biểu ca người thật lợi hại, ta nghe da da nói cho dù là cao thủ cũng phải bốn năm mươi tuổi mới có thể tự nghĩ ra đao pháp kiếm pháp cao thâm, khả người mới gần hai mươi tuổi, liền có thể như vậy linh ngộ!”

Hàn Hàn gọi lên khoe miệng, nụ cười yếu ớt xem như tiếp nhận lời khen kia, mang theo một chút chua xót.

Y này kiếm pháp chỉ có một chiêu.

Nghĩ tới người kia, trong lòng tất cả đều là hình ảnh người kia, ra chiêu đó là thông dong thanh nhã, như mây khói Giang Nam đầy tình tề trong bức họa sơn thủy.

Rồi sau đó tàn nhẫn thẳng đánh vào tim người kia, một chiêu chấm dứt, làm cho đối phương ngay cả đau đớn cũng không thể thốt ra.

“Này kiếm pháp tên gọi là gì?”

Tương tư, gọi là tương tư.....

Y ngộ rất lâu mới biết được, nguyên lai nỗi đau nói không nên lời này, gọi là tương tư.....

[1] nguyên bản là Tam cước miêu, chỉ những người có võ công sơ sài

4. Quyển 1 - Chương 1-4

Tả Ý sơn trang nằm giữa những ngọn núi, lạc tại đỉnh núi, kì sơn quái thạch bên trong sơn trang đều là năm đó kiến trang đặc biệt khai tạc, có sơn phủ thạch động hào mại bất ky, lại có sự hòa trộn giữa Giang Nam thủy tạ[1]cùng đình đài lầu các, rường cột chạm khắc tinh xảo, phần tường đại ngói tầng tầng lớp lớp, khéo léo pha trộn giữa tráng lệ và tinh tế, là tuyệt thế chỉ tác khiến người người không khỏi thán phục.

Nơi đây cách xa chỗ huyên náo, thời tiết đang vào mùa hạ, trong sơn trang bách hoa nở rộ, sáng sớm thanh tĩnh êm ả riu rít tiếng chim, phong sơn thổi qua mang theo thoang thoang một mùi hương thơm mát.

Chân trời còn chút sương mù, mặt trời ẩn nấp sau tầng mây, bên trong sơn trang, các đệ tử phụ trách thủ vệ lúc này nhu nhu hai mắt còn đang ngái ngủ, chuẩn bị hướng đại môn giao ban với các huynh đệ trực đêm.

Đi ngang qua đình viện, vài tiếng động truyền đến, bọn họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám lá rơi lả tả vương đầy trên bàn đá Tử Lộ, một mặt ảnh tử (bóng dáng) xanh thẫm đang nghênh phong vũ kiếm.

Người nọ thân hình đỉnh bạt (cao ráo, mạnh mẽ), đường kiếm trầm ổn tao nhã, lạc diệp bị mũi kiếm của hắn cuốn tung lên, cả người hắn như được bao quanh bởi những cánh bướm khô, sau đó lại như không thấy rõ bất chợt bùng ra tứ phía, hóa thành những mảnh nhỏ bay đầy trời.

“Thiếu trang chủ không biết đã ở đây luyện kiếm từ bao giờ?” Một gã đệ tử nói.”Thức dậy sớm hơn chúng ta, đi ngủ so với chúng ta cũng rất trễ, công việc phải xử lí lại càng nhiều, lại không thấy hắn quá một ngày nghỉ ngơi mà không luyện.”

Một tên đệ tử khác gấp dài nói: “Người biết cái gì, Thiếu trang chủ là không muốn bại bởi Thiếu chủ của Hàn Sơn phái kia.”

Đệ tử kia vội cãi. “Bớt nói bậy, Thiếu trang chủ cùng Hàn thiếu gia cảm tình rất tốt!”

“Đó là người không biết!” Người này như đang nói về chuyện ngoài phố, thanh âm nhẹ nhàng cất lên.”Thiếu trang chủ vốn dĩ thích đọc sách hơn là đánh đánh giết giết, gần một năm trước khi cùng Hàn thiếu gia luận kiếm suýt nữa thua, sau đứng dưới tàng cây này cả đêm, qua ngày hôm sau liền trở nên như vậy.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thanh âm vang lên cực thấp. Sắc trời đã dần sáng rõ, bọn họ gia tăng cước bộ rời khỏi đình viện, đi vào đại môn Tả Ý sơn trang cùng các huynh đệ trực đêm giao ban.

Thân khẽ vươn ra, đương lúc bọn họ một bên chuẩn bị mở đại môn Tả Ý sơn trang, một bên tiếp tục nói về thái độ khó hiểu giữa Thiếu trang chủ cùng Hàn thiếu gia, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Bang bang bang — bang bang bang —

“Mở cửa!” Ngoài cửa thanh âm khàn khàn mỗi một vang lên.

Hai gã đệ tử lập tức đem đại môn Tả Ý sơn trang từ hai bên mở ra. Đại môn mở ra, trong khoảnh khắc ánh nắng sáng ngời từ đỉnh núi chiếu xuống, nhất thời sương mù tan đi, làm cho cảnh vật bốn bề vốn mờ

mơ hồ hồ trở nên rõ rệt, đương nhiên, cũng hiện rõ ra thân ảnh hai người sáng sớm đã đứng trước cửa Tả Ý sơn trang.

Kia hai gã đệ tử vừa thấy người tới, thiếu chút nữa bị dọa đến hồn phi phách tán.

Không phải vì nam tử đang đứng kia, trong lòng còn ôm một cô nương là đối tượng bọn hắn mới vừa rồi đang nghị luận — Thiếu chủ Hàn Sơn phái Hàn Hàn, mà bởi vì người này sắc mặt tái xám, toàn thân máu tươi đầm đìa, hiển nhiên vừa trải qua một hồi ác chiến.

“Cảm phiền tiếp nhận!” Hàn Hàn trên khuôn mặt không còn chút huyết sắc, y đem Ôn Ngọc trong lòng ngực giao cho hai gã đệ tử của Tả Ý sơn trang còn đang sững sờ, nói một tiếng: “Nữ nhân này thực nặng.....” Sau đó chớp mắt, liền ngất đi.

Hàn Hàn cảm giác như mình đã ngủ rất lâu, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh y bảo chính mình phải thức dậy, chính là mí mắt lại rất nặng không thể mở ra. Trong mộng, đám hắc y nhân kia không ngừng đánh tới, đánh hết một đám, lại xuất hiện một đám khác lợi hại hơn. Ôn Ngọc kia tiểu cô nương chỉ biết thét chói tai, kêu đến nổi khiến lỗ tai y đau muốn chết.

Y đỡ Ôn Ngọc liều mạng hướng Tả Ý sơn trang mà đi, y biết Mục Tương ở trang lý, cũng biết chỉ cần gặp được Mục Tương, Mục Tương liền có thể vì y hạ đám sát thủ này.

Y mệt chết đi, thật sự mệt chết đi, y bảo chính mình phải mở mắt ra, nếu không, liền bỏ mạng dưới Tả Ý sơn trang, sẽ không còn được gặp lại người kia.

A Tương..... A Tương.....

Bên tai truyền đến tiếng vắt khăn, sau đó chiếc khăn lạnh được đặt trên trán y.

“Ta ở đây, không có việc gì.” Thanh âm ôn hòa truyền đến, thanh thanh nhật nhật, lại có khả năng kỳ lạ có thể trấn an lòng người.

Hàn Hàn giãy dụa, đem hết khí lực mới khiến hai mắt khẽ mở ra. Bất quá chỉ khẽ mở như vậy cũng đủ rồi, y thấy được Mục Tương ngồi ở bên giường đang nhìn mình.

Ngoài phòng ánh nắng xuyên qua song chỉ chiếu vào, trên người Mục Tương phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt màu trắng sữa, Mục Tương cười đến ôn hòa, trong mắt lại có chút lo lắng.

A..... Lo lắng.....

Hàn Hàn không khỏi nghĩ có phải hay không chính mình ngủ mơ, con người này dù Thái Sơn có sụp xuống cũng chỉ có một bộ dạng tươi cười điềm tĩnh, sao có thể lộ ra vẻ mặt như vậy.

Ngất đi tỉnh lại, đã không biết bao lâu, Hàn Hàn chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, cảm giác miệng vết thương trên người đã không còn đau nhức.

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, thân ảnh màu xanh thẫm từ bên ngoài bước vào. Y ngẩng đầu nhìn, chạm phải ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh của Mục Tương, y ngẩn ngơ, nhìn khuôn mặt ôn nhuận như ngọc kia, nhưng lại không cách gì mở miệng.

Có lẽ là nước phương Nam từ trên núi chảy xuống hảo dưỡng nhân, Hàn Hàn thuở nhỏ liền cảm thấy người này tướng mạo vạn phần đẹp mắt.

Chỉ nhìn lướt qua, Mục Tương thật đúng là mỹ nam tử hiếm có, mặt diện như quan ngọc, mi như ngọc kiếm, ngọc thụ lâm phong. Lại nhìn thêm một chút, liền phát giác kia một thân phong thái khí độ thần nhiên nhuộm tại chân mày khóe mắt. Đôi môi hơi hơi cong lên, ánh mắt bình tĩnh không sợ hãi, nụ cười ầm ập như thái dương, không phải cố ý hiển lộ, mà vốn tự nhiên đã vậy.

Như vậy tao nhã, khiến người ta ở bên cạnh hắn có thể cảm thấy thực an tâm.

Mục Tương hướng Hàn Hàn bước thẳng tới, không nói chuyện. Hàn Hàn đang muốn mở miệng, Mục Tương lại đưa tay đặt trên vai áo trước ngực Hàn Hàn, khiến y như ngừng thở, tim đập như đánh trống, toàn thân choáng váng.

Cho tới khi Mục Tương cởi y sam của Hàn Hàn, y lúc này mới như bị sét đánh giật mình tỉnh lại, y luống cuống tay chân ngăn tay của Mục Tương tiếp tục cởi quần áo y, đỏ mặt lắp bắp nói:

“A, a, A Tương, người làm cái gì!”

Mục Tương nhú mày, khoe miệng dù còn lộ ra thỉn tiều (cười nhạt) vụn vặt không thay đổi, nhưng này không phải theo thói quen mà khoe miệng nhếch lên, hiện giờ tâm tình của hắn thực rất vui vẻ. Hắn nói: “Buông tay ra, ta thay người đổi được!”

“Ách!” Hàn Hàn buông lỏng tay ra.

Mảnh vải thấm huyết được cởi xuống, Hàn Hàn lúc này mới phát giác trên ngực có một vết thương sâu rạch ngang qua, da bên ngoài bị bong ra, còn có thể nhìn đến phần thịt màu trắng bên trong.

“Thực ghê tởm.....” Hàn Hàn kéo một chút khoe miệng.

“Nếu cảm thấy ghê tởm thì không nên làm như vậy!” Mục Tương nhìn hắn liếc mắt một cái, lại cúi đầu giúp Hàn Hàn thượng dược lên miệng vết thương. “Ngọc Nhi đã đem sự tình nói cho ta, người vì cứu nàng mới bị thương thành như vậy.”

Mục Tương không nói quá nhiều, nhưng ngữ khí toàn là chỉ trích, Hàn Hàn liền lập tức phục hồi tinh thần, uy khuất cũng tức giận cũng theo đó mà nổi lên. Y nói: “Nếu không phải xem nàng là thê tử tương lai của người, ai hội liều chết cứu nàng! Người có phải chê ta gây chuyện lại liên lụy đến Tả Ý sơn trang, vậy được, ta lập tức rời đi, người cũng không cần thượng dược!”

Hàn Hàn lập tức liền từ trên giường nhảy xuống, hắn đẩy Mục Tương qua một bên mà đi.

“Tiểu Hàn, ta không phải ý tứ này!” Mục Tương nói.

“Ai quản người có ý tứ gì!” Hàn Hàn cả giận quát.

Mục Tương đưa tay giữ lại, khiến Hàn Hàn mấy lần đẩy ra, khi hai người vật lộn, Hàn Hàn không may vô ý đụng tới miệng vết thương trên ngực, nhất thời đau đến nỗi nghiêng răng trợn mắt, khoe mắt rưng rưng.

“Đừng hồ nháo nữa!” Mục Tương biến sắc, thanh âm cũng trở nên trầm thấp.

Hàn Hàn nhìn hắn một chút, biết người nọ là sinh khí, vốn định đáp lại một câu: “Ta nào có hồ nháo!” Nhưng lại không muốn Mục Tương không vui, vì thế hừ một tiếng, không được tự nhiên mà nghiêng mặt đi.

Mục Tương đem người áp ngồi yên trên giường, thương dược trân quý không chút do dự thượng bôi lên người Hàn Hàn, sau đó tỉ mỉ băng bó miệng vết thương, kia khuôn mặt có chút nghiêm nghị giờ mới chậm rãi hạ xuống.

“Người cũng biết ta không phải vì chuyện kia tức giận, mà là bởi vì người.” Mục Tương thở dài. “Người trước đó vài ngày vẫn trốn tránh ta, ta còn đang nghĩ khi nào mới có thể nhìn thấy người thì người xuất hiện, cả người còn đầy máu tươi. Người như vậy bảo ta biết làm thế nào cho phải?”

Mục Tương ngữ khí cùng thái độ mềm mỏng, Hàn Hàn nói lại không được. Hắn ấp úng không biết nên trả lời thế nào, lúc này Mục Tương cầm chén thuốc bổ đặt trên bàn, múc một thìa canh, đưa đến bên miệng Hàn Hàn.

Mục Tương ôn nhu nói: “Đây là gà hấp nhân sâm, rất tốt cho vết thương của người.”

“Ta có tay.....” Mặt Hàn Hàn lập tức đỏ lên, làm cái gì vậy?

“Người nhìn tay người.” Mục Tương nói.

Hàn Hàn mở hai bàn tay, lúc này mới phát giác tay cầm kiếm của mình đều đã sưng đỏ, hồ khẩu vũ toang, bình tĩnh nhớ lại thì đúng là lúc trận đấu diễn ra kịch liệt, bị thương mà không biết.

Mục Tương múc từng thìa từng thìa, Hàn Hàn cũng thuyết phục chính mình nuốt từng chút từng chút. Dù sao này cũng chẳng phải cái gì to tát, bọn họ thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, y bị thương cho nên

Mục Tương chiếu cổ y, thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên). Hơn nữa nếu là ngày nào đó Mục Tương bị thương, y cũng sẽ như vậy từng thìa từng thìa mức cho hần ăn.

Hàn Hàn sắc mặt hồng hồng, sờ lên môi mình, cổ không nở một nụ cười thật tươi.

“Ngọc Nhi nói những người đuổi giết các người là Mạc gia phái tới.” Mục Tương nói.

“Ta nghĩ không phải.” Hàn Hàn lắc lắc đầu.”Sau khi rời khỏi thành Hàm Dương, chúng ta tổng cộng gặp phải ba lần tập kích, những người đó thân thủ gọn gàng mỗi chiêu thẳng đánh vào chỗ hiểm, hơn nữa khinh công cực cao thân pháp quỷ mị, mỗi lần đều là khi rời khỏi chỗ ẩn núp đến bên người, ta mới phát giác.”

“Chẳng lẽ là sát thủ, có người mua chúng để giết người?” Mục Tương sắc mặt nghiêm lại, nhưng trên tay động tác uy thực (đút cho tiểu Hàn a =))) lại vẫn là không ngừng. “Người đã đắc tội với ai, có hay không có nguyên do để đắc tội?”

Hàn Hàn ăn phải một đoạn nhân sâm, muốn nhổ ra, đúng lúc Mục Tương đang nhìn mình chăm chú, đành nhẫn nại mà cắn cắn nuốt nuốt vào họng. Vị đắng còn lại tràn đầy trong miệng, hần trông mắt mở to, cố gắng suy nghĩ, một lúc lâu sau mới phun ra hai chữ:

“Không có.”

[1] Giang Nam thủy tạ

5. Quyển 1 - Chương 2-1

Hàn Hàn cảm thấy được vết thương trên người mình kỳ thật không nặng, hội hôn mê tuyệt đối là do khi đi từ Hàm Dương đến Tả Ý sơn trang, vừa phải tránh né sát thủ vừa phải chiếu cố Ôn Ngọc, liên tục mấy ngày mấy đêm ngay cả không được ngủ mới thành ra như vậy.

Hôm nay thiên thanh khí lãng, nếu cứ nằm trên giường sẽ khiến thân thể yếu đi, nghĩ vậy y cầm bội kiếm liền tính toán tới viện tử thi triển gân cốt.

Nhưng lúc y đến, trong đình viện đã thấy hai thân ảnh.

Một mặt mặc thanh (xanh đậm), kia Mục Tương cúi đầu bất ngữ; thân ảnh còn lại một màu đỏ nhạt, là Ôn Ngọc đang che miệng ở bên tai Mục Tương nói nhỏ điều gì.

Tài tử giai nhân, trai tài gái sắc, Kim Đồng Ngọc Nữ, thiên tác chi hợp..... Hàn Hàn trong đầu nhất thời hiện lên vô số từ ngữ dùng để hình dung đôi bích nhân này.

Mà sau khi Mục Tương nghe xong lời Ôn Ngọc nói, lại ôn nhu mỉm cười. Đôi mắt đen nhánh của hần nhìn Ôn Ngọc khẽ chớp, thần tình trên mặt vốn Hàn Hàn chưa bao giờ được thấy.

“Lần sau không được một mình xuất môn, có biết hay không?” Mục Tương nói.

Ôn Ngọc le lưỡi. “Được rồi được rồi, A Tương người càng ngày càng giống gia gia ta, lúc nào cũng thích quẩn ta!”

“Người a.....”

Kia trong âm điệu khiến người ta để ý không rõ, là sủng nịch sao? Hàn Hàn có chút nghĩ không biết phải làm sao.

Rõ ràng bản thân biết người này cùng nữ tử trước mắt sẽ thành thân, cố gắng bảo chính mình đừng để ý, y thích Mục Tương đó là chỉ chuyện của y, vô luận người này nắm tay ai suốt quãng đời còn lại, mình cũng sẽ là hảo bằng hữu của hần, cả đời một đời ở bên cạnh hần, chính là không thể thân cận như trước vậy thôi.

Chính là..... Chính là.....

Hàn Hàn có chút phân tâm, ngực đau nhói. Y cầm lấy vạt áo nghĩ, nguyên lai sự thật vẫn là như vậy thật khó để người ta thừa nhận, tâm y cũng không rộng lượng như chính mình suy nghĩ.

Mục Tương nhìn thấy Hàn Hàn, cũng nhìn thấy động tác của y. Hắn hướng Hàn Hàn đi tới, hỏi: “Như thế nào lại ra đây? Vết thương có phải lại đau, còn không mau trở về phòng nghỉ ngơi!”

Hàn Hàn hừ một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt nói: “Là trách ta đã quấy rầy các người, thực xin lỗi, ta lập tức trở về phòng!”

Hỏa khí không nguyên có nổi lên, Hàn Hàn chính là khắc chế không được, y xoay người liền đi, lại trong chốc lát bị Mục Tương bắt lấy.

Mục Tương bắt đắc dĩ nói: “Ta không phải ý này.”

Hàn Hàn tâm có chút chua xót. Y tự nhiên biết Mục Tương không phải có tâm tư này, hết thấy đều là vì chính mình đã phiền một vò dấm chua (ghen tuông), hơn nữa toan khi tràn ngập thương tâm lại chỉ có chính mình cảm thấy.

Ôn Ngọc chạy tới, hướng tới Hàn Hàn cười ngọt: “Biểu ca người tới thật vừa lúc, ta vừa cùng A Tương nói chuyện ở Hàm Dương gặp hai cái ác bá, sau đó người đột nhiên từ trên trời giáng xuống cứu ta!”

“Còn chưa xuất giá, kêu thân mật như vậy.....” Hàn Hàn lẩm bẩm, thanh âm hồ ở miệng, không ai nghe được rõ ràng.

“A, biểu ca người nói cái gì, nói lại được không?” Ôn Ngọc hỏi.

“Ta nói, ” Hàn Hàn là không thể nói lại lời kia, “Ta là từ trong lâu đi ra, chứ không phải cái gì từ trên trời giáng xuống. Người nghĩ ta là thần tiên, còn có thể bay sao không?”

Hàn Hàn cười khẩy một tiếng.

Là thần tiên thì tốt rồi, thần tiên không phải đều có một đồng tiên được sao? Nếu y là thần tiên, mượn loại linh dược ăn vào sẽ khiến người ta chung tình với người mình thấy đầu tiên này nhét vào miệng Mục Tương. Sau đó đem hắn nhốt lại, chờ Mục Tương mở mắt thấy y, yêu y, chính mình liền mang theo hắn thoát ải giang hồ không màng thế sự, hai người cùng nhau sống cả đời.

“Theo trong lâu nào đi ra?”

Hàn Hàn đang nghĩ tới chuyện khác, không chú ý là ai hỏi, mở miệng liền tức giận nói: “Ô Tô Tuyết lâu!”

Ôn Ngọc lại đáp: “Thanh lâu!”

Chờ hai người này trả lời xong, quay đầu lại, đã thấy Mục Tương vẻ mặt lạnh băng.

Mục Tương nói: “Ngọc Nhi người đi trước đi, ta có việc phải nói với biểu ca người!”

“Úc!” Ôn Ngọc lanh lợi khôn khéo nhanh chóng tránh đi, bỏ lại Hàn Hàn quay lại nhìn Mục Tương với vẻ mặt không biết nên như thế nào cho phải.

“Người đi thanh lâu làm cái gì?” Mục Tương hỏi.

“Sách.....” Hàn Hàn không muốn đáp.

“Tiểu Hàn, Tần lâu Sở quán long xà hỗn tạp, hướng chi người thân là đại chương môn Hàn Sơn phái, nhất môn chi tôn thật sự không thích hợp đến nơi này đi.” Mục Tương thần nhiên nói. Hắn không hiểu chỉ mới mấy tháng không gặp, Hàn Hàn như thế nào đột nhiên đi tới nơi đó. Hắn nhớ rõ, trước kia người này đừng nói đi vào, là ngay cả tới gần cũng không bao giờ tới gần chỗ kia.

“Ta là đi tìm người, hướng chi, ta không còn là đại chương môn Hàn Sơn phái.” Hàn Hàn nói. Y là đi tìm người được xưng Quỷ tượng Bách Lý Thất lấy nhân bì diện cụ, Bách Lý Thất thường ở tại thanh lâu, y cũng không có biện pháp.

Mục Tương sững sốt, hỏi: “Người bỏ chức đại chương môn? Đã xảy ra chuyện gì?”

“.....” Hàn Hàn mấp máy, trong lòng có bao nhiêu lời muốn nói, lại nói không ra.

“Tiểu Hàn, ngay cả ta cũng không tin được sao?” Mục Tương cười khở, trong lòng có một loại tư vị nói không nên lời.

“..... Không phải.” Hàn Hàn khó khăn nói.

Hai người im lặng đứng tại chỗ, Hàn Hàn không chịu lộ ra vì sao đến nơi yên hoa kia, Mục Tương vẫn chờ không hề rời đi.

Mục Tương cảm thấy được gần đây hắn càng ngày càng không thể hiểu Hàn Hàn, rõ ràng là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, rõ ràng ngày trước chỉ cần một động tác, một ánh mắt liền có thể hiểu ý người này, nhưng người này lại càng ngày càng xa lánh hắn, ngay cả đôi mắt cũng không còn nhìn thẳng vào hắn.

Mục Tương không rõ đây là vì sao, chỉ cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, mỗi khi Hàn Hàn rời đi ánh mắt, hắn liền hiểu được có điều gì đó trong lòng hắn, theo ánh mắt hỗn loạn kia, từng chút từng chút mất đi.

Lúc này bên cạnh truyền đến một tiếng nói dễ nghe, phá vỡ trầm mặc trong viện: “Thiếu trang chủ, bên trong trang có khách tới chơi.”

Hàn Hàn hướng nơi thanh âm truyền đến nhìn lại, người nọ vừa vặn cũng đem tầm mắt hướng về phía y.

“Ân tổng quản.” Hàn Hàn hướng người kia gật đầu.

“Hàn thiếu gia.” Đối phương thân nhiên nói.

Mục Ân là tổng quản Tả Ý sơn trang, trên vai về vốn là thúc thúc của Mục Tương. Khi còn trẻ, hắn do phạm vào một số chuyện bị Tả Ý sơn trang trang chủ, cũng chính là cha của Mục Tương trục xuất khỏi gia môn. Sau này khi được tìm về, tính tình cũng bớt phóng túng đi rất nhiều, hắn xin làm một chức tổng quản, nhưng vô luận thế nào cũng không chịu để Mục Tương gọi hắn là thúc thúc, chỉ chịu để mọi người gọi hắn là Ân tổng quản.

Mục Tương biết có thể làm phiền thúc thúc này của hắn đến đây, người tới thân phận sẽ không đơn giản, ngẫm lại Hàn Hàn còn lúng túng vì cãi nhau với hắn, liền nhẹ giọng đối Hàn Hàn nói: “Ta đây đi trước, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, tối ta sẽ tới phòng người giúp người đối được.”

Hàn Hàn nhíu nhíu mày nói: “Ta muốn luyện kiếm.”

“Vết thương còn chưa lành, không được luyện!” Mục Tương giáo huấn.

Thấy một câu nói của mình làm cho Hàn Hàn cau mày, Mục Tương nguyên bản nghĩ muốn đưa tay xoa lên ấn đường của người này, bên cạnh Ân tổng quản lại “khụ” một tiếng, khiến cánh tay đang vươn ra của hắn dừng lại, buông xuống bên sườn.

Mục Tương theo Tả Ý sơn trang tổng quản đại nhân rời đi, Hàn Hàn đứng tại chỗ nhìn theo bọn họ, Ân tổng quản quay đầu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo..... Là khinh thường?

Hàn Hàn không biết có phải hay không chính mình nhìn lầm rồi, bất quá kia cũng không quan trọng.

Trong số những người trẻ như bọn họ, Mục Tương vốn rất nổi tiếng. Mục Tương nhân phẩm tốt, võ công cao, lại đọc nhiều sách, sau khi cha mẹ hắn đi ngao du, hắn liền tiếp quản toàn bộ Tả Ý sơn trang cùng sinh ý dưới chân núi, đem sản nghiệp to như vậy quản lý gọn gàng.

Mà y Hàn Hàn, từ lúc nhỏ đã yêu thích công phu đao kiếm, mười sáu tuổi sau khi có thể hạ sơn rèn luyện cũng là cả ngày cùng người đập phá..... Ách, không, là tìm người tỷ thí. Sau khi Hàn Sơn phái xảy ra biến cố, lão gia tử quanh năm bên ngoài bắt y giữ chức đại chương môn, y cũng là kiên trì tiếp nhận, cả ngày làm việc đến khở...

Y căn bản thua kém đáng về hoàn hảo của Mục Tương, cũng khó trách Ân tổng quản dùng loại ánh mắt chán ghét này nhìn y.

Hàn Hàn khó chịu quăng kiếm xuống.

“Ô á.....” Y không nghĩ tới này chỉ khẽ động liền chạm đến miệng vết thương, kết quả đau đến nổi y nước mắt lưng tròng, thất lực không thể đứng thẳng.

“Sách!” Cong lưng, y ôm cơ thể đầy thương tích của mình chậm rãi trở lại sương phòng. Nào biết khi sải bước tiến vào viện tử, đã thoáng thấy kia mặt đậm hồng sắc đang đứng trước cửa phòng y.

Ôn Ngọc vừa thấy hấn trở về, lập tức bước lại gần, kia khuôn mặt vô cùng xinh đẹp mang theo nụ cười tựa như ảo mộng hướng tới Hàn Hàn nói: “Biểu ca biểu ca, người trở về thì tốt rồi, ta có chút sự muốn nói cùng người.”

“Nói cái gì?” Hàn Hàn da đầu thất thảy ngứa ran, có loại dự cảm bất hảo.

“Biểu ca, người đã cứu ta vài lần, Ngọc Nhi thật sự là vạn phần cảm kích, nếu không có người, ta đã sớm mất mạng. Biểu ca người nói, Ngọc Nhi rất cuộc nên như thế nào báo đáp người mới tốt?” Ôn Ngọc cảm động vạn phần nói.

Hàn Hàn nghe lời Ôn Ngọc nói, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, kia ý niệm hiện trong đầu y còn không kịp ngăn cản, liền bắt ngờ thốt ra.

Hàn Hàn nghe thấy chính mình nói: “Người cứ lấy thân báo đáp là được rồi!”

Như vậy, là có thể đem khối vải đỏ theo bên người Mục Tương này ném đi thật xa, rồi sau đó Mục Tương giống như trước, chỉ có mình y, chỉ biết đối y cười, chỉ biết đối y ôn nhu.

Nhưng sau khi nói ra, Hàn Hàn trong lòng nhảy dựng, cả người toát ra một thân mồ hôi lạnh. Hấn như thế nào lại có ý niệm như vậy trong đầu, này không phải bảo Ôn Ngọc ra cái gì, lại khiến Mục Tương thành con rùa đen (ý bảo Tương ca bị cấm sừng =)) sao!?

Ôn Ngọc nghe thấy Hàn Hàn nói như vậy cũng sững sốt, sau đó đối Hàn Hàn nở nụ cười.

Hàn Hàn rùng mình, vội vàng nói: “Mới vừa rồi đó là biểu ca cùng người nói đùa, người coi như cái gì cũng chưa nghe thấy, có biết hay không?”

Ôn Ngọc lắc đầu, xinh đẹp động lòng người mà nói: “Biểu ca người nói lớn tiếng như vậy, Ngọc Nhi lại như thế nào hội cái gì cũng chưa nghe thấy đi?”

“Tóm lại, ” Hàn Hàn hét lớn một tiếng: “Người nếu dám cho hôn phu tương lai của người biết chuyện chúng ta nói hôm nay, ta tuyệt đối không tha cho người!”

Y thực không ngờ sau khi đối tiểu cô nương này hung hăng hét lên, liền cúi gập người, ngực kịch liệt đập phồng thiệt đau muốn chết, cũng không quay đầu lại mà bỏ chạy.

Ôn Ngọc vui vẻ nhìn bóng dáng Hàn Hàn rời đi, cảm thấy được này biểu ca thật là cực kỳ thú vị, hoàn toàn không giống “người nào đó” đâu! Khả khi nàng xoay người chuẩn bị rời đi, lại phát hiện một mặt mặc thanh thân ảnh đứng cạnh cổng vòm tiểu viện, đúng là kia “người nào đó”.

Ôn Ngọc có chút sững sốt. “A Tương!” Người nọ đứng ở nơi đó từ khi nào? Có phải hay không đã nghe thấy những lời đùa giỡn khi nãy!

6. Quyển 1 - Chương 2-2

Ôn Ngọc có chút sững sốt. “A Tương!” Người nọ đứng ở nơi đó từ khi nào? Có phải hay không đã nghe thấy những lời đùa giỡn khi nãy!

Mục Tương đi vào trong viện, liếc nhìn cửa phòng Hàn Hàn đóng chặt, mang theo nụ cười ôn hòa như trước hỏi: “Tiểu Hàn còn chưa trở về?”

“A..... Ân.....” Ôn Ngọc lắc đầu.

“Kia không có việc gì.” Mục Tương lạnh nhạt nói.

May mắn không có nghe đến! Ôn Ngọc nghĩ trong đầu.

Mục Tương đến quá giờ Ngọ cũng chưa thấy mặt Hàn Hàn, thẳng cho đến lúc dùng bữa tối, Hàn Hàn mới không biết từ chỗ nào xông ra, kính tự nhập tọa (tự mình ngồi xuống).

Bàn bát tiên[1] làm từ gỗ lim có tám vị trí, Hàn Hàn chọn chỗ cách Mục Tương xa nhất ngồi xuống, Mục Tương không nói gì, trái lại kia Ôn Ngọc lại hướng y nháy mắt, một mực ra hiệu chính mình sẽ không đem đối thoại của bọn họ nói ra, khả Hàn Hàn nhìn hoài không hiểu, còn tưởng rằng mặt nàng cứ giật giật liên tục như vậy, chẳng lẽ là bị bệnh sao?

Ăn một chút đồ ăn, vừa tiên ngư vừa được thiện, còn có món kia mãi không đổi gà hấp nhân sâm, Hàn Hàn biết này đó đều là do Mục Tương cố ý phân phó, vì thế sau khi ngồi xuống liền vùi đầu cố ăn, nói cũng không nói.

“Ngọc Nhi, lá thư người mang đến ta đã xem.” Vốn dĩ gia huấn có câu thực bất ngữ tầm bất ngữ (khi ăn khi ngủ thì không được nói), Mục Tương đột nhiên ở trong lúc dùng bữa lại mở miệng.

“Đi?” Ôn Ngọc kinh ngạc nói: “Thư này không phải đưa cho bá phụ bá mẫu sao?”

“Khi cha mẹ ta không ở trong trang, việc lớn nhỏ đều do ta phụ trách, chờ bọn hần trở về sợ quá muộn đi.” Mục Tương thần nhiên nói: “Gia gia người trong thư thúc giục chúng ta thành hôn, ý tứ của hần là chúng ta đính ước cũng đã hai năm, trước đây là do gặp phải ma giáo tác loạn mới phải đem hôn sự gác lại, hiện giờ dĩ nhiên thiên hạ thái bình, cũng nên là lúc thành thân. Cha mẹ ta lúc trước gửi thư về từng nói qua năm sau sẽ quay về trang, ta nghĩ, hôn kỳ (ngày cưới) liền chờ đến lúc đó đi! Lúc nữa ta sẽ viết một phong thư nói cho gia gia, thuận đường phái người hộ tống người quay về Tương Môn đi.”

Mục Tương nói xong, liền nghe thấy trên bàn “cạch” một tiếng, bát cơm trong tay Hàn Hàn cầm không vững rơi trên bàn, hạt cơm đều rơi cả ra ngoài.

Mục Tương dừng một chút nói: “Đám sát thủ này sợ là nhắm vào Tiểu Hàn mới tới, sẽ khó đối phó, người ở chỗ này sẽ làm ta cùng Tiểu Hàn phân tâm.”

Lúc này Hàn Hàn đột nhiên đứng lên, hô lớn: “Ta ăn no, các người cứ từ từ mà dùng, ta trở về phòng nghỉ ngơi!” Tiếp theo như là sau cổ có hỏa thiêu, lập tức liền chạy một mạch không thấy bóng người, nửa điểm cũng không giống như người bị thương.

Ôn Ngọc dừng đũa, tha thiết nhìn Mục Tương, thương cảm nói: “A Tương, chúng ta không thành thân được không?” Nàng trong mắt hàm chứa phao lệ, lê hoa đái vũ, hướng vị hôn phu năn nỉ.

“.....” Mục Tương nhẹ giọng hỏi: “Vì cái gì không muốn thành thân? Ngọc Nhi, ta đối người không tốt sao?”

“Người tốt lắm a.....” Ôn Ngọc ôm đầu vùi trong khuỷu tay, ai oán nói.

Nhưng là, người một chút cũng không thú vị a! Người thậm chí so với gia gia còn thích quần ta hơn, nhìn người quần biểu ca như vậy đủ hiểu, đánh lấy người, cả nửa đời sau của ta sẽ hồng bét, hồng bét, cực kỳ hồng bét a!

“Ngày mai ta sẽ kêu người đưa người trở về.” Mục Tương nói.

“Vài ngày nữa hãy quay về không được sao?” Ôn Ngọc ra vẻ bị thương.

“Đương nhiên không được.” Mục Tương cười trả lời.

Tả Ý sơn trang cùng Tương Môn trên giang hồ địa vị hết sức quan trọng, hôn ước của hần và nàng vốn là do trưởng bối định ra, cơ hồ toàn bộ võ lâm đều biết, hơn nữa sự tình liên quan tới danh dự của hai nhà, không phải ai muốn đổi ý liền có thể đổi ý.

Hơn nữa hần có một cảm giác thực kì quái, tổng cảm thấy được chính mình phải mau chóng cùng Ôn Ngọc thành hôn, nếu không.....

Ánh mắt hần nhìn về hướng Hàn Hàn vừa rời đi.

Nếu không.....

Hàn Hàn ở trong tiểu viện liễu mạng luyện kiếm. Bội kiếm trong tay là cặp quan năm ấy lão gia tử cho y. Kiếm này tước thiết như nê (chém sắt như chém bùn), là vật hiếm có, nhưng lại không có tên.

Kiểm chi vô danh, là bởi vì thiên hạ võ học nhất mạch tương thừa, võ học chi sơ, vô phái chi phân. Lão gia tử thân truyền võ công cho y, nhìn y có thể ngộ được cảnh giới cuối cùng của võ học, mà không câu nệ ngoan cố vì cái gọi là chiêu thức; binh khí cũng vậy, ở cảnh giới cao, người phi hoa trích diệp đều có thể đả thương người, không quan trọng thần binh lợi khí. Lão gia tử truyền cho y thanh kiếm này, đó là đối y có mong đợi như vậy.

Song, vốn có thể sớm đạt được cảnh giới cao nhưng y giờ đây vì trong tâm còn nghi ngại, suốt ngày tương tư một người, khiến chính mình bị đình trệ, thậm chí thiếu chút cả tính mạng cũng bị hủy dưới tay mấy tên sát thủ.

Hàn Hàn cảm thấy phi thường phiền muộn, y không muốn trở thành như vậy, y muốn theo đuổi ảnh giới cao nhất của người tập võ, nhưng mà bất luận luyện kiếm giờ kiếm, minh tâm tĩnh tọa, tổng khó có thể đem thân ảnh người kia loại bỏ khỏi lòng mình.

Mục Tương, Mục Tương, cái tên này đã trở thành tâm ma của y rồi.

Giờ mới chỉ nghe Mục Tương nói về hôn sự y đã liên tưởng không thể chấp nhận, đợi đến năm sau Ôn Ngọc cùng Mục Tương thành thân, y lại phải đối diện với người này như thế nào đây?

Thân hình điên cuồng múa kiếm đột nhiên bị kiềm hãm, bội kiếm trong tay buông rơi xuống đất, đâm thẳng vào trong đất.

“Thật là khó chịu.” Như thế nào lại khó chịu như vậy? Hàn Hàn thì thầm nói.

Rõ ràng là người mình thích, rõ ràng là thích hẳn lâu như vậy, vì sao đối phương lại một chút cũng không phát hiện, vì sao chỉ có thể trở mặt nhìn người nọ cùng nữ tử khác thành thân?

Hàn Hàn cứ đứng ngây ra mà nghĩ, hắn là vết thương ở ngực lại nứt ra rồi mới có thể đau như vậy. Y không có khả năng hội ngộ đến một người lại thành ra như vậy, nghĩ đến tâm đều tan nát.

Đêm đã khuya, y nắm lấy vạt đầy mồ hôi cúi đầu thở hổn hển mấy hơi, người đứng tại chỗ một hồi mới nâng kiếm, chậm rãi hướng tiểu viện mình ở mà đi.

Trở lại trong phòng, vốn định tắt đèn đi ngủ, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai?” Hàn Hàn hỏi.

Y trong lòng nghĩ, chắc lại là Ôn Ngọc tiểu cô nương kia, bất luận cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nhất định trước đem nàng bắt lại đánh cho vài cái, sau đó dùng dây thừng tối thô treo trên cây, cho nàng bị gió thổi một đêm rồi hăng nói.

Đang lúc phiền lòng, người kia lại đến không lẽ còn muốn động chạm vào nỗi đau của ta?

Người bên ngoài sương phòng không lên tiếng trả lời, Hàn Hàn vừa mở cửa ra mới phát giác thì ra là Mục Tương.

Gặp Hàn Hàn ngây ngốc bất động, Mục Tương cười nói: “Không mời ta vào sao?” Hắn giơ lên bình rượu trong tay quơ quơ. “Rượu cất trong hầm còn lại một bình hầu nhi tửu ba năm này, ta còn nhớ người rất thích, uống không?”

Hàn Hàn nghiêng người để Mục Tương vào phòng, khi bước qua, ngửi thấy mùi rượu trên người Mục Tương, y vốn muốn hỏi Mục Tương như thế nào uống rượu, uống rượu cùng ai? Nhưng lời nói lên đến bên miệng lại nhịn xuống.

Cả hai ở chiếc bàn tròn bên cạnh giường nâng từng chén từng chén uống, nói mấy lời lảm nhảm, sau đó Mục Tương không biết làm sao lại lặng thinh, nhìn chén rượu trầm tư. Hàn Hàn có chút buồn bực, cầm cả bình rượu đổ thẳng vào miệng, ừng ực ừng ực đem hạo tửu mà Tả Ý sơn trang trân quý uống hết một hơi.

“Cách!” Hàn Hàn cảm thấy được đầu có chút choáng váng. Khắp căn phòng đầy hương rượu trái cây nồng đậm, một chút ngọt, một chút chua, còn bí mật mang theo chút vị đắng không nói nên lời.

“Tiểu Hàn, chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Mục Tương đột nhiên mở miệng.

“Nói chuyện gì?” Hàn Hàn nâng đầu, ngữ khí nói ra không tốt lắm.

“Người có phải hay không.....” Mục Tương do dự một chút mới mở miệng.”Người có phải hay không thích Ngọc Nhi?”

Những lời này hắn nói ra khỏi miệng, Hàn Hàn đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc cùng bất khả tư nghị (khó tin) nhìn hắn.

“Người hôm nay ở ngoài cửa cùng Ngọc Nhi nói chuyện..... Ta nghe thấy được.....” Mục Tương vẫn như vậy cúi đầu, nhìn chén rượu không biết có cái gì đáng xem trong ấy. Hắn lạnh nhạt nói:

“Có lẽ, là ta sai, rõ ràng cùng Ngọc Nhi có hôn ước, lại còn mang theo nàng đi gặp người. Ta không biết nguyên lai người thích..... Là cô nương giống như Ngọc nhi..... Tiểu Hàn..... Nàng đã muốn là thê tử của ta, người có thể không chặt đứt loại ý niệm trong đầu này, xem như vì giao tình bao năm của chúng ta?.”

Mục Tương nói xong, Hàn Hàn một quyền liền hướng Mục Tương mà đánh tới. Kia nắm tay cơ hồ đem hết toàn lực, Mục Tương mặc dù lập tức cản lại, nhưng bàn tay chế trụ ở cổ tay Hàn Hàn chịu một trận đau nhức, sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn thấy chính là Hàn Hàn lộ ra vẻ mặt không chút huyết sắc.

“Người vậy còn nói vì giao tình nhiều năm! A Tương, nhiều năm giao tình như vậy, người là xem ta như thế này sao?!” Hàn Hàn cả giận nói.

“Người cùng nàng nói chuyện, mắt ta đều nhìn thấy.” Mục Tương vẫn như cũ bình tĩnh.”Ta không sao, chính là nếu việc này truyền ra ngoài đối với danh dự của người và của nàng đều không hảo. Tất cả mọi người biết nàng là thê tử tương lai của ta, còn nữa lão gia tử cũng không thể không để ý mặt mũi của Tả Ý sơn trang, để nàng nhập môn.....”

Cha mẹ Hàn Hàn mất đi, chức vị trưởng môn Hàn Sơn phái liền giao lại cho gia gia y Hàn Trai. Chính là Hàn Tề nhiều năm bên ngoài, lại cảm thấy được Hàn Hàn chưa đến tuổi, liền trước để Hàn Hàn tạm thời thay mặt đại trưởng môn, quản lý toàn bộ Hàn Sơn phái. Nay đây thân phận Hàn Hàn ở Hàn Sơn phái tuy cao, lại vẫn là phải nghe theo mệnh lệnh của người được xưng một tiếng “Lão gia tử” Hàn Sơn tôn sư Hàn Tề.

“Câm ngay!” Hàn Hàn tức đến phát run, y liền mạng lắc lắc cổ tay muốn thoát khỏi ràng buộc của Mục Tương.

Lực đạo của Hàn Hàn lớn đến nỗi khiến nơi cổ tay đỏ ửng lên, Mục Tương nhíu mày đau lòng, nhưng hắn vẫn là không muốn buông ra, hôm nay phải cùng người này nói rõ mọi chuyện, hắn không muốn nhượng bộ.

“Tiểu Hàn, nói người sẽ ly khai nàng.” Mục Tương nói: “Chỉ cần người quên nàng đi, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ!”

Hàn Hàn cứng đờ, không thể tin được Mục Tương sẽ nói ra điều như vậy. Y cắn răng nói: “Nếu như ta không nói, người định vì nữ nhân kia, như vậy chặt đứt tình bạn hơn mười năm của chúng ta?”

Mục Tương không nói gì, hắn chính là dùng đôi mắt đen nhánh thâm thúy kia, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn.

Đáp án là cái gì, khẳng định hay phủ định, Hàn Hàn không chút nghi ngờ Mục Tương sẽ lựa chọn người nào.

“Người này tử đầu gối, tức chết ta!” Hàn Hàn hô to một tiếng nhảy dựng lên, giận dữ thoát khỏi tay Mục Tương, ra chiêu hướng hắn đánh tới.

Mục Tương đối với cơn tức giận của Hàn Hàn chỉ thủ chứ không tấn công, hắn hiểu rõ lưỡng tình tương duyệt (tình cảm hai bên đang hạnh phúc, aiii cái đầu gối nhà anh, hiểu lắm rồi +.+) lại phải phân khai, Hàn Hàn trong tâm hắn có nhiều đau đớn. Chính là, Hàn Hàn hai mắt hồng hồng như thỏ con, trong hốc mắt tràn ngập hơi nước, Mục Tương đột nhiên nghĩ, là chính mình khiến y thương tâm. Khiến con người từ nhỏ, vẫn luôn là bạn bên cạnh hắn này, bởi vì mình, gần như sắp khóc.

Trong khi đánh nhau, ném bàn, đung bình phong, Mục Tương vốn muốn để Hàn Hàn hết giận, không có ngăn y lại. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Hàn Hàn càng ngày càng trắng, quyền cước cũng càng ngày càng vô lực, mới nhớ ra trên người y còn có vết thương, căn bản cấm không được gây sức ép như vậy.

Mục Tương chụp lấy nắm tay Hàn Hàn vung tới, trong mắt lộ ra một tia lo lắng. “Đừng đánh nữa, thương thể của người còn chưa ổn, trước dừng lại, đợi ta thay được cho người.....”

“Thay cái gì được!” Hàn Hàn hung hăng nói: “Không cần người giả mù sa mưa (giả vờ)! ”

“Tiểu Hàn, ” Mục Tương nhíu mày, “Người biết là ta không phải.”

“Không phải cái gì?” Hàn Hàn hừ lạnh một tiếng. “Không phải nghĩ gạt ta dừng tay? Bởi vì người chống đỡ không nổi nữa?”

Mục Tương thật sự không cách nào chấp nhận được ngữ khí châm biếm này của Hàn Hàn, hần thân hình bị kiềm hãm, hai tay nguyên bản hộ ở ngực chậm rãi đưa ra đỡ chiêu của Hàn Hàn, y lại thu thế, một quyền liền đánh thật mạnh vào ngực hần.

Tiếng kêu đau đớn truyền đến tai làm cả người chấn kinh, Mục Tương thân hình lão đảo, khoe miệng đã rướm chút tơ máu.

Hàn Hàn cả người sững sờ đứng tại chỗ kinh ngạc không thôi, Mục Tương rõ ràng có thể tránh được quyền này của y, lại cố ý nhận lấy nắm đấm này vì cái gì?

“Người có phải ngốc không?” Hàn Hàn như nổi điên hô to. “Người có biết hay không nắm đấm của ta có bao nhiêu lực, quyền này khẳng định đem người đánh thành nội thương! Tử đầu gối, muốn chết cũng đừng chết dưới tay ta!”

Mục Tương hỏi: “Người đã tiêu khí?”

“Khí gì chứ, cả một bụng đều phát hỏa, còn có khí sao?!” Hàn Hàn lại một trận loạn rống.

“Không tức giận, vậy để ta giúp người đổi được. Miệng vết thương bị người làm cho thành như vậy, chắc phải mấy ngày nữa mới khỏi hần.” Mục Tương nói xong, một tay nắm lấy tay Hàn Hàn.

Hàn Hàn vốn định giãy dụa, lại nghe Mục Tương nói một câu “Nội thương ta cũng không chịu nổi người cứ giằng kéo mãi như thế.” Cả người giống như gốc tùng ngàn năm trong viện tử, cứng ngắc không thể nhúc nhích

[1] Bàn Bát tiên

7. Quyển 1 - Chương 2-3

Mục Tương đem Hàn Hàn đến bên giường ngồi xuống, lấy ra thuốc trị thương đặt trong chiếc tủ gỗ nhỏ bên cạnh. Hần cởi bỏ y phục của Hàn Hàn cùng bạch bố quần quanh ngực, lộ ra vết thương dài thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Vết kiếm thương khiến Hàn Hàn hôn mê hai ngày, chỗ nông đã muốn khép miệng, nhưng bên trong sâu hơn vẫn còn chảy ra tơ máu, Mục Tương nhìn không chớp mắt giúp Hàn Hàn thượng dược một lần nữa, vẻ mặt đặc biệt chăm chú.

Lỏa thể trước mặt người mình thích khiến Hàn Hàn thập phần không được tự nhiên, nhưng y mới xoa người một chút muốn chạy trốn liền bị Mục Tương bắt trở lại.

Trong đầu lo lắng rối bời, khó khăn lắm vết thương cuối cùng cũng được băng lại, Hàn Hàn như ngồi trên đồng lửa đang muốn trốn đi, không ngờ đột nhiên thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), cả người y bị Mục Tương đặt trên giường, không thể động đậy.

Mục Tương áp chế Hàn Hàn, cơ thể đầy mùi rượu cơ hồ dán chặt trên người y, hần chế trụ hai cổ tay Hàn Hàn không cho y giãy giụa, ngực hơi nâng lên để tránh đụng phải vết thương của Hàn Hàn.

Khoảng cách hai người trong lúc đó quá gần, gần đến nỗi Hàn Hàn có thể cảm nhận được hơi thở của Mục Tương phảng phất trên mặt y. Hàn Hàn rùng mình. “A, A Tương người làm cái gì?”

Mục Tương khoe miệng chậm rãi gợi lên một mặt cười, như cánh hoa anh đào rơi xuống Bích Thủy hồ, như vậy tinh thâm, như vậy xinh đẹp, khẽ xao động, lại nhẹ nhàng nhập sâu vào tâm Hàn Hàn.

“Ta có lời muốn nói với người.” Mục Tương nói.

“Nói, nói... nói thì nói... đề... đề nặng ta làm gì?” Hàn Hàn khẩn trương suýt cắn phải đầu lưỡi.

“Không đề người, người sẽ chạy trốn.” Mục Tương ngữ khí vạn phần ôn nhu.

Mùi rượu nồng đậm theo miệng Mục Tương phả ra, Hàn Hàn sững sốt, nhớ tới lúc này Mục Tương hình như đã uống rất nhiều rượu, lúc này mới thử hỏi: “A Tương, người say rồi phải không?”

Mục Tương không trả lời, vẫn như vậy nhìn y.

Hàn Hàn vô pháp giãy giụa vài cái. Hắn gần như tuyệt vọng nghĩ, dấn sát như vậy, bản thân khả năng vạn lần đừng có phản ứng chết tiệt gì, nếu không khiến người này phát hiện tâm tư chính mình giấu diếm bấy lâu nay, kia y chỉ còn nước đâm đầu xuống sông.

Mục Tương nhìn người dưới thân một hồi lâu, sau đó thanh âm cực nhẹ khẽ buông ra, như lo lắng sẽ làm chú chim nhỏ sợ hãi, chậm rãi mở miệng nói:

“Tiểu Hàn, chúng ta từ nhỏ tình như thủ túc, người cùng ta lớn lên, cùng nhau luyện công, cùng nhau hành tẩu giang hồ, cùng nhau cạn vô rượu đầu tiên, cùng nhau đi qua tình phong huyết vũ. Năm đó Lan Khánh cơ hồ diệt bát đại phái, Hàn Sơn trên dưới tử thương rất nhiều, ta lúc ấy nhận tin, tưởng rằng sẽ không còn gặp được người, tức tốc chạy đến Hàn Sơn. Biết người tránh được nạn này, nhìn thấy người kiếp hậu dư sinh (sống sót sau tai nạn), liền âm thầm tự nhắc bản thân từ đó phải thật tốt thủ hộ (bảo vệ) cho người.

Hơn cả Ngọc Nhi, trong lòng ta người càng quan trọng. Người bị thương liền đi thẳng đến Tả Ý sơn trang tìm ta, ta thực vui vẻ. Mà khi người lâm vào hôn mê gọi thể nào cũng không tỉnh, nhưng Ngọc Nhi được người bảo hộ lại ở trong trang hoạt bát loạn khiêu (vui vẻ, hoạt bát), ta lại tự trách không thôi. Nhưng là Tiểu Hàn, tại sao sau khi người tỉnh lại so với trước kia đối ta càng thêm xa lạ, giống như Ngọc Nhi mới là người cùng người tình như thủ túc, đồng niên ngoạn bạn.....”

Lời của Mục Tương như tình nhân nỉ non, ở bên tai Hàn Hàn ôn nhu nói, Hàn Hàn trước nay vô pháp chống cự được người này, chính là tới gần như vậy, vô cùng thân thiết như vậy, liền khiến Hàn Hàn toàn thân mềm nhũn, cơ hồ xương cốt đều không có.

Hương khí Hầu nhi tửu tràn ngập khắp nơi, Hàn Hàn oán hận quay mặt qua chỗ khác, hai má y đã muốn đỏ hồng lên. “Người tại sao nói những lời này? Người chính là như vậy, tùy tiện đối tốt với ta, rồi gì mà ta so với Ngọc Nhi quan trọng, có chết ta cũng không tin người coi ta như vậy!”

“Tiểu Hàn, ” Mục Tương một tay chế trụ hai tay của Hàn Hàn, tay kia đem khuôn mặt Hàn Hàn quay lại, đối diện với tầm mắt của mình, “Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Câu hỏi gì?” Mục Tương hôm nay tựa hồ trở nên ngang ngạnh, cằm của Hàn Hàn bị nắm quay tới quay lui, bên tai còn phảng phất tiếng nói trầm thấp câu nhân của Mục Tương, y cảm thấy được trong cơ thể mình rối loạn không thôi, nơi bị đụng chạm nóng lên như lửa, đã có chút không thể kiềm chế.

“Người có phải hay không thích Ngọc Nhi?” Mục Tương không hiểu vì sao lại hỏi lại câu này. Ánh mắt hắn thập phần chăm chú, nhìn thẳng vào đáy mắt Hàn Hàn.

“Không phải! Ta, ta, người ta thích..... người ta thích là.....” Hàn Hàn không thể trốn tránh ánh mắt bỗng nhiên trở nên lợi hại của người này, y trong lòng nghĩ nếu chính mình nói dối, người này nhất định sẽ lập tức biết.

“Là ai?” Mục Tương hỏi.

Hàn Hàn không có chỗ để trốn càng không biết phải trả lời thế nào, mà Mục Tương không có được đáp án lại không chịu thả người, Hàn Hàn trong lòng lửa giận lại nổi lên, còn mang theo rất nhiều không cam tâm.

Hắn thừa lúc Mục Tương chăm chú chờ đáp án ra sức giãy giụa, sau đó hung hăng một kích đánh lên cổ Mục Tương, Mục Tương thân thể mềm nhũn hai mắt nhắm lại, lập tức khiến hắn thủ mang cước loạn (tay chân luống cuống) ngã xuống bên giường.

Hàn Hàn nhảy dựng lên, mang theo âm mũi nghẹn ngào địa nói: “Người ta thích chẳng phải là người sao, người còn ở đây không biết mà nổi giận cái gì? Đồ đầu gỗ, tử tủy quý (sâu rượu)!”

Rửa mặt, thu dọn quần áo xong, lại cầm hai chiếc nhân bì diện cụ lựa lấy một rồi cẩn thận đeo lên mặt. Hàn Hàn nhìn Mục Tương tựa như đang ngủ rất bình thản, cắn chặt răng, xoay người rời đi.

Ngực đã không còn quá đau nhức. Có lẽ là Mục Tương lúc băng bó đã dùng được tốt, hoặc có thể mấy lời vừa rồi đã xoa dịu giúp y. Kỳ thật chỉ cần trong lòng Mục Tương còn có y này hảo huynh đệ là được rồi, nếu lòng tham quá lớn để lộ ra hết thấy, e rằng ngay cả huynh đệ cũng không thể làm.

Trước khi xảy ra biến cố này, y kì thực đã suy nghĩ hết thấy, lão gia tử hiện giờ đang ở quan ngoại, y phải tới quan ngoại tìm người.

Chính mình thật sự đã đình trệ rất lâu, có lẽ đến nơi đó, tạm thời quên đi hết thấy mọi thứ ở đây, mới có thể khiến y chuyên tâm nhất chí cho võ học. Chỉ là không ngờ phải khó khăn lắm mới thuyết phục được sư thúc giữ chức đại chương môn, đến khi có thể vô khiên vô quả (không vướng mắc) mà ly khai, lại gặp việc này trên đường, tất thấy đều bị chậm trễ.

Lướt qua bức tường của Tả Ý sơn trang, Hàn Hàn thi triển khinh công hướng xuống chân núi, bảo chính mình đừng nghĩ về người đang nằm trên giường kia nữa.

“Không được nghĩ, không được nghĩ, không được nghĩ!” Khi Hàn Hàn đang chăm chú lắm bầm mấy lời kia, dưới chân lại bị vướng vào một bụi cỏ dại, đột ngột làm y ngã sấp, cạ nguyên bản mặt xuống đất.

Đêm khuya, xung quanh mọi âm thanh câu tịch, Hàn Hàn như vậy nhất bát nhất hoạt, tạo nên tiếng động thật lớn, y vốn định tiêu sái rời đi, lại vì sai lầm này mà kinh động đến đám chim chóc đang ngủ trong rừng.

“Ai.....” Mặt dán trên cỏ, Hàn Hàn thở dài, không muốn đứng dậy.

Y đường đường Thiếu chủ Hàn Sơn phái, vài ngày trước khi giải nhiệm lại là đại chương môn Hàn Sơn phái vạn người kính ngưỡng, sao bây giờ chỉ vì một chữ tình lại trở nên bất lực như thế này.

Đương lúc Hàn Hàn chán ghét chính, trên nhánh cây trong rừng truyền đến tiếng cười.

Tiếng nói đặc biệt nhuần nhu (êm ái, mềm mại) của một hài đồng truyền đến, nãi thanh nãi khí (nũng nịu, giọng điệu ngây thơ):

“Ta nói Tiểu Hàn Nhi a, sao nhiều năm như vậy, cũng không thấy người có chút tiến bộ. Phí công ta bảo Vân Khuynh nhà ta đem rượu cho Mục Tương, rõ ràng chỉ cần nhất thôi nhất áp, hôn thêm vài cái là có thể được việc, người lại uống phí mất cơ hội. Tiểu gia ta xem a, so với tên đầu gỗ kia còn đầu gỗ hơn, là người mới đúng!”

Theo thanh âm nhỏ dần, người trên cây nhảy xuống bước tới trước mặt y, Hàn Hàn nhìn thấy trước mắt một đôi tiểu hài nguyệt sắc bên ngoài vẽ ngân hoa, ngược mắt nhìn lên, đúng là một tiểu hài đồng mặc hoa phục trắng thuần.

Hàn Hàn cảnh giác đứng dậy, đề phòng quan sát tiểu hài đồng xa lạ nửa đêm lại một mình ở bên ngoài Tả Ý sơn trang.

Y nghĩ tiểu hài tử này xuất hiện thật sự vô cùng cổ quái, khả sau khi bắt gặp đôi mắt hoa đào trong suốt của trĩ tử (đứa bé) gần năm tuổi này đang nhìn y, lại thấy khuôn mặt tiểu hài tử chẳng những tinh trí đáng yêu, còn phần phần nộn nộn không chút tà khí, mới buông cảnh giác nghi hoặc hỏi:

“Tiểu đệ đệ, người là.....”

Hài đồng kia liếc mắt nhìn Hàn Hàn: “Tiểu Hàn Nhi a Tiểu Hàn Nhi, bắt quá mới ít lâu không gặp, người liền quên Triệu tiểu gia ta a!”

“Triệu tiểu gia?” Hàn Hàn không hiểu ra sao, y kỳ thật là chưa từng gặp qua này tiểu hài tử, nhưng không hiểu đứa nhỏ này như thế nào biết được y, lại còn gọi y thân mật như vậy.

“Đến, ” kia đứa nhỏ hướng y ngoắc ngoắc, “Cúi xuống.”

Hàn Hàn hạ thấp thất lưng.

Đứa nhỏ kia đưa tay kéo nhân bì diện cụ đã bong ra một nửa khi y ngã xuống đất, lộ ra khuôn mặt vốn vô cùng tuấn tú của Hàn Hàn.

Hàn Hàn đau đớn kêu lên một tiếng.

Mặt nạ này độ dính cực tốt, không có được thủy không thể trực tiếp tháo hạ, giờ đứa nhỏ cứ thế mà một phát lột ra. Xém muốn đem cả da mặt y lột luôn một thể.

“Nhân bì diện cụ này coi bộ không tồi, thật giống của thất sư huynh ta làm đi! Vừa lúc hai cái lần trước người cho ta đều bị phá hủy, ta lấy cái này luôn nha!” Đứa nhỏ kia phúi phúi vết bẩn trên mặt nạ, rồi nhét vào trong ngực.

“Hai cái lần trước? Thất sư huynh của người?” Hàn Hàn đột nhiên nảy ra ý niệm trong đầu, y chỉ vào tiểu oa nhi trước mắt này, thanh âm run rẩy nói: “Triệu, Triệu, Triệu Tiểu Xuân!”

Tiểu Xuân hừ hai tiếng. “Đúng là tiểu gia ta. Mục Tương không đem chuyện của chúng ta tới nói cho người sao?”

“Không có!” Hàn Hàn kêu lên, vẻ mặt không dám tin. “Người như thế nào lại trở nên nhỏ như vậy!?”

Tiểu Xuân khoát tay áo, tầm mắt hướng phía sau y nhìn lại. “Thay vì hỏi chuyện này, không bằng người quay đầu lại nhìn phía sau xem.” Tiểu Xuân đột nhiên cười nói: “Con sáu rệu nhà người đuổi tới kìa!”

Hàn Hàn nghe vậy vội vàng quay lại, quả thực nhìn thấy trong gió đêm một thân ảnh bạch y khẽ lay động. Kia Mục Tương cư nhiên chỉ mặc tiết y, ngoại bào cũng không thêm khoác đang đuổi tới.

“Người không phải bị ta đánh bất tỉnh sao?” Hàn Hàn đối Mục Tương cách đó không xa quát to một tiếng, đầu óc hỗn loạn.

Y không chút suy nghĩ bỏ chạy, cũng không nghĩ đến Mục Tương vừa thấy y chạy, cũng thi triển khinh công đuổi theo sau.

Nhưng khi Mục Tương lướt qua bên người Tiểu Xuân, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, thân hình ngã xuống đất phát ra tiếng “phịch” nho nhỏ.

Hàn Hàn ở đằng trước nghe thấy thanh âm liền quay đầu, chỉ thấy Mục Tương ngã xuống đất không đứng dậy nổi, mà Tiểu Xuân lại đang chớp mắt, vạn phần thú vị nhìn Mục Tương quần áo không chỉnh tề nằm trên mặt đất.

“Bộ dáng chật vật này của Mục Thiếu trang chủ thật đúng là khó gặp.” Đôi hài nhỏ của Tiểu Xuân hướng Mục Tương giẫm giẫm, khiến Hàn Hàn nhịn không được chạy vội trở về, hét lớn:

“Triệu Tiểu Xuân người làm gì giẫm lên chỗ đó của hần!”

“Tự nhiên là giúp người xem nơi kia của hần có thể dùng hay không a.....”

Đột nhiên cảm thấy trong gió một cỗ hương hoa nhược hữu tự vô, chờ đến khi Hàn Hàn nhớ ra người nọ là thân y, y độc song tuyết trong chốn vô lâm thì đã không còn kịp.

Thân hình y mềm nhũn, ngã sấp xuống trên người Mục Tương, liều mạng muốn mở đôi mắt như bị đè nặng ngàn cân, trong tầm nhìn mờ mịt chỉ thấy kia thân ảnh nho nhỏ, trên mặt còn mang theo..... nụ cười đầy tà khí.....

“..... Người muốn.....” Làm cái gì..... Không kịp hỏi xong, Hàn Hàn cứ như vậy lâm vào trầm miên.

“Người cứu ta hai lần, ta lúc này là tới báo ân a!” Tiểu Xuân “cạc, cạc” cười, cười đến mức loạn tâm loạn phế.

8. Quyển 1 - Chương 3-1

Mục Tương cảm thấy có chút hoảng hốt, xung quanh một mảng trắng xóa, hần tựa hồ như đặt mình trong giấc mộng.

Bất ngờ bị vướng chân, hần ngã xuống, cơ thể chợt đề lên một người, người nọ nghiêng mặt lặng im không nói, bị hần hung hãn áp sát như vậy, nhưng một tiếng kêu đau cũng không phát ra.

“Tiểu Hàn.....”

Trải dưới thân thể hai người là lớp chăn thêu uyên ương tinh xảo, mái tóc mềm mại đen nhánh của Tiểu Hàn không được buộc chặt, thoảng buông xõa hỗn độn trên ti bị màu hồng, ánh mắt Mục Tương lướt xuống cần cổ mảnh khảnh trắng nõn của y, trong khoảng khắc thoảng mất hồn.

“Tiểu Hàn, người tại sao lại thích Ngọc Nhi.....” Thanh âm phát ra, khàn khàn lại mang theo chút tư vị không tên.

Khuôn mặt Tiểu Hàn vẫn nghiêng nghiêng không chịu quay lại, Mục Tương buộc lòng đưa tay chế trụ cằm y, mặc kệ đối phương giãy giụa đem khuôn mặt kia hướng về phía mình.

Đôi mắt vốn luôn trong sáng giờ đây lại phủ một lớp sương dày, Tiểu Hàn khóe mi rung rung nước mắt, như bị ủy khuất mà nói: “Ai thích Ngọc Nhi, ta thích..... Người ta thích là.....”

Tiểu Hàn nằm trên tấm đệm uyên ương hơi ngẩng đầu nhìn hần, dung mạo tái nhợt thanh tú được chiếc giường màu đỏ kia làm nền, lại lộ ra vẻ thập phần xinh đẹp mỏng manh.

Mục Tương chưa bao giờ thấy qua Tiểu Hàn như vậy, khi đôi mắt mịt mờ mưa xuân kia tiến lại gần, tim như loạn nhịp.

Tiểu Hàn chậm rãi tới gần hần, chậm rãi kề sát hần, đôi môi khép hờ hoàn toàn không giống như bình thường, mà tràn ngập mị hoặc, chỉ hơi khẽ động, liền khiến động nhân tâm huyền (rung động lòng người).

Cơ hồ đến khi hai đôi môi gần như chạm vào nhau, lời nói tựa như than thở mới chậm rãi phát ra.

“Người ta thích..... Là người a.....”

Bờ môi mềm mại như cánh hoa liền như vậy chạm vào hần, chậm chậm.

Sắc trời sáng dần, ánh sáng bên ngoài len qua cửa sổ chiếu vào sương phòng.

“Ân.....” Hàn Hàn từ từ tỉnh ngủ, y cảm thấy có chút chóng mặt, tứ chi mỗi nhừ.

Chậm rãi mở mắt, đập vào tầm mắt là vạt áo của lớp tiết y mỏng manh, cùng một mảng da thịt nhẵn nhụi áp sát ngực. Hơi thở quen thuộc cùng độ ẩm áp của da thịt truyền đến, Hàn Hàn thoảng chút run lên, cả người cứng đờ.

Người này..... sẽ không phải cái người mà y đang nghĩ đi.....

Quái, quái quái quái, quái lạ! y há to miệng, thanh âm lại như ách ở trong cổ họng không tài nào phát ra.

Tay y tê cứng, bởi một cánh tay bị người này đè nặng, tay còn lại thì công khai ôm lấy thắt lưng hần!

Chân y càng không có cảm giác, cũng bởi vì một bị kẹp chặt tại hai chân người kia, mà chân còn lại vô thức gác lên chân hần.

Lại nói..... Thắt lưng của A Tương như thế nào lại nhỏ như vậy.....

Hàn Hàn nuốt nuốt nước miếng, trong lòng ức vọng đột ngột nổi lên khiến y lóng ngóng động đậy. Y cho tới bây giờ vẫn chưa chạm qua thắt lưng của A Tương, không biết, không biết nếu siết nhẹ một chút, có thể hay không làm A Tương tỉnh giấc?

“Ngô.....”

Bên tai truyền đến thanh âm đối phương sắp tỉnh, hai gò má Hàn Hàn như bị nổ tung đỏ hồng hết lên, y một bên thắm rửa ý niệm xấu xa của mình, một bên vội vàng nhắm mắt điều hoà hơi thở, nhanh chóng vờ như còn đang say ngủ.

Mục Tương thở hổn hển mở mắt ra, lồng ngực phập phồng. Hắn lập tức liền phát giác có người đang ngủ bên cạnh mình, cũng phát hiện hai người chân tay đang quấn chặt lấy nhau.

“Tiểu Hàn?” Mục Tương cúi đầu gọi một tiếng.

Trong phòng thực im lặng, Hàn Hàn đang say ngủ vẻ mặt nhu hòa, hàng mi dài khê cong lên.

Tứ chi giao triền, thân hình áp sát như không hề có khe hở, khuôn mặt ôn thuần khê nhếch lên, chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh, bởi quá gần mà thản nhiên truyền đến hơi thở mát lạnh. Mục Tương lồng ngực siết chặt, không khỏi nhớ tới vẻ mặt đối bằng hữu bình thường sẽ chẳng bao giờ lộ ra trong giấc mơ vừa rồi.

Bọn họ quen biết đã lâu, Mục Tương vốn tưởng rằng chính mình sớm đã quen với dung mạo đối phương, thế nhưng tại sớm mai đầy nắng này hắn mới phát hiện, người bạn cùng hắn lớn lên từ nhỏ nguyên lai là một người thanh dật tuấn tú như vậy.

Nhẹ nhàng rút tay, đầu ngón tay đặt trên hàng mi tinh tế, nhịn không được nhớ lúc người này mở mắt, cả khuôn mặt như tỏa sáng; lúc người này đứng nắm kiếm, lại như có vẻ đẹp phi dương bạt hổ.

Người đang ngủ bị sờ mó, lông mày khê nhíu lại, dường như để tránh bị quấy rầy, đầu liền dụi dụi, khuôn mặt vùi vào ngực hắn.

Đôi môi mềm mại chạm phải như thủ trên ngực, Mục Tương như nín thở, tim đập dồn dập.

Cảm giác trong mộng lập tức lại trở về đến, đôi mắt phiếm lệ vô tội mà lại quật cường, nỉ non mà nói “Người ta thích là người a.....” Người nọ, khiến hắn thật không biết phải làm sao.

Mục Tương cảm giác được chỗ hai người giao triền có chút khô nóng, Hàn Hàn trong lúc ngủ không biết mộng điều gì, hơi thở đột nhiên biến trọng, thứ nằm bên trong bắp đùi của y vốn thùy nhuận cũng chậm rãi cứng lên.

Mục Tương đối với thay đổi như vậy vô cùng kinh ngạc, hắn ngăn ra một hồi lâu, mãi đến khi hô hấp của Hàn Hàn phả lên ngực hắn như động vào tâm, nhiệt độ kia tựa hồ khiến trong lòng có một cảm xúc không tên lướt nhẹ qua, hắn mới giật mình từ từ đem tứ chi đặt trên người Hàn Hàn rút về, ly khai ổ chăn ấm áp dễ chịu.

Từ trước đến nay, Tả Ý sơn trang về đêm thường có chút lạnh, cho dù tháng bảy cũng không nóng như khí tiết mùa hè. Có lẽ là do đêm qua rất lạnh, nên hai người mới ôm nhau ngủ như vậy.

Nam nhân buổi sáng thường rất khó chịu, hắn cũng vậy. Tiểu Hàn có lẽ là ở trong mộng mơ thấy ai đó, cho nên thân là nam tử, nơi kia có thể có chút kích động. Khả hắn nỉ, hắn lại mơ thấy Tiểu Hàn..... Sau đó.....

Hai gò má của Mục Tương lộ ra màu đỏ nhạt mất tự nhiên, hắn ho nhẹ một tiếng quay đầu đắp lại chăn cho Hàn Hàn, sau đó cước bộ có chút bất ổn rời khỏi phòng.

Sau khi không nghe thấy tiếng bước chân của Mục Tương nữa, Hàn Hàn vốn đang nằm trên giường giả chết kéo mạnh chăn phủ lên đầu mình, vùi mình trong đồng chăn rên rĩ.

“Bà nội nó, đúng thật là gặp quỷ mà—” Sắc mặt Hàn Hàn đỏ bừng, cả người cuộn lại như con tôm chín.

Lúc A Tương chạm vào lông mi của y, y tại sao lại không cố chịu đựng; không chịu đựng được cũng không quan hệ, nhưng y vì cố gì lại né tránh; né tránh cũng không tính, khả vì sao miệng lại đi đựng tới tiểu điểm đỏ hồng trước ngực A Tương; cho dù đựng tới, huynh đệ của y dưới kia làm sao lại không chịu thua kém như vậy, lập tức liền cứng lên a!

“Ô a a a a —” Hàn Hàn nằm trong chăn rên rĩ. Cho dù bị mười mấy sát thủ giết, y cũng không cảm thấy quá thê thảm như lúc này.

Đem cả người mình vùi trong chăn một hồi lâu, Hàn Hàn mới nhớ ra hình như có một số việc không đúng. Y nhớ rõ tối hôm qua sau khi đánh bất tỉnh Mục Tương liền lén rời khỏi Tả Ý sơn trang, nhưng sau đó.....

“Triệu Tiểu Xuân!” Hàn Hàn từ trong chăn nhảy dựng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Hắn nhớ ra rồi! Mục Tương sau khi tỉnh lại vội đuổi theo, kết quả gặp phải người kia bị hắn đánh ngã, y lao đầu trở lại muốn cứu Mục Tương, lại đồng thời bị đánh ngã. Cuối cùng hai người tỉnh lại, liền thành ra bộ dạng ôm ôm ấp ấp như sáng nay.

Nhất định là tên kia đem bọn họ đặt nằm cùng một chỗ, nhất định là như vậy!

Hàn Hàn vẻ mặt đầy sát khí bước ra khỏi tiểu viện tìm người. Y nghĩ việc Tả Ý sơn trang có khách tới biết rõ nhất chính là Ân tổng quản, khả Ân tổng quản sáng sớm lại không thấy đâu, vì thế y nghĩ một chút, liền đi đến nhà ăn.

Nói đến nghiệt duyên với Triệu Tiểu Xuân này, thật sự là có nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

Hàn Hàn sớm đã quên mình gặp sát tinh này là khi nào, chỉ nhớ rõ tối hôm ấy, người này bám trên bệ cửa, mà y vừa vịn đứng bên cửa sổ, liền không cẩn thận bị người này nghe được chuyện y thích Mục Tương.

Để bịt miệng người này, khiến y tổn thất hai trương nhân bì diện cụ giá nghìn vàng, cũng từ lần đó, những ngày bi thảm của chính mình cũng bắt đầu.

Triệu Tiểu Xuân, người này trên giang hồ được xưng là thần y, nhưng thái độ làm người lãnh đẵng bất ky (vô cùng phóng dãng), cơ hồ không có thứ gì là hắn không dám nói, không có việc gì là hắn không dám làm.

Tuy thành thật mà nói người này thực sự không tệ, trọng cảm tình, giảng nghĩa khí, nhưng chính là khẩu vô già lan, luôn thích trêu chọc y, khiến Hàn Hàn cảm thấy được quen biết người này, thật là oan nghiệt mấy đời để lại.

9. Quyển 1 - Chương 3-2

Vừa bước vào nhà ăn, Hàn Hàn cảm thấy vô cùng sửng sốt.

Ngồi tại chủ vị Mục Tương cử chỉ tao nhã dùng bữa, mà vị trí Ôn Ngọc mới ngồi hôm qua, hôm nay lại đổi thành một tiểu oa nhi bạch ngọc điều trác, tay cầm bát cháo vừa thổi vừa húp.

Đứa bé kia vừa nghe được tiếng bước chân của Hàn Hàn lập tức quay đầu lại, nhìn thấy y, cặp mắt to tròn linh động thông minh nheo lại mỉm cười, nụ cười khiến cả sống lưng Hàn Hàn lạnh toát.

“Tiểu Hàn Nhi người khả thức dậy thực sớm, như thế nào, có ngủ được không?” Tiểu Xuân hỏi.

“Đã nói bao nhiêu lần đừng gọi ta là Tiểu Hàn Nhi!” Chỉ cần nghe ngữ khí kia, Hàn Hàn liền nhận ra đối phương là ai.

Y bước lên phía trước hai bước, vốn là muốn bắt đầu hỏi tội, nhưng khi thấy thần sắc trên mặt đối phương không được tự nhiên cùng thân hình nhỏ bé kì lạ, ngữ khí lại trở nên mềm nhũn: “Người đây là..... Làm sao vậy?”

Tiểu Xuân ăn hết hai muỗng cháo, liếc mắt nhìn Mục Tương. “Ta đã nói với Mục Tương.”

Mục Tương buông chiếc đũa: “Triệu huynh đệ trên người có thương tích, sư môn hắn có một môn công phu có thể giúp thương thế của hắn khỏi hẳn, nhưng sau khi tu tập môn công phu kia, liền biến thành bộ dạng như thế.”

Tiểu Xuân nghe vậy gật gật đầu, dường như cũng rất không thích thân hình gầy gò của bản thân bây giờ.

Mục Tương mở miệng nói chuyện khiến Hàn Hàn thiếu chút nữa mắc nghẹn, y khó có thể không chế chính mình không nghĩ tới tình cảnh mới vừa rồi hai người vẫn còn nằm cùng một chỗ, mà vừa nghĩ tới, hai má cũng hồng lên vài phần.

Hàn Hàn ho khan vài tiếng, lườm Tiểu Xuân như người vô công rồi nghề: “Người, người.....”

Vốn muốn hỏi sự tình tối hôm qua, khả trước mắt lúc này đây là một hài tử nhất định điểm đại, đôi mắt đào hoa long lanh khờ dại nhìn y, cuối cùng nắm tay đang siết chặt của y đành từ từ thả lỏng.

Tiểu Xuân khoe miệng khe nhếch lên: “Ta cùng Vân Khuynh nhà ta xuất môn bàn sự, mấy ngày trước tới Thiết Kiếm môn thăm sanh cửu (cháu trai), tiếp theo liền tới thăm các người. Hôm qua Mục Tương khả có việc gấp, nên mới quên nói với người chúng ta tới rồi.”

Mục Tương có chút sững sốt, cười nói: “Là ta sơ suất.”

“Bất quá tối hôm qua thật đúng là dọa tiểu gia ta nhảy dựng, ” Tiểu Xuân cũng theo Mục Tương nở nụ cười, “Các người nửa đêm chơi trò gì a, một người thì nhảy tường chạy đến bìa rừng, một người lại ăn mặc sơ sài đuổi theo sau, hại ta còn tưởng rằng chính mình bất tự thái khinh trông thấy thứ gì không sạch.”

Mục Tương có chút xấu hổ. “Đêm qua ta hình như uống hơi nhiều, chỉ nhớ sau khi phát hiện Tiểu Hàn rời đi liền vội đuổi theo muốn đem hắn quay về. Thật không có ý dọa Triệu huynh đệ!”

“Úc, ” Tiểu Xuân thanh âm cao hơn một chút, “Người việc gì phải đuổi theo Tiểu Hàn nhà ta? Hắn muốn rời đi thì cứ để hắn rời đi a!”

“Cái gì Tiểu Hàn nhà người!” Hàn Hàn nhin không được kích động, hai mắt tròn tròn.

Mục Tương thoáng cười khổ. “Tiểu Hàn gặp chút phiền toái, tốt nhất nên lưu lại Tả Ý sơn trang, nếu không thực cần thiết, ta không hy vọng hắn mạo hiểm rời khỏi nơi này.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, nhìn về phía Hàn Hàn, miệng mấp máy, không tiếng động nói: Người coi, hắn xem người như bảo bối a.

Hàn Hàn trán như nổi gân xanh, đưa tay xoa nhẹ. “Triệu Tiểu Xuân, đừng cố ý đem sự tình xé to ra. Ta còn chưa hỏi người đến tốt cùng dùng mê dược đem chúng ta mê đảo làm cái gì?!” Hơn nữa, còn đem bọn họ đặt nằm cùng một giường, có biết hay không hội lỡ xảy ra chuyện gì không may a, xú tiểu tử!

Tiểu Xuân trừng mắt nhìn. “Ta nói rồi, ta tưởng là gặp ma a, cho nên mới ném mê dược lung tung!”

“Ném mê dược để đuổi ma sao? Lời người nói có quỷ mới tin!” Hàn Hàn rống lên.

Tiểu Xuân cười khanh khách: “Ta ăn no rồi, hai vị cứ từ từ mà dùng.” Nói xong liền lấy một chiếc bánh bao còn nóng nhảy khỏi ghế, ngâm nga một tiểu khúc, nhún nhảy rời khỏi phòng ăn.

Bộ dạng của Triệu Tiểu Xuân khiến Mục Tương cũng phải bật cười, hắn hướng Hàn Hàn vẫy tay. “Triệu Tiểu Xuân từ trước đến nay đều bộ dáng này, đừng tìm hắn so đo, lại đây ăn sáng đi!”

Hàn Hàn tức giận đến độ thất khiếu sinh yên còn đâu tâm tình dùng bữa, liền lắc lắc đầu, hỏi: “Ngọc Nhi đâu?”

“Ta sai người đưa nàng về Tương Môn.” Mục Tương trả lời.

“Nhanh như vậy!?” Hàn Hàn kinh ngạc.

“Việc này càng nhanh càng tốt, đám sát thủ kia hành tung bí ẩn lai lịch cũng không rõ, đến nay vẫn chưa tra ra mục tiêu của bọn chúng là người hay Ngọc Nhi. Ta chỉ sợ nếu còn nán lại không phân, ở cùng một nơi khó có thể an toàn, nên sai Triệu Tề đệ tử của Ân tổng quản hộ tổng nàng quay về Tương Môn.” Đôi mắt ôn hòa của Mục Tương dừng ở Hàn Hàn, trong đó lại hiện lên ý vị nói không nên lời.

Hàn Hàn bị nhìn chăm chú vội cúi đầu, sau đó chợt nghe thấy tiếng Mục Tương hỏi: “Người hy vọng nàng lưu lại đây sao?”

“A?” Hàn Hàn đang cúi đầu ngấm giày của mình chậm chậm nâng đầu liếc mắt nhìn Mục Tương, sau đó lại lập tức thùy hạ đôi mắt, thanh âm nói ra như hàm tại trong miệng, hoàn toàn chỉ có chính mình nghe được. “Cũng không phải.....”

Cũng không phải thực hy vọng Ôn Ngọc lưu lại, mới vừa rồi chính là thuận miệng hỏi một câu thôi.

Nhưng giọng điệu này của A Tương sao lại kỳ quái như vậy, sẽ không phải vẫn còn cho rằng y thích vị hôn thê của hắn chứ!

Hàn Hàn lâu bầu vài câu, không dám lớn tiếng nói ra.

Vết thương trên ngực vốn còn thấm máu đột nhiên kết vảy, Hàn Hàn thầm nghĩ đến tám chín phần là nhờ “Triệu thần y” kia thuận tay giúp y. Tuy rằng luôn bị đối phương trêu chọc, nhưng y cũng không phải loại người không phân biệt được đúng sai.

Luyện kiếm một hồi, chỗ vết thương cũng không còn thấy đau, Hàn Hàn rời khỏi viện tử, hướng viện lạc chỗ Tiểu Xuân đi tới.

Đi qua cổng môn, thấy trong Giang Nam tiểu viện treo hai bàn đu dây, ngồi trên đó là hai thân ảnh nhỏ nhỏ màu trắng.

Hai hài đồng ước chừng cũng chỉ năm tuổi, người một miếng ta một miếng mà cắn bánh bao, một người vẻ mặt tiêu ý cười toe toét, một người khuôn mặt tinh trí cau lại đang nén chịu đựng nhìn miếng bánh bao đầy thủy khẩu (nước bọt) đối phương đưa qua.

Hàn Hàn trên mặt thoáng giật giật, tiểu nữ oa phần điều ngọc trác, khuôn mặt thanh lãnh kia không phải người Tiểu Xuân thường gọi là tiểu mỹ nhân Vân Khuynh sao?! Chính là hai cái đều trở nên nhỏ như vậy, chẳng lẽ trên người đều có thương tích?

Tiểu Xuân thấy Hàn Hàn tới, ban đầu có chút kinh ngạc, sau đó đem miếng bánh bao còn lại nhét vào trong miệng, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh một cái, rồi nhảy xuống bàn đu dây đi tới trước mặt Hàn Hàn hỏi:

“Sao? Tới tìm ta có chuyện gì?”

Hàn Hàn liếc nhìn hắn cùng Vân Khuynh một cái, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Tiểu Xuân còn không hiểu cái người ngang ngạnh nhưng hay mềm lòng này sao? Liên vỗ vỗ Hàn Hàn, nói:

“Không việc gì, không việc gì, bất quá là bệnh cũ do năm đó cùng bát đại phái tấn công Ô y giáo vẫn còn chưa khỏi, nói chung tái tĩnh dưỡng mấy tháng sẽ khỏe, không cần lo lắng.”

Tiểu Xuân trước kia chiều cao so với Hàn Hàn không sai biệt lắm, tùy tay vỗ nếu không phải vào vai thì cũng vào đầu người kia, hiện giờ cao nhất cũng chỉ chạm tới ngực Hàn Hàn, thân hình chênh lệch như vậy không khỏi khiến hắn buồn bực. Dù sao cũng đã là một nam nhân, ai lại muốn làm một nữ oa nhi a!

“Ai.....” Hàn Hàn ghen hờn.”Lo lắng cho các người.....”

Tiểu Xuân vừa nghe thấy liền bật cười. “Không phải là ngươi sao?”

Hàn Hàn xoay người đã muốn đi, không ngờ lúc này bị Tiểu Xuân gọi lại: “Chậm một chút!”

Y quay đầu lại đang định hỏi người này muốn làm cái gì, nhưng Tiểu Xuân lại vui vẻ chạy tới bên Vân Khuynh nói gì đó, hôn thêm hai cái, Vân Khuynh gật đầu, đôi mắt lạnh như băng hướng nhìn y, sau đó Tiểu Xuân quay lại, cầm lấy tay y đi vào trong phòng.

“Triệu Tiểu Xuân?” Hàn Hàn nhú mày.

Bị đẩy mạnh, Hàn Hàn ngã xuống ghế. Chỉ thấy Tiểu Xuân thành thạo lấy từ trong túi ra hai bình nhỏ, sau đó đoan thủ đoan cước cố gắng ngồi lên chiếc ghế bên cạnh y.

Hai chiếc bình xanh thẫm cùng trạm lam (xanh da trời) đặt trên chiếc bàn nhỏ giữa bọn họ, Tiểu Xuân trên mặt cười gian, dùng một kiểu ngữ điệu tự cho là hảo tâm nói: “Họ Triệu ta nợ của ngươi. Lúc trước tại Biên Bức khách điểm kia gặp phải Biên Bức đã làm trở ngại hảo sự của ngươi cùng Mục Tương, lúc này sẽ đền bù lại cho ngươi.”

10. Quyển 1 - Chương 3-3

Hàn Hàn khi nghe tới khi gặp ở Biên Bức khách điểm còn không hiểu được Tiểu Xuân định nói cái gì, đến lúc nhắc tới Mục Tương, mới hiểu nguyên lai Tiểu Xuân nói chính là sự việc kia.

Năm đó y cùng với Mục Tương coi sử cường tể nhược (giống như trừ gian diệt bạo) như nhiệm vụ của mình, khi trở lại tại một gian khách điểm nghe được trên trần có ngân tặc Phi Thiên Biên Bức gian dân dân nữ, liền quyết định cùng Mục Tương lưu lại trừ gian ác trừ gian.

Trong khách điểm lúc ấy tụ tập không ít đồng đạo trung nhân tới để lòng bắt Biên Bức, ai ngờ trong khi bàn kế, tất cả mọi người liên quan đều trúng phải thiên hạ đệ nhất ngân được “Ngân đăng tiêu hồn tán”.

Về sau may mắn có thần y thích náo nhiệt này kịp thời điều chế giải được giải trừ một hồi bi kịch, bằng không bọn họ gần ba mươi hán tử chịu được vật khổng chế làm điều xằng bậy, sợ là ngày sau không thể sống yên trên giang hồ.

Khuôn mặt Hàn Hàn thoáng chốc đỏ ửng.

Tiểu Xuân trêu đùa: “Lúc ấy ngươi rành rành lợi dụng được tính đem chính mình cho Mục Tương áp xuống, ta lại nhất thời không quan sát kỹ đi phá hủy chuyện của ngươi, hại ngươi cùng Mục Tương cứ lòng vòng mấy năm qua, đến lúc này ngay cả một đứa bé cũng không có.....”

“Cái gì mà ngay cả một đứa bé cũng không có, Triệu Tiểu Xuân ngươi!” Hàn Hàn vừa thẹn vừa giận hét lên.

“Úc!” Tiểu Xuân hấp háy mắt.”Vậy là hai ngươi có một đứa sao?”

Hàn Hàn ngay cả nói cũng không nên lời. Nếu bảo Mục Tương từ nhỏ có thể khắc chế y, kia Triệu Tiểu Xuân này tuyệt đối là sát tinh đệ nhị.

“Tóm lại ta sẽ không hại của ngươi!” Tiểu Xuân khịt khịt mũi, nhìn về phía chiếc bình “hừ hừ” hai tiếng nói: “Thuốc này là thiên hạ vô song, nói đệ nhị không ai dám xưng đệ nhất tuyệt thể ngân được Tâm nhi phan phan khiêu ! Chỉ cần ngươi thích người nào đó, cho người đó uống hết một bình, trong một tháng bị được tính dẫn dắt, đôi bên sẽ tự nhiên phát sinh tình cảm, nhật tư dạ tưởng, ý loạn tình mê, vô pháp tự kỷ, cuối cùng cả ngày thăm nghĩ muốn dựa vào ngươi, đem ngươi ôm vào lòng.”

“Ngươi, ngươi cư nhiên chế ra cái loại ngân được như vậy!” Hàn Hàn vẫn là đỏ mặt, bắt quá ánh mắt không tự chủ nhìn về hướng hai chiếc bình.

“Hừ, cái này không phải ngân được tầm thường!” Tiểu Xuân lại khịt mũi, đắc ý nói: “Ngân được tầm thường được tính uy mà mãnh, cường bức tình ức, sau khi hết được tính tự nhiên sẽ gây tổn hại cho sức khỏe. Khả ngân được này của ta nhiều lần điều chế, tất cả từ trong ra ngoài đều là động nhân tâm huyền, đăng nhân phé phủ, không chỉ vậy còn tư âm bổ dương, điều lý thân thể, diệu dụng vô cùng.”

Hàn Hàn nghe Tiểu Xuân nói như vậy, trong đầu đột nhiên có chút mơ hồ. Nếu ngân được này..... Nếu ngân được này đem cho Mục Tương ăn xong..... Kia..... Y nuốt nước bọt, trong lòng như có kiến bò, bị quấy nhiễu đến nhận nhạo.

Tiểu Xuân lại nói tiếp: “Điều tối trọng yếu là, thử vật nếu vô tình sẽ bắt động, nói cách khác, đây là không thể cưỡng ép, khả như đối phương đối với ngươi hữu tình mà không tự biết, kia được tính một khi thôi động..... Chắc chắn, cho dù có sư tử lão hổ che ở đằng trước, cũng không ngăn cản được tình ý bộc phát a!”

Sau đó hần lập tức tiến đến trước mặt Hàn Hàn hỏi: “Như thế nào, thử không?”

“Không.....” Hàn Hàn nhìn kia cái gì phan phan khiêu cảm thấy có chút tiếc nuối. “Người trong lòng A Tương thích cũng không phải ta.”

Tiểu Xuân chớp mắt nhìn, đầu nghiêng nghiêng, nói: “Dù sao được của ta cũng đã lấy ra, vì cái gì không thử? Nếu uống vào không có thay đổi, coi như bồi bổ cho hai ngươi cũng được.”

Hàn Hàn nhìn Tiểu Xuân, càng cảm thấy vẻ mặt ra sức cổ vũ này của hắn thực khác thường. Hàn Hàn trong lòng nghi ngờ, lập tức đứng lên lùi về phía sau mấy bước, nhanh chóng từ chối: “Không cần, đa tạ phí tâm, được kia để cho người bồi bổ đi, tại hạ cáo từ, không cần tiễn!”

Hàn Hàn chỉ sợ chính mình sẽ nhất thời chịu không nổi hấp dẫn, thật sự cảm hai bình được kia trở về.

Mục Tương chính là Thiếu trang chủ Tả Ý sơn trang, không lâu nữa sẽ cùng nữ tử mà mình thích thành thân, y thực sự không thể mất trí mà đối với chí giao hảo hữu của chính mình hạ loại được này, như vậy đến cả heo chó cũng không bằng, chính mình cũng phải phải nhỏ bản thân.

Tiểu Xuân nhìn Hàn Hàn ba bước thì hai bước cước bộ lão đảo không dám quay đầu lại co giò chạy mất, nhìn không được ôm bụng cười to.

Hắn biết Hàn Hàn thích Mục Tương đã lâu, cũng đoán được Mục Tương có thể đối Hàn Hàn có chút gì đó. Mà hai người này, một người nhất gan không chịu nói một người đầu gối không hiểu, muốn đợi bọn nó thông suốt không biết đến năm nào tháng nào. Huống chi nghe nói Mục Tương sẽ cưới vợ, việc này nhất định không thể kéo dài thêm nữa.

Hắn là ai chứ? Hắn chính là thần y Triệu Tiểu Xuân a!

Bệnh tương tư của Hàn Hàn này chỉ cần hắn Triệu Tiểu Xuân ra tay, tuyệt đối thuốc đến bệnh trừ, rất nhanh sẽ khỏi!

Vân Khuynh vừa vào tới cửa, liền thấy Tiểu Xuân ôm bụng ngửa mặt lên trời mà cười, cười thực vui vẻ, hắn bất đắc dĩ liếc nhìn người này, nghe tiếng cười càn rỡ của hắn, trong mắt lại toát ra vẻ thản nhiên sùng nịch.

“A, Vân Khuynh tiểu mỹ nhân!” Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh, liền giống như ong mật thấy mật, vô cùng vui vẻ chạy như bay tới đem cả người ôm chặt vào lòng.

Hàn Hàn nghĩ tới nghĩ lui, chịu đựng hết một ngày, rốt cục quyết định đến nói chuyện với Mục Tương.

Y không phải loại người gặp điểm nguy hiểm liền rút đầu rút đuôi, huống chi nơi này là Tả Ý sơn trang không phải Hàn Sơn phái của y, y cứ như vậy tiếp tục trụ ở đó, cho dù Mục Tương cảm thấy không sao, nhưng hạ nhân biết được cũng sẽ chê cười y.

Hàn Hàn đoán Mục Tương hẳn là ở trong thư phòng, y liền mở cửa thư phòng bước vào, Mục Tương đang cùng vài tên tổng quản bàn chuyện nhìn thấy là y, tầm mắt ban đầu di chuyển đến khối thi thể nằm trên mặt đất, sau đó hướng y gật gật đầu, rồi tiếp tục đối đệ tử dặn dò mấy chuyện còn lại.

Hàn Hàn đi đến bên cạnh thi thể mặc y phục dạ hành kia ngồi xổm xuống kiểm tra, nhưng lật đi lật lại, cũng không tìm được bất kỳ dấu vết có liên quan tới thân phận của những người này.

Mục Tương vẫy tay ra hiệu cho thuốc hạ lui xuống, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Những tổng quản ở Tả Ý sơn trang này cùng Ân tổng quản có chút bất đồng, Ân tổng quản là quản lý trang vụ của Tả Ý sơn trang, mà những vị này là phụ trách những hiệu buôn bên dưới sơn trang, bọn họ biết rất nhiều việc, bình thường cũng là nơi thu thập tin tức trên giang hồ của Tả Ý sơn trang.

Mục Tương đứng khoanh tay, bước tới bên cạnh Hàn Hàn, Hàn Hàn ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc của hắn, liền đứng dậy hỏi: “Thế nào, người có biết là ai muốn giết ta và Ngọc Nhi?”

“Biết, nhưng cũng không biết.” Mục Tương chậm rãi nói: “Sau khi ta cùng với vài vị tổng quản cân nhắc, đều cảm thấy được trong thiên hạ có năng lực phải ra nhiều tuyệt đỉnh cao thủ như vậy, trừ Thanh Minh Các ra, không có nơi thứ hai.”

“Thanh Minh Các?” Nghe đến tên đó Hàn Hàn khả kinh ngạc.”Tại sao lại có người tìm tới Thanh Minh Các trả tiền để giết ta và Ngọc Nhi?”

“Không phải người và Ngọc Nhi, là người!” Mục Tương nói.

“A?” Hàn Hàn ngơ ngác.

“Ân tổng quản cứ cách hai cái canh giờ sẽ thả chim bồ câu báo tin cho ta, từ khi Ngọc Nhi xuống núi đến nay trên đường hoàn toàn bình an, không gặp một chút nguy hiểm, cho nên những người này rõ ràng đều là hướng người mà đến.” Mục Tương sắc mặt có chút không tốt.

Người nọ trên mặt đất là chết dưới kiếm hắc, võ công cơ hồ đã đạt tới trình độ tuyệt hảo, nếu không có đệ tử trong trang đến tương trợ, chỉ sợ hắc hiện giờ vô pháp thoát mái đứng ở chỗ này như vậy.

Thanh Minh Các, là cái tên tồn tại đã lâu trên giang hồ, chỉ có không muốn giết người chứ chưa từng có người không giết được.

Muốn Thanh Minh Các tiếp sinh ý có thể rất đơn giản, nhưng cũng có thể thực khó khăn, có hai điều kiện: tới Thanh Minh các phủ, một người một vạn kim.

Đây là quy củ tồn tại đã lâu, nhìn như dễ dàng, nhưng người có thể làm được rất ít. Do Thanh Minh Các nằm ở nơi ít người biết, vả lại giết một người phải trả một vạn lượng hoàng kim đúng thật là cái giá trên trời.

Nghĩ đến đây Mục Tương liền cảm thấy sự tình quá mức quý dị, tính Hàn Hàn tuy hơi lỗ mãng ngẫu nhiên hội cùng người khác kết hạ lương tử, nhưng thường chỉ là những chuyện nhỏ như thế nào lại đến nông nổi khiến người ta mua cả tính mệnh y.

Mục Tương nôn nóng đi qua đi lại, hắc ngồi xuống án trác (bàn dài), mở giấy Tuyên Thành triêm mặc (hòa mực)chấn bút cấp thư, nói: “Tiểu Hàn, người đem sự tình xảy ra mấy tháng gần đây tỉ mỉ kể lại cho ta.”

Hàn Hàn gật đầu, thực cẩn thận đem tất cả mọi chuyện trong thời gian này như làm gì, cùng ai luận bàn võ nghệ, giáo huấn môn phái bại hoại nào, cứu tiểu thư thiếu gia nhà ai, thậm chí ngay cả giờ nào khắc nào vào chỗ nào uống rượu qua đêm, đến cả việc vật vãnh cũng đều nhất nhất nói ra, chỉ còn thiếu nước không đem cơm ba bữa ăn cái gì nói ra hết.

Mục Tương sau khi nghe xong vẫn như cũ vừa họa vừa viết, Hàn Hàn có chút tò mò đến bên cạnh hắc cúi đầu nhìn họa chỉ trong tay hắc, hỏi: “Người đang làm cái gì?”

“Điều thêm thuộc hạ canh phòng trong sơn trang.” Mục Tương ngẩng đầu lên, vừa lúc cùng Hàn Hàn bốn mắt tương giao, thật sâu nhìn vào đáy mắt trong suốt của đối phương.

Mục Tương hơi hơi sửng sốt.

Hàn Hàn nhất thời hoảng hốt. Mục Tương dung mạo dật trí, có một vẻ đẹp xuất trần phiêu miểu, đôi mắt hắc hắc thâm thúy như vực sâu, chỉ cần nhìn qua liền khiến người ta muốn chìm đắm trong đáy mắt ôn nhu ấy.

Ám hương phù động, mục huyền thần mê, kia đôi môi tựa cánh hoa non mềm khê mở ra, như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với y, tâm trí Hàn Hàn nhất thời mê đắm, tiếng ong ong phát ra trong tai.

Y như nghe thấy có tiếng nói: gần thêm chút nữa, gần thêm chút nữa, hôn lên đôi môi kia, hung hăng hôn con người mình đã bao ngày bao đêm thương nhớ ấy, nếm thử một chút cặp môi kia có phải hay không mềm mại như mình vẫn tưởng.

Rồi sau đó nói cho hắc biết, người thích hắc.

Không biết là ai khê thở gấp, ngay lúc môi hai người cơ hồ muốn chạm vào nhau, Mục Tương liền nghiêng mặt sang một bên.

Động tác nho nhỏ này rơi vào trong mắt Hàn Hàn lại như sét đánh giữa trời quang, gầm vang một tiếng khiến cả người y nổ tung.

Y nhảy dựng về phía sau, đụng phải giá sách, khiến toàn bộ sách trên đấy rớt xuống đầu, Mục Tương đưa tay muốn chặn cho y, y cả người kinh hách liền nhảy xa hơn.

“Cái kia..... Cái kia..... Sắc trời cũng đã muộn,” bên ngoài nắng chiều rõ ràng còn đang rực rỡ ánh màu ngũ sắc, Hàn Hàn lại nói như mê sảng. Trái tim trong ngực y kia vẫn đang đập thình thịch, rốt cuộc không thể khống chế. “Ta, ta hôm nay luyện kiếm một ngày mệt chết đi, không quấy rầy người, về nghỉ ngơi trước!”

Đứt lời cũng không quay đầu lại mà co chân chạy đi, lao ra tới cửa liền bị ánh nắng chiều diễm lệ bên ngoài chiếu xuống làm mắt không mở nổi, chỉ có thể nghiêng ngả lão đảo lần mò chạy khỏi thư phòng viện lạc của Mục Tương.

Mấy cái tủ trong thư phòng bị Hàn Hàn đụng vào lệch sang một bên, thư tịch cũng đều rơi xuống đất.

Mục Tương ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Hàn Hàn chạy như trời chết, vẻ mặt ngỡ ngàng hoang mang.

11. Quyển 1 - Chương 4-1

Vất vả lắm mới trở về phòng, trên trán bị va đụng cũng sưng đỏ lên, lúc Hàn Hàn đóng cửa lại, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, y tựa vào cửa mặt đỏ bừng thổ dốc.

Vừa rồi Mục Tương như vậy nghiêm túc thay y nghĩ biện pháp, bố trí lại thủ vệ trong sơn trang, nhưng chính mình cứ nhiên, cứ nhiên trong lúc Mục Tương giúp y, lại nảy sinh ngân ý với hắn.

“Ách a.....” Hàn Hàn che mặt.

Mình thật sự là tên hỗn trưởng a, như thế nào có thể như vậy!

Thanh âm “thình thịch” trong ngực vẫn kích động vang lên, bộ dạng mới vừa rồi của Mục Tương không ngừng tái hiện trong đầu y.

Y trước kia rõ ràng không thể không khống chế được như vậy, vô luận Mục Tương dựa vào gần bao nhiêu, cho tới bây giờ vẫn có thể hảo hảo chịu đựng, như thế nào hôm nay mới bị người kia liếc mắt một cái, cả người tựa như phát điên lại hướng môi người ta mà hôn đi?

Hàn Hàn đột nhiên sưng sốt, đè lại ngực mình, theo tình cảm hỗn loạn dần hồi phục lại tinh thần.

Y đột nhiên nhớ tới việc xảy ra hôm qua, trước mắt y là hai bình sứ cùng người kia cười đến đào hoa loạn chiến Triệu Tiểu Xuân. Triệu Tiểu Xuân nói ngắn được kia gọi là cái gì phanh phanh khiêu, còn nói sau khi uống xong sẽ gặp ý loạn tình mê, vô pháp tự kỉ.....

Hàn Hàn trong đầu như có cái gì bị đứt mất, y có một loại dự cảm không tốt lắm, chiếu theo Triệu Tiểu Xuân cái tên tiền trăm hậu tấu này, đem ngân được bày ra cũng chỉ là muốn trêu đùa y, nói không chừng, nói không chừng đêm đó lúc bọn họ hôn mê, cũng đã bị tiểu tử kia hạ được.

Hàn Hàn hung hăng chạy đến bên ngoài biệt viện nơi Tiểu Xuân ở kêu to. “Triệu tiểu tử, người đi ra cho ta!”

Trên bàn dây đu trong biệt viện không có thân ảnh nho nhỏ ngày ấy, cánh cửa khép hờ, lão bộc đang quét dọn ngoài sân thấy Hàn hàn đến liền tiến tới nghênh đón.

Khuôn mặt Hàn Hàn bởi vì mới vừa rồi chạy như điên mà càng hồng nhuận, đầu tóc cũng phi thường hỗn độn, chưa từng thấy qua Hàn thiếu gia như thế lão bộc có chút sưng sốt, sau đó nghe Hàn Hàn thở phì phì mà hỏi:

“Triệu Tiểu Xuân, đi đâu rồi?”

Lão bộc đáp: “Hai vị khách nhân sáng nay đi rồi.”

“Cái gì!” Hàn Hàn lúc này càng khẳng định tiểu tử kia chắc chắn là động tay động chân trên người y và Mục Tương. Làm xong ác sự sợ sự tình bại lộ ngay hôm sau liền bỏ đi, nhất định là biết trước nội thương trong người đánh không lại y nên chọn cách bắt cáo nhi biệt.

Lão bộc lúc này rút ra một phong thư trình đến trước mặt Hàn Hàn. “Triệu tiểu công tử nói nếu Hàn thiếu gia thở phì phì đến tìm người, thì đem này phong thư giao cho Hàn thiếu gia.”

Hàn Hàn cầm lấy phong thư xé ra, lấy chỉ tiên (giấy viết thư) bên trong. Cũng không xem hết, vừa thấy quả thực giận dữ đến thất khiếu sinh yên.

Triệu Tiểu Xuân cái gì cũng không viết, chỉ có mấy chữ rồng bay phượng múa: “Hôm nay ta làm việc thiện, tôn giá không cần cảm tạ!” Ý tứ này là, ngân được kia, hần hạ.

“Con bà nó!” Cảm tạ cái con khỉ! Hàn Hàn rống lên.

Hàn Hàn bắt đầu lo lắng phải dùng lý do gì mới có thể khiến Mục Tương để y rời khỏi Tả Ý sơn trang.

Mỗi lần cùng Mục Tương dùng bữa, ngửi thấy hương khí nhược hữu tự vô trên người hần, nhìn thấy đôi mắt thoát nhìn rõ ràng yên bình không dậy sóng lại càng ngày càng câu nhân kia, Hàn Hàn thật sự cảm thấy đối với người này luôn tỏ vẻ như không có việc gì, quả thực so với chống lại đám sát thủ khó chơi của Thanh Minh Các còn thống khổ hơn vạn phần.

Mục Tương sai đệ tử tới hỏi y đêm nay muốn ăn gì, Hàn Hàn vốn định hướng kia đệ tử hét lên: “Gì cũng được!” Lại nhìn về mặt bị thương của đệ tử kia, đành phải lại vội vàng sửa miệng nói: “Vây thủy ngọc nhường đậu hũ cũng được.”

Đệ tử kia đi rồi, Hàn Hàn liền ngồi xuống dưới tàng cây luyện công. Nhưng một khi nhắm mắt lại, Mục Tương kia mang theo vẻ mặt ấm áp mỉm cười liền “Hô” hiện lên trong đầu y, khiến y đang vận công nhất chu thiên, thiếu chút nữa phân tâm mà tẩu hỏa nhập ma.

“Ai!” Vô vô tóc, Hàn Hàn phiền não không thôi.

Y cầm thanh kiếm khua lung tung, cắn răng nói: “Triệu Tiểu Xuân người thứ quỷ được kia, khiến ta mở mắt cũng nghĩ, nhắm mắt cũng nghĩ, sau khi ngủ còn liên tục mộng xuân nghĩ lung tung. Trận tử này không thể đột phá bình cảnh đã thực phiền lòng, hiện giờ bị người phá như vậy căn bản không thể tĩnh tâm luyện công, người này không phải giúp ta, ta xem là muốn hại ta!”

Mục Tương đi qua đình viện, vừa vặn thấy bộ dạng Hàn Hàn đột nhiên ủ rũ chốc lát lại nghiêng răng nghiêng lợi. Hần mỉm cười cầm cuốn sách trong tay, trước mặt đi đến Hàn Hàn hỏi: “Làm sao vậy, có gì phiền lòng sao?”

Hàn Hàn vừa ngẩng đầu liền thấy người rõ ràng đứng trước mắt, hơn nữa người kia vẫn là chính mình ngày tư đêm niệm, y hoảng sợ lùi lại phía sau mấy bước, mà động tác kia khiến Mục Tương đang tươi cười cũng cứng lại vài phần, khả Hàn Hàn trong đầu hoảng hốt, không nhận thấy điểm khác thường kia của Mục Tương.

Mục Tương trong lòng thoáng chua xót, ngày ấy hần đem rượu cùng Hàn Hàn cộng ẩm, vốn định khuyên Hàn Hàn quên đi Ôn Ngọc, nhưng lại quên mất Hàn Hàn là người đã mất hết hi vọng, y nhất định là thích Ôn Ngọc rất lâu, chính mình nói những lời kia khẳng định đã tổn thương đến y. Cho nên đêm đó Hàn Hàn mới có thể bất chấp nguy hiểm cũng muốn rời khỏi Tả Ý sơn trang, không muốn lưu lại để hần tương trợ.

Chẳng lẽ tình nghĩa huynh đệ hơn mười năm lại vì một nữ tử mà gây nên hiềm khích?

Nghĩ vậy, Mục Tương thật sự có chút khó chịu.

Hàn Hàn miệng khép khép mở mở một hồi sau nói: “Ta chỉ là có mấy chiêu kiếm nghĩ không ra.” Y nói dối.

Mục Tương từ nhỏ đã lớn lên cùng Hàn Hàn, như thế nào không biết Hàn Hàn một khi trầm vụ trong võ học tìm tòi chiêu thức là có bộ dạng gì, đôi mắt sâu thẳm kia của hần nhẹ nhàng chớp động một chút, cũng không nói gì.

“Mấy năm nay bận bịu chuyện trong nhà, chúng ta cũng lâu rồi không đối chiêu, không bằng hôm nay người bồi ta luyện một chút đi!” Mục Tương không đợi Hàn Hàn cự tuyệt, cuốn sách trong tay cuộn lại làm bình khí, ra chiêu hướng Hàn Hàn không phòng bị tấn công tới.

Hàn Hàn bắt quá chỉ sững sờ trong giây lát, lập tức gương kiếm nghênh đón.

Tả Ý sơn trang khắp nơi trồng kỳ hoa dị thảo, nhưng tối mỹ chính là khi lương phong thổi tới, diệp hải dập dờn gọn sóng tung bay khắp rừng mai.

Bạch mai lâm uyển vào mùa đông là đẹp nhất, trên những cành khô vụn điểm tuyết trắng phiêu hương, khiến cho Tả Ý sơn trang giống như tiên cảnh; giữa hè cảnh tượng mặc dù kém hơn long đông (mùa đông giá rét) ba phần, nhưng giữa nhành lá sum suê những quả mơ xanh nhỏ nhắn khả ái rủ xuống đầu cành, ánh lên dưới nắng trời, cũng mang một tư vị lạ lùng.

Giữa bích hải ba đào (biển xanh sóng lớn), Hàn Hàn cùng Mục Tương một kiếm một thư tựa như đang vũ. Mục Tương đập nhẹ phiến lá cây như kinh hồng nhảy vọt lên, Hàn Hàn trực truy đuổi theo oai phong như du long cùng hãn giao triền.

Hai người tuy là bình thường khoa tay múa chân, ra chiêu lại khuynh tấn toàn lực. Hàn Hàn đường kiếm sắc bén khí thế ào ạt, Mục Tương hạ thất lưng né qua, mũi chân nâng lên đá vắng trường kiếm, trên đỉnh ngọn cây xoay người một cái vũng vàng hóa khai chiêu thức này.

Hàn Hàn lập tức xoay người tay trái tiếp được bội kiếm bị Mục Tương đá bay, khinh công thoán lạc tới trước mắt Mục Tương.

Mục Tương không ngờ tới thân hình Hàn Hàn so với ngày trước có thêm vài phần linh hoạt, mỉm cười mang theo tán thưởng cùng bội phục. Hãn thoáng lui, sau đó ngưng khí bay lên, Hàn Hàn lập tức cước thả liên hoàn đuổi theo.

Cuốn sách trong tay Mục Tương hướng vai trái Hàn Hàn một kích, Hàn Hàn nghiêng người rút lại, vai trái lùi về, trong lúc vô tình lại xuất ra vai phải, Mục Tương tìm được chỗ hở, tay trái thừa thế xuất ra, mắt thấy trong khoảnh khắc sẽ đánh trúng Hàn Hàn, Hàn Hàn phát giác chính mình lộ ra sơ hở, tay trái cầm kiếm lập tức co lại bảo vệ chính mình.

Không ngờ một chút phân tâm, Hàn Hàn tự khí đan điền bỗng nhiên buông lỏng lại ngã xuống. Lúc này Mục Tương vốn bởi tránh đường kiếm kia mà tay trái lùi về liền vội vươn ra, bắt lấy thân hình đang rớt xuống của Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhìn thấy thiếu chút nữa chém phải Mục Tương, trong lòng hoảng hốt năm ngón tay buông ra, thanh kiếm quan trọng như sinh mệnh của y trong tay kia liền bị chính mình quăng đi ra ngoài.

Này do tình thế cấp bách, chân khí hoàn toàn bị trút hết, Hàn Hàn lực đạo rơi xuống càng trở nên nhanh hơn.

Mục Tương luống cuống muốn bắt lấy Hàn Hàn, cả người nhích lại gần ôm chặt lấy y, kết quả hai người liền rơi xuống giữa một đám lá khô, sau đó thật mạnh ngã xuống mặt đất.

Hàn Hàn bị rơi thất điên bát đảo tựa vào trong lòng Mục Tương nghe được Mục Tương kêu rên một tiếng, y vội vàng vàng vàng ngồi dậy, chịu đựng cảm giác thiên toàn địa chuyển, quỳ gối bên người Mục Tương hỏi: “A Tương người thế nào?”

Thật sự rất chóng mặt, hãn ngã sấp trên mặt đất, một lúc sau mới lại lảo đảo đứng lên.

“Không có việc gì, người kéo ta lên!” Mục Tương cau mày nói.

Hàn Hàn vội vàng cầm tay hãn kéo dậy, lại thấy Mục Tương cơ hồ đứng không thẳng, sắc mặt không khỏi biến đổi. “Người cả mặt đều trắng bệch còn cái gì mà không có sự!” Y không nhịn được đem Mục Tương toàn thân sờ soạng lung tung một hồi, khẩn trương hỏi: “Ngã chỗ nào, rốt cuộc có sao không?”

Mục Tương thử cố nhắc thất lưng, nhưng tức khắc lại hạ xuống, hãn lúc sau nhìn đến thụ căn đan xen dưới tàng cây, Hàn Hàn cũng theo hướng hãn nhìn lại. Sau đó Hàn Hàn đưa tay chọc chọc vào thất lưng của Mục Tương, Mục Tương quay đầu nhú mày nhìn y, thần sắc có chút không thích hợp, y cắn răng xuống chút nữa bóp bóp kiểu đồn Mục Tương (đồn là mộng, kiểu là vênh lên nhô lên, bạn Hàn bóp mộng bạn Tương á:”>), Mục Tương lập tức nhăn mặt.

“Hãn là làm bị thương thất lưng đồn rồi!” Hàn Hàn đau đớn vụn phần, chỉ nghĩ đến mới vừa rồi Mục Tương đúng là không để ý an nguy muốn cứu chính mình mới phải chịu vết thương nghiêm trọng như vậy, liền nhịn không được tức giận quát: “Vừa rồi vì sao không rút tay về, người có biết hay không ta thiếu chút nữa chém phải tay người!”

“Người sắp ngã, ” Mục Tương nói: “Hơn nữa, ta hiểu được chỉ cần ta duỗi tay ra người sẽ lập tức thu kiếm.” Về mặt hần lại khôi phục bộ dạng vân đạm phong khinh, một chút cũng không nghĩ đến nguy hiểm vừa rồi.

“Người!” Hàn Hàn quả thực như bị chọc tức.

Nhìn thấy bộ dạng Hàn Hàn lo lắng cho hần như vậy, Mục Tương đột nhiên mở miệng nói: “Là ta không đúng, người tha thứ ta đi!”

Hàn Hàn sững sốt, y cảm thấy điều Mục Tương nói không phải vì chuyện vừa rồi, suy nghĩ một chút, có lẽ là chuyện đêm kia say rượu vì Ôn Ngọc xem chút nữa cãi nhau, nên cũng liền gật gật đầu.

“Vẫn là huynh đệ?” Mục Tương hỏi.

“Đương nhiên.” Hàn Hàn cắt ngang liếc hần một cái.

Mục Tương cảm nhận được này bạch hần của Hàn Hàn tràn đầy quan ái cùng không được tự nhiên, khối đá lớn trong lòng như mất đi, tâm tình vốn căng thẳng cũng dần thả lỏng. “Như vậy bị ngã lần này cũng đáng.”

Hàn Hàn lại quay sang Mục Tương liếc mắt một cái.

Mục Tương nhặt cuốn sách bị kiếm tước rách bung trên mặt đất lên, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên, mang theo một chút thương tiếc buông tiếng thở dài: “Chỉ tiếc quyển sách bị hủy.”

“Cái gì!” Hàn Hàn vừa nghe xong. “Người lấy sách đánh với ta? Người lấy sách đánh với ta còn đánh cho rách ra như vậy? Ta khả dĩ vì sao lại đem cái quyển dày như tứ thư ngũ kinh này liều mạng xé a!”

Không phải Hàn Hàn thích đại kinh tiểu quái, Tả Ý sơn trang gia đại nghiệp đại, ở mấy tỉnh phía Nam đều có kì nghiệp, giá trị một quyển sổ sách cũng không phải ở mấy trang sách thường này, mà là đại biểu cho sinh ý mấy ngàn mấy vạn hoàng kim.

Nghe thấy Hàn Hàn nói chuyện với hần ngữ khí thái độ lại nhớ tới bộ dáng trước kia, Mục Tương trên mặt liền mang theo thản nhiên ý cười. Đây mới là bộ dạng Hàn Hàn cần có, hần không thích nhìn người này trốn tránh hần, nói một câu liền muốn ngậm trong họng ba câu, tất cả tâm sự đều giấu vào bụng.

“Rách thì cũng đã rách rồi!” Mục Tương nhìn Hàn Hàn cười, vô tình nói.

“Làm, làm cái gì cười thành như vậy!” Hàn Hàn bị Mục Tương nhìn chăm chú, cả người liền có chút không thích hợp.

Khả Hàn Hàn nhớ đến vết thương vừa rồi của Mục Tương, cúi đầu giẫm giẫm giày mình, vẫn là lại gần nâng tay Mục Tương, nói: “Vết thương trên người người quan trọng hơn, về phòng trước ta thay người thương được. Bị ngã lần này sợ suất thương đến gân cốt, vẫn là hảo hảo nhìn xem mới được.”

Hàn Hàn dịu Mục Tương muốn ly khai, Mục Tương nhắc nhở nói: “Kiếm của người.”

“A, phải, kiếm của ta!” Hàn Hàn lúc này mới vội vàng chạy đến bụi cây tìm kiếm kiếm.

Thật vất vả rốt cục cũng tìm được thanh bội kiếm bảo bối lão gia tử truyền lại cho y này, lại bị y tùy tiện vung tay không biết ném đi nơi nào, lúc này mới mang theo Mục Tương ly khai.

12. Quyển 1 - Chương 4-2

Hàn Hàn quen thuộc từ chiếc tủ nhỏ trong phòng Mục Tương lấy ra đũa được tửu, y đem bình mở ra sau đó nói: “Mau cởi quần áo, ta thay người thôi được tửu.”

“Di?”

“Di cái gì mà di, cởi nhanh lên!” Hàn Hàn nhớ đến vết thương trên người Mục Tương bị chính mình gây nên, ngữ khí tự nhiên không được tốt lắm.

“Nhưng mà.....” Mục Tương thanh âm có chút mất tự nhiên.

“Nhưng mà cái gì, A Tương người như thế nào lại giống bà mẹ như vậy? Bất quá chỉ là đem vạt áo cởi bỏ, quần, khó khổ khó khổ.....” Đầu lưỡi thất lại.

Nguyên lai Hàn Hàn nói cũng chưa nói xong, Mục Tương liền cúi đầu nói thành tiếng: “Hảo!” Rồi sau đó cái người đang ngồi tại mép giường, ngày thường nhất ti bất cầu (cẩn thận tỉ mỉ) này liền đứng lên, buông đai lưng, cởi xuống ngoại bào cùng trung y màu xanh nhạt, tự động tự giác nằm úp sấp trên giường.

Hàn Hàn này đầu còn đang khó khổ khó lại khó không ngừng, Mục Tương trên người đã chỉ còn lại tiểu y.

Hàn Hàn nuốt nước miếng, đúng vậy, y như thế nào không nghĩ tới vết thương của Mục Tương chính là ở thắt lưng đồn cái chỗ mật mờ khiến người ta vô hạn mơ màng kia, khả y cũng chưa kịp nhận ra Mục Tương đã liền thoát nhanh như vậy, như vậy tự nhiên..... Này, này này này rốt cuộc là như thế nào a!

Y cho chính mình một cái tát, cố gắng ép chính mình đừng đi lung tung nữa.

Mục Tương nghe thấy thanh âm quay đầu, nghi hoặc nhìn y. Y thì sau khi nhìn thấy vẻ mặt Mục Tương kia giống như vô tội lại như đang buồn bực, cả người tâm viên ý mã nổi lên.

Triệu Tiểu Xuân nói, chỉ cần có tình, sau khi ăn vào ngân dược cái gì phan phan khiêu kia, một khi dẫn động sẽ vô pháp tử kỷ. Y càng nghĩ liền càng là tâm dương khó nhin, như vậy một khối thịt lớn loại thượng đẳng đặt trước mặt mình (-___-), không tới thử một chút cắn một chút, như thế nào lại phụ lòng ngân dược Triệu Tiểu Xuân thiên tân vạn khổ, ngàn dặm xa xôi đưa tới tay y.

Hàn Hàn không thể khống chế mà nghĩ lung tung, mấy năm nay áp chế ý niệm không muốn đối phương biết được lại tại thời khắc này khinh nhi dịch cử (dễ dàng) hoàn toàn bị đánh đổ.

Y đồng thủ đồng cước đi tới bên giường Mục Tương ngồi xuống, một tay đem áo lót vén cao, tiết lộ khó lộ hạ, một tay đem rượu thuốc đổ lên da thịt quang hoạt khấn trí của Mục Tương, chậm rãi vì hắn xoa bóp.

Mục Tương đau đớn hít sâu một hơi, thanh âm đánh vỡ tất cả xa tư của Hàn Hàn, y ngẩn ra, lập tức phóng khinh lực đạo. Nhưng lúc nhìn thấy được tửu thiển nâu chậm rãi đem này từng mảng da thịt tế trí ngay cả ánh mặt trời cũng chưa từng chiếu qua của Mục Tương nhuộm thành màu mật ong nhàn nhạt, tâm y mãnh liệt đập loạn, hai má lập tức như thiêu nóng.

Mục Tương da thịt trên lưng có từng mảng từng mảng hồng tích do suất thương, này nhan sắc truật mục kinh tâm mang theo một loại hấp dẫn đến kỳ lạ, chậm rãi kéo dài xuống, trải qua phần eo thu long đặc hảo, sau đó đột nhiên tiến lên kia cánh móng vũ biện hồn viên kết thực. (ý nói cái móng anh Tương vừa tròn vừa chắc á >/////<>

Hàn Hàn một bên xoa một bên sờ soạng, theo vòng eo Mục Tương nhìn như tinh tế lại phi thường mềm dẻo một đường đi đến phía trên kiều đồn của hắn, sau đó tình nan tự kỷ mà dùng sức xoa nắn.

Này bộ vị là chỗ bị thương sâu nhất, màu đỏ thắm cũng biến hoá kỳ lạ đến mê người. Mục Tương nhin không được kêu rên thành tiếng, hắn nằm úp đầu giường xác thực tín nhiệm Hàn Hàn, mặc cho Hàn Hàn xoa nắn đau như vậy cũng không mở miệng ngăn lại.

“Ừ huyết phải tán ra mới được, người cổ chịu một chút!” Hàn Hàn lo sợ nói.

“Ân.” Mục Tương rầu rĩ đáp ứng.

Hàn Hàn thấy vậy hung hăng phỉ nhổ chính mình một tiếng, ở trong lòng hô: Hàn Hàn ta khinh bỉ người, người này đồ tiểu nhân thừa dịp A Tương bị thương ăn bậy đậu hủ của người ta!

Y nghiêm khắc khiển trách chính mình, bất quá thủ hạ chính là động tác vẫn không dừng.

Dược tửu lâu năm được tính không nhẹ, mới một lát Mục Tương liền cảm thấy được chỗ vết thương đau nhức đến bỏng rát, song những nơi bôi qua rượu thuốc lại không chỉ thấy đau đớn, theo mười ngón tay của Hàn Hàn linh hoạt vuốt ve, đau đớn nóng rực cùng thanh lương thư hoãn luân phiên xuất hiện, vì thế sau khi đau nhức qua đi liền có chút thoải mái.

Theo tay Hàn Hàn xoa a xoa, nơi cái mông bị thương nặng nhất cũng không giống mới vừa rồi như vậy khó mà chịu đựng.

Chính là..... Được từ kia lúc nóng lúc lạnh, khi Hàn Hàn đổi bên cần thận xoa bóp, tự nhiên khó tránh khỏi dính vào nơi người ta khó có thể mở miệng kia.

Hơn nữa..... Mục Tương cảm thấy được chính mình tựa hồ có chút không thích hợp, rõ ràng Hàn Hàn như vậy chuyên tâm thay hắn xoa bóp, nhưng những nơi bị đôi bàn tay Hàn Hàn đụng chạm đến lại không hiểu thế nào mà run lên, mà run rẩy này còn thẳng tắp đánh vào lòng hắn, khiến cho ngực hắn như bị Hàn Hàn vùng tay đánh, hơi thở dồn dập lên.

“Tiểu Hàn, có thể!” Mục Tương cảm giác trong thân thể tựa hồ có cái gì đang ngo ngoe úc động, mùi được từ nồng đậm khắp phòng làm thần trí hắn hôn mê. Hắn nặng nề thở dốc, cảnh vật trước mắt có chút mờ lung, cảm giác không ổn hạ thân truyền đến khiến hắn thoáng chốc vùng vẫy.

Bàn tay Hàn Hàn đang dùng lực trên đòn biên của Mục Tương (hắc, mông cánh hoa:”>) bóp a bóp, Mục Tương đột nhiên vừa động, Hàn Hàn lực đạo không khống chế tốt liền trượt xuống, ngón trỏ nhờ được từ trơn bóng liền như vậy “Phốc ” một tiếng, sáp nhập vào nơi bí sở giữa hai cánh hoa của Mục Tương.

a a a a a – Hàn Hàn nội tâm điên cuồng gào thét.

Mục Tương bị kinh hách đột như kỳ lai (xảy ra bất ngờ) cả người giật nảy, Hàn Hàn sợ hãi bối rối vội vàng áp chế hắn, kết quả liền bởi vậy một hướng, đầu ngón tay kia lại cắm càng sâu, toàn bộ triệt để đi vào.

Mục Tương thở gấp nói. “Tiểu, Tiểu Hàn.” Thanh âm run rẩy.

“Ta, ta lập tức rút ra, người đừng động!” Hàn Hàn kinh thanh thét chói tai.

Hàn Hàn không có trì hoãn, lập tức theo lời rút ngón tay mình ra. Mục Tương vội vàng kéo tiết khổ muốn xoay người ngồi dậy, mà lúc này vừa lật người liền đè lên tay Hàn Hàn, Hàn Hàn cả người bất ổn, vô pháp khống chế lại vùng tay đánh vào sau gáy Mục Tương.

Bên tai hết thảy thanh âm cơ hồ tĩnh lại, bốn mắt tương giao, kia tình ý tràn đầy trong mắt rốt cuộc không thể che dấu, đôi môi Hàn Hàn chạm vào môi Mục Tương, có chút ngáy ngẩn, có chút không biết làm sao.

Nhật quang ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, những hạt bụi nhỏ vụn phảng phất trong bầu không khí ám muội giữa bọn họ lúc này, uyển chuyển lưu động.

Tình cảm lâu như vậy một lần lại một lần cố gắng áp chế tại lúc này đây, cuối cùng cũng vô pháp ẩn dấu. Hàn Hàn khẽ run lên, tựa hồ ngân được mê người kia cho y lá gan, hay là ông trời đã định khiến cho hết thảy chuyện này phát sinh, y nghĩ thâm cơ hội như vậy sẽ không có lại lần thứ hai, không thành công cũng thành nhân đi! (hắc, bạn Hàn cứ như chiến sĩ trước khi ra trận ấy =)))

Vì thế y chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở ra đôi môi, y muốn dùng tất cả dưỡng khí hôn người này, cho hắn biết này hơn mười năm qua, y là dùng loại tâm tình gì, đứng bên cạnh hắn, cùng hắn tận tâm tận sức. (kẻ vai lang bạt)

Đột nhiên, một đôi tay bình ổn mà hữu lực đặt lên vai y, đưa y chậm rãi đẩy ra.

Đôi môi cánh hoa của Hàn Hàn tách ra không kịp khép lại, y nhột nhột thở hổn hển một hơi, theo hành động của Mục Tương, trên mặt chậm rãi lộ ra vẻ thương hoàng vô thổ. (hoảng hốt không biết làm sao)

Mục Tương mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn. “Ta không sao, còn lại có thể tự mình làm. Người.....”

Bình tĩnh đại mộng, Hàn Hàn bối rối đứng dậy xuống giường.

Y như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, đại não trái phải đều đòi bãi công, hai mắt vô thần khó khăn lắm mới thấy được bội kiếm của mình, cố gắng với tay lấy, nghiêng ngả lão đảo rời khỏi phòng Mục Tương.

“.....”

Trong phòng, Mục Tương vốn vẫn duy trì thần sắc điềm tĩnh, khả sau khi Hàn Hàn rời đi, ánh mắt cứng ngắc trong nháy mắt dao động, lộ ra khuôn mặt đỏ ửng lên nóng ran, giống như cái mông bên dưới bị Hàn Hàn xoa bóp đến nóng lên.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.....” Mục Tương che miệng thấp giọng nói.

Hắn..... Không rõ.....

Hàn Hàn sắc mặt trắng bệch, ngồi im trước bàn không nhúc nhích.

Từ ngày hôm ấy phát sinh chuyện ngoài ý muốn, y liền nhốt chính mình trong phòng, hết như tử tù sau khi bị tuyên án, chờ đến ngày đem ra hành hình.

Nhưng mà đợi suốt hai ngày, Mục Tương vẫn không có xuất hiện.

Triệu Tiểu Xuân nói, được kia sẽ làm người trong lòng hữu tình động tình, cho nên y ngày ấy một khi tới gần Mục Tương liền cả người tâm thần dao động, vô pháp khắc chế tình cảm trào dâng trong lòng.

Bởi lý trí đã mất hết, y đã quên chính mình mấy năm kiên trì áp chế là vì cái gì, lại muốn phóng thủ tương bác (buông xuôi tất cả). Y càng khờ dại cho rằng chỉ cần nhượng đối phương biết tâm ý, liền có thể được đáp lại.

Nhưng hóa ra, không yêu chính là không yêu, Mục Tương ngày ấy kiên định đẩy y ra, ánh mắt thanh minh không có một tia mê hoặc khiến Hàn Hàn bưng tỉnh. Trong lòng Mục Tương chỉ có thể tử tương lai của mình, đối với y cho tới bây giờ chỉ là huynh đệ chi nghĩa, bằng hữu chi nghị, vốn là y vẫn si tâm vọng tưởng.

Nhịn không được đưa hai tay che mặt, Hàn Hàn một mình một người ngồi trong sương phòng tối đen, làm bạn với y chỉ có ánh trăng thanh lãnh dừng bên cửa sổ chiếu vào phòng, cùng tiếng côn trùng kêu vang ngoài kia.

Sự thật luôn khiến người ta khó xử, xé bỏ lớp chỉ này, Hàn Hàn không biết sau này nên lấy vẻ mặt gì đối diện với Mục Tương.

Y buồn bực cùng bất an.

Hàn Hàn cũng muốn rời đi, nhưng Mục Tương lại tăng thêm nhân thủ trong sơn trang khiến y không thể dễ dàng rời đi.

Y đoán còn hơn tư tình nhi nữ vì bất túc đạo này, Mục Tương càng để ý đến an nguy của y.

Nhưng cũng chính bởi tâm tư cho tới nay hoàn toàn vì y suy nghĩ này, khiến y chìm đắm tại đây trong ôn nhu khiến người ta hỗn loạn, rời không được, trốn cũng không xong.

Hàn Hàn còn nhớ rõ năm đó Ma giáo nguy hại vô lâm, bát đại phái liên thủ diệt trừ mối hiểm họa này, Triệu Tiểu Xuân do là đồng môn của Lan Khánh nên chịu liên lụy bị rơi xuống sông, Lan Khánh nghĩ đến sư đệ chết thảm, giận dữ hạ lệnh huyết tẩy bát đại phái. Cha mẹ y cũng vì trận chiến này mà thân vong, chỉ còn y cùng một vài đệ tử Hàn Sơn phái sống sót.

Tả Ý sơn trang cũng chịu thương vong nặng nề, nhưng Mục Tương sau khi xử lý xong sự tình liền đi thẳng đến Hàn Sơn phái, chăm sóc y vừa mất đi song thân suốt ba tháng. Bồi y uống rượu, bồi y luyện kiếm, cái gì cũng không nói, chính là lặng lẽ ở bên cạnh y.

Còn có một năm trên núi Yến Đãng, y vì cứu người bị hỏa thiêu hai tay đều bị thương, thương thế nghiêm trọng, nhục tiêu kiến cốt, lúc ấy người duy nhất có khả năng cứu y Triệu Tiểu Xuân lại vì người yêu mệnh tại đán tịch, tâm tư âu sầu mấy lần tẩu hỏa nhập ma. Mục Tương vì thay y xin được chịu cho kẻ điên Triệu Tiểu Xuân đánh mấy lần, cuối cùng đợi đối phương thanh tỉnh, đem từ tay tiểu phong tử kia liệu thương thánh dược tốt nhất trở về.

Nỗi đau tang phụ tang mẫu của y, là cùng hắn vượt qua; hai tay y nguyên bản đem phế, cũng là nhờ hắn mới cứu lại được.

Mục Tương người kia trừ bỏ tình cảm có chút trì độn, người hắn thích không phải y ra, con người từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài không có chỗ nào không khiến y thật sâu yêu thương, thật sâu mê muội.

Lại phiền lại buồn, Hàn Hàn cuối cùng đi tới trù phòng lấy ít thủy tửu, y uống mấy ngụm lại lắc lắc thân bình nghị, nếu say đến chết, có thể hay không sẽ dễ chịu hơn một chút.

Rõ ràng y ngày thường không phải một kẻ bi xuân thương thu như vậy, tại sao khi dính vào chuyện tình cảm, liền trốn không thoát, trở thành một tên đại ngốc.

Hàn Hàn rũ đầu vừa uống rượu vừa nhìn ra hoa viên ngoài hành lang, trong lòng rối loạn. Lúc rẽ ngang qua trường lang không chú ý liền đâm phải một người khác, thủy tử hất hết lên người mình cùng đối phương.

Hàn Hàn lùi một bước, lời xin lỗi trong miệng không kịp nói ra, liền ngửi thấy trên người người kia có một mùi hương hòa trộn giữa tử hương và thủy đàn hương đầy hoặc nhân.

Hàn Hàn chỉ cảm thấy bản thân vô cùng căng thẳng, cả mặt nóng ran, một cảm giác kì lạ mơ màng đột nhiên trở dậy.

Mục Tương đỡ lấy Hàn Hàn. “Người uống rượu?” Hắn hỏi. Trong lời nói nghe không rõ là mất hứng hay lo lắng.

“Không liên quan tới người!” Hàn Hàn bực bội gạt tay Mục Tương đang đặt trên vai y.

Mục Tương sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Hàn Hàn lại đối hắn như vậy.

Hàn Hàn dịch người tránh Mục Tương, vội vã hướng tiểu viện của mình mà đi. Y vốn đã phiền chết đi lại thành linh gặp phải Mục Tương, đầu lúc này càng trở nên hỗn loạn.

Hương khí nhàn nhạt trên người Mục Tương truyền tới như muốn mê hoặc y, còn có kia tầng âm trầm âm so với ngày thường còn thấp hơn vài phần vang lên bên tai y, quỷ tha ma bắt nhất chính là hắn còn không biết chết sống mà đem tay đặt trên người y.

Từng chút từng chút run rẩy theo bốn phương tám hướng đổ ập đến, Hàn Hàn rung mình, sau đó đau khổ phát hiện ra rằng giữa lúc hai người như vậy, cái kia tiểu huynh đệ giữa hai chân mình lại không chịu thua kém mà hừng hực phản ứng.

Vội vàng đẩy Mục Tương ra, dù thế nào cũng không thể để đối phương phát hiện thứ dưới hạ thân mình đang đầy khí thế mà ngẩng cao đầu.

Sau khi quay về tiểu viện, đóng cửa phòng nhảy lên giường, Hàn Hàn vớ lấy cái chăn bông đắp lên, uất ức bắt đầu giả bộ ngủ.

Không lâu sau trong tiểu viện vang lên tiếng bước chân, thanh âm kia ở ngoài cửa chân chừ một hồi, kềm theo một tiếng thở dài, cuối cùng rời đi.

Hàn Hàn trợn mắt nhìn cánh cửa được chính mình đóng kín một hồi lâu, bất chợt cảm thấy sống mũi có chút chua xót.

“Người đến tột cùng là muốn như thế nào? Dứt khoát một chút đuổi ta đi không phải sẽ xong sao?!”

Cũng không nợ ta cái gì, ta lại đối với người như vậy, người sao phải khổ tâm một lòng suy nghĩ vì ta?

Hàn Hàn nhắm mắt lại, tựa hồ không chỉ mũi, ngay cả ánh mắt cũng có chút xót xa.

Ban đêm, Hàn Hàn lăn qua lăn lại ngủ không được, trên người giống như bốc cháy, khiến y mơ mơ màng màng.

“Thật khát……” Y lăn người ngồi dậy lấy nước, lại phát hiện trong ấm trà trống không, mà trong chiếc bình mình mới đem về kia cũng chỉ còn ít rượu.

Uống hết rượu dư vẫn thấy khát đến khó hiểu, Hàn Hàn khó chịu đẩy cửa ra, tìm tới nơi nào có nước.

Tiểu viện nơi y ở được bày bố theo Giang Nam đình viện, bên trong đình viện có đào một trì đường (hồ nước), nước trong hồ trong như gương, phản chiếu ngân nguyệt trên bầu trời, cả tòa trì tử như lấp lánh ánh sáng.

Ngày hè gió lạnh mang đến hơi nước, dụ dỗ Hàn Hàn bước tới đường trì. Hàn Hàn ánh mắt rời rạc, bản năng tìm kiếm nguồn nước có thể giải trừ thống khổ như bị hỏa thiêu trên người, ngay khi y chỉ còn ba bước nữa sẽ nhập trì đường, lúc bước càng lúc càng sâu, đột nhiên có người từ sau đầu ôm chặt lấy y, mang y đến bên hồ.

13. Quyển 1 - Chương 4-3

H.....hụt

“Sao lại nóng như vậy?” Mục Tương cách áo lót chạm đến da thịt cực nóng của Hàn Hàn, không khỏi nhũn mày.

Mục Tương đem Hàn Hàn xoay người lại, đưa tay kiểm tra trán người này.

Hàn Hàn giữa lúc mơ hồ nhìn thấy dung mạo tuấn lãng khiến người ta vô pháp nhìn thẳng của Mục Tương bỗng nhiên lặng im, lẳng lẳng nhìn hắn, cho đến khi phát giác tay người này đặt trên trán y, mới vùng dậy kịch liệt giãy dụa.

Mục Tương chợt thấy tức giận, bắt lấy hàm của Hàn Hàn nghiêm khắc nói: “Đều bệnh đến như vậy, bình tĩnh lại cho ta, không được tái hồ nháo!”

Giọng điệu hiềm thấy của Mục Tương khiến Hàn Hàn cả kinh, thật sự ngay lập tức đình chỉ tất cả động tác, không sảo cũng không nháo mà lẳng lẳng nhìn Mục Tương. Trong chốc lát, thanh âm của y mang theo chút ai oán, nói: “Ta không có bệnh, đều là Triệu Tiểu Xuân!”

“Triệu Tiểu Xuân làm sao?”

“Triệu Tiểu Xuân hần.....” Hàn Hàn nói đến một nửa lại khép chặt miệng, kinh ngạc nhìn chằm chằm Mục Tương.

Mục Tương nhìn thấy Hàn Hàn như vậy, đáy lòng mềm lại. Hắn thở dài nói: “Người phát sốt.”

Hàn Hàn nghe nói như vậy lại giận dữ nói: “Có người mới phát sốt!”

“Hảo hảo hảo, ta phát sốt.” Mục Tương bắt đắc dĩ. “Đừng ngâm mình ở trong nước, theo ta đi lên.”

Mục Tương mang theo Hàn Hàn muốn rời khỏi trì đường, Hàn Hàn lại bắt đầu giãy dụa. Nhưng nói là giãy dụa, kỳ thật bất quá cũng chỉ là yếu ớt đá vài cái xuống nước.

“Ta thực nóng.....” Hàn Hàn đổ người xuống lảo đảo nói.

Hai người dựa vào nhau thật gần, vừa ngủ thấy vị đạo trên người Mục Tương, toàn thân Hàn Hàn liền một chút khí lực cũng không có. Hắn cảm thấy được đầu mình càng lúc càng mơ hồ, trên người càng lúc càng khó chịu, hơi thở đều nhanh chóng thiêu đốt yết hầu, vì thế chỉ có thể không ngừng tìm đến nơi mát mẻ.

Hàn Hàn đột nhiên phát hiện còn hơn cả thủy trì đêm mùa hạ, trên người Mục Tương lại càng mát lạnh. Vì thế, y đầu đã muốn trở nên hỗn loạn chậm chạp vươn rộng hai tay tới gần Mục Tương, tựa đầu lên lồng ngực của Mục Tương, hai tay chậm rãi khép lại, ôm lấy khối băng thật dài này.

Hàn Hàn không phát hiện Mục Tương khẽ run rẩy một chút, chỉ cảm thấy trong lòng mình như có cái gì muốn đi ra, trong ánh mắt cũng vậy.

“Tiểu..... Tiểu Hàn.....”

Một khi kề cận, phản ứng trên người liền không thể giấu diếm, Mục Tương trừ bỏ bị nhiệt độ trên da thịt Hàn Hàn dọa, tức thì bị nhiệt khối giữa hai chân người này làm cả kinh há hốc mồm.

Do khó chịu, Hàn Hàn lộ ra vẻ mặt buồn khổ, y cọ cọ vào thân thể Mục Tương, từng chút từng chút chuyển động.

Mục Tương ngây ngốc một hồi, Hàn Hàn sống chết không cho hắn rời đi, hắn đành phải mang theo Hàn Hàn lùi đến chỗ nước nông bên cạnh trì đường ngồi xuống, để hai người ngâm mình trong trì thủy mát lạnh, nước ngập đến thất lưng.

Hàn Hàn ngẩng đầu lên, chớp mũi cao chạm vào cằm Mục Tương, ảo não nói: “A Tương, nóng quá, ta khó chịu.....”

Kia giọng nói nghẹn ngào tỏ ra yếu thế lại mang theo vị đạo nào đó hoặc nhân tâm huyền, Mục Tương cảm thấy trong lòng mình tựa hồ có cái gì hung hăng bị kích thích, hắn nhìn người bạn từ nhỏ của mình thống khổ đến không biết như thế nào cho phải, trong lòng ngoại trừ cảm giác hừng khởi bất xá ra, cũng lẫn lộn nhiều điều khác.

Ánh trăng rơi xuống, dung mạo Hàn Hàn phản phát hiện ra dưới ngân quang nhu hòa, khiến Mục Tương không thể rời mắt. Như bị mê mẩn, hơi thở của hắn cũng càng lúc gấp gáp.

Hàn Hàn hốc mắt ướt át, đang bị dày vò trong tình úc, Hàn Hàn như vậy khiến cho hắn bỏ không được, cũng không muốn bỏ. Mục Tương cởi bỏ dây lưng tiết y của Hàn Hàn, chỉ chần chừ trong chốc lát, liền theo sóng nước hoạt nhập vào bên dưới tiết khổ của y, nhẹ nhàng bắt lấy ngạnh khối từ này đến giờ vẫn để tại hạ phúc (bụng dưới) của hắn.

Hàn Hàn khê hừ lên một tiếng, y da thịt nóng bỏng, nơi kia nhiệt độ càng cao, hơn nữa bởi không còn sức chống cự, đến một chút sức lực cũng không biết bay đi đâu mất, y phi thường nhu thuận, im lặng dựa vào Mục Tương.

Mục Tương vô cùng căng thẳng, động tác tay cũng có chút ngập ngừng. Hàn Hàn khe khê hừ một tiếng, khó chịu bắt lấy tay Mục Tương, thúc giục Mục Tương mau động.

Mục Tương chậm rãi bao lấy trụ thân trong tay vuốt ve lên xuống, Hàn Hàn cả khuôn mặt đỏ bừng cổ nhin một hồi, mới phát ra tiếng thở dốc tinh tế.

Cho tới bây giờ chưa hề thấy qua bộ dáng như vậy ôn thuận của người này, Mục Tương sắc mặt ửng đỏ. Như vậy đụng chạm thân hình đối phương, chẳng những không có bất luận một chút cảm giác khác thường gì, ngược lại theo tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ không ngừng của Hàn Hàn, lại khiến cho cả cơ thể mình bắt đầu xao động.

Hắn cúi đầu ngưng mắt nhìn Hàn Hàn, bản thân cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nơi khoe mắt của y khê rơi lệ, bộ dạng kia khiến hắn không thể nhẫn nại, động tác trong tay cũng mạnh hơn vài phần.

Bàn tay của Mục Tương lướt qua hành bộ, vuốt ve hai khỏa tiểu cầu, khả trong lòng nghĩ như vậy vẫn không đủ. Hắn nghĩ muốn chạm vào nhiều nơi khác, hắn nghĩ muốn vuốt ve khắp cơ thể người này; hắn nghĩ muốn hảo hảo yêu thương y, nghĩ muốn người này ở dưới thân hắn khóc thất thần. (-- lời cái bộ mặt sắc lang ra rồi kia)

Úc niệm mới thoát ra như vậy đáng sợ, khiến Mục Tương thoáng cứng đờ.

“A, nơi đó..... Nơi đó.....” Khoái cảm quá kịch liệt làm cho Hàn Hàn kêu thành tiếng, y kích động chụp lấy tay Mục Tương, lần thứ hai đặt lên phân thân đang run rẩy.

Đầu ngón tay Mục Tương xẹt qua đỉnh ao tào của Hàn Hàn, đè thật mạnh, Hàn Hàn lập tức khó nén nổi mà run rẩy.

Nhiệt khí của Hàn Hàn phả lên gáy Mục Tương, sau đó há mồm cắn vào chiếc cổ tuyến điều ưu mỹ của hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức bắn mạnh xuống đáy nước.

Trọc dạ nhữ bạch sắc loang ra trong nước, trên mặt Hàn Hàn mang theo một tia diễm sắc cùng ngõ ngách, phân thân dưới nước khê co rút.

Mục Tương cúi đầu nhìn Hàn Hàn, đôi môi y hé mở, ánh mắt mờ mịt.

Phát tiết qua đi, Hàn Hàn chậm rãi từ trong dòng xoáy úc vọng tỉnh táo lại, khi ý thức được mới vừa rồi là ai ở bên cạnh ôn nhu an ủi y, không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Chính là tiểu huynh đệ dưới đáy nước chẳng những không bởi vì y kinh hách mà lùi về đi, ngược lại còn chậm rãi ở trong tay Mục Tương trương lên.

Mục Tương phát hiện, thật tự nhiên lần thứ hai động thủ giúp Hàn Hàn giải quyết. Hàn Hàn giãy dụa đứng dậy, khiến nước trong hồ bắn tung lên, y vừa thở vừa hô: “Buông tay, ta, ta đã muốn tốt lắm, người đừng tái lộ!”

“.....” Mục Tương không nói gì, chính là một tay giới trụ Hàn Hàn, một tay nắm thật chặt thứ đang dang trao dưới đáy nước của y.

Hàn Hàn kinh hãi phát giác này tư thế thật quá mức nguy hiểm, thứ kia của chính mình ở trong tay người ta, nếu đối phương một chút cũng không vui vẻ khả sẽ phi tàn tức thương, vì thế nhất động cũng không dám mà đứng im, run rẩy nói:

“Ta không nghĩ đối với người làm chuyện này, tất cả đều do Triệu Tiểu Xuân hạ được ta.....”

“.....” Mục Tương cũng hiểu được trong miệng Hàn Hàn chính là loại được gì. Chính là..... “Triệu Tiểu Xuân vì sao đối với người hạ được?”

“Bởi vì.....” Hàn Hàn tuy rằng bị được tính mãnh liệt bùng nổ quấy đảo đến đầu hôn não trưởng, lại bởi vì mới vừa rồi một lần phát tiết mà mơ mơ màng màng, nhưng gặp phải vấn đề quan trọng như vậy y vẫn là cẩn thận, như những lần trước, vẫn là không có nói ra.

“Tiểu Hàn.....” Thanh âm trầm ấm phát ra từ miệng Mục Tương, trong lời nói có chút lo lắng cùng dụ dỗ. “Ra chuyện gì người hần là nói cho ta biết, đừng gạt ta, làm cho ta lo lắng.”

Kia giọng nói chết người cùng đôi mắt thâm thúy ôn nhu nhất tịnh hướng Hàn Hàn công tới, Hàn Hàn nhìn khuôn mặt tuần mỹ vô trù của Mục Tương, nhất thời mê mẩn, liền thốt ra: “..... Bởi vì..... Bởi vì ta thích người, Triệu Tiểu Xuân thấy thế mới dùng ngân được giúp ta..... Ách.....”

Mục Tương thoáng thất thần. Nguyên lai, nguyên lai Hàn Hàn thích hần!

Chuyện chưa bao giờ nghĩ tới này hiện giờ từ chính miệng Hàn Hàn nói ra, Mục Tương sửng sốt, trong chốc lát thất thần vô pháp trả lời. Sau đó, ngực hần tim đập như trống, một tiếng rồi lại một tiếng, đưa thần trí hần gọi về.

Loại tư vị khó nói nên lời này cơ hồ tràn ra khắp cả lồng ngực, Mục Tương cảm thấy cảnh vật bốn phía giống như đang xoay tròn, khí huyết nghịch lưu không thể khống chế.

Mục Tương nhin không được cúi đầu chiếm lấy đôi môi cánh hoa còn đang run rẩy kia, Hàn Hàn như vậy càng lúc càng khiến hần muốn buông cũng không được, hần còn không kịp nghĩ chính mình đến tột cùng là như thế nào, liền không thể khống chế mà hôn lên môi người kia.

Đôi môi Hàn Hàn ngọt như mật đường, khiến cho Mục Tương không ngừng xâm nhập cắn mút. Một lần lại một lần câu dẫn triền nhiều, cũng là một lần lại một lần sa vào hãm sâu.

Như vậy kịch liệt thân thiết giao triền (thân – môi, thiết – lưỡi), nhượng Hàn Hàn cả người đều như mộng.

Đột nhiên trong lòng y xẹt qua chút quang minh, nghĩ thông suốt ngân được chính là ngân được, lấy đâu ra loại ngân được có phần hữu tình mới có thể động chứ! Triệu Tiểu Xuân rõ ràng là lấy ngân được tâm thường đến hù y, nếu không biết rõ đã có người trong lòng, Mục Tương tại sao vẫn hôn y, vẫn cắn y, còn mạnh mẽ tiến vào giữa hai chân y.

dát – lúc phát giác trên người Mục Tương cũng xuất hiện nhiệt hỏa như mình, Hàn Hàn sợ tới mức ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Trong động tác nhìn như ôn nhu của Mục Tương lại mang theo một tia cường ngạnh làm người ta không thể tránh né, móng cánh hoa bị tách ra, ngón tay thon dài quấy nhiễu ở nhập khẩu đánh nhiều, Hàn Hàn kinh hãi quá độ ba hôn bảy vĩa toàn bộ đều bay đi hết, trước khi nhận ra mình định làm gì, theo phản xạ y đã một tay thật mạnh đánh vào sau đầu Mục Tương.

“Ừm” một tiếng, Mục Tương mắt nhắm lại, ngã vào trì tử.

Hàn Hàn mang cái mộng trần nháy dựng lên, trên người lúc nóng lúc lạnh không ngừng thổ gấp.

“Muốn làm... làm cái gì a!” Hàn Hàn lau một phen mồ hôi lạnh nói. Sau đó ở nghe thấy thanh âm “Ừc, ực” truyền đến, phát giác Mục Tương đang bất tỉnh lại sắp chìm xuống trì tử, lúc này mới luống cuống tay chân mà kéo người lên, sau đó mang về mặt không biết như thế nào cho phải nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Mục Tương.

14. Quyển 1 - Chương 5-1

Hàn Hàn đỡ Mộc Tương vào sường phòng để hấn an ổn nằm trên giường, sau đó chưa hết kinh hồn còn chưa yên đã run rẩy tự mình thay y phục khô ráo.

Y tới bên giường nhìn Mộc Tương cả người ướt đẫm vốn cũng muốn giúp hấn thay đổi, khả ngón tay vừa chạm phải da thịt lộ ra trước ngực Mộc Tương cả người liền run lên, lại vội vàng rút tay về.

Mùi hương nhàn nhạt theo trên người Mộc Tương truyền đến, bí mật mang theo chút hơi nước băng lãnh. Hàn Hàn đem chăn phủ kín Mộc Tương không hở chỗ nào, chăm chọc nhìn lo lắng, lại lục ra một ít y phục, đem mái tóc còn ướt đẫm của Mộc Tương phủ lên.

“Thế này thì sẽ không bị nhiễm phong hàn a...” Hàn Hàn vẫn là có chút lo lắng.

Y bắt lấy bọc hành lý từ sớm mình đã chuẩn bị xong cùng lúc cầm thanh bội kiếm, quay đầu lại nhìn Mộc Tương, cắn chặt răng, hạ quyết định.

Triệu Tiểu Xuân không phải hạng người hời hợt, được hấn bào chế mỗi loại đều là lợi hại chết người.

Hai người bọn họ bị được tính khổng chế gần như thần trí mơ hồ, nếu bản thân không sớm tỉnh lại, sợ thật sự là muốn ở bên ngoài diễn một màn đông cung uyên ương dục đi.

Hàn Hàn siết chặt nắm tay, thấp giọng nói: “Là ta có lỗi với người, khiến cho người cực thân như thế, ta này liền tìm Triệu Tiểu Xuân kia đòi giải được, nhất định sẽ không làm lỡ nhân duyên người cùng Ngọc nhi.”

Y xoay người đóng cửa phòng, khởi khinh công bay đi.

Tả Ý sơn trang đã nhiều ngày vì đề phòng sát thủ Thanh Minh các xâm nhập, thủ vệ so với trước nhiều hơn gấp bội lần.

Hàn Hàn trên đường cúi thấp, giống như kẻ trộm lách qua những tiểu đạo ẩn mật chỉ có người trong sơn trang mới biết mà đi, ngẫu nhiên gặp đệ tử tuần tra vội vàng tránh né, cứ như vậy trốn trốn núp núp chùng chửa canh giờ, y leo được lên tường cao rồi giậm tường ra bên ngoài thận trọng thả người xuống, cuối cùng lúc này mới ra khỏi Tả Ý sơn trang.

Ngon núi nơi dựng Tả Ý sơn trang nối tiếp với những ngọn núi lân cận bằng điều kiều (cầu treo), sơn phong thổi tới làm mặt cầu lung lay, phía dưới lại là nước sông Lan Thương cuộn cuộn chạy, kì thực từ trên này đi xuống vừa nhìn có chút mạo hiểm.

Chỉ là nơi này là đường tắt xuống núi, cũng vì không phải yếu đạo nên ít người biết, vậy là gần như không có ai trông coi.

Hàn Hàn dưới ánh trăng chạy qua cầu treo, tiến vào trong một khu rừng rậm tối tăm. Người tập võ trong đêm có thể thấy được những vật nhỏ, y cho dù không cầm đuốc cũng có thể dựa vào hai mắt nhìn rõ địa thế nhanh chóng bay vọt đi.

Chính là trong lúc chạy vội trong rừng, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng vang rất nhỏ khiến cho trong lòng y rừng mình.

Hàn Hàn không dừng lại cước bộ, cảnh vật bên cạnh nhanh chóng lui ra phía sau.

Một mặt hắc ảnh không biết từ đâu lúc nào liền đã đi bên cạnh y, khinh công cơ hồ cùng y tương xứng, mà khi y nhìn về phía đối phương, hắc ảnh kia tựa hồ cũng nhận thấy được y phát hiện ra chính mình, đôi mắt lạnh lùng lộ ra treu tức, mai hoa song câu cầm trong tay đột nhiên xoay người hướng y đánh úp lại.

Mũi chân Hàn Hàn hơi nghiêng về phía trước, vội vàng rút trường kiếm bên hông ra ngăn cản.

Hắc y nhân ra chiêu tàn nhẫn sắc bén, thân hình như quỷ mỵ mơ hồ bất định, mai hoa câu ngắn mà hiểm, từng chiêu khắc trụ trường kiếm trong tay Hàn Hàn.

Hàn Hàn ngưng khí nghênh địch, hoa mai câu một cái thôi chế trụ chuỗi kiếm của Hàn Hàn, một cái khác tầm kích ngang hai mắt y. Hàn Hàn nhìn thấy tình hình trước tiên cuốn lấy chiếc câu thứ nhất, thoát ra toàn bộ nội lực, khiến bản thân trở nên nhu kinh, sau đó cổ tay cong lại, kiếm phong rung động tức thời trở lại ngăn trở chiếc câu khác trước mặt. Ngay sau đó ra sức chấn động, bức đối phương ly khỏi bên người.

Song câu lại tới gần, trên tức trong mắt hắc y nhân biến mất, sát khí bùng lên mạnh mẽ, chiêu thức trở nên âm ngoan độc辣 hơn, ngân câu thẳng đến yếu hại nơi cổ Hàn Hàn, chực đưa y vào chỗ chết.

“Lại là sát thủ Thanh Minh các!” Hàn Hàn thối một tiếng.

Song câu trong tay hắc y nhân lần thứ hai mạnh mẽ đánh tới. “Người cũng biết Thanh Minh các?”

“Hừ, bị dây dưa nhiều ngày như vậy, sao lại không biết!” Tên này kỳ thật là Mục Tương điều tra ra, nhưng của Mục Tương cũng là của y, cho nên ai biết đều giống nhau.

Hai người đại chiến hơn mười hiệp, cơ hồ thế lực ngang nhau tương xứng. Hắc y nhân ở trên người Hàn Hàn chiếm không được tiện nghi, kiếm thương vô số, máu tươi đầm đìa. Chính là Hàn Hàn cũng không khá hơn chút nào, mấy chỗ da thịt trên tay trên đùi đều bị ngân câu xé rách, hoàn hảo tránh được mấy lần tập kích trên mặt, nếu không ngay cả nửa bên mặt cũng muốn bị mai hoa câu rạch nát.

Cao thủ Thanh Minh các phái tới quả nhiên không thể khinh thường, thân thủ của y Hàn Hàn trong chốn võ lâm không tính là tiền thập, cũng đến không ngoài nhị thập (ý bạn ấy bảo thân thủ của bạn í không phải top 10 thì cũng là top 20 a), hiện giờ lại bị người này đánh cho gần như không thể chống đỡ được, trận chiến này nếu chỉ hơi vô ý, mạng của y sợ là thật sự muốn cấp cho Thanh Minh các đi.

Hàn Hàn vùng kiếm chém thẳng vào mặt Hắc y nhân, thân ảnh đối phương chợt lóe lên trước mắt y rồi biến mất, y nghe thấy tiếng lập tức quay trở lại ngăn trở hoa mai câu đột nhiên tới từ phía sau, hắc y nhân cười lạnh một tiếng ngân câu đi xuống vừa lộn ngược liền đánh đến hạ phúc của Hàn Hàn.

Trong lúc đó trong đầu Hàn Hàn hiện lên: chung quy là chậm nửa chiêu a! lúc tâm phục khẩu phục muốn nói một câu với đối phương, trong rừng rậm u ám đột nhiên vang lên một tiếng huýt sáo.

Hắc y nhân động tác bị kiềm hãm, giương mắt nhìn về hướng tiếng huýt sáo, Hàn Hàn trong lòng thầm nghĩ đây là cơ hội cuối cùng, lập tức kiếm hóa triển tự quyết, ngân kiếm đột nhiên như linh xà quấn lấy mai hoa song câu, đợi hắc y nhân phục hồi tinh thần lại, Hàn Hàn đã thôi động toàn bộ nội lực trút lên binh khí.

Hắc y nhân vội vàng lấy nội lực tương nghênh, lúc này nơi binh khí tương giao truyền đến một tiếng nổ âm âm, “Phanh” một tiếng bụi đất ngập tràn, hai người đều bị bắn ra ngoài.

Hàn Hàn trở mình cố gắng đứng lên, nhưng thân hình lắc lư một lát, lại ngã xuống nôn ra một ngụm máu tươi.

Y thầm nghĩ lúc này tên sát thủ không biết sống chết muốn lấy mạng của y rồi cuộc cũng bị thương nặng đi! Liền thì thào nói: “Thanh Minh các mưu tính điều gì, tới một người ta giết một người, đến hai người ta giết cả hai!”

Bụi mù đầy trời dần dần hạ xuống, ngay khi Hàn Hàn cuối cùng có thể thấy được rõ ràng cảnh tượng đối diện, lại phát hiện không biết từ khi nào, một mặt thân ảnh màu tím đứng ở nơi kia, bên chân là hắc y sát thủ nằm không đứng dậy nổi.

Tử y nhân cười một tiếng, mở miệng nói: “Nga, đại chương môn Hàn sơn phái thật sự là hảo khí phách.”

Hàn Hàn thở hắt hển thầm hô một tiếng hồng bét!

Cái tên tử bất long đông này là từ lúc nào đứng ở nơi đó? Giết một sát thủ đã muốn rơi mất nửa cái mạng của y, so với cái tên lợi hại khi này, người này khẳng định càng khó đối phó.

Y cảm giác chính mình trước mắt tối sầm, thần trí cũng dần mơ hồ.

“Xong đời.....” Hàn Hàn trong đầu nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng nói ra. Sau đó ý thức của y liền giống như điều đứt dây nhẹ nhàng bay đi, bất tỉnh nhân sự.

Hắc y nhân ngo ngoay đứng dậy, lão đảo đi đến chỗ Hàn Hàn té ngã trên mặt đất, muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng đương lúc xuống tay chấm dứt tính mạng của Hàn Hàn, thanh âm của tử y nhân thản nhiên từ phía sau hắc y nhân truyền đến.

“Chậm đã.” Thanh âm của tử y nhân có ý cười. “Đem hắc mang về.”

Hương khí lượn lờ bay ra từ cữu trảo trấn kim lô tràn ngập trong sương phòng to lớn, Hàn Hàn hôn mê hồi lâu ho một tiếng phun ra huyết mạt, chậm rãi mở mắt.

Thần sắc của y có chút đờ đẫn sơ tỉnh, nhưng khi nhân cầu di chuyển phát giác thân ở đất khách, lại cảm giác mình bị thương không nhẹ, ánh mắt liền sáng lên, bình khí ngưng thần mà chống đỡ.

“Tỉnh?” Cách đó không xa một tuần mỹ nam tử nằm trên tòa trường tháp, người nọ tuổi ước chừng ba mươi, bộ dạng đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm.

Hàn Hàn nhìn qua chỉ cảm thấy người này kiêu mi tinh mục (mày kiêu mắt sáng), tị nhược huyền chiêm (nói chung là mũi cao), thần nhược thiển chu (môi đỏ), thân tử y khí vũ hiên ngang, thái độ ung dung, song người kia bên trong lại lộ ra dung mạo thượng vị giả, tư thái nắm giữ đại quyền sinh sát, lại giống như chu vòng khóa chặt lấy hắc, khiến kẻ khác cảm giác hô hấp bị kiềm hãm.

“..... Người là ai?” Hàn Hàn cố gắng muốn đứng lên, thử vài lần cũng vô ích. Y nghĩ thầm do thương thế quá nặng, vì thế lập tức điều khởi nội tức kiểm tra thương thế, không ngờ hạ phúc lại đột ngột đau đớn.

Hàn Hàn kinh ngạc há miệng thở dốc, nội lực của bản thân không thể vận chuyển, thật sự là bị phong trụ!

Tử y nhân nhận trà hương thuộc hạ bên cạnh trình lên nhấp một ngụm, thú vị nói: “Đoán xem?”

Hàn Hàn nhú mày, thật sự không thích người này cái loại tư thái cao cao tại thượng đùa giỡn người khác như vậy. Y cả giận nói: “Đoán cái gì mà đoán, không nghĩ tới Thanh Minh các chủ là loại người nhảm chán, Hàn Hàn ta giữa đầu một đao cúi đầu cũng là một đao, người muốn giết cứ giết, không cần cố làm cái chuyện ra vẻ huyền bí dư thừa này.”

Nhìn qua sát thủ đều là hắc y, người này lại là tử y, Hàn Hàn liền đoán được bảy tám phần.

Nhưng khi nghĩ đến lời nói như thế sẽ khiến Tử y nhân giận dữ làm y thống khoái, đối phương lại giống nghe thấy điều gì thú vị, cất tiếng cười to.

“Ta là Thanh Minh các Liễu Trường Nguyệt. Hàn đại chương môn thật sự là một người thú vị, rơi vào tay Thanh Minh các ta còn có gan hô to gọi nhỏ, người là người đầu tiên.” Lúc người nọ cười đường cong trên mặt liền trở nên nhu hòa, một thân lệ khí cũng nhạt đi, nhưng Hàn Hàn vẫn là không thể xem thường.

Hàn Hàn cảm giác trong miệng Liễu Trường Nguyệt này “Hàn đại chương môn” bốn chữ mang theo ý tứ chế nhạo, hắc khụ một tiếng, đáp: “Dù sao dù sao đều là chết.....”

“Nếu ta nói lưu người một mạng ni?” Liễu Trường Nguyệt buông trà trấn (chén trà) hướng Hàn Hàn đi tới.

Khóe miệng hắc khê gợi lên cùng chân mày vi loan khiến cho khuôn mặt anh tuấn kia lộ ra vẻ ân cần, khả Hàn Hàn tóc gáy cả người lại dựng thẳng, muốn nổi da gà.

“Chủ thượng!” Tên thuộc hạ kia hô.

Nhưng Liễu Trường Nguyệt chính là nhẹ nhàng quay đầu liếc đối phương một cái, đối phương thanh âm lập tức nghẹn lại, quỳ xuống.

“Một mạng vạn kim, nhắc đến tên Thanh Minh các duy chỉ thấy thanh minh mộ phần (thanh minh mộ phần: cái mộ nằm lộ lộ, thấy ghê| _Hô), ta nghe lắm rồi sao! Hàn Hàn nhìn đối phương cười đến đắc ý như vậy, cũng không cam tâm yếu thế nhe răng trợn mắt cười lại. Võ công là thua, nhưng khí thế trăm triệu lần không thể lấy mất.

Liễu Trường Nguyệt lần thứ hai vì lời nói đùa của Hàn Hàn mà mỉm cười. Hắc thú vị hỏi: “Người ngay cả giết mười bảy sát thủ nổi tiếng đứng đầu Thanh Minh các của ta, khiến ta tổn thất không ít, người có biết

ta phải mua rất nhiều hài tử, dạy võ công bao lâu, hao tổn bao nhiêu tâm lực mới chọn ra một người có thể sử dụng?”

Hàn Hàn sững sốt trong chốc lát. “Không biết, ta làm sao biết!”

“Người thật không biết!” Liễu Trường Nguyệt nhìn bộ dạng của Hàn Hàn nhìn không được cười ra tiếng. “Như vậy đi, ta cho người một chút thời gian suy nghĩ. Một là thay mười bảy người bị thiếu kia gia nhập Thanh Minh các của ta; hai là tiết thanh minh sang năm, để thân nhân hảo hữu đề rượu đến trước mộ phần tể người.” (à há, đây chính là ý tứ Thanh Minh mộ phần nè =)) _Hồ)

Liễu Trường Nguyệt trong lời nói hoàn toàn không có ý tứ uy hiếp, càng không cảm thấy sát khí, nhưng sau lời nói bình thản như vậy, lại chân chính là lựa chọn sinh tử của Hàn Hàn.

“Để ta làm sát thủ?” Hàn Hàn cả người như mộng, y nhìn Liễu Trường Nguyệt khuôn mặt người kia bộ dạng rất đẹp nhưng khi cười lộ lên khiến người ta rất muốn đánh một quyền nói: “Đầu người bị hỏng rồi!” Y khẳng định.

“Đi xuống đi!” Liễu Trường Nguyệt lại cười nói.

Sau đó hai người từ ngoài cửa đột nhiên đi vào, kéo Hàn Hàn ngay cả đứng cũng không nổi nhanh chóng đi ra.

Hàn Hàn đi rồi, Liễu Trường Nguyệt nhàn rỗi ở trong phòng. Tâm tình hẳn tốt lắm, dù sao mười bảy phế vật đã chết lại đổi lấy một khối mỹ ngọc, chuyện tốt này không phải ai cũng gặp được.

Nếu không phải hắn đột nhiên hứng khởi muốn gặp người giết vô số thủ hạ dưới tay hắn, sẽ không phát hiện người này nguyên lai hắn đã từng gặp qua một lần.

“Đứng lên đi Kim Hoa!” Liễu Trường Nguyệt lấy khối bánh ngọt bỏ vào miệng.

Thuộc hạ bên cạnh hắn lập tức đứng dậy, lại mấy lần há mồm muốn nói.

“Tò mò ta vì sao phá bỏ quy củ lưu lại một mạng Hàn Hàn?”

15. Quyển 1 - Chương 5-2

“Tò mò vì sao ta phá bỏ quy củ lưu lại một mạng cho Hàn Hàn?”

“..... Phải” Kim Hoa thân mặc hắc y, vải đen che mặt trả lời.

“Không lâu trước, ta từng gặp y trên Yến Đãng sơn.” Liễu Trường Nguyệt hớp chén trà nóng mà thuộc hạ vừa cho ngâm lại, làm vị trà đậm đà hòa với vị điểm tâm ngon ngọt không khỏi khiến hắn thấy hài lòng.

“.....”

“Khi đó vì cứu một người rơi xuống khe sâu, y nắm thiết sạm còn đỏ rực, đem đối phương từ giữa không trung kéo về, nghe nói sau này tay suýt chút phải phế bỏ đi.” Liễu Trường Nguyệt nói.

Động tác một đại nam nhân thưởng thức điểm tâm, nếu là kẻ khác có lẽ trông sẽ không có vẻ gì đặc, nhưng đến Liễu Trường Nguyệt, giơ chân nhắc tay lại tự nhiên khác thường, thậm chí còn làm thuộc hạ bên cạnh dù đã hầu hạ lâu năm cũng nhìn thất thần ra.

Liễu Trường Nguyệt nói: “Hàn sơn phái sản sinh ra một người võ học kỳ tài, ngay cả Long Ngâm kiếm Hàn Trai năm đó cũng không có được phong thái này. Loại người như vậy, tay cầm kiếm chẳng khác nào sinh mệnh của mình, nhưng cả nghĩ cũng không nghĩ lại dùng chính sinh mệnh mình đem đổi cho kẻ khác! Chắc chắn, ta thực sự là chưa từng gặp qua người như vậy!”

“Chủ thượng..... Coi trọng Hàn công tử?” Kim Hoa dụng từ cân nhắc, cố tình thêm hai chữ “công tử” vào phía sau tên quan sát phản ứng của chủ nhân.

Liễu Trường Nguyệt cao hứng cười to: “Kim Hoa a Kim Hoa, cái đầu nhỏ của người rớt cuộc là đang chứa cái gì?”

Kim Hoa không nói, đôi môi khẽ mấp máy.

“Y, ta lưu lại hữu dụng.” Liễu Trường Nguyệt đột nhiên nói như vậy.

Hắn thích bản lĩnh của Hàn Hàn, bất quá ấy là một, thứ hai là vì, người Hàn Hàn năm đó cứu, là bát đệ tử trong cốc Thần Tiên, vi danh Triệu Tiểu Xuân.

Hắn nếu có thể biết được nơi ở của Triệu Tiểu Xuân, có lẽ có thể.....

Hàn Hàn bị kéo đi nửa đường đã ngắt đi, ban đêm mơ mơ hồ hồ nghe thấy âm thanh gì đó, cảm giác có người đến gần, nghĩ muốn tỉnh, lại mệt đến không còn chút sức lực. Cho đến tận trưa hôm sau, mới bị gọi dậy bằng một thùng nước giếng lạnh buốt.

Ào một tiếng, nước lạnh giội vào người, Hàn Hàn giật mình, mắt lập tức mở to, nhưng cái thu vào tầm mắt lại dọa y một phát giật bắn.

Đứng trước mặt là một nam tử điểm phấn thoa son, diện quần nữ tử, thân khoác sa hồng, kim trang lấp lánh cái đầu chói mắt, tay cầm roi dài “ba” một tiếng vụt lên, vừa vịn về mặt bày ra nói: “Tốt lắm, cuối cùng tên giả chết cũng tỉnh rồi, các người mấy người nghe ta cho rõ đây!”

Hàn Hàn khụ một tiếng, phát giác bản thân không biết từ khi nào đã ở trong một khoảng sân nhỏ, bên cạnh còn có một vài nam nhân. Những người này so với y tuổi xấp xỉ nhau, nhưng cũng có một vài mới mười ba mười bốn, chỉ là không quản đến, thì đều mi thanh mục tú, dung nhan tướng mạo đều rất xinh đẹp.

“Ký khế bán mình, từ nay về sau là người của Thủy Nguyệt lâu. Trừ phi tích đủ tiền chuộc thân mới được ly khai khỏi đại môn Thủy Nguyệt lâu, bằng không để ma ma ta bắt được tên cầu nào có gan đào tẩu, tuyệt đối làm cho hắn có chân đi, mà không có chân về, đã rõ chưa?!”

Hàn Hàn há há miệng, muốn hỏi chỗ này rốt cuộc là chỗ nào, làm sao mà cứ mỗi lần ngắt đi tỉnh lại, lại cứ thấy mình ở một nơi khác. Trước là ở Thanh Minh Các, giờ lại ở cái chỗ Thủy Nguyệt lâu quái quỷ này.

“...Khụ...” Nhưng mới mở miệng, chốc lát phát xuất thanh âm, thì yết hầu liền đau, giống như có lửa thiêu đốt, Hàn Hàn nín cổ chân mày nhíu lại, thử thêm vài lần, nhưng cũng chỉ phát được khí âm “A, A”, cổ họng cũng theo vậy càng lúc càng đau.

Người tự nhận là mama kia vẫn còn vắng nước miếng thuyết quy củ, nghe không hiểu cũng chẳng muốn nghe Hàn Hàn đã quanh quẩn nhìn quanh, sau đó chẳng hề nể nang mà giậm lên hành lang dài dự định rời khỏi.

Y thâm nghĩ hết thấy mọi chuyện này nhất định đều là quỷ kế Liễu Trường Nguyệt bày ra. Kể ấy thoát cái nói muốn để hắn gia nhập Thanh Minh, thoát cái lại đem y ném vào cái chỗ quỷ này, đã phong nội lực lại còn hạ độc câm, cũng không biết để làm gì.

Mama tinh mắt dĩ nhiên sẽ trông thấy cử động của Hàn Hàn, lăm bầm vài tiếng, hắn vừa phẩy tay gọi mấy gã hộ vệ trông chừng tiểu tử mới mua, vừa vuốt cây roi da đánh tới phía sau Hàn Hàn.

Tuy Hàn Hàn nội lực bị phong, nhưng võ công luyện tập nhiều năm cũng không phải vô ích, Vừa nghe tiếng rít, y trở tay phát một bắt được nhánh roi da, lòng bàn tay ran rất khiến y hơi suy đi một chút, nhưng sau đó dụng lực ổn định, trên mặt liền bày ra bộ dáng như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Tiểu tử, không nghe ta vừa nói gì sao? Mà mới đó đã đi, người quảng thể diện của mama ta đi đâu rồi?!” Người này có dáng vẻ nam tử thô kệch, nhưng giọng nói lại ồm ồm đến chảy cả nước.

“... Khục ...” Hàn Hàn cau mày phỉ nhổ niêm. nhưng ta mất từ sớm rồi, chiếm tiện nghi giờ coi chừng tổn thọ!

“Hừ!” Ma ma kia bật cười. “Thì ra là một tên câm!” Hắn rút roi về, trên trên dưới dưới nhìn Hàn Hàn mấy lượt, nhãn thần yêu yêu (yêu quái á =.=), lăm Hàn Hàn nhần không được, phát run.

“Nếu bên ngoài mà gặp người, thì người cái loại hàng này (xấu – lúc này Hàn Hàn còn mang diện cụ hay sao ấy), lại còn bị cầm, có cho ta tiền ta cũng không đem về Thủy Nguyệt lâu, nhưng người là bề trên giao xuống, cho dù mama ta có muốn đuổi người ra thế nào đi nữa cũng là bất thành. Người tốt nhất nhìn nhận ta chút đi, giờ là chỗ nào, bên trên là ai người khả năng tường tường tận tận, nếu người dám giở trò gì ...” Mama lại nhìn sang bên, một đám tân tiểu tư ai nấy am thuận, ngừng ngừng, cười nói

“Mama nhiều người đã gặp qua, biết người là loại cứng đầu cứng cổ, nói không nghe, đánh cũng không được. Cho nên người nghe cho rõ đây, từ nay về sau người làm gì, liền cho những người này theo người chịu phạt. Người phạm lỗi một cái, bọn hắc hai ngày không được ăn cơm, người nếu cả gan chạy khỏi Thủy Nguyệt lâu, mama liền đem chân bọn hắc toàn bộ đánh gãy!”

Hàn Hàn kinh ngạc, liếc qua biểu cảm của từng người họ.

Trong đó, kinh hoảng vạn phần có, mắt ngăm oán hận có, đang nhìn về phía Hàn Hàn.

Hàn Hàn trong lòng thất lại, nghiêng nghiêng răng, thầm nghĩ: tên bất nam bất nữ này thật là quá ác độc!

“Đừng cho là ta không biết người đang mắng ta!” Ma ma vẻ mặt nghiêm lại, tay cầm roi chỉ vào mũi Hàn Hàn.

Hàn Hàn trực tiếp quay người khinh thường nhìn hắc.

Mục Tương từ sau khi tỉnh dậy, tìm khắp nơi không thấy thân ảnh Hàn Hàn, liền có dự cảm bất an.

Hắc phái toàn bộ người trong trang ra ngoài tìm tìm tích Hàn Hàn, bản thân thì trấn tọa trong Tả Ý sơn trang điều phối, nín lặng đợi tin.

Tâm hắc chưa từng hỗn loạn như bây giờ, chuyện Hàn Hàn bỏ đi làm hỏng hết toàn bộ bố trí của hắc, vốn hắc đang cố gắng cho thuộc hạ thương thảo với Thanh Minh các, nguyện ý trả giá gấp vạn lần để mua lại tính mệnh của Hàn Hàn, nhưng nếu đối phương không có ý đàm phán, mang toàn lực Tả Ý sơn trang chống lại, hắc cũng sẽ không một chút nhú mày.

Sáng nay tỉnh lại trong phòng Hàn Hàn, sự việc hôm qua lập tức hiện lên trong óc, Mục Tương cả người ngây ra qua một khắc sau mới hoàn hồn. Hắc thật không ngờ tới, cùng bầu bạn chơi đùa bao năm với hắc lại có loại tâm tư này.

Nhớ tới người đó đắm chìm dưới ánh trăng, giữa sóng nước trong xanh lại lơ đãng nói ra tâm sự, đáng vẻ nên lẽ không thể làm được gì, làm tâm Mục Tương một trận thất lại.

Người kia từ trước tới nay trực lai trực vãng, chính mình chưa từng nhìn qua bộ dạng kia của y.

Mà nay y tung tích không rõ, bên ngoài lại là nguy cơ tứ phía, Mục Tương chỉ hận hôm qua vì sao không kháng cự được được tính đối y làm ra sự tình kia, nếu không vì thế, y hiện tại hắc là sẽ hảo hảo đợi trong sơn trang, trong phạm vi tầm mắt mình có thể nhìn thấy, bình an tiếp tục luyện kiếm.

Bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Mục Tương thấp thỏm không yên nóng lòng quát lên: “Vào đi!”

Ân tổng quản mặc thanh y bạc màu bước vào trong phòng, tóc được vấn gọn, trên khuôn mặt gần ba mươi tuổi nhìn không ra dấu vết quá lớn của năm tháng.

“Ân thúc người thế nào trở về nhanh vậy?” Mục Tương sửng sốt.

Ân tổng quản gật gật đầu, nói: “Trên đường sớm gặp được môn chủ Tương môn, Ôn tiểu thư đã được đưa về bình yên. Các đệ tử nói Hàn thiếu gia mất tích?”

Mục Tương nhu nhu mi tâm. “Là ta không giám sát kỹ y.”

“Chân sinh trên người Hàn thiếu gia, hắc không hiểu khổ tâm của Thiếu trang chủ dám chạy ra bên ngoài, không thể trách được Thiếu trang chủ.” Ân tổng quản sắc mặt lạnh nhạt nói.

“.....” Mục Tương cúi đầu nửa ngày. “Ân thúc.....” Hắc thỉnh thoảng có thể thấy thái độ Ân tổng quản đối với Hàn Hàn có chỗ không đúng, nhưng không đúng chỗ nào hắc cũng không nói được.

“Thiếu trang chủ, Mục Ân hiện giờ chỉ là một hạ nhân, ngài xưng hô như vậy thật không phải.” Ân tổng quản nói chuyện lúc nào cũng đều đều không nặng không nhẹ nghe không có ngữ điệu thái quá, vẻ mặt trước giờ cũng như vậy.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đối thoại của thúc chất hai người bị cắt ngang, người vừa mở cửa đi vào kia nghiêng ngả lão đảo, kích động hô lớn: “Thiếu trang chủ!”

Trong rừng rậm chỉ cách Tả Ý sơn trang một chiếc điều kiền, ám vô thiên nhật (tăm tối mịt mờ), sơn đạo quanh co, ngày thường hiếm dấu chân lai vãng, hôm nay lại có một đám người đến tìm kiếm xung quanh.

Đèn đuốc sáng rực trong gió núi phiêu động, thanh âm hô “Hàn công tử” lớn đến nổi một dặm bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Mục Tương nhìn vết máu khô vương vãi trên mặt đất, cùng binh khí bị bóp méo quần lấy nhau vô pháp phân khai. Hai thanh mai hoa câu, một thanh vô danh kiếm, bên trên bám đầy máu rợn người. Ngay cả thượng đẳng danh khí được đúc từ thép tinh luyện đều trở thành bộ dạng như vậy, có thể biết tình hình chiến đấu lúc ấy ở nơi này kịch liệt đến nhường nào.

Mục Tương không nói, chỉ lặng lẽ nhìn hết thấy những gì Hàn Hàn lưu lại trên mặt đất.

Hắn nắm chặt hai tay, lại buông ra, nắm chặt, lại buông ra, vẻ mặt đã không còn như ngày xưa một Thiếu trang chủ Tả Ý sơn trang vô luận đối mặt chuyện gì đều vẫn điềm phong khinh bình tĩnh mà chống đỡ, mà là một người bình thường trong đầu vang lên ý niệm có thể đã mất đi người bạn thân, liền không thể khắc chế tức giận trong lòng.

Ân tổng quản ở một bên nhìn thoáng qua Mục Tương như vậy, quay người bỏ đi.

Có thể, vẫn còn kịp.....

Hay là, đã không còn kịp nữa rồi.....

16. Quyển 1 - Chương 6-1

Hàn Hàn chưa từng nghe qua cái tên Thủy Nguyệt Lôu, y còn nghĩ đây có phải hay không là phân chi của Thanh Minh các, cũng giống như là nhận sinh ý giết người, nhưng không bao lâu y biết chính mình sai lầm rồi.

Đám tiểu tư hôm đó toàn bộ được an trí trong một gian phòng lớn của thiên viện, trong phòng không có giường, hơn hai mươi người ngủ trên một tấm phản gỗ lớn. Hôm sau, mọi người liền bị đưa đi phân công làm việc: tạp dịch, nấu nước, chẻ củi, quét dọn, v.v... Hàn Hàn bị phái đến trừ phòng rửa bát đĩa.

Y nhìn thủy chữ ngư nóng hổi không ngừng bốc khói trong tay, trầm nghĩ ký lai chi, tắc an chi.[1]

Thanh Minh các không phải là chính đạo, ý nghĩ của Liễu Trường Nguyệt tự nhiên kẻ tầm thường hẳn sẽ không thể đoán được, nhưng nếu Liễu Trường Nguyệt không lấy tính mạng của y còn bắt giữ y ở nơi này, Hàn Hàn đoán rằng, người này tạm thời hẳn là sẽ không đưa y qua cầu Nại Hà, uống Mạnh bà thang.

Vừa vặn trước mắt y cũng muốn trốn Mục Tương một thời gian, cho đến khi kỳ hạn ngân dược của Triệu Tiểu Xuân khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi kia qua đi. Giờ này phút này, nơi này đối y mà nói thật cũng có thể xem như một nơi tốt để nương thân, trừ bỏ tên sát thủ kia luôn luôn chú ý đề phòng ra, bao ăn bao ở, hết thấy rất tốt.

Chính là, Thủy Nguyệt Lôu là một nơi rất kỳ quái, ngày hôm đó bắt đầu làm việc Hàn Hàn liền cảm thấy được như vậy.

Nơi này nếu gọi là sát thủ phân đà của Thanh Minh các, nhưng có sát thủ phân đà nào một khi mở cửa liền khách tự vãn lai, khiến y ở trừ phòng mang thức ăn chạy hết lầu trên lầu dưới mấy trăm lần đến học cả hơi;

khả nếu nói là tửu lâu phạm quán, thị giả (người hầu) bên trong phụ trách tiếp đón khách nhân vì sao lại phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, trên mặt nhìn gần còn có thể thấy một tầng thật dày yếm chi thủy phần.

Ngoài ra khiến người ta tối khó hiểu chính là, nơi này như thế nào ngay cả một nữ nhân cũng không có..... Đến cả lai khách cũng đều là nam tử.....

Bụng thủy chủ lạt ngư nóng hổi hương thơm tứ phía, lúc này bụng của Hàn Sơn phái Thiếu chủ cao cao tại thượng nhất hô bách nặc cũng không chịu thua kém mà sôi lên.

Sắc trời dần tối, sa đăng đỏ thắm bằng vải lụa trên trường lang cũng từng cái từng cái được treo lên, y đang cầm bát đĩa đi trên trường lang, trong lòng nghĩ đưa xong lần này nên về trù phòng kiểm chút gì để ăn.

Mấy người trong thông phò người nào người nấy đều như quỷ chết đói đầu thai, lúc dùng bữa luôn giành giắt với người khác, xem ai đoạt được nhiều hơn.

Y lúc trưa không biết bị tên nào hỗn đản đập cho một cước, lúc đứng lên mới phát giác thùng cơm cư nhiên toàn bộ đã trống không, đồ ăn thì bị giật đến cọng rau cũng không còn, khiến y để bụng rỗng cho tới bây giờ.

Đúng lúc Hàn Hàn như vậy vừa đi vừa nghĩ đợi lát nữa trở về nếu không cơm ăn chắc chắn hảo hảo tranh luận một phen, phía sau liền nghe thấy một hồi tiếng bước chân dồn dập, sau đó liền bị ôm chặt từ sau lưng.

Mùi rượu thoắt xộc vào mũi, nam tử say đến hồ ngôn loạn ngữ lảm bảm: “Kim Hoa nhi người thực khiến gia hảo chờ a! Thế nhưng lâu như vậy cũng không đến chỗ gia, là ai bao người a? Ai giỏi như vậy dám có gan bao Kim Hoa nhi của đại gia ta, làm ta không thấy mặt a.....”

Không đợi đối phương diễn xong, Hàn Hàn đã muốn nổi da gà đầy người ra sức tránh khỏi tên say rượu, vung chân đá một phát, đem nam tử thần tình đỏ bừng đá bay ra khỏi lan can ngã vào trong vườn hoa kêu rên không ngừng.

Sau đó Hàn Hàn nhìn xung quanh xem có ai thấy không, liền lập tức bước nhanh rời đi.

Bước qua mấy sương phòng đèn đuốc sáng trưng, nghe thấy bên trong khe cửa truyền đến tiếng đàn “ting ting” dễ nghe, Hàn Hàn mới vừa rồi bị tên kia ôm không ngừng toát mồ hôi lạnh nghĩ: “Này rốt cuộc là nơi nào, chẳng lẽ là nhạc phường?” Vừa đẩy cửa một căn phòng nhỏ ra, bị một tiếng gầm nhỏ “Ân a –” phát ra trong sương phòng làm sợ tới mức bát đĩa trong tay chấn động rớt xuống đất.

Tiếng vỡ của bát đĩa khiến bảy tám người tầm hoan tác nhạc bên trong yên tĩnh lại, tầm mắt hướng đến trên người Hàn Hàn.

Trong phòng lộ ra một cái bàn tròn, cạnh bàn có bốn đôi, hoặc hôn hoặc ôm cơ hồ toàn bộ dính hết vào với nhau, mà thiếu niên mới vừa rồi phát ra thanh âm trầm bổng khuôn mặt mang mị sắc ngồi trên người một gã nam tử, tùy theo đỉnh khởi của đối phương mà ái muội rung động.

Hàn Hàn mặt tối sầm, rốt cục phát giác chính mình bị ném tới nơi nào.

Y mặc dù từ trước đến nay ít khi ra vào Tửu lâu Sở quán, nhưng có nghe qua ngoại trừ kĩ viện ra, còn có một loại gọi là tướng công quán chuyên mua bán tiểu quan cho nam tử hiệp ngoạn.

Này địa phương hai ngày phát giác lẩm điều kỳ quái lại nói không ra nguyên do, đến lúc này nhất nhất đều thông thấu.

Thiếu niên cùng thanh niên thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần đến quỷ dị, mặc lụa mỏng dẫn hung lộ bối như hoa như ngọc, ma ma cầm roi như yêu nhân, Thủy Nguyệt Lâu mặt trời chiều ngả về tây mới mở cửa. Nguyên lai, nguyên lai nơi này thế nhưng chính là tướng công quán trong truyền thuyết, y đúng là đang làm tạp dịch trong tướng công quán!

“Đây là có chuyện gì, thức ăn bưng đến thì đập bể còn gây người đứng nơi đó là ngốc sao? Thủy Nguyệt Lâu rốt cuộc dạy dỗ như thế nào, lại kêu tên hạ nhân này đến phá hỏng cửa chúng ta!” Một gã khách nhân sắc mặt tối lại.

Hàn Hàn nhú nhú mày, xoay người liền muốn đi, xoay được nửa người dư quang trong khóe mắt lại thoáng nhìn thấy có người đứng bật dậy, ánh mắt lạnh như băng gắt gao theo dõi y.

Một gã tiểu quan nhìn tình huống vậy lập tức đi tới kéo lấy Hàn Hàn, vờ mắng: “Tử tiểu tử không có mắt a, cứ nhiên quấy rầy hứng thú của Kim Hoa nhi cùng Trương đại gia. Người lại đây cho ta, tự tát mình nhận tội!”

Hàn Hàn mới nghĩ muốn đem tay của tiểu quan này đặt trên áo mình bỏ xuống, thiếu niên bị hấn gọi là Kim Hoa nhi kia liền mở miệng, thanh âm lạnh nhạt nói: “Kim Hoa đột nhiên cảm thấy không khỏe, vậy xin cáo lui, không thể bồi chư vị gia!”

Dứt lời liền đi về phía Hàn Hàn, sau đó như không nhìn thấy y, lướt qua cánh cửa rời đi.

“Kim Hoa nhi!” Phía sau vài tên quỷ hảo sắc chưa chạm được vào mỹ nhân liền tục hô: “Người như thế nào có thể cứ như vậy mà rời đi!”

Kim Hoa là đầu bài của Thủy Nguyệt Lâu, ngày thường phù dung diện giáp, hạnh nhân đào tai, hấn này bước đi liền mang theo một trận hương phong, khiến nam nhân trong phòng nhìn bóng dáng mỹ nhân vừa mơ màng vừa bối rối.

Hàn Hàn từ ban nãy nhìn thấy Kim Hoa liền không hề rời mắt, Kim Hoa vừa đi y cũng nhanh chóng bước theo, tiểu quan xinh đẹp như nữ tử kia tóm chặt lấy y, vài tên khách nhân bởi vì sự xuất hiện của y mà mất đi cơ hội cùng đầu bài Thủy Nguyệt Lâu công độ lương tiêu cũng đang buồn bực, liền tính toán đem khí phát hết lên người gã tiểu tư Hàn Hàn này.

Hàn Hàn dùng kĩ xảo lách người khỏi tên tiểu quan kia, đẩy người nọ về phía bọn nam tử đang hằm hằm bước tới.

Y xoay người vận sức đuổi theo Kim Hoa, không ngờ nơi khí hải lại một trận đau nhức. Nhớ tới nội lực của bản thân đã bị phong, Hàn Hàn không khỏi bực mình mở rộng hai chân chạy vội theo hướng Kim Hoa rời đi.

Vòng vòng quanh trường lang một hồi, bên tai hết thấy đều là tiếng trêu đùa của đám tiểu quan nhóm ân khách. Hàn Hàn không biết da mặt của chính mình lại mỏng như vậy, chỉ nghe người ta kêu hai tiếng liền đỏ mặt.

Y mang cái mặt đỏ chạy khắp nơi tìm Kim Hoa, nhưng đã đuổi theo một đoạn đường mà vẫn chưa phát hiện được Kim Hoa.

“Người đi theo ta làm gì?” Một góc tối nơi trường lang, một đôi mắt mèo lóe lên.

Hàn Hàn vội quay đầu lại, liền thấy Kim Hoa mang theo tiểu dung châm biếm đi ra.

Hiện giờ Liễu Trường Nguyệt không có ở đây, Kim Hoa không cần kiêng kị, quanh thân hấn trần ngập sát khí, lưỡi dao nhỏ trong tay rời khỏi vỏ, nháy mắt đã đặt trên cổ Hàn Hàn.

Cổ của Hàn Hàn có chút đau đớn, da thịt ứa ứa uốn lượn chảy xuống, y không cần nhìn cũng biết Kim Hoa ở trên cổ y rạch một đường, khiến máu tươi chảy xuống.

“Tối hôm qua ta rõ ràng hạ Tây Vực kì độc trên người ngươi, sao ngươi còn có thể sống tới lúc này?!” Kim Hoa nói.

Hàn Hàn mở miệng, tiếng “A A” khàn khàn làm Kim Hoa sững sốt.

Y nói: nguyên lai là người! Kim Hoa theo khẩu hình khép khép mở mở cửa y nhìn ra.

Kim Hoa thoáng nhíu mày. Máu tươi chảy ra trên cổ Hàn Hàn ửng lên một màu tím quỷ dị, cẩn thận còn có thể nhận ra vị được thảo nhân nhạt ít người phát hiện.

“Khó trách ngươi không chết được.” Kim Hoa cười lạnh một tiếng: “Hàn sơn phái Thiếu chủ thân thể ngàn vàng, linh đan diệu dược nhất định là từng uống qua không ít, coi như ngươi thoát được hôm qua, cũng không trốn được hôm nay!”

Lực tay của Kim Hoa bỗng mạnh lên, máu tươi trên cổ Hàn Hàn chảy ra càng lúc càng nhiều, nhưng Hàn Hàn vẫn mở to đôi mắt trong suốt nhìn Kim Hoa, không rõ nguyên do hỏi: Liễu Trường Nguyệt lưu ta một mạng, vì sao ngươi lại muốn lấy tính mạng của ta?

“Không được gọi tên chủ thượng!” Khuôn mặt xinh đẹp của Kim Hoa thoáng nhăn lại. Hắn nói: “Chủ thượng chưa bao giờ vì bất luận kẻ nào phá hỏng quy củ, khả năng giết hại vô số sát thủ của bọn ta, chủ thượng lại vẫn lưu lại người. Ta vừa nhìn người chỉ biết người không thể lưu được, ánh mắt chủ thượng nhìn người hoàn toàn không giống, hẳn chưa bao giờ nhìn người khác như vậy!”

Đây là ghen tị, Hàn Hàn có chút hoang mang, sau mới hiểu, nguyên lai người này rất thích Liễu Trường Nguyệt.

Bởi vì thân cận, bọn họ có thể thấy rõ vẻ mặt của nhau, Kim Hoa muốn vờ như hồ hững cũng không tự nhận ghen tị thất bại, Hàn Hàn cảm động lộ ra chút chua xót.

Kim Hoa một thân thượng đẳng võ nghệ, trong rừng rậm y thậm chí thiếu chút nữa bại dưới tay người này. Hàn Hàn cảm thấy cao thủ như vậy không nên để thế tục làm vướng bận, bọn họ hẳn nên khuynh tận tâm lực theo đuổi võ học cực trí, đến lúc đạt được cảnh giới mới phải.

Hôm qua, Kim Hoa nhân lãnh tâm lãnh, mặt không chút thay đổi đứng bên người Liễu Trường Nguyệt, Hàn Hàn không ngờ rằng người nọ cũng giống chính mình, bên cạnh là Mục Tương, nhưng lại chỉ có thể bắt ngôn bất ngữ không cho người kia biết tâm tình của mình, cả đời yên lặng mà nhìn hắt.

người có biết Mục Tương của Tả Ý sơn trang không? Hàn Hàn nói chậm, để Kim Hoa có thể hiểu lời y.

Kim Hoa nhú mày nghi hoặc, gật đầu.

Kia..... Là người ta thích..... Hàn Hàn nói. Sinh tử trong nháy mắt, bí mật cho rằng vĩnh viễn chôn dấu sẽ không nói ra liền như vậy bình thản bộc lộ trước mặt người ngoài, Hàn Hàn từng nghĩ sẽ rất khó mở miệng, khả đến lúc này miệng khẽ mấp máy, liền dễ dàng nói ra.

Lời nói ra, Hàn Hàn thở nhẹ một hơi, thâm đàm cười. Ta vốn định sau khi rời khỏi hẳn sẽ ra quan ngoại, chuyên tâm cho võ học, không nghĩ tới lại đụng phải người.

Nói xong, Hàn Hàn nở nụ cười.

người gọi là Kim Hoa? Tên này thật sự rất hay, ta lúc mới gặp thật muốn bị người hù chết, thế nhưng đi theo ta lâu như vậy, ta mới phát hiện. Người quả thực giống một chùm pháo hoa nổ tung ban đêm, ánh vàng rực rỡ khiến ta kinh hãi. Mai hoa câu pháp của người kia thiên hạ nhất tuyệt không chê vào đâu được, ta cũng đã rất lâu không gặp được một đối thủ có thể thỏa thích mà đánh như vậy! Chỉ tiếc cuối cùng kiếm của ta cùng mai hoa câu của người lại bị hai ta đập nát, nếu không lúc này nếu còn có binh khí, ta thật muốn lại cùng người thống thống khoái khoái đánh một trận!

“Nói nhiều thứ vô nghĩa như vậy không sợ ta lập tức giết người!” Kim Hoa lạnh lùng nói.

Hàn Hàn nói: Nhưng ta là thực sự muốn cùng người đánh một trận!

“.....” Lưỡi dao nhỏ của Kim Hoa lại ẩn xuống một chút, sắc mặt Hàn Hàn trắng nhợt.

cũng không có gì là sợ..... Hàn Hàn cười bí hiểm. Người từng chịu khổ liền hiểu được, chết, bất quá cũng chỉ là chuyện không thể tránh khỏi.....

Hàn Hàn vốn nghĩ rằng Kim Hoa một đao xuống tay, y sẽ đi gặp cha mẹ mình, không ngờ tay Kim Hoa lại đột nhiên run lên đao liền thu lại, vỗ vỗ ống tay áo, biến mất không thấy nhân ảnh.

Hàn Hàn bị bỏ lại ngây ngốc một trận, thâm nghĩ người nọ là xảy ra chuyện gì, không phải muốn giết sao, như thế nào lại không giết? Thanh Minh các thật sự là toàn luyện ra quái nhân.

Tối hôm đó do gặp Kim Hoa nên trở về chậm, kết quả đồ ăn đều bị ăn hết sạch, mấy thanh niên dịch nha ngồi trên bàn cơm còn cười cười gọi y, nói:

“U, ách ba (tên câm) đã về rồi! Đáng tiếc đồ ăn thừa đều đem cho cầu hết rồi, xem ra đêm nay có người đói bụng nha!”

Cổ Hàn Hàn chịu một đao chảy không ít máu, hơn nữa đói bụng một ngày, tính tình sớm đã không áp nổi, trước kia khi còn thân phận và công phu y chắc chắn sẽ không để việc nhỏ này khi dễ, tuyệt đối sẽ theo

môn quy xử trí, nhưng hiện nay y một là không vô công, hai trên danh nghĩa là một tên tiểu tư không có cơm ăn, còn quần cái gì nhiều như vậy!

Y nhảy qua đám cho tên vừa châm chọc kia một quyền, người bên cạnh nhảy dựng lên muốn giúp cũng bị y cho một chưởng đánh ngã. Sau đó không biết ai hô: “Giết người, ách ba giết người!” Đám người còn lại liền như ong vỡ tổ mà hướng y đánh tới, đồng cừ địch hi đối phó với y. (ách, bạn í bị đánh hội đồng =.=)

Hàn Hàn biết một lời kia của ma ma đã khiến những người này oán hận y, nhưng đây cũng không phải là nguyên ý của mình, y chính là bị bắt buộc! Lão hổ không phát uy, những người này thật xem y là ách ba miêu (con mèo câm)!

Những người kia từng người từng người bỏ nhào đến chỗ y, Hàn Hàn liền tóm lại đánh cho một trận.

Đám tiểu tư tướng mạo thanh tú mua về không biết dùng làm gì so với Hàn Hàn thân cường thể tráng căn bản không thể đồng nhất mà nói, cho dù trên người Hàn Hàn có thương tích, nhưng không bao lâu liền đem bọn họ đánh cho kêu cha gọi mẹ, còn có mấy tên tiểu nhân vô tội chịu liên lụy, khóc đến nước mũi nước mắt chảy ròng, đáng thương vô cùng.

Sáng hôm sau, do một đêm trước Hàn Hàn làm rơi bát đĩa, phụ việc hồng, đắc tội khách nhân, còn cùng đám tiểu tư trong thông phò ẩu đả, ma ma cầm roi đến không phân tốt xấu liền đánh tên tiểu tư này một trận, đánh cho hai mươi mấy người ghi hận trong lòng, buổi tối thừa dịp Hàn Hàn ngủ lại dùng chân bông quần y lại quyền đâm cước đá, khiến Hàn Hàn nhảy dựng lên lại cùng bọn họ một trận loạn đấu.

Tình hình giằng co như vậy sau mười ngày, ngẫu nhiên thân thể không biết bị hạ loại độc gì hội trở nên suy yếu khiến y thổ huyết còn hại y bị người lôi ra đánh, muốn đánh thì đánh, đến lúc hiểu được tính tình hai bên, cuối cùng hơn hai mươi huynh đệ trong thông phò thua tâm phục khẩu phục, lại liền như vậy nhận thức y.

Hôm nay lúc Hàn Hàn cầm chổi đi qua hà hoa trì (ao sen) dừng lại một chút, y kỳ thật cũng không phải người quá để ý đến dung mạo, chính là biết khuôn mặt mình từ nhỏ không bị ngàn người thì cũng được trăm người khen ngợi, nói cô nương thích y nhiều đến nỗi đủ để xếp một hàng từ đỉnh núi đến chân núi cũng không khoa trương, nhưng sao từ khi đến nơi này tướng mạo lại bị ghét bỏ, thực khiến y nghĩ mãi không thông.

Vịn bờ trì thò đầu nhìn xuống, mặt nước phản chiếu một khuôn mặt hết sức bình thường.

Mất mũi bình thường, tai miệng tầm thường, ngũ quan tinh trí như đao tước ngày trước toàn bộ không còn, cũng không thể nhìn ra một chút dấu vết dĩ vãng.

Hơn nữa nhờ chiến tích huy hoàng của mấy trận ẩu đả, mắt trái của y thâm tím, khóe mắt buông xuống, khóe miệng bị rách kết thành vảy nâu, má phải sưng đen, xấu đến mức quả thực y còn hoài nghi chính mình phải chăng gặp quỷ.

Khả Hàn Hàn kinh ngạc, này không phải là chiếc diện cụ còn lại duy nhất của y sao?

Hắn không khỏi tán thưởng nhân bì diện cụ của người xưng là Quỷ tượng Bách Lí Thất này thật sự rất tốt, mấy ngày này y thể nhưng không phát hiện trên mặt mình đang đội thứ này, còn có diện cụ này cư nhiên có thể lộ ra màu sắc từ bên trong, khuôn mặt của y sưng phù như vậy vẫn có thể dính chặt vào, hoàn mỹ như một tầng da thịt thứ hai không chút sơ hở.

“Nhìn cái gì, khuôn mặt xấu xí của người kia có gì đẹp?”

Hàn Hàn đứng dậy quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Kim Hoa đang châm chọc.

Kim Hoa y phục thiên hoàng bạc sa, nửa dựa vào lan can, trang dung tố tịnh (khuôn mặt trắng mịn), nếu không mở miệng nói chuyện, bộ dạng thiên tiên tuyệt sắc đó quả thực khiến người khuynh đảo.

Chính là, Kim Hoa mở miệng, hơn nữa một khi mở miệng lại nói y xấu, cho nên sắc mặt của Hàn Hàn tối đen.

Mấy ngày nay không ai tìm hắn đánh nhau, Hàn Hàn chính là rất rất nhàm chán, lúc này trời còn chưa tối liền gặp Kim Hoa, Hàn Hàn ý niệm đầu tiên trong đầu chính là người này muốn tới giết mình, liền nắm

chặt chối trúc trên tay hướng Kim Hoa đánh tới.

Kim Hoa cười nhạo một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!” Chỉ một dao đem cây chối của Hàn Hàn chém làm đôi, đánh lên hai đầu vai của Hàn Hàn, khiến Hàn Hàn đau đớn lui hai bước, nhúu chặt mày.

Hàn Hàn từ trước đến nay không phải loại người dễ dàng nhận thua, không có nội lực thì có đấu pháp cho không có nội lực, y dùng cây chối rách nát kia thi triển nhu tự quyết, khi Kim Hoa lần thứ hai đánh úp lại, y lúc kéo lúc dắt, chẳng những không để Kim Hoa dễ dàng tới gần, còn khiến Kim Hoa xoay vòng quanh, la quần mở ra như một đóa diễm diễm hoàng hoa (hoa cúc), cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Kim Hoa kinh ngạc bởi chiêu thức cùng ý nghĩ cổ quái trong đầu Hàn Hàn, rõ ràng chính là sinh tử đang nằm trong ta kẻ khác, lại không nghĩ tới khuất phục, ngày ngày vẫn sống khoái ý tiêu sái như vậy.

Tuy rằng trong tâm vẫn vạn phần không cam lòng, nhưng Kim Hoa khi nhìn thấy đôi mắt sáng ngời chuyên chú cùng mình đối chiến kia, cũng có chút hiểu rõ vì sao chủ tử coi trọng người này.

Không phải ai cũng có thể gác chuyện sinh tử sang một bên, không phải ai cũng có thể tiêu sái như thế. Đối ám dạ thủ tấn nhân mệnh bọn họ, nam tử giống như ánh mặt trời này, là một tồn tại vô cùng đặc biệt. (bạn í xem tiêu Hàn là UFO nga~)

cáp, xem ta đây! đối với thân ảnh quỷ mị mơ hồ của Kim Hoa, Hàn Hàn đột nhiên nghĩ ra biện pháp, đang lúc y vui vẻ mà tránh a tránh, trực phá sơ hở của Kim Hoa, Kim Hoa ánh mắt sắc bén bay tới, sét đánh không kịp bưng tai liền đem Hàn Hàn đánh bay ra lan can, “Bùm” một tiếng rơi xuống ao.

Hàn Hàn cầu nhàu vài tiếng mới trong ao cố gắng đi lên, rên đầu đỉnh y một mảnh lá sen, cả người ướt đầm chặt vật không thôi, thấy Hàn Hàn như vậy, sát ý trong mắt Kim Hoa chậm rãi tiêu tán.

Từ chò hẩn nhìn, đôi môi Hàn Hàn mấp máy lại không biết đang nói cái gì, khoảng cách quá xa hẩn không thấy rõ lắm.

Kim Hoa cười nhạo một tiếng, sau đó thấy Bạch ma ma từ xa đi tới, liền khép lại y phục làm vẻ vô sự đi về phía hẩn.

[1] ký lai chi tắc an chi: xuất xứ từ trong “Luận ngữ – Quý thị” (một trong tứ thư của Khổng tử): “Phu như thị, cổ viễn nhân bất phục, tắc tu văn đức dĩ lai chi. Ký lai chi, tắc an chi.” Ý là phạm khi có chuyện đến thì nên chấp nhận, xuôi theo nó.

17. Quyển 1 - Chương 6-2

“U, hảo Kim Hoa nhi của ta, hôm nay sao thức dậy sớm như vậy a!” Bạch ma ma cười, cười đến run hết cả người, phu phần trên mặt rung xuống ào ào như tuyết rơi.

Kim Hoa liếc mắt nhìn về phía Hàn Hàn đang cố gắng đi lên bờ.

Bạch ma ma theo ánh mắt của Kim Hoa tự nhiên cũng nhìn thấy tử oan gia kia, mở to yết hầu, lắc lắc cái móng, vung roi, một tiếng Hà Đông sư tử hồng liền vang vọng khắp Thủy Nguyệt Lâu:

“Lại là người tên ách ba này! Lần trước đánh nhau với đám tiểu tử của ta cũng coi như bỏ qua, hôm nay thế nhưng lại đắc tội đến Kim Hoa chủ nhân của chúng ta, tên thiên sát nhà ngươi là được sống nên thấy nhàm chán sao? Ngươi muốn chết cũng đừng kéo ta a, Kim Hoa chủ nhân thân phận kiêu quý, đụng phá hư hẩn một sợi tóc gáy, ngươi có bán mười đời nhà ngươi cũng không hoàn lại được!”

Hàn Hàn thực tự nhiên bắt lấy roi Bạch ma ma vừa vung tới, tay nắm đến bồng rắt, cắn răng y y a a đến nửa ngày.

“Đừng A A A nữa, lão nương không hiểu ngươi muốn nói cái gì!” Bạch ma ma hùng hùng hổ hổ nói.

ta là nói, hắn muốn giết ta, ta cũng không thể ngửa cổ mà chờ hắn giết đi! Hàn Hàn lặp lại một lần nữa, khả Bạch ma ma không có tuệ căn, chính là xem không hiểu khẩu hình của y.

Bị cảm thật sự là bất tiện! Hàn Hàn trong lòng nghĩ.

Cảm đến nỗi chỉ có một tên sát thủ cùng người tâm linh tương thông, cũng thật sự là quá đáng thương đi! Y cảm thấy được như vậy.

Cùng Kim Hoa “đánh đánh giết giết” cơ hồ đã thành chuyện thường ngày, nhưng kỳ quái chính là Kim Hoa trong mắt tuy có sát ý, nhưng chưa bao giờ từng chân chính kết thúc tính mệnh của y.

Hàn Hàn đoán không ra Kim Hoa là nghĩ điều gì, nhưng không giết y cũng tốt, thật vất vả mới gặp gỡ được đối thủ có cảnh giới tương đương, ngộ tính cũng kém không nhiều lắm, giao thủ không bao lâu liền chết, kia thật sự là rất đáng tiếc.

Chính là..... Hàn Hàn nhìn không chớp mắt đại trụ màu đỏ phía trước, bên tai truyền đến tiếng thở gấp ư ư a a làm cho y cảm thấy chính mình như thể nào không phải điếc mà là cảm.

Tối nay lại là y đem đồ ăn tới tiểu thính, gian phòng này bên ngoài có một mộc bài viết hai chữ “Xuân nhật”, vừa tiến vào trừ bỏ Kim Hoa còn áo quần nguyên vẹn đang chơi đàn ra, bên trong còn có mấy đôi sớm đã cởi sạch quần áo vứt lung tung, đại ngoạn đông cung yến.

Kim Hoa vừa thấy là y liền mở miệng: “Lưu lại hầu hạ.”

Này cũng không phải lần đầu tiên. Gần đây chỉ cần buổi trưa cùng y đánh nhau xong, buổi tối Kim Hoa liền sẽ muốn y lưu lại.

Y hai lần trước căn bản không nể mặt Kim Hoa mặt, quay đầu bước đi, khả ngày hôm sau những người ở cùng thông phò với y đều bị Bạch ma ma lôi đi đánh. Bạch ma ma nói được liền làm được, ai cũng không có thể làm phật ý Kim Hoa nhi, nếu đánh y không nghe, vậy đánh đám tể bì nộn nhục này xem y có chịu nghe hay không.

Hàn Hàn chưa bao giờ muốn chuyện của bản thân liên lụy đến người ngoài, cho nên lần sau Kim Hoa gọi, y liền lưu lại.

Hàn Hàn trong lòng nghĩ dù sao Kim Hoa chính là muốn làm khó y, dù sao y chỉ cần đứng im ở nơi này xem mình như tử thi, Kim Hoa không thú vị sau sẽ để y đi.

Lần này phiêu khách đông cung yến mỗi người đều là cao đầu đại mã, khổng vô hữu lực, khiến mấy tiểu quan ngồi trên người bọn họ bị sao lộng đến thanh âm đau đớn thảm thiết liên tục vang lên từ phía.

Bên này một người liều chết hô: “Gia, gia, a, a, ta không được –”

Bên kia một tên cao giọng hét: “Chậm, chậm, a, a, gia, gia, muốn ra –”

Hàn Hàn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nghe đám tiểu quan gọi như vậy, không khỏi nhớ tới lão gia tử hiện giờ đang ở quan ngoại, không biết lão nhân gia nhà y có khỏe hay không? (Moo? o.O)

Lão gia tử niên du thất tuần vẫn còn chạy khắp nơi, lần trước nghe nói hắc muốn tại tái ngoại (phía bắc Trường Thành) nuôi dê bắt chính mình đem tới cho hắc, cũng không biết mục trường kia có tốt hay không, dê nuôi được mấy con.

Ngay lúc Hàn Hàn thần du thái hư chi tế (mơ mơ màng màng), một gã cường tráng ném tiểu quan bị sao đến ngắt đi sang bên được đến trước mặt y.

Khi Hàn Hàn phục hồi lại tinh thần nhìn thấy một con đại tinh tinh hướng mình cười, liền có lẽ mà cười lại.

Đại tinh tinh kia nhãn tình sáng lên, tiếng nói hùng hồn khàn khàn: “Không nghĩ tới người tên tiểu tư này bộ dạng không được tốt lắm, cười rộ lên lại có mang một phiên phong vận, thật không biết bình thường có phải hay không cũng như vậy.” Nói xong, một tay chạm lên mặt Hàn Hàn.

Hàn Hàn bỗng nhiên bừng tỉnh, liền tục lùi lại hai bước, lông tơ trên người y đồng loạt dựng lên, da gà nổi đầy người.

“Mạc gia, kia gã tiểu tư tướng mạo tầm thường, thậm chí cũng xinh đẹp bằng bọn ta, ngài..... Ân a..... Như thế nào liền coi trọng hắn đi?” Bên cạnh có người khúc khích cười nhạo, kèm thêm vài tiếng thở dốc.

“Người tên lẳng lơ này biết cái gì, lão tử chính là thích loại này. Các người như mấy con tiểu quỷ sao chưa hết mấy canh giờ liền không còn khí lực, vẫn là loại thân mình cứng cỏi này ăn mới được lâu một chút.” Nam tử được gọi là Mạc gia kia liếm liếm môi, bàn tay to lớn vươn tới bóp bóp ngực Hàn Hàn, nhìn ngực y không quá rắn chắc, nhịn không được muốn bóp. (Tiểu Hàn bị ăn đậu hũ nga

)

Hàn Hàn giật mình, đúng lúc thoát khỏi móng vuốt của đối phương.

Mạc gia kia còn không hết hy vọng, mang theo nụ cười thâm tà tiếp tục tới gần Hàn Hàn, còn cố ý uốn thẳng lưng, quơ quơ dương cụ màu đen giữa hai chân. “Đừng thẹn thùng a, mau tới đây, bộ dạng xấu một chút không quan hệ, Mạc gia nhìn người từ trước đến nay không cần nhìn mặt, cái miệng dùng tốt là được!”

con bà nó có cái miệng người mới dùng tốt!

Hàn Hàn lần này cũng chịu không ít điều khí của Thủy Nguyệt Lâu và Kim Hoa, nhìn tên Mạc gia kia tới gần y, không hiểu khẩu hình của mình, trên mặt lập tức tỏ ra dữ tợn, trừng mắt nhìn thứ kia của đối phương, sau đó vươn tay làm bộ giữa không trung xoay tròn vận một cái, lấy ánh mắt, động tác cùng biểu tình nói:

không sợ chết thì cứ bước tới, ông đây liền chặt đứt đường con cháu nhà người!

Đáng tiếc Mạc gia lại thích loại này, càng hung dữ càng yêu. Hàn Hàn chỉ nghe hắn cười thâm một tiếng hướng chính mình vỗ tới, sợ đến mức liên tục lui về phía sau, chỉ sợ bị thứ gì kia còn dính đầy trọc dạ đụng đến chỗ nào trên người, da thịt chỗ đó liền sẽ thối rữa không bao giờ lành lại.

Hàn Hàn một đường đông khiêu tây thoán, đại tinh tinh ở phía sau y cũng một đường theo sát không tha, bên trong Xuân Nhật thỉnh quả thực bị hai người bọn họ khiến cho gà bay chó sủa, ngay cả mấy huynh đệ Mạc gia mang đến đều ngừng động tác dưới thân, nếu không muốn bị đụng vào lại ngã ngã ra thì tốt nhất là đừng động đây gì.

Hàn Hàn chạy đến thở dốc người đầy mồ hôi dần cảm thấy một trận ghê tởm, cước trình cũng dần dần chậm lại, Mạc gia tận dụng thời cơ liền đẩy nhanh cước bộ, bổ nhào về phía trước áp đảo Hàn Hàn.

Hàn Hàn bị đè ngực bụng đều đau đớn, giống như có cái gì muốn phun ra khỏi miệng, nhưng đồng thời lập tức nắm ngón tay nắm thành trảo, đem hết khí lực hướng nhiệt khổ dán tại bên hông y kia, hung hăng bóp lấy.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết khó nghe, Hàn Hàn liều mạng nhẫn nại cũng tới cực hạn. trong miệng y phun ra một bụng máu, tiên huyết đậm đậm được vị bắn khắp mặt đất.

Một tiểu quan từng có kinh nghiệm cả kinh kêu lên: “Sửu bát quái cần lưỡi tự sát!”

Mà Hàn Hàn chỉ cảm thấy thanh âm bên tai càng ngày càng nhỏ, thay vào đó là một trận ong ong khắp tai, theo tầm mắt y dần dần mờ hồ, ngay cả chính mình có phải cắn lưỡi tự sát hay không cũng không kịp làm sáng tỏ, liền như vậy lâm vào hắc ám, ngất đi.

Ngủ không biết bao lâu, Hàn Hàn vừa chớp mắt nhìn thấy sau chiếc màn che màu vàng mềm mại, Liễu Trường Nguyệt đang an tọa trên nhuyễn thấp trạm chỗ tĩnh tế.

Hắn dựa người vào Kim Hoa bên cạnh, Kim Hoa phục thân quỳ, Liễu Trường Nguyệt tựa hồ đang cùng hắn nói chuyện.

Vì cái gì nói là tựa hồ?

Bởi vì Hàn Hàn phát hiện sự tình thật không ổn, sau khi chính mình mặc danh kỳ diệu bị độc ách, lỗ tai cũng có chút vấn đề. Y hiện giờ chỉ có thể dứt quang nghe thấy thanh âm mỏng manh, bất quá này cũng đủ hắn nghe rõ đối thoại của Liễu Trường Nguyệt cùng Kim.

Kim Hoa phát hiện hắn đã tỉnh, nhưng cũng không nhúc nhích.

Liễu Trường Nguyệt tiếp tục nói: “Ta còn tưởng ngươi lúc này không chịu thua kém, dám ở dưới mắt gia lấy tính mạng người kia. Khả như thế nào chẳng những không cứng rắn hạ thủ lưu loát một chút, để người kia sống còn bán tàn bất phế mà thành tên ách ba! Ngươi nếu còn quả quyết cho hấn một đao đoạn mệnh nói không chừng gia còn có thể cao hứng, nhưng, vậy mà mấy lần cũng chưa hạ thủ được. Cứ kéo dài như vậy sao có thể là đệ nhất sát thủ của Thanh Minh các ta? Như thế nào, hay là sát thủ trong các ta cũng học ngoại nhân, ở chung lâu ngày nên sinh tình, đối với con mồi mềm lòng?”

Liễu Trường Nguyệt ngữ điệu khinh nhuyển, nhưng cũng khiến Kim Hoa nghe vẻ mặt trắng bệch.

“Thuộc hạ biết sai, thỉnh chủ thượng trách phạt.”

Nét mặt của Liễu Trường Nguyệt vẫn lạnh nhạt, thậm chí còn lộ vẻ cười. “Biết sai thì chính mình đi Hình đường lĩnh phạt.”

“Vâng” Kim Hoa căn bản ngay cả phản bác cũng không làm, liền thuận theo đứng dậy đi ra ngoài.

Thanh âm đóng cửa khiến Hàn Hàn khôi phục tinh thần.

Y vẫn là có chút không quen nhìn đầu bài của Thủy Nguyệt lâu vốn là sát thủ Thanh Minh các này bên ngoài lãnh ngạo đậm mặc ai cũng không để ý tới, vừa đến trước mặt Liễu Trường Nguyệt liền nhu thuận như mọt con tiểu miêu không có móng vuốt.

Liễu Trường Nguyệt suy nghĩ trong tay vân vê chút tiên huyết thiên tử quang mang (màu tím nhạt). “Sắc kiến hoa, hàn địa thiềm, trên người ngươi lại có hai loại được vất trăm năm hiếm có này? Nếu không phải nhờ hai loại được này làm giảm đi độc tính của Cửu tiêu ngũ linh tán, ngươi đã sớm tại thụy mộng phong hết thủy tri giác, đi gặp Diêm vương rồi.”

Hàn Hàn biết Liễu Trường Nguyệt phát hiện y tình, liền khoanh chân ngồi dậy. Y không tiếng động ho khan vài tiếng, đem ánh mắt phóng tới trên người nam tử khi cười lộ lên nhìn như cả người vô hại, trong tay lại không biết đã dính bao nhiêu huyết tinh này.

Y vốn tưởng rằng những gì Liễu Trường Nguyệt ngày ấy nói đều là chuyện đùa, sau khi đem y ném vào Thủy Nguyệt Lâu cũng sẽ quên đi một người là y, ai biết người này lại vẫn theo dõi nhất cử nhất động của y và Kim Hoa, cũng không hề tính toán thả y.

Nếu Liễu Trường Nguyệt ngay cả chuyện Kim Hoa đối chính mình hạ độc, trong khoảng thời gian này y nhiều lần tìm Kim Hoa khiêu khích tỷ thí mà Kim Hoa lại luôn thả cho y một con ngựa cũng biết, kia còn có chuyện gì người này không thể nắm trong tay.

đây là ân oán của ta cùng với Kim Hoa, ngươi không nên nhúng tay! Hàn Hàn không tiếng động nói.

Liễu Trường Nguyệt lại tựa hồ không có hứng thú hiểu ý tứ của y, chính là phỉ phỉ chỗ bên cạnh nhuyển thấp, tươi cười tỏ vẻ muốn Hàn Hàn lại đây ngồi.

Hàn Hàn chần chờ một chút, khụ hai tiếng liền đứng lên đi về phía Liễu Trường Nguyệt. Dù sao y chết còn không sợ, lá gan còn lớn hơn lão hổ, cần gì sợ Liễu Trường Nguyệt kia.

“Hàn địa thiềm cùng sắc kiến hoa tuy rằng có thể giúp tính mạng của ngươi không gặp nguy hiểm, nhưng lại không thể hoàn toàn ngăn cản độc tính. Đầu tiên là mất đi thanh âm, không bao lâu nữa sợ sẽ đánh mất thính giác. Ngươi còn nhớ rõ những lời ta mới nói không? Nếu hai loại được kia có vấn đề, kết quả xấu nhất ngươi liền trở thành hoạt tử nhân, cả đời bị phong tại cơ thể này.”

Liễu Trường Nguyệt ái muội cầm lấy ngón tay thon dài như xuân thông của Hàn Hàn ngắm nghía, Hàn Hàn lại đang mãi suy nghĩ điều gì nhanh như chớp định dùng hai ngón tay kia đâm vào mắt Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt mỉm cười một chút nói:

“Chính là nếu ngươi đồng ý quy thuận Thanh Minh các của ta, ta liền tìm người giúp ngươi giải độc, ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ta cũng sẽ cho ngươi sống thoáng hải lòng như ý một chút. Nhưng ngươi nếu vẫn khăng khăng như vậy...” hấn từ bên thấp vươn tay lấy một ít tro đen trong chiếc lư đồng đang tỏa hương, “Ta chỉ cần ở trên người ngươi hạ thêm một chút Cửu tiêu ngũ linh tán, kể cả là đại la thần tiên tái thế cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Hàn Hàn chỉ cảm thấy lời trong miệng tên gia hỏa mặt người dạ thú này nói ra đều là thí (~shit =.), y một mặt trong lòng thấy mừng vì sống gần nửa cuộc đời chưa từng gặp phải loại người ác tâm như vậy, một mặt nhìn Liễu Trường Nguyệt cười, đôi môi khép mở nói:

bàn tay này vừa rồi nắm qua một thứ, người lại ngoan đến vui vẻ được a?

Liễu Trường Nguyệt đọc khẩu hình của Hàn Hàn, nửa ngày mới hiểu ra từ mấu chốt. “Một thứ? Là cái gì?”

Hàn Hàn hừ một tiếng, ngón tay rút khỏi tay Liễu Trường Nguyệt, ngũ trảo bóp bóp, làm động tác dùng sức xoay một cái.

Liễu Trường Nguyệt mặc dù vẫn là cười, nhưng hơi cứng lại. Có lẽ hiểu được Hàn Hàn nói chính là cái gì.

Hàn Hàn chỉ thấy Liễu Trường Nguyệt trước tiên thu lại tay mình, sau đó đem tàn tro trong tay kia bắn ra, tàn tro bị tung ra hồng quang chợt lóe, rơi xuống trên tấm đệm gấm bên cạnh chậm rãi cháy lên.

Hàn Hàn thấy dấu hiệu lửa cháy càng lúc càng lớn, cũng không nghĩ nhiều, xoay người liền bò tới chỗ ấy, lấy tay diệt lửa. Y nếu đoán không sai, này sương phòng phấn nộn nga hoàng này khẳng định là “Khuê phòng” của Kim Hoa, tuy rằng y không thích Kim Hoa, nhưng càng ngứa mắt với thái độ của Liễu Trường Nguyệt như vậy.

Y nghĩ đến tấm đệm mềm này có lẽ là Kim Hoa cố ý vì Liễu Trường Nguyệt chuẩn bị, mà Liễu Trường Nguyệt lại không đếm xỉa như vậy liền cảm thấy khó chịu. Tình cảm của Kim Hoa không được coi trọng, trong mắt nam nhân này, sát thủ của hắn có lẽ đều là một loại, cặn bã như vậy.

Ai ngờ động tác nghiêng người xoay thắt lưng của y này cùng vẻ hờn giận khó chịu muốn dập tắt lửa trên mặt rơi vào tấm mắt Liễu Trường Nguyệt, lại có khác một phen vị đạo, Liễu Trường Nguyệt đầu tiên là đem bàn tay còn dơ xoa xoa lên y phục của Hàn Hàn, sau đó cả người đề lên, ở bên tai Hàn Hàn thổi khí nói:

“Người như thế nào lại khiến người ta yêu thích ni! Như vậy đi, ta lại cho người thêm một ưu đãi. Nếu người theo ta, ta chẳng những mời danh y chữa trị cho người, còn cho người vị trí Bách Hoa đường đường chủ, như thế nào? Kia chính là một trong tứ đại đường chủ của Thanh Minh các đứng sau ta!”

Đi cái con bà nhà người!

Y một cước nghĩ muốn đá văng Liễu Trường Nguyệt, lại bị người áp chế mà quyền cước không thể nào triển khai.

“Câu này ta hiểu!” Liễu Trường Nguyệt cười to.

Ngày hôm đó Liễu Trường Nguyệt hảo bất dung dịch đùa bỡn với Hàn Hàn đủ rồi, Hàn Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ ôn thần này rốt cuộc cũng đi, không ngờ Liễu Trường Nguyệt lại quay đầu lại, ôn nhu cười nói:

“Tiểu Hàn a, nếu Kim Hoa hợp người như vậy, dù sao bên cạnh hắn còn thiếu một người hầu hạ, người liền ở lại bên người hắn đi! Người đỡ phải cả ngày tìm hắn, hắn cũng cả ngày nhớ người, hai người đều không yên lòng!”

Đừng gọi ta Tiểu Hàn..... tệt nhân này cùng ngài không có quen thuộc như vậy, cùng hắn cũng chẳng có tốt đẹp gì.

Hàn Hàn lộ ra khuôn mặt đen như bị đổ mực.

18. Quyển 1 - Chương 7-1

Mục Tương vừa từ chân núi trở về, bước tới đại sảnh đã thấy Ân tổng quản đang cùng Ôn Ngọc nói chuyện, không khỏi sững sờ.

“Ngọc nhi, người sao lại tới Tả Ý sơn trang?” Mục Tương đi đến bên cạnh Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc nhìn thấy Mục Tương hai mắt thâm quầng, vẻ mặt lại vô cùng mệt mỏi, không biết bên ngoài bao lâu không ngủ.

Ôn Ngọc nói: “Ta trên đường nghe được tin nói biểu ca mất tích, liền chạy tới đây.” Nàng vào chốn giang hồ cũng được một thời gian, có người biết nàng cùng Hàn Hàn quan hệ chặt chẽ, liền đặc biệt báo tin cho nàng.

“Ồ trên đường?” Mục Tương cười khổ: “Người lại rời nhà, một mình một người? Quên giáo huấn lần trước sao?”

Ôn Ngọc mím mím môi. “Trước mắt chuyện của biểu ca quan trọng hơn, người đừng giáo huấn ta nữa. Ta nhờ mấy bằng hữu giúp chú ý nơi biểu ca rơi xuống, người nơi này thì sao? Có tin tức gì không? Ta thấy hiện nay khắp thiên hạ mọi người đều biết được chuyện biểu ca mất tích, chỉ có A Tương người không nói cho ta mà thôi.”

Mục Tương xoa xoa trán, hắn còn vội vào thư phòng phê mấy công văn truyền lệnh xuống, để mấy vị tổng quản phương bắc hảo hảo thay hắn làm việc, vì thế đối với Ôn Ngọc có chút không kiên nhẫn.

Hắn cố nén mệt mỏi nói: “Ta đang vội, người có việc hỏi Ân tổng quản đi! Hai ngày này nếu muốn xuống núi phải nhớ nói Ân tổng quản phái người đưa người đi, Tiểu Hàn không có ở đây, người đừng tái làm ta sao tâm.”

Ôn Ngọc là nữ nhân tâm tư tinh tế, như thế nào không hiểu trong lời nói của Mục Tương ám chỉ ý tứ đuổi người. Nàng nhất thời tức giận, đối Mục Tương hét: “Kia chính là biểu ca của ta a! Ta lo lắng hỏi một chút có cái gì không đúng?”

Mục Tương nhíu mày, hai tay gắt gao đặt trên trán. “Ta từ nhỏ cùng hắn lớn lên, ở chung với nhau mười mấy năm, luận lo lắng ai có thể lo lắng cho hắn hơn ta?!”

Mục Tương lời này mang theo tức giận, sau khi nói ra không chỉ Ôn Ngọc, ngay cả Ân tổng quản đều ngây người. Mục Tương tính cách xưa nay ôn hòa, vô luận gặp gỡ chuyện gì đều bình tĩnh, cho tới bây giờ cũng không hề đối với ai nói lớn tiếng như vậy.

“Tiểu Hàn hiện giờ sinh tử chưa biết, ta lại không có được lấy một chút tin tức của hắn. Cũng đã hơn hai tháng, hắn nếu còn sống khẳng định sẽ nghĩ tất cả biện pháp thông báo cho ta, nhưng ta lại..... Ta lại.....” Mục Tương nói không được.

Chưa bao lâu, nam tử luôn luôn ấm áp như gió giờ đây hai mắt hờn xuống, dưới cằm cũng xuất hiện vài sợi râu, khuôn mặt lộ ra chua xót mà bất lực.

Bộ dáng này khiến Ôn Ngọc sợ hãi. Nàng vội vàng bắt lấy tay Mục Tương nói: “A Tương, A Tương..... Biểu ca không có việc gì, hắn bên ngoài luôn hành hiệp trượng nghĩa, từng cứu tính mạng bao người, lão thiên gia sẽ không ác độc như vậy, còn trẻ như vậy đã đưa hắn đi!”

Mục Tương lắc lắc đầu, chột ngắc đầu nhìn Ân tổng quản, trong ánh mắt cái gì cũng không có, chỉ có một mỏi.

Ân tổng quản nhìn Mục Tương, sau đó Mục Tương thở dài, chậm rãi ly khai đại sảnh.

Mục Tương sau khi phê xong công văn cho đệ tử nhanh chóng mang đi, cả người tựa lưng vào ghế vô lực.

Mấy ngày nay, hắn thực ăn không ngon ngủ không yên, mở mắt là nụ cười của Hàn Hàn, nhắm mắt lại liền nghe thấy thanh âm Hàn Hàn nói chuyện.

Thỉnh thoảng trong giấc ngủ ban đêm mơ thấy y, nhưng duỗi tay ra, còn chưa chạm vào liền bừng tỉnh.

Nhớ tới bộ dạng của Hàn Hàn bên bờ trì đường đêm đó, nam hài kia cùng hắn lớn lên, là từ khi nào đối hắn có tâm tư như vậy?

Mục Tương nhin không được nhớ tới bộ dáng quất cường của Hàn Hàn lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Hàn Hàn là một hài tử cái gì cũng muốn cùng người khác tranh cao thấp, bởi kỳ tài ngút trời, tuổi còn nhỏ liền nhân cao vu đỉnh (mắt cao hơn đầu), không đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

Năm ấy phụ mẫu Hàn Hàn mang theo mấy sư huynh đệ bọn họ đến Tả Ý sơn trang nghỉ hè, một đám hài tử tuổi tương đương nhau vốn có thể chơi rất vui vẻ, cũng không biết là ai dẫn bọn họ tới điều kiêu nổi Tả Ý sơn trang với các ngọn núi lân cận, kết quả có người phát hiện Hàn Hàn đi được nửa đường lại bắt đầu run lấy bầy.

Mấy sư huynh đệ luôn bị Hàn Hàn dè dặt, vừa thấy y sợ độ cao như vậy, cười cười liền lập tức giải tán, càng bởi vì muốn khi dễ Hàn Hàn cho hả giận, không ai nghĩ tới muốn đưa Hàn Hàn đã đi được đến giữa cầu treo lại vô pháp bước tiếp trở về.

Mục Tương tìm Hàn Hàn thật lâu, lúc tìm được y, cuồn phong trên núi không ngừng thổi qua điều kiêu, bên dưới những đợt sóng cuộn cuộn của Lạm Thương giang phát ra tiếng gào thét khiến người người kinh hãi, mà Hàn Hàn một hài tử tâm cao khí ngạo như vậy, đã muốn khóc cơ hồ không thở nổi, cả người hư nhuyễn, chỉ có một đôi tay gắt gao nắm lấy dây treo không muốn buông ra.

Mục Tương nhớ rõ chính mình phải đỡ y một hồi lâu, dùng ống tay áo từng chút từng chút lau đi nước mũi cùng nước mắt của y, an ủi y, dắt tay y, hai người từng bước từng bước đi về phía vách đá, cuối cùng đến khi trời sáng, mới đi hết điều kiêu.

Bàn tay nhỏ bé mềm mềm nhiệt khí đặc biệt của trẻ con, nhiệt độ nóng rực rồi lại ấm áp ấy Mục Tương cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Năm ấy người đưa tay ra trước là Hàn Hàn, Hàn Hàn đem bản thân giao phó vào tay hắn, từ lúc đó tựa hồ cũng mang hết thấy tín nhiệm, đều giao cho chính mình.

Hơn mười năm sau, cuối cùng thậm chí ngay cả tính mạng, cũng không cần chớp mắt mà đặt vào lòng bàn tay của chính mình.

Tay nắm chặt, cho tới bây giờ chưa từng buông ra.

Mục Tương nên biết kể từ lúc đó, vận mệnh của bọn họ liền đã nhất định.

Cả đời, cả đời, đều muốn đối phương gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

Nhớ tới đêm đó bên cạnh hồ xuân phong đang yên, Hàn Hàn thổ lộ tâm ý của mình, nhưng Mục Tương thậm chí cái gì cũng không kịp nghĩ, liền mất đi y.

Mục Tương hiện giờ vẫn là không rõ.

Hắn thuở nhỏ được dạy nam tử nữ tử thiên kinh địa nghĩa, hắn có hôn phối, liền nên lấy nữ tử kia làm vợ.

Ôn Ngọc lúc trước bị hắn trách mắng còn lòng vòng trước cửa sổ, rõ ràng muốn thò đầu vào xem, lại sợ hãi lần thứ hai bị Mục Tương quát đuổi ra.

Mục Tương đột nhiên nhớ tới lời ngày ấy Hàn Hàn từng nói với Ôn Ngọc “Người cứ lấy thân báo đáp là được rồi!”, trên mặt như có một mặt ôn nhu. Cũng là kể từ ngày ấy, cậu nói đó khiến mọi thứ hết thấy đều rối loạn.

Ôn Ngọc đưa thư đến, Tương Môn môn chủ thúc giục hắn cùng Ôn Ngọc mau chóng thành thân, hắn liền lập tức định ước vào năm sau.

Ngày ấy rõ ràng có khách quan trọng tới chơi, hắn lại bởi vì tâm thần không yên, thậm chí cũng quên nói cho Hàn Hàn, Triệu Tiểu Xuân cố ý đến tìm bọn họ.

Sau đó hắn mơ, mơ thấy người hảo hữu quen biết nhiều năm này nói người y thích là hắn mà không phải Ôn Ngọc; ngay sau đó bên trì đường hắn nghe được rành mạch, Hàn Hàn nói thích hắn..... Thích hắn.....

Nhịp tim đập dồn dập, đầu ngón tay nhịn không được run nhẹ. Hắn không rõ đây là do bí được mà Triệu Tiểu Xuân hạ, hay là bởi vì mặt người kia ầm ục muốn khóc, tác động tới tận sâu trong đáy lòng hắn.

Mục Tương không muốn suy nghĩ, cũng không muốn hiểu.

Hắn che lại mặt, thanh âm mang theo lo lắng cùng đau đớn, lẩm bẩm nói: “Tiểu Hàn..... Tiểu Hàn..... Tiểu Hàn.....”

Hiện giờ chỉ mong người trong lòng thương nhớ không quên, có thể chạy nhanh trở về.

Đợi y trở về, hẳn liền sẽ nói với y..... nói với y..... nói với y.....

Liều Trường Nguyệt đi rồi, Hàn Hàn ở trong phòng Kim Hoa đợi một đêm. Y cũng không phải nghe theo lời của Liều Trường Nguyệt lưu lại, mà bởi muốn chờ Kim Hoa trở về mới rời đi.

Sáng sớm chim chóc hót ríu rít, cửa phòng bị mở ra, Kim Hoa được hai người hộ viên đưa về. Hắn tựa vào tay đối phương, cả người giống như bị rút hết khí lực không thể bước đi, quần áo trên người vẫn như trước khi rời đi, chính là mái tóc đen bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt trắng bệch, môi bị cắn đến chảy máu.

Kim bị hai người kia ném lên giường, đối phương ngay cả nhìn hắn một chút cũng không liền đi.

Cửa phòng vừa đóng, Hàn Hàn đi đến bên giường nhìn Kim Hoa.

Khuôn mặt Kim Hoa quay vào trong, lẳng lặng không nói một câu. Hô hấp của hắn ngắn mà dồn dập, cho dù không hỏi, Hàn Hàn cũng biết tình trạng của người này không tốt.

Tiết khổ bên dưới xiêm y không biết là sau khi bị cởi ra không mặc lại, hay là ngày hôm đó hắn căn bản không có mặc. Sam tử mỏng manh dầu không được cảnh xuân bên dưới, hai hai chân trắng nõn thon dài nửa lộ ra bên ngoài, đôi chân thoát nhìn xinh đẹp như vậy, nhưng từ chỗ bắt đầu lại chảy xuống từng dòng troc dạ bạch sắc.

Hàn Hàn nhìn cả buổi mới biết được đó là cái gì, mặt y nhanh chóng tối sầm, thầm nghĩ Liều Trường Nguyệt không phải cho Kim Hoa đến hình đường sao? Chẳng lẽ nguyên lai hình đường của Thanh Minh các có kiểu phạt người như vậy?!

Hàn Hàn thấy vậy quyết định, vô luận Liều Trường Nguyệt có đe dọa sống chết hay dụ dỗ thế nào chẳng nữa, y đời này nói sẽ không gia nhập Thanh Minh các, nhất định là sẽ không!

Nào có người dùng phương thức này trừng phạt cấp dưới, quả thực không phải người mà!

Chỉ nhìn qua, cũng không an tâm, theo tính cách người này khẳng định sẽ không để cho ai làm, cũng không muốn động tay rửa sạch. Kim Hoa quay đầu vào bên trong, Hàn Hàn lúc này cho dù muốn hỏi tiểu tư của đầu bài hắn ở đâu cũng không có biện pháp.

Nhìn xung quanh, mở cửa dò xét, phát hiện hai gã hộ vệ kia còn phòng thủ bên ngoài.

Hàn Hàn phui miệng, phanh một tiếng đóng cửa phòng, nghĩ một chút, chính mình lại chạy tới vắt khăn ướt, khê vén vạt áo của Kim Hoa lên, thay hắn sơ tẩy một phen.

Lúc chiếc khăn lạnh như băng chạm tới đôi chân kia, Kim Hoa không khỏi run lên.

Hàn Hàn chưa bao giờ là người ôn nhu, nhìn thấy hắn như vậy, vẫn là nhịn không được giảm nhẹ động tác.

Trong lòng Hàn Hàn, Kim Hoa là một cao thủ, vô luận Kim Hoa là người như thế nào, trong lúc giao thủ, người này đã giành được sự kính trọng của chính mình. Cho nên khi Kim Hoa vì mình mà bị Liều Trường Nguyệt dụng hình như vậy, Hàn Hàn cảm thấy không chỉ thấy có lỗi với Kim Hoa, cũng thống hận người làm cho hắn như vậy.

Cao thủ đáng quý như vậy, là nên ở dưới trời cao biển rộng, tâm cao khí ngạo mà sống, một đường hướng tới đỉnh cao võ học hảo mới phải.

Hàn Hàn đối thân thể xinh đẹp của Kim Hoa không có một chút tà niệm, cơ thể Kim Hoa tuy rằng còn căng thẳng, nhưng vẫn nhu thuận nằm trên giường, cũng không cử động giây dụa.

Hàn Hàn lau xong hạ thân, phát giác nơi thắt lưng người này có một đạo hồng ngân, y nghĩ một chút, liền vén lên xem.

Nhưng khi y nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi hít sâu một hơi.

Trên tám lưng tuyết trắng của người này đan xen từng vết từng vết roi đỏ tươi, roi da kia hạ xuống cũng rất xảo diệu, âm ngoan đánh lên lưng đến sưng phù, nhưng lại không hề xuất huyết. Nếu cứ để như vậy mà không quan tâm, nguy hiểm nhất có thể bị thối rữa từ bên trong.

Thiên sát tên Liễu Trường Nguyệt! Hàn Hàn trong lòng mắng.

Y bắt đầu lục tung trong phòng, muốn tìm một lọ thuốc trị thương giúp Kim Hoa thượng dược. Ngăn kéo hết mở lại đóng, cuối cùng trong một cái tủ nhỏ, phát hiện bọc đồ mình mang theo hai tháng trước khi rời Tả Ý sơn trang.

Y gãi gãi đầu, nhìn về phía Kim Hoa vẫn nằm im không nói. Sau đó lấy thuốc trị thương bản thân thường dùng – liệu thương thánh dược Tục Thiên cao trân quý của Hàn Sơn phái bên trong bọc đồ ra, thật cẩn thận lấy một ít bôi lên tám lưng sưng tấy của Kim Hoa.

“.....” Kim Hoa vẻ mặt vốn vẫn lạnh đạm nhìn thành giường bên trong, chậm rãi nhắm mắt.

Hàn Hàn chuyên tâm nhất chí chú ý tới miệng vết thương của Kim Hoa cũng không biết, người này được y chiếu cố rốt cuộc cũng không chống cự nổi loại cảm xúc khó hiểu tới cùng sự mệt mỏi này, mang theo chút bất an, chút nghi hoặc, buông lỏng ngủ thiếp đi.

Cách ngày Kim Hoa lên cơn sốt, Hàn Hàn liền ở lại sương phòng của hắn không có rời đi.

Buổi chiều, Kim Hoa nghiêng mặt nhìn Hàn Hàn, Hàn Hàn lcho hắn uống chút nước, cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, tò mò hỏi: Người bao nhiêu tuổi?

Nói chung nam tử trưởng thành không có khả năng có dáng người khéo léo mềm mại như Kim Hoa.

Quả nhiên Kim Hoa trả lời: “..... Mười lăm.”

Hàn Hàn ở trong lòng lại thầm mắng Liễu Trường Nguyệt một tiếng súc sinh, hỏi tiếp: Tiểu tư của người đâu? Thế nào lại không có ai đến hầu hạ người?

“..... Lúc lên vào Tả Ý sơn trang bị giết.”

Hả! Hàn Hàn hoảng sợ. Hóa ra Thủy Nguyệt lâu này không phải kỹ viện bình thường, mà là nơi Thanh Minh các dùng để che dấu tai mắt? Khó trách Bạch mục mục kia dùng roi tốt như vậy.....

Hàn Hàn nhin không được lại hỏi: Người vì sao hạ độc ta?

“..... Người chết, đỡ phiền phức.”

Hàn Hàn hiểu được Kim Hoa nói chính là việc Liễu Trường Nguyệt phá giới lưu lại y. Kỳ thật người này tâm mắt cũng không sâu, lại đơn thuần cho rằng giết chết y liền có thể giải quyết hết thảy. Cũng không nghĩ tới mặc dù chính mình chết, sau này còn có thể có Hàn Hàn thứ hai, Hàn Hàn thứ ba khiến cho Liễu Trường Nguyệt chú ý.

Kia hiện tại? Hàn Hàn hỏi.

“.....” Kim Hoa nhìn y, không đáp.

Kim Hoa có thể là do sốt nên còn mơ hồ, ánh mắt thoát nhìn tuy thanh minh, nhưng đối với câu hỏi của Hàn Hàn cũng không có ý bức mình. Hàn Hàn cùng Kim Hoa nhìn nhau một lát, nhớ tới tình cảnh hiện giờ của bản thân, chỉ vào tai cùng miệng của mình, nói:

dạy ta cách chỉ cần nhìn liền có thể hiểu được người khác nói gì được không?

Chuyện càng khiến kẻ khác ngạc nhiên cũng đã xảy ra, Kim Hoa mở miệng nói: “..... Hảo.....”

Hàn Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Y phát giác địch ý của Kim Hoa đối chính mình tựa hồ giảm đi rất nhiều, tiếp theo mới định mở miệng nói câu khác, không ngờ Kim Hoa lại nhắm mắt lại không nhìn, sau đó miệng phun ra vài tiếng:

“..... Hảo xuân dẫn.”

gì – làm gì mắng chửi người ta xuân dẫn! Hàn Hàn nhảy dựng lên muốn hỏi rõ ràng, nhưng trong một khắc phát hiện Kim Hoa đã ngủ, còn phát ra tiếng hít thở nhợt nhạt, vẻ mặt an ổn.

19. Quyển 1 - Chương 7-2

Năm ngày sau Kim Hoa khỏe lại, Hàn Hàn liền trở lại thông phò. Những người bên trong thấy y trở về có chút kinh ngạc, còn có mấy khuôn mặt mang theo dị sắc.

Hàn Hàn không để ý tới bọn họ, bởi mấy ngày nay vì chăm sóc Kim Hoa không thể ngủ ngon, thấy tấm phản lớn liền nhào tới, lật chăn đắp lên người, sau đó định nằm ngủ một lúc.

“Lão Đại!” Nhưng mới ngủ không bao lâu, một thiếu niên đột nhiên chạy đến, lắc lắc Hàn Hàn.

Hàn Hàn mở mắt ra, nơi đáy mắt có chút khốn ý.

Thiếu niên cầm một cuốn vở được đóng lại từ giấy vệ sinh như hiến bảo giao cho Hàn Hàn, còn kèm theo mấy nhánh cây nhỏ bị cháy đen. Thiếu niên ánh mắt long lanh nhìn Hàn Hàn, nói:

“Đây là ta làm riêng cho ngươi. Ngươi xem, lấy nhánh cây bị cháy này làm bút, sau đó viết chữ lên giấy này, tuy rằng không được rõ lắm, nhưng như vậy chúng ta có thể hiểu người đang nói cái gì!”

Hàn Hàn tiếp nhận hai thứ thiếu niên vừa đưa, kinh hỉ vạn phần. Y liền viết lên tờ giấy đầu tiên: “Thật thông minh!” Rồi sau đó xoa đầu thiếu niên kia, hướng hắn cười, tỏ vẻ khen ngợi.

Thiếu niên thấy Hàn Hàn cười như vậy, trong đầu thất điên bát đảo.

Chỉ thấy ánh mắt thiếu niên lóe lên, đột nhiên hô to một tiếng: “Lão Đại!” Sau đó lại không thể kiềm chế nhào về phía Hàn Hàn, trực đem Hàn Hàn lăn mấy vòng trên giường.

Mấy thanh niên vốn đang uống rượu nói chuyện phiếm bên cạnh phát hiện thiếu niên bỗng nhiên cuồng tính, vội vàng tiến lên kéo hắn ra. Hàn Hàn trừng mắt không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là cảm giác trên mặt có chút ướt át. Y dùng tay lau một chút, mới phát giác không biết khi nào cơ thể đã bị hôn vài cái.

Y ngậy ra, sau đó mấy người kia kể cả thiếu niên, đều cười cười có chút xấu hổ.

Tiết nhập thu, lá cây rơi đầy trong hậu viện, Hàn Hàn cầm chổi quét lá rụng, ngập dài hai cái.

Lại qua vài ngày, không biết thương thế của Kim Hoa như thế nào, có thể đứng lên, có thể đánh nhau chưa?

Hàn Hàn có đôi khi nghĩ chờ ngày mình có năng lực rời đi nơi này, ngoại trừ đem đám tiểu tư bị cha mẹ hoặc người nhà bán vào Thủy Nguyệt lâu sống cùng thông phò kia mang đi ra, Kim Hoa thì muốn hay không cũng sẽ dẫn hắn theo.

Chỉ sợ Kim Hoa sẽ không rời khỏi nơi này! Muốn hắn có thể buông tay, trừ phi hắn đối Liễu Trường Nguyệt hết hy vọng mới có thể rời đi. Tình yêu vốn chính là như vậy, cũng giống như khi đôi mắt y nhìn thấy Mục Tương, từ đó đã chẳng thể luyến khai.

Nghĩ muốn cùng Mục Tương.....

Cũng không biết người nợ hiện giờ có khỏe không.....

Đã mùa thu rồi, Tả Ý sơn trang cùng Tương Môn đều là đại môn đại phái nổi danh có tiếng tăm trên giang hồ, nên bây giờ có lẽ đang chuẩn bị việc thành thân đi.

Việc mình luyến khai hắn không gây nên nhiều chuyện sóng gió, dù sao đêm đó cũng là đi qua điệu kiều, rời khỏi Tả Ý sơn trang một đoạn mới đánh nhau với Kim Hoa. Mục Tương tìm không thấy người, có lẽ sẽ nghĩ mình đã đến quan ngoại tìm lão gia tử. Cứ như vậy, sẽ quên chuyện đêm đó từng phát sinh, hắn cũng có thể hảo hảo ở cùng một chỗ với Ôn Ngọc đi!

Hàn Hàn cho tới bây giờ chưa từng muốn xáo trộn cuộc sống của Mục Tương. Người nợ đối với y luôn như vậy, rất tốt, khi y có việc gì đều có hắn bồi bên người, chỉ bởi điều này, y không nên vì tâm tư của mình, phá hủy hôn sự của Mục Tương.

Về phần dư độc trên người, Hàn Hàn thật sự chứ từng thấy sợ hãi.

Y còn nhớ rõ tên gia hỏa cười lên cực kì vô lại, nhân xưng “Diệu thủ hồi xuân diêm vương dịch” kia, khắp thiên hạ không đại phu nào có y thuật hơn được hắn, chỉ cần y có thể thoát ra, hơn nữa tìm được người kia, loại tiểu thương tiểu độc này, người nọ đại khái chỉ cần chút công phu cũng trị khỏi.

Nhằm chán quét lá rụng, Hàn Hàn tính toán đại khái phải bao lâu nữa mới có thể rời đi.

Y tuy rằng không tin Triệu Tiểu Xuân nói thực, hạ trên người y và Mục Tương cái gọi là “phanh phanh khiêu khiêu”, phải thân cận một tháng mới có thể giải, nhưng chung quy vẫn thấy lo lắng.

Chờ thêm một thời gian đi! Y nghĩ vậy. Qua một thời gian chờ Liễu Trường Nguyệt cùng mọi người trong Thủy Nguyệt lâu tin tưởng chính mình an phận, mà y cũng có thể tìm được cơ hội, Thủy Nguyệt lâu nơi này sẽ không nán lại nữa.

Trong lúc Hàn Hàn đang tính toán mọi chuyện, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng quát tháo của Bạch ma ma:

“Ai u người tên ách ba này sao lại ở trong này quét rác a, không phải phân phó người cẩn thận phụng dưỡng bảo bối Kim Hoa nhi của chúng ta sao? Người như thế nào mới chiếu cố vài ngày liền bỏ chạy không thấy bóng người, nếu ta không sai người đến thăm Kim Hoa, còn không biết người vậy mà lại chuồn mất!”

Bạch ma ma hai tay chống nạnh đứng trước mặt Hàn Hàn, hùng hùng hổ hổ quát, ngay cả phấn trắng trên mặt cũng bắt đầu rơi rào rào. Bạch tiên tử (roi da) của hắn cuốn bên hông, Hàn Hàn nhìn thoáng qua thầm nghĩ ngày đó đánh Kim Hoa có phải là thứ này, nếu phải, y đối với tú bà chẳng ra gì này cũng phải chú ý một chút.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua thất lưng nhỏ nhắn như thủy xà như vậy a!” Ma ma liếc Hàn Hàn một cái.

Hàn Hàn đảo mắt xem thường.

“Đi thôi đi thôi, còn cầm chổi làm cái gì?!” Bạch ma ma giữ chặt vạt áo của Hàn Hàn, liền tha y ra khỏi viên tử.

Sức tay của Bạch ma ma rất lớn, kéo Hàn Hàn vào gian phòng của Kim Hoa.

Đám tiểu quan trong Thủy Nguyệt lâu mỗi người trang điểm còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, khuôn mặt có phần thanh tú khả ái hơn cả thiếu nữ. Những người này toàn thân diễm lệ la quần, mỗi bước đi tóc lại tung bay, nếu không nghe thanh âm trầm thấp của bọn họ, phần ngực bằng phẳng như ẩn như hiện dưới lớp sa mỏng, Hàn Hàn cũng không thể ý thức được những người này, đều giống chính mình, tất cả đều là nam nhân.

“Kim Hoa con ta a, hắc hắc hắc hắc –” Ma ma tiến đến cửa phòng của Kim Hoa, nụ cười lộ ra trên mặt khiến mấy nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt sâu thêm vài phần.

Kim Hoa dựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, hắn quay đầu lại liếc nhìn ma ma, cảm thấy không thú vị, lại chuyển tâm mắt về chỗ cũ.

“Ta đem tên ách ba này lại đây cho người sai bảo, người a, thân thể mới tốt hơn một chút, đừng ở bên cửa sổ hóng gió!” Bạch ma ma nói xong, lại từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư màu hồng đặt trên bàn, nói:

“Đây là thư mời Lí đại gia phái người đưa tới. Hắn đang lo liệu mấy ngày nữa tổ chức tiệc trong phủ, mấy hôm nay đều sai hạ nhân đến đến hỏi nhiều lần. Hai ngày này người thoát nhìn cũng tốt hơn nhiều, dù so cũng chỉ là lộ mặt nháy vài điệu vũ, hảo hảo chuẩn bị một chút, kiếm nhiều nhiều bạc mang về biết không?”

Kim Hoa giọng lãnh đạm: “Nhạc công đi rồi, không ai đánh đàn, múa làm sao?” Dứt lời còn liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái.

Hàn Hàn lúc đầu cảm thấy quái lạ, sau lại nghĩ, a, chẳng lẽ nhạc công thật ra cũng là sát thủ, hơn nữa không phải rời đi, mà hắn là bị giết rồi!

“Ai nha, chuyện này lo liệu chút là được!” Bạch ma ma vỗ ngực nói: “Ta lập tức đi lựa mấy cảm nghệ lại đây cho người chọn, tuyệt đối đến khi người vừa lòng mới thôi.”

Kim Hoa phớt lờ không để ý, ma ma lại đi theo khuyên can mãi. Hấn nói nếu Kim Hoa không ra mặt, vị đại khách có máu mặt trong thành kia sẽ không vui, đại khách một khi không vui Thủy Nguyệt lâu sẽ gặp rắc rối, Thủy Nguyệt lâu gặp rắc rối cấp trên cũng sẽ mất hứng.

Lúc sau, Kim Hoa nói: “Đi xem nhạc công trước rồi nói sau.” Ma ma lúc này mới vui vẻ bỏ đi.

Cửa bị đóng lại, sương phòng to như vậy bên trong chỉ còn hai người bọn họ, Hàn Hàn lúc này mới nghĩ muốn ly khai, không ngờ Kim Hoa kế tiếp lại nói: “Muốn chạy đi đâu? Nấu nước, ta muốn tắm rửa!”

Hàn Hàn lẳng lặng hừ một tiếng, trong lòng nghĩ, còn muốn xem ta như tên tiểu tử?!

Y quay đầu Kim Hoa về phía mình. đánh một trận, thua liền đi nấu nước!

“...” Kim Hoa lộ ra nụ cười châm chọc.

Rốt cuộc, kết quả của trận tỉ thí sau đó, đương nhiên là Hàn Hàn thua.

Bởi vì y căn bản đã quên nội lực của mình còn đang trong tình trạng bị phong bế, vừa ra tay lập tức liền bị đánh ngã.

Kim Hoa một chân dẫm lên lưng Hàn Hàn. Y trong lòng thầm nghĩ: tự nhiên đi cứu tên vong ân bội nghĩa này là chi a, thiệt lãng phí nửa bình Tục thiên cao của ta! thứ đó thật sự rất quý nha!

Bạch ma ma hôm sau quả thực dẫn theo mấy cầm sư đến cho Kim Hoa chọn, nhưng Kim Hoa nhìn người thứ nhất chê diện mạo khó coi, người thứ hai chê quần áo lôi thôi, người thứ ba hai mắt quá nhỏ, người thứ tứ lỗ mũi quá lớn, người thứ năm ánh mắt dâm loạn, thứ sáu bảy tám chín tiếng đàn khó chịu nghe không vô, đến người thứ mười trực tiếp đá ra ngoài ko cho bước vào.

Ma ma hoài nghi Kim Hoa đang muốn chĩnh hấn, nhưng cũng không có biện pháp. Buổi tiệc kia là sự tình trọng đại, Kim Hoa không đến biểu diễn không được.

Bao nhiêu cầm sư đến, liền bấy nhiêu bị đuổi đi, trong phòng phần hương lượn lờ, trên bàn đặt một cây đàn của cầm sư lưu lại ban này. Hàn Hàn ở trong phòng đi lòng vòng, cuối cùng nhàm chán bước tới trước bàn, gảy gảy dây đàn.

Âm sắc chiếc đàn này không tồi, tuy rằng vẫn còn kém xa với danh cầm cất giữ trong Hàn Sơn phái, nhưng cũng xem như trung thượng danh phẩm.

Kim Hoa ngồi trên giường ăn trái cây, mắt liếc nhìn Hàn Hàn. “Người biết đánh đàn?”

Tại Hàn Hàn lúc này ko được tốt lắm, y nghe thấy thanh âm của Kim Hoa, quay đầu chờ Kim Hoa nhắc lại một lần, lúc này mới đoán ra liền gật đầu. Ta lúc nhỏ tập võ tâm phù khí táo, lão gia tử lại muốn cha ta ép ta học cầm kỳ thi họa mấy trò của văn nhân này.

Cha y gảy đàn rất hay, nương của y lại thổi sáo giỏi, Hàn Sơn nhất mạch đều nhu hòa, cũng không biết sao lại sinh ra y một măng phu thô lỗ không chút hòa nhã như vậy.

Hàn Hàn nghĩ tới chính mình có lẽ sau này cái gì cũng không nghe thấy nữa, hứng thú nổi lên, liền tiện tay gảy hết nửa bài Cao sơn lưu thủy. Kim Hoa nghe được sững sốt, chỉ cảm thấy khúc nhạc này mặc dù chỉ pháp ko thuần thực, nhưng lại mang cảnh ý thanh viễn u khoáng, tiếng đàn tuy có chút khuyết điểm, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Bạch ma ma bỗng từ bên ngoài vọt vào, hắng giọng, thanh âm vừa nhu hòa lại vừa nhỏ khê kêu lên: “Ai u, ai đang gảy đàn a? Thanh âm khác hẳn..... thật không tồi.....”

Ma ma vừa mở cửa nhìn thấy Hàn Hàn đang phủ cảm, ba chữ cuối kia hiển nhiên có chút ngây ngốc. Hấn nhìn về mặt của Kim Hoa, lại nhìn Hàn Hàn, bỗng nhiên lại cười duyên nói: “Ách ba a ách ba, nguyên lai người gảy đàn tốt như vậy, lại có được đôi tay này, đúng thật là chân nhân bất lộ tướng a!”

Hàn Hàn thu tay lại, đi đến lư đồng đặt bên tháp bỏ thêm chút đàn phấn.

Ma ma nhìn Kim Hoa, sau khi phỏng đoán ý tứ trong lòng Kim Hoa liền nói: “Ta xem cầm sư hẳn không cần tìm nữa, không phải chúng ta nơi này đã có sẵn sao? Ách ba a, ai ai ai, người xem ta vả cái miệng này.....”

Ma ma đánh đánh miệng mình, vốn nghĩ muốn đổi giọng gọi tên của gã tiểu tư này, nhưng lại nhớ ra chính mình cũng không biết tính danh của y, trên mặt hơi cứng lại, lại nói:

“Người ngoài thủ khúc vừa rồi ra còn đánh được cái gì khác không? Nếu được đánh thêm mấy bản cho Kim Hoa nghe, chỉ cần hần thích, ma ma liền trực tiếp thăng chức cho người lên làm cầm sư, sau này điều một người khác linh hoạt đến hầu hạ Kim Hoa nhi, người cái gì cũng không cần làm! Ấm tương tư có được không?”

Ma ma nói xong liền xướng lên: “Là khúc nhạc kia, oan gia a oan gia, tâm lý đầu điểm ký ám địa lý tương tư, chủ lý đầu bất thuyết nhân để hạ loạn phiêu.” Xướng hết hai câu lại nói: “Hay là, Thập bát mô.....”

Ma ma nhìn Hàn Hàn đột nhiên xoay người đi tới chỗ hần, thân hình khỏe mạnh thon dài đứng trước mặt hần, nghe răng trợn mắt dùng sức phát ra một tiếng: “Không!”

“Ai nha, người tên ách ba này không biết sống chết! Nể mặt người, người còn không muốn!” Bạch ma ma tức giận đến thất khiếu sinh yên, liền muốn rút chiếc roi đeo bên hông ra quất cho tên chiết tiết này vài cái.

Kim Hoa lúc này mới từ từ mở miệng nói: “Người không phải muốn học đọc khẩu ngữ sao? Người đánh đàn, ta liền dạy người!”

Ma ma cùng Hàn Hàn song song nhìn về phía Kim Hoa.

Trong ánh mắt Hàn Hàn tràn đầy vui mừng, như vậy y hội có thể nhìn hiểu được người khác nói.

Còn Bạch ma ma lại là vẻ mặt kinh hách, Kim Hoa nhi của hần hôm nay đổi tính hay là bị sét đánh nên thần trí không rõ, sao lại tự nhiên đối tốt với tên ách ba này!

Ngày biểu diễn nháy mắt đã tới, trong mấy ngày này Hàn Hàn bị ép buộc luyện cầm, có loại ảo giác nhớ tới lúc ở Hàn Sơn năm đó.

Ngón tay run rẩy, mấy chỗ sây sát trên đầu ngón tay đều dùng lụa mỏng quấn lại để tránh chảy máu, Kim Hoa đã hóa trang xong chờ Hàn Hàn, mà Hàn Hàn lúc này lại đang khổ sở đối mặt với một đồng yên chi thủy phần.

“Trang điểm xong mới được đi, tránh làm mất mặt ta.” Kim Hoa nói.

Hàn Hàn trong lòng đấu tranh, lần này có thể xem là lần đầu tiên y ra khỏi Thủy Nguyệt lâu, y phải biết mình đến nơi nào, mới có thể tính kế tiếp theo, nhưng Kim Hoa mấy ngày nay không ở cùng y, chuyện yến tiệc kia cũng kem như không có.

Y đành nhẫn nại lực trong đồng yên chi thủy phần lấy ra một thứ bản thân còn nhận ra được — một cây kẻ mắt, cố quét vài đường lên đôi mày kiếm vốn đã đen sẵn của mình.

Hần là làm như vậy đi..... Y nghĩ nghĩ.

Sau đó lại quay lại lục lọi, lôi ra một hộp phấn trắng – màu sắc này y đã từng nhìn thấy trên mặt Bạch mama, vì thế liền cầm lấy úp hết lên mặt.

Mùi hương nồng đậm làm y ho khan vài tiếng.

Hàn Hàn quay đầu lại nhìn Kim Hoa, Kim Hoa đang giương mắt nhìn y, vẻ mặt căn bản không nhận ra cảm xúc.

Y nhìn kỹ Kim Hoa, thấy trên mặt Kim Hoa còn có hai chỗ màu hồng phấn nộn nộn, đột nhiên hiểu ra “A —” một tiếng, mở mấy cái hộp tìm ra một thỏi son, sau đó bôi lên mặt và môi mình.

Như vậy hần là được rồi chứ, không thiếu gì hết! Hàn Hàn tin tưởng mười phần quay đầu lại, nhìn về phía Kim Hoa.

Ai ngờ Kim Hoa vốn đang lẳng lặng thưởng thức hương trà lại sững sốt, bộ dạng bưng trà trăn ngưng lại bất động trong chốc lát, hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn, khóe miệng run rẩy.

như thế nào, không được sao? Hàn Hàn buồn bực xoay ngang xoay dọc, thật vất vả mới tìm được một chiếc gương đồng mài sáng trong ngăn kéo, chính là khi nhìn qua một cái, lại khiến bản thân sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Con bà nó quả thực gặp quỷ! Người trong gương kia lộ ra khuôn mặt trắng hơn tuyết, hai hàng mi đen như trùng tử nhú lại, hai gò má hai vòng màu đỏ thẫm, miệng bị quét son không khác gì huyết bồn, ngũ quan hợp lại nói có bao nhiêu hãi nhân liền hãi nhân bấy nhiêu.

Hàn Hàn bị tay nghề của bản thân làm hoảng sợ, mà phía sau y, truyền đến tiếng cười nho nhỏ, Kim Hoa vẫn đang bưng trà trần, nhưng cả người lại run rẩy không ngừng.

Mấy chiếc xe ngựa chậm rãi chạy trong đêm, một lúc sau dừng lại trước một dinh thự xa hoa.

Trong dinh thự đèn đuốc sáng trưng, khách khứa đông đúc, hai bên đại sảnh bày đầy bàn trà, một đám nam tử phục sức khoa trương ngồi nơi đó, bên người không phải tiểu quan thì ôm cô nương khác, rượu vào lời ra tiếng cười ha hả không dứt bên tai.

Đột nhiên ánh lửa trong phòng vụt tắt, sau một hồi chuông thanh thúy vang lên cả căn phòng yên tĩnh, một mặt thân ảnh vàng nhạt xuất hiện trong sảnh.

Tay áo bạc sa, hai cánh tay yếu ớt buông xuống, hoàng y nhân dáng người xinh đẹp theo tiếng đàn man mác nhẹ nhàng vang lên như châu ngọc khuynh đảo, chậm rãi khởi vũ.

Tiếng đàn lớn dần vang dần, uốn lượn như nước chảy xuống từ trên núi cao, hoàng sa bông bành xoay tròn vũ tư biến ảo linh hoạt, sau đó khánh địch tranh tiêu cùng lúc vang lên, vũ giả tư thái bỗng trở nên mạnh liệt lại buồn bã, theo tiếng trống vũ thể dâng trào.

Một lúc sau bỗng nhiên ngừng lại, những nhạc khí khác cũng ngưng theo, chỉ còn lại tiếng đàn tranh bát lưu vũ động.

Vũ giả tung trường tụ ra ngoài, lại xoay tay, hai lưỡi uyên ương đao đỏ tươi từ khi nào đã nắm trong tay, trong phòng ánh nến dần dần sáng lên, kia tuyệt thế dung nhan thanh lãnh như ngọc cũng chậm chậm lộ ra trước mắt mọi người.

Đoản đao loạn vũ, giai nhân phong tư xuất trần, trong giây lát mê đảo vô số tân khách đang ngồi.

Nhưng càng mê đảo hơn lại chính là tiếng đàn tinh tế quần quýt không rời kia, nhẹ nhàng tôn lên vũ tư kinh nhân khi như phương hoàng đang rong chơi khi lại như chim ưng đang bay lượn của vũ giả.

Đột nhiên tiếng chuông vang lên, song đao chỉ bay về phía những vị khách quan trọng nhất bữa tiệc, dừng lại bên cổ một vị tân khách trung niên. Mấy tên hộ vệ phía sau vị khách kia lập tức đứng dậy, nhưng liền bị đối phương ngăn lại.

Uyên ương đao vẫn chưa bung lưỡi, khuôn mặt băng lãnh của Kim Hoa khẽ xao động lộ ra đôi lúm đồng tiền, kia sóng mắt lưu chuyển mị diễm vô song, nhất thời câu dẫn hồn phách đối phương.

Trung niên nam tử cười lớn, vươn tay kéo giai nhân vào lồng ngực tùy tiện hôn môi.

Trong phòng tiệc tiếng ti trúc lại vang lên, khách chủ đồng hoan, tiếng rên rỉ dâm muội lượn lờ, trong đêm không ngớt.

Hàn Hàn rời khỏi đại sảnh, đi đến hoa viên trong phủ nghỉ ngơi.

Trong đại sảnh tửu hàm nhĩ nhiệt phi thường ồn ào, y cho tới bây giờ không hề thích loại địa phương này, hơn nữa từ khúc của Kim Hoa cũng dần xong rồi, vì thế cũng không muốn lưu lại trong đó.

Ngẩng đầu nhìn lên, nơi góc tối trên mái hiên tựa hồ như có một bóng đen đang theo dõi mình, không ngờ Thanh Minh các làm việc rất cẩn thận, không hề bởi y mấy tháng qua giả vờ an phận mà thiếu cảnh giác.

Dạo mấy vòng trong hoa viên, hoa viên vào ban đêm vẫn tràn ngập hương hoa nhàn nhạt. Hàn Hàn thích thú vuốt nhẹ một nụ hoa đại bạch, nghĩ bụng bông hoa này khi nở không biết sẽ ra sao, hẳn là lớn bằng cái bát đi!

Đột nhiên, Hàn Hàn bị ôm lấy từ phía sau. Một hồi tiếng thở dốc truyền đến, mùi rượu nồng đậm trên người đối phương khiến Hàn Hàn cơ hồ không thể hô hấp.

“Tiểu mỹ nhân ta liền biết là ngươi, ” đối phương nói: “Nhìn cái thắt lưng này, cái hông này, còn có hương vị trên người ngươi a, ta không biết đã ở trong mộng nhớ thương bao lần. Hôm nay ở nơi này gặp ngươi khẳng định là mệnh trung chủ định, ta ngày mai tuyệt đối đến Thủy Nguyệt lâu hưởng ma ma chuộc ngươi, mang ngươi về nuôi trong nhà!”

Hàn Hàn bắt lấy cổ tay đối phương, chớp mắt vặn ngược, đến mức người nọ oa oa la to. Theo ánh trăng, y mới nhìn rõ người này lại chính là Mạc gia lần trước không sợ chết nhảy xổ về phía mình, kết quả bị y kéo một cái thiếu chút nữa vô pháp “làm người”. (Mạc gia bị Tiểu Hàn kéo cái gì hẳn ai cũng rõ rồi nga:”>)

Hàn Hàn da mặt co lại, nghĩ không ra người này ngày đó đã thảm như vậy, sao còn không học được giáo huấn.

Mạc gia như tên háo sắc đột nhiên tới gần Hàn Hàn, cũng không quan tâm cổ tay mình có bị gãy hay không.

“Tiểu mỹ nhân a, biểu hiện của ngươi hôm nay còn xuất sắc hơn cả Kim Hoa nhi, một tay cầm đàn tốt như vậy, thật sự là khiến ta nghe như si như túy, kinh diễm vạn phần a!” Mạc gia chớp chớp mắt nhìn Hàn Hàn, còn nói: “Ngươi hôm nay đánh phần rất đẹp, bạch bạch nộn nộn, trơn nhẵn hơn cả vỏ trứng gà, thực làm người ta nghĩ muốn vuốt ve.”

Dứt lời tay liền vuốt mặt Hàn Hàn, khiến phần rơi rất nhiều.

Đồ mắt mù! Hàn Hàn mắt trợn trắng, lập tức đẩy con ma men này ra, sau đó chạy ra xa.

Ai ngờ Mạc gia kia uống say vui vẻ chạy theo đuổi Hàn Hàn, nói cái gì cũng không rời đi.

Hàn Hàn nghiêng mắt nhìn bóng đen trên mái hiên di chuyển theo bọn họ, thầm nghĩ đối phương tuyệt đối sẽ không ra tay giúp vội, lại nhìn xung quanh nhanh chóng chui vào trong một tòa giả sơn, còn đuổi tay vậy vậy Mạc gia.

Mạc gia kia tâm hoa nở phóng (trong lòng nở hoa XD), nghĩ đến mỹ nhân thông suốt, lập tức nhào vào.

Tiếp theo, một hồi thanh âm trầm đục truyền đến, không bao lâu Hàn Hàn từ phía sau giả sơn bước ra.

Y khẽ run lên, dùng ống tay áo lau mặt mình, sau đó nhỏ nước bọt xuống đất, bước nhanh rời đi.

20. Quyển 1 - Chương 8-1

Lúc Hàn Hàn trở về cũng giống như khi đi, ngồi cùng một xe ngựa với Kim Hoa, mấy nhạc công còn lại ngồi ở xe khác, theo ngay sau bọn họ.

Cửa xe đóng kín không có màn che cũng không thể đẩy lên để nhìn ra ngoài, Hàn Hàn không cách nào nhìn thấy cảnh đường phố, cũng vô pháp biết được chính mình là đang ở chỗ nào.

Xe ngựa nhẹ nhàng dừng đưa, đêm sớm đã về khuya, bên dưới vành mắt của Kim Hoa đọng chút mệt mỏi, Hàn Hàn nghĩ thầm buổi biểu diễn lần này khẳng định không đơn giản, bằng không Kim Hoa sẽ không mạo hiểm nguy cơ y chạy trốn mà dẫn y ra ngoài.

Trên người Kim Hoa không có huyết vị, nhưng một sát thủ chân chính không nhất thiết phải thấy máu mới giết người, tựa như ngày ấy hạ độc y, chỉ cần một ít bột phấn trí nhân vu tử, qua mấy ngày phát tác, thế là xong.

Thừa lúc Kim Hoa nhắm mắt dưỡng thần, y tìm một khe hở hẹp, dùng ngón tay bắn ra chút bột phấn nhập vào trong ánh trăng.

Phấn màu ngân bạch gần như không thể phát hiện, vô sắc vô vị, là Tục thiên cao sau khi phơi nắng nghiền nát mà thành, theo tiếng vang của vó ngựa, rơi xuống tảng đá trên đường xe ngựa đi qua, sau đó, không còn lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Sau màn hiển vũ ngày thu kia, danh tiếng của Thủy Nguyệt lâu càng ngày càng vang xa, Kim Hoa lãnh đạm xinh đẹp khiến người người thán phục, ngay cả Hàn Hàn cầm sư cầm phía sau hần dù dung mạo bất kình nhân cũng bị chú ý.

Mama căn bản không đáp ứng chuyện tìm thêm người hầu lúc trước, bởi vì Kim Hoa chỉ dẫn y rời lâu lần đó mà thôi, sau đó y lại trở về làm công việc của một tên tiểu tư như cũ.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, Hàn Hàn nghĩ. Mục đích của y ra ngoài đêm đó đã đạt được, hiện giờ chỉ chờ gió đông nổi lên. Nếu y vận khí tốt, không lâu sau sẽ có người biết y ở chỗ này.

Ngày lại qua ngày, võ công cũng là luyện qua từng ngày, Hàn Hàn không để chính mình buông lỏng, mỗi ngày đều giành ra một hai canh giờ để luyện võ, mất đi nội lực cũng không sai biệt lắm, y cầm chổi thay kiếm, một bộ Hàn sơn kiếm pháp vẫn có uy lực kiếm phong vũ vũ.

Hôm nay, gió đêm đặc biệt lạnh đến thấu xương, Hàn Hàn bưng bình rượu ấm áp đi qua hành lang dài, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác lạ, ngẩng đầu nhìn ra ngoài hành lang những bông tuyết rơi nhẹ nhẹ.

Mùa đông cũng đã tới, nguyên lai, y đã ở nơi này lâu như vậy.

Giữa mũi cảm thấy khí tức lãnh liệt của sương tuyết, những bụi tuyết như cánh hoa bạch sắc nở rộ trên cành khô, khiến y có một loại ảo giác, như trở lại rừng bạch mai ở Tả Ý sơn trang.

Tiếng tuyết rơi xuống đất khe khẽ, cơ hồ như không thể nghe thấy, thanh âm trong tai y theo lúc bắt đầu trận tuyết này, cũng dần dần càng nhỏ, thẳng đến khi quy về một mảng yên tĩnh.

Cái gì cần đến cũng sẽ đến.

Kỳ thực y lúc trước có mấy lần đứt quãng không nghe thấy gì, vốn còn tưởng có thể kéo dài lâu một chút, không nghĩ tới vẫn là bị điếc.

Cửa Xuân Nhật thính vừa mở ra, một tên tiểu tư trẻ tuổi tướng mạo khôi ngô thò đầu ra nhìn quanh, thấy Hàn Hàn đang đứng dưới hành lang ngấm tuyết không nhận được hươu hươu tay, thấp giọng hô: “Lão Đại, Kim Hoa nhi đang chờ rượu của người!”

Khóe mắt Hàn Hàn thoáng thấy quang ảnh chớp động, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy tiểu tư kia mở miệng nói chuyện với y, y ngẩn ra một lúc, thấy rõ đối phương nói cái gì, liền đi về phía hần cùng bước vào nội sảnh.

Trong đại sảnh hôm nay không hề có những hành động và thanh âm bất nhã khiến người ta liên tưởng, chẳng qua chỉ là tiệc rượu đơn thuần. Tính cả Hàn Hàn vào sau, bên trong tổng cộng cũng chỉ có năm người.

Kim Hoa bị Mạc Đại ôm chặt trong lòng, hai người đưa lưng về phía Hàn Hàn ngồi trên nhuyễn tháp chơi cờ, trên tháp có vài món ăn vặt tất cả đều là thứ Kim Hoa yêu thích, còn có một bình rượu rỗng.

Hàn Hàn tiến lên thay rượu nóng, lúc này Kim Hoa hạ sai một quân cờ trắng khẽ hừ một tiếng, Mạc Đại kia lập tức giúp hần thu hồi lại, lại khiến nam tử ngồi đối diện bọn họ tức giận đập tay xuống bàn.

“Khởi thủ vô hồi, khởi thủ vô hồi các người hiểu không đó?! Sao lại có người vô sỉ như vậy hạ cờ còn muốn lấy lại, đặt lại đó cho ta!” Nam tử kia bực mình nói.

“Bất quá chỉ là chơi cờ, lão Nhị người hà tất phải so đo từng tấc như thế!” Mạc Đại vốn đang sờ sờ khuôn mặt của Kim Hoa, liếc mắt thấy người tới gần rót rượu là Hàn Hàn, liền buông lỏng Kim Hoa, ngược lại ôm chặt Hàn Hàn.

“Tiểu mỹ nhân hôm nay sao người lại tới trễ như vậy?” Mạc Đại giang rộng hai tay, tư thế muốn đem Hàn Hàn ôm trọn vào lòng, Hàn Hàn tức khắc nhảy về phía sau gần mười bước, hoảng sợ trên mặt người có mắt đều nhìn ra được.

Hàn Hàn lẩm bẩm niệm vài câu trong miệng, cũng chỉ có Kim Hoa biết cách đọc mới mới hiểu được.

Y sau đó vỗ vỗ tay áo của mình hướng Mạc Đại làm vài động tác thoát nhìn cũng biết là muốn đoạn tử tuyệt tôn người ta, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Mạc Đại phá lên cười, hắn mặc dù mấy lần suýt không xong dưới tay Hàn Hàn, nhưng Hàn Hàn trời sinh lại đúng khẩu vị của hắn, khiến hắn thực sự là bỏ chẳng được, rồi cũng không xong.

“Tôi đàn một khúc ta nghe đi!” Mạc Đại nói, tiểu tư bên cạnh lập tức đem cầm tới.

Hàn Hàn lắc đầu, đại tinh tinh kia khiến y chán ghét, còn tâm tình đâu mà đánh đàn, kia quả thực là vũ nhục cầm, vũ nhục từ khúc, còn vũ nhục cả chính mình.

“Đại ca, chẳng lẽ đây là cái kia tiểu mỹ nhân cầm sư khiến người nhớ mãi không quên, hai ba ngày lại chạy từ xa tới nhìn?” Mạc Nhị bên cạnh không tin nổi nhảy dựng lên.

Mạc Nhị run run chỉ vào tay Hàn Hàn. “Tên này mặt nhìn bẹp như viên bột chiên, tay chân vụng về căn bản chẳng có gì đáng giá, đại ca người từ khi nào lại thích ăn loại này? Người thích nam nhân trong nhà không ai quản người, nhưng cũng phải tìm một người nhìn được một chút a! Nhìn tên này, tên này...”

Mạc Nhị nhìn Mạc Đại, Mạc Đại vẻ mặt không thèm để ý; Mạc Nhị lại nhìn Hàn Hàn, Hàn Hàn bộ dạng mặc kệ chuyện không liên quan đến mình thuận tay dùng trúc lam kêu bình rượu rỗng, xoay người rời đi.

Mạc Nhị tất nhiên không thể chấp nhận để một kẻ chỉ là tiểu tư coi thường như vậy, hắn dùng lực rút bội kiếm bên hông ra đánh úp về phía Hàn Hàn, Hàn Hàn chuyển người vài cái liền khiến hắn quay vòng vòng.

Hai người của Mạc gia này công phu căn bản không tốt, Hàn Hàn cười lạnh một tiếng đoạt lấy bội kiếm của Mạc Nhị đẩy hắn về phía Mạc Đại, sau đó bội kiếm trong tay liền “Hưu – ” một tiếng, dùng sức bắn ra, xẹt qua mặt hai người kia.

Mạc Nhị bị dọa đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, hắn nhìn phía sau, thanh kiếm sắc bén kia không ngờ lại vững vàng mà đóng thẳng vào giữa xà nhà.

Mạc Đại cũng một thân mồ hôi lạnh, nhưng hắn một tay vỗ lên bả vai đệ đệ, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Như thế nào lão Nhị, người đại ca chọn, là quá đủ tư vị đi?”

Một chương của Mạc Đại khiến Mạc Nhị đột nhiên bừng tỉnh. Đúng rồi, hắn từng thấy qua ánh mắt kia, với khả năng nhận thức người khác của hắn, chỉ cần là người hắn đã gặp qua, chỉ bằng thân hình khí thế, cũng đủ để hắn nhận ra khi gặp lại.

Nhưng một người anh tư tấp sảng bên ngoài Tô Tuyết lâu như vậy, làm sao có thể ở nơi này?

Kim Hoa ngồi trên tháp, chén trà trong tay buông lỏng, rơi trên mặt đất vỡ thành từng mảnh. Đôi môi hắn hé mở, khe khẽ phát ra hai chữ: “Tiền khách – ”

Kim Hoa gần đây tính tình có phần cáu kỉnh, Hàn Hàn thực sự không biết mình đắc tội hắn chỗ nào, này bất quá chỉ là một hài tử mười lăm tuổi, cũng không ngờ bản thân đối hắn rất tốt, quả thực xem hắn như thân đệ đệ của mình.

Có lẽ là do thời tiết quá lạnh, vết thương cũ trên người Kim Hoa cũng không ít, mùa đông vừa đến tuyết bắt đầu rơi cả người liền thấy không thoải mái, ngay cả sắc mặt cũng rất khó coi.

Hôm nay mama phân phó trừ phòng đôn chung được thiện, bảo Hàn Hàn đặc biệt mang tới cho Kim Hoa.

Hàn Hàn bưng bát thuốc bổ còn nóng hổi đi qua hành lang dài lộng gió tới trước cửa phòng Kim Hoa, đang định đẩy cửa vào trong, lại nghe thấy một tiếng nước nở tinh tể.

Hàn Hàn ngây ra một lúc, thanh âm kia giống như con mèo quấy nhiễu cào lên ngực y, khiến y run lên.

Trong phòng truyền ra giọng nói trầm thấp của nam tử, kèm theo sau đó là tiếng thở dốc rất nhỏ. Kim Hoa đã nhiều ngày vẫn chưa tiếp khách, người trong phòng hắn lúc này là ai, Hàn Hàn không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được.

Hàn Hàn muốn chạy, nhưng lại lo lắng, Kim Hoa cho tới bây giờ không hề biết cự tuyệt người kia, người kia đối với hắn mà nói chính là trời, là đất, là toàn bộ tính mạng của hắn, cho nên Hàn Hàn chính là, không an tâm.

Tảng sáng gà gáy, tiếng động trong phòng cuối cùng cũng dừng lại. Một hồi âm thanh sột soạt mặc quần áo, nam tử ăn vận sang trọng tướng mạo khoan thai mở cửa bước ra.

“Ta còn đang nghĩ là ai đứng bên ngoài nghe lén cả một đêm, nguyên lai là ngươi.” Liễu Trường Nguyệt khuôn mặt đầy tươi cười.

Hàn Hàn nhìn kỹ môi Liễu Trường Nguyệt, sau khi biết rõ hắn định nói cái gì, không hờn giận mà liếc người này một cái.

“Đúng rồi, nghe nói tai ngươi đã muốn nghe không được nữa. Vừa điếc lại vừa câm, như thế nào, còn không chịu thần phục Thanh Minh các của ta, thật sự muốn kéo dài thêm, cho đến khi trở thành một hoạt tử nhân sao?” Liễu Trường Nguyệt nói, vẻ mặt không hề có ý uy hiếp, nhưng Hàn Hàn lại có thể cảm nhận rõ người này đã có chút bức mình, bằng không hắn cũng sẽ không cố ý ở trong phòng Kim Hoa nghỉ lại đến bây giờ, biết rõ y ở bên ngoài còn khiến y chờ lâu như vậy mới đi ra.

Hàn Hàn lắc đầu.

“Ta cũng rất ít khi cho người khác nhiều cơ hội như vậy.” Liễu Trường Nguyệt nói.

Hàn Hàn lục lục trong người, lấy giấy bản cùng bút thông pho huỳnh để làm cho ra, sau khi viết lên trên mấy câu đưa cho Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt cầm cổ tay Hàn Hàn, đưa gần lại đọc được mấy câu trên giấy: “Họ Hàn cả đời là đệ tử Hàn Sơn phái, có thành quỹ cũng sẽ không thay đổi!”

Lực đạo Liễu Trường Nguyệt nắm lấy Hàn Hàn dần dần tăng lên, siết chặt đến nỗi Hàn Hàn còn tưởng rằng nghe được tiếng xương tay của mình bị nghiền nhỏ.

Liễu Trường Nguyệt vẫn mỉm cười, hắn tựa vào bên tai Hàn Hàn khẩu khí mềm mại, giống như người đồng cảm thủ thủ nói: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, chẳng lẽ thực sự là ta đối với ngươi quá tốt, tốt đến mức khiến ngươi tưởng rằng mình đến Thanh Minh các làm khách, mà không phải một tên tù nhân tính mạng ngàn cân treo sợi tóc?”

nghe không được, ngươi nói cái gì ta cũng không có hứng thú nghe, cũng không nghe được! Hàn Hàn không muốn nhìn mặt Liễu Trường Nguyệt, liền ngửa cằm lên cao, ánh mắt nhìn thẳng lên trời.

Liễu Trường Nguyệt bỗng nhiên chế trụ cằm Hàn Hàn, khiến mặt người này hường thẳng vào hắn. Hắn dùng loại ánh mắt nhìn thấy con mồi nhìn thẳng Hàn Hàn, khiến da đầu Hàn Hàn tê dại.

“Ngươi đoán xem, ta hiện nay đang nghĩ gì?” Liễu Trường Nguyệt hỏi.

Hàn Hàn khịt khịt mũi, hừ một tiếng.

“Ta đang nghĩ nên cho Bạch Sương tìm vài ân khách khai bao cho ngươi, hay là đêm sau trực tiếp cho ngươi thị tẩm. Ta chỉ muốn lòng trung thành của ngươi, còn lại cái gì cũng không trọng yếu, nhưng nếu có thể được cả đôi đường thì hẳn là rất tốt. Lúc Kim Hoa nhập môn so với ngươi còn bướng bỉnh hơn, nhưng ngươi xem bộ dạng hắn hiện giờ, quả thực nhu thuận như một chú thỏ con...” Liễu Trường Nguyệt đáy mắt chợt lóe hàn quang. “Nhưng ngươi suy cho cùng cũng khác Kim Hoa, vô lâm vọng tộc, danh môn chi hậu... Ngươi này một gốc ngọc thụ so với Tiểu Hoa nhi điềm đạm đáng yêu, thực sự vô pháp đánh đồng... Nhưng cũng đừng khiến ta dùng phương pháp tối phá hư...”

Hàn Hàn nghe Liễu Trường Nguyệt nói như vậy, một cỗ hỏa trong lòng liền trào dâng. Chẳng lẽ Kim Hoa khi đó cũng là bị bắt buộc, hơn nữa còn là bị người phá hủy mới không thể không tuân?!

súc sinh a! Hàn Hàn mắng to trong lòng, giơ tay lên ra sức đâm thẳng vào cặp mắt của Liễu Trường Nguyệt.

Ràng buộc của Liễu Trường Nguyệt lúc này buông lỏng, lực đạo vừa thu lại, khẽ đẩy một chút, liền khiến Hàn Hàn tứ cước triêu thiên bay qua lan can, một đường ngã vào hồ nước trong hoa viên.

“Ừm” một tiếng rơi vào hồ nước, nước ao lạnh như băng đến tê cóng, Hàn Hàn cả người lập tức đông cứng lại, vùng vẫy một hồi mới từ trong hồ đứng lên.

Liều Trường Nguyệt lưu lại bóng lưng tôn quý tôn quý của hắn, tiêu sái thong dong bước đi. Hàn Hàn hai tay xoa xoa vào nhau bỗng nhiên hắt hơi mấy cái, cố gắng bò lên bờ.

Không có nội công hộ thể quả nhiên vẫn là không xong, Hàn Hàn nghĩ trong đầu.

Trước kia dựa vào nội lực có thể làm cơ thể đông noãn hạ lương, y phục ướt còn có thể dùng nội lực hong khô, nhưng hôm nay không cách nào làm như vậy.

Thật vất vả mới bò được lên bờ, vừa nhấc đầu, liền thấy Kim Hoa không biết từ khi nào khuôn mặt tái nhợt như quỷ mặt đứng trước mặt y.

Kim Hoa cũng không thêm để ý Hàn Hàn vừa rồi bò lên rất vất vả, giơ chân đạp y một cái, lại khiến y ngã thẳng vào hồ nước trên mặt đã có một lớp băng mỏng.

Kim Hoa nói: “Người nếu như dám vô lễ với chủ thượng như vậy lần nữa, ta lập tức giết người!”

Hàn Hàn cho rằng Kim Hoa nổi giận, thế nhưng trong một khắc kia rơi xuống hồ lại thấy khóe miệng Kim Hoa, mặc danh kỳ diệu lại khẽ nhếch lên một nụ cười.

21. Quyển 1 - Chương 8-2

thu — Hàn Hàn cúi đầu im lặng hắt xì một cái.

Ngẩng đầu, nước mũi đọng trên mặt, mấy tên tiểu quan Thủy Nguyệt lâu đi qua che miệng cười không ngừng, còn y lại chậm rãi từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn nhỏ, lau đi nước mũi.

Năm nay mùa đông tới sớm lại rất lạnh, Hàn Hàn bước đi hỗn loạn còn có chút lảo đảo, nhớ tới chính mình cũng không biết đã bao nhiêu năm không bị nhiễm phong hàn, nếu không nhờ Liều Trường Nguyệt và Kim Hoa ban tặng, y cũng sẽ không bởi vì mất nội công mà không kịp làm khô quần áo liền vội vàng chạy tới viện tử quét dọn, đến nỗi bị mắc phong hàn bệnh thành ra như vậy.

Xoa xoa cái mũi đã đỏ ửng, Hàn Hàn đang định đến trừ phòng tìm một bầu rượu nóng làm ấm cơ thể.

Y vừa rồi hắt hơi một cái phun hết toàn bộ nước bọt lên mặt Kim Hoa, kết quả bị người nọ đuổi ra ngoài cửa, không bao giờ cho phép y hầu hạ nữa.

Hàn Hàn cứ thế nhạc đắc khinh tòng (vui vẻ hân hoan), Kim Hoa nếu đã nói không cần y hầu hạ, vậy y cũng nên mang rượu về thông pho uống một chút, sau đó hảo hảo ngủ một giấc.

Băng qua thiên thính muốn trở về chỗ ở, vài huynh đệ trong thông pho đang đứng bên đình vẽ mặt kích động hoa tay múa chân, y đưa tay quơ quơ, vẽ như muốn gọi lại.

Những huynh đệ kia vừa phát hiện thấy y, giống như thấy được cứu tinh toàn bộ liền vọt tới, một đám mồm năm miệng mười, ý định ở bên cái tai sớm đã mất đi thính giác của Hàn Hàn kích động báo tin.

Hàn Hàn bị lay đến choáng đầu hoa mắt, liền giữ lấy một người khẩu hình rõ ràng, mở miệng nói: nói chậm lại!

Người nọ thở hổn hển, gần từng tiếng nói:

“Cẩu tử và Hổ tử bị mama mang đi, mama nói có một khách nhân muốn chọn một tiểu quan sạch sẽ, mấy người bên ngoài kia hẳn đều chứng mất, cho nên vừa rồi đến viện chúng ta đem hai người bọn họ mang đi!”

Hàn Hàn sửng sốt, vội vàng lấy giấy bút viết: sao lại đến viện tử dẫn người? Chúng ta không phải làm tạp dịch sao?

Một thanh niên tuần tú nức nở nói:

“Đây là nơi nào? Thanh lâu a! Đều đã ký khế bán mình, làm gì còn không phải theo chủ ý của mama?! Chúng ta bởi vì tuổi đã lớn, cho nên được phân đến viện này, Cầu tử bọn họ là do vừa mới vào tuổi còn nhỏ, cho nên trước tiên tới nơi này làm mấy việc vặt vãnh. Chính là chỉ cần khách nhân hợp ý, ai quản người tuổi lớn hay nhỏ, quải bài hay không, miễn là mama thu được bạc, đều sẽ phải làm! Ta vốn tưởng rằng Hồ tử và Cầu tử còn có thể an nhàn mấy ngày này không nghĩ tới...”

Hàn Hàn lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, vì cái gì tạp dịch tiểu tư trong thông pho này mỗi một người đều nồn nà đến vắt là muốn chảy ra nước như vậy, nguyên lai thì ra người trong viện tử đều là mama ngầm ngầm giữ lại đem cho khách nhân tuyển lựa.

không được, ta phải đi nói chuyện với mama! Hàn Hàn ôm mớ suy nghĩ mờ mịt quay người đi ra ngoại lâu.

Những huynh đệ này sống cùng y đã hơn bốn tháng, từ lúc trước coi nhau như kẻ thù đến hôm nay trở thành bạn tốt, phần tình cảm cùng chung hoạn nạn này đối y mà nói vạn phần khó có được.

Những người này đều rất đáng thương, một số ít vì trong nhà không đủ thức ăn, muốn được ấm no bị phụ mẫu bán đi; số lớn khác lại do bán thân làm nô dịch lại bị chủ nhân bán lại tới thanh lâu, vài người cam nguyện vì người nhà ký khế bán mình, trong đó có bao nhiêu huyết lệ chua xót, y tuyệt đối không thể bỏ mặc.

Thủy Nguyệt lâu cũng không phải Tần lâu sở quán thông thường, Hàn Hàn chưa bao giờ bước vào từ đại môn, không hiểu được tân khách gọi cái gì là “xứng danh thiên hạ đệ nhất lâu” thì cảnh tượng nó ra sao, nhưng nhìn cảnh sắc trong những căn phòng hoa mỹ huyền lệ cùng những đình thai lâu tạ kéo dài không hết, y liền minh bạch giác ngộ nếu không có nhiều tiền, thì vẫn là ít đến mấy chỗ phức tạp thế này đi.

Lại nói đến Tầng Kiều các cửa Kim Hoa, vốn đã là một nơi thập phần rối rắm ở trong Thủy Nguyệt lâu rồi. Nhất các nhị thính, tinh xảo khác thường, giống như vừa thoát khỏi Thủy Nguyệt lâu ra ngoài, rồi lại bị kéo vào trong đó.

Mấy tiểu quan tiếng tăm vang dội, cũng giống như Kim Hoa một mình tọa tại một tòa lầu các.

Giữa những lầu các là chín hành lang uốn khúc quanh co, giữa những hành lang khắp nơi là kỳ hoa dị thảo, ở giữa đào một hồ nước nhân tạo cự đại, xây dựng sạn đạo bên trên, hồ nước xanh biếc trong veo, ngẫu nhiên có mấy tiểu quan diện mạo tú mỹ chèo thuyền ngâm thơ hi tiểu, tựa như thiên thượng nhân gian, kỳ cảnh đẹp không sao tả xiết.

Cũng vì Thủy Nguyệt lâu rộng lớn như thế, Hàn Hàn lúc này tìm Bạch mama đã chạy đến mồ hôi đổ đầm đìa, thở hồng hộc.

“Tỷ vân cư ” xây ở ven hồ, tam diện lâm thủy, nhất diện ý trúc, được bố trí thập phần thanh u nhã trí, cách xa chủ thính của Thủy Nguyệt lâu với những tiếng động dâm mỹ, nơi luôn được những khách thủ ham vui học đòi văn vẻ lựa chọn.

Khi Hàn Hàn bước vào Tỷ vân cư, bên trong truyền đến tiếng đàn. Y đi vào vừa nhìn, đã phát giác đứng trong phòng có khoảng tám chín người là thanh niên lẫn thiếu niên, mập mạp gầy gò đều có, diện mạo tư thái cũng hoàn toàn bất đồng với nhau, mà Bạch mama đang khom lưng đối diện một gã khách nhân ngồi bên cạnh bàn xảo nhan tiểu hề giới thiệu mấy hài tử dưới tay hắn.

Hồ tử cùng Cầu tử vừa thấy Hàn Hàn tiến vào liền hưng phấn mà hô to: “Lão Đại!”

Bạch mama cùng khách nhân kia nhận ra có người đi vào, cũng ngẩng đầu lên.

Mama vừa thấy nguyên lai là Hàn Hàn, trước hướng khách nhân cười cười xin lỗi, sau đó chống nạnh đi đến trước mặt Hàn Hàn đề thấp giọng nói: “Người tên tử tiểu tử này tới đây làm gì? Muốn làm trở ngại việc làm ăn của lão nương, lão nương tuyệt đối không tha cho người!”

ta muốn mang Hồ tử và Cầu tử đi! Hàn Hàn viết trên giấy.

Mama nhìn một chút, xòe tay về trước lắc lắc, bĩu môi nói: “Muốn dẫn bọn hắn đi cũng được, mang bạc đến đây đổi!”

muốn bao nhiêu? Giờ cho nợ! Trước mắt không có bạc. Hàn Hàn viết.

Mama xùy cười, nắm chặt roi da trên lưng, dọa nạt Hàn Hàn nói: “Tiểu tử ngươi mau mau đi cho ta, đừng có làm phiền thêm, ngươi bộ dạng này ta xem ngay cả một đồng cũng không có, lòi đầu ra bạc?! Đi mau đi mau, nếu không chờ ta đánh lên cái mông nhỏ của ngươi mười roi, xem người ngày mai làm việc làm sao!”

thêm một thời gian tự nhiên sẽ có! Hàn Hàn lại viết. Y vốn định khi ly khai nơi này, thuận tiện đem khế bán mình của những người trong thông phò mua lại hết, chính là viện binh chưa tới, công y giúp Kim Hoa làm lâu như vậy cũng không đủ nửa văn tiền, hiện tại muốn y xuất bạc xác thực khó khăn.

Hàn Hàn tính tình cứng rắn, hơn nữa Hồ tử và Cầu tử ở phía sau căng thẳng đến đứng cũng không yên, y đương nhiên càng không thể nghe lời Bạch mama mà rời đi.

Bạch mama tức giận đến thất khiếu sinh yên, đang chuẩn bị thò tay rút roi da bên hông ra, bỗng nhiên, phía sau vang lên một giọng nói thanh triệt trầm ổn.

“Bạch mama, sao không giới thiệu vị công tử này cho ta?”

Một thân ảnh chậm rãi bước tới trước mặt Hàn Hàn, Hàn Hàn sửng sốt.

Hàn Hàn trước kia vốn cho rằng phiêu khách phần lớn đều giống như Mạc Đại bộ dạng dâm ô diện mục đáng ghét, nhưng người đứng ở trước mặt y này lại hoàn toàn không giống như vậy.

Người này tướng mạo không hề nổi trội, đại để chỉ được xem là tuần tú, y sam tinh xảo cũng không lộ vẻ xa hoa, một thân trang phục văn nhân còn thêm chút khí vị của người trí thức, nếu thân lúc này không ở trong thanh lâu. Hàn Hàn thực sự cho rằng nơi này là trà quán, người phiêu khách thoát nhìn hoàn toàn không giống phiêu khách này, là tới trà quán uống trà.

Bạch mama lập tức đối người nợ cười nói: “Ai u Hạ gia a, tiểu tử này bất quá là tên tiểu tư quét tước trong Thủy Nguyệt lâu, chính là đột nhiên xông tới đây, quấy rầy hưng trí của ngài thực sự là ngượng ngùng!”

Nam tử được gọi là Hạ gia cười nhạt, lúc giơ tay nhắc chân khí độ quả thực khiến người ta hoàn toàn khuynh đảo.

Bạch mama bị cười đáp liền bừng tỉnh hết thấy, giữa đám tiểu quan đứng bên cạnh cũng có người kiềm chế không được đi tới, ngượng ngùng mang theo chút sợ hãi nói: “Đại gia, xuân tiêu khổ đoản, người tới nay định chọn người nào trong chúng ta?”

Tiếp theo lại trực tiếp nắm lấy cánh tay Hạ gia, kiêu mị nói: “Hai hay ba người cũng được a, Hạ gia vốn dĩ ngọc thụ lâm phong, thực sự là mê sát chúng ta.”

Hạ gia hoàn toàn không đếm xỉa tới đám tiểu quan kia, hướng phía Hàn Hàn cười “ái vị”.

Hàn Hàn trừng mắt nhìn, bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo, y đang định ngoắc tay gọi Hồ tử và Cầu tử, trước tiên dẫn bọn hắn thoát khỏi nơi này rồi nói sau, không nghĩ tới đầu ngón tay mới di chuyển một chút, liền để đối phương bắt lấy, cần cần dục dục đặt vào lòng bàn tay.

“Ngươi, tên gọi là gì?” Hạ gia hàm tiểu cười hỏi.

dát — lông tơ cả người Hàn Hàn toàn bộ dựng thẳng lên.

“Ai u! “Không nghĩ tới người khách nhân vừa ý lại chính là Hàn Hàn, mama kêu lên một tiếng giọng nói run rẩy cao, nhưng sau đó nghĩ thấy quá mức thất lễ, lại ngượng ngùng cười nói: “Hạ gia ngài thích Ách... Khụ... Hài tử này a...”

Hạ gia gật gật đầu, trên mặt có thần tình “phi thường thoả mãn”.

Hàn Hàn liều mạng muốn rút tay về, nhưng cả bàn tay lại như bị dính, càng lúc càng chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

người này biết võ công! Hàn Hàn kinh hãi, hào quang trong mắt lóe ra, lực đạo rút tay về càng lớn hơn, hừng khởi với ý nghĩ muốn tranh đua cao thấp. Nhưng bất luận là y có ra sức bao nhiêu, vật vã, giấy dựa, thậm chí còn dùng cả móng tay để gỡ, cũng vẫn vô phương thoát khỏi áp lực của đối phương.

kỳ lạ, thực lợi hại như vậy?

Theo lý thuyết loại công phu không cần nội lực chỉ dựa vào sự khéo léo này, cho dù là gặp người biết võ công cũng có thể thoát ra. Hàn Hàn nghĩ thầm bản thân khẳng định gặp cao thủ, tính mê võ nổi lên, liền như được phun trào, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ ra phương pháp phá giải, đem tay của mình rút trở về.

Mama đứng bên cạnh nhìn một hồi lâu, thấy Hàn Hàn cuối cùng dùng hết lực hít vào, còn dùng bộ dạng mắt nhắm một cước dẫm lên đùi khách nhân gắng sức rút tay về, nhìn không được che mặt thở dài. Trong Thủy Nguyệt lâu của hắn có bao nhiêu tiểu quan phong tư trác tuyệt a, như thế nào lại chọn tiểu tử này?!

“Này... Hạ gia a...” Mama mở miệng.

“Sao không trả lời ta tên của người?” Mắt Hạ gia nhìn thẳng vào Hàn Hàn.

Hàn Hàn chỉ cảm thấy cặp mắt sâu sắc kia giống như muốn hút y vào trong đó, đối phương lại dùng chút lực, cả người y liền bị kéo vào trong lòng người nọ.

Một cổ thanh hương nhàn nhạt nhược hữu tự vô vương vấn quanh mũi, cánh mũi Hàn Hàn giật giật, khẽ ngửi một chút, nghĩ muốn ngửi nhiều hơn nữa mùi hương dễ chịu kia, không nghĩ tới ý thức lại càng ngày càng mơ hồ, ngực cũng phanh phanh phanh đập mạnh hơn, khí lực toàn thân giống như chậm rãi trôi đi mất, buộc lòng phải rúc vào trong lòng người nọ.

“Tiểu tử này là một người câm, lúc đưa tới cũng không hỏi ra tên.” Mama bồi tiểu nói: “Bất quá nghe nói trong tên có một chữ Đông hay Hàn gì đó.”

“Câm?” Hạ gia hiển nhiên sửng sốt.

“Đúng vậy a, đúng vậy a!” Trông thấy sắc mặt Hạ gia kia, cái bản được soạn sẵn ở trong đầu mama liền bắt đầu ba hoa thiên địa, một phen nước mắt nước mũi mà bịa chuyện:

“Hài tử này còn thật đáng thương, nghe nói vốn là thiếu gia dòng dõi thế gia, đáng tiếc cha của hắn mê cờ bạc, không chỉ đánh bạc thua toàn bộ nhà cửa, bán cả phòng thê thiếp, ngay cả hắn cũng lấy để trừ nợ. Thân thể hắn từ nhỏ đã yếu ớt, hình như là khi trong bụng mẹ đã mang bệnh, bởi vì cha hắn không có tiền cho hắn mời đại phu, bệnh nối tiếp bệnh chừng mười tuổi thì bị câm, sau đó đến tai cũng dần dần không nghe được, thật sự là nghiệp chướng a!”

Sau khi tiểu tử này đến Thủy Nguyệt lâu, ta xem bệnh hắn không nỡ cho hắn làm việc quá vất vả, công việc nặng nhọc cũng chưa từng cho hắn làm qua, lúc này mới có thể dưỡng thành bộ dáng trắng trắng mập mập như hiện nay. Đại gia ngài nếu như thương xót tiểu lung tử, tiểu ách ba đáng thương nhà chúng ta này, thì xin ngài tối nay đối hắn hảo hảo một chút.

Hắn thể nhưng còn là người chưa kinh nghiệm a, cái gì cũng đều không hiểu a... Tuy rằng... Tuổi tác... Xem ra có hơi lớn... Bất quá này không quan trọng, tối trọng yếu là hắn hợp mắt đại gia ngài, được ngài thương yêu a!”

Hàn Hàn vẫn yếu ớt không có sức đứng dậy, y nhìn hết thấy chủ hình mama nói ra quả thực thái quá đến cực điểm, lập tức nộ khí trong lòng nổi lên, ngộ ngộ hai cái xoay nắm đấm muốn đấm tới.

Miệng hắn khấp mở nói: thương bà ngoại người ấy! Nếu không phải ta bị phong hàn cả người vô lực, tuyệt đối đem người chặt làm tám miếng!

Bạch mama nhận thấy ánh mắt sát nhân của Hàn Hàn, run rẩy.

Hạ gia lúc này lại nắm lấy cổ tay Hàn Hàn, cầm một tấm ngân phiếu đưa cho Bạch mama, mỉm cười nói: “Đi xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ.”

Mama trong miệng vốn còn muốn nói, đây là thanh quan a, sơ dạ khai bao a, nhưng sau khi nhìn thấy tấm ngân phiếu kia ánh mắt mở to, nhìn từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, hai mắt sẫm soi nơi viết số lượng, sau đó cười hì hì cầm giấy bạc nhét vào trong lòng, dẫn đám tiểu quan đứng bên cạnh một hồi lâu lui xuống.

Trong lòng Hàn Hàn kêu “rắc” một tiếng, đem hết khí lực bắt đầu đánh người, nhưng võ công luyện qua thủy chung là không giống nhau, công lực so ra lại càng không bằng, cũng không cách nào thoát khỏi lòng ngực đối phương.

Hổ tử và Cẩu tử bị dẫn đi khẩn trương đến bước loạn lên, miệng đóng đóng mở mở cũng không dám phát ra âm thanh, không tiếng động cuồng hô: lão đại, chúng ta sẽ tìm người tới cứu người, người phải cố chống đỡ, ngàn vạn lần đừng cần lười tự sát nữa a!

Thế nhưng thẳng cho đến khi cửa Tỷ vân cư đóng lại, Hàn Hàn cũng không phát hiện lời hai người huynh đệ nói với y.

Sau khi mama dẫn người đi, đại sảnh lập tức loạn cả lên.

Hàn Hàn vùng quẫy quệt ngã bàn ghế, thuần tử bị đụng vỡ bắn tung tóe lên người bọn họ. Y một đường chạy một đường trốn, đem tiểu cư nguyên bản an tĩnh thanh u biến thành gà bay chó sủa.

“Từ từ, Tiểu Hàn, người đừng kích động như vậy, trước nghe ta nói!” Hạ gia sốt ruột gọi Hàn Hàn.

Hàn Hàn há miệng nói, sắc mặt khó chịu: đừng gọi ta Tiểu Hàn!

Họ Hạ nếu đã đến Thủy Nguyệt lâu phiêu tiểu quan, y cũng sẽ không cho rằng người này ăn chay, chính là uống uống một ít rượu, sờ sờ bàn tay nhỏ liền thấy hài lòng thoả dạ!

Huống chi người này từ lúc đầu mạnh mẽ ôm lấy y, còn chế trụ tay y không rời, chỉ nhìn bề ngoài căn bản không chính xác, người này nguyên lai cũng tính hỉ nư sắc như Mạc đại tinh tinh, lại còn đều là hảo nam sắc.

Nhanh chóng nhìn quanh phòng, Hàn Hàn trông thấy cửa sổ đang mở rộng trong lòng hoan hỷ, vội vàng chạy về phía cửa sổ.

Trước cửa sổ chạm khắc phong nhã là một tháp tử bằng trúc, Hàn Hàn không chút suy nghĩ, ba chân bốn cẳng bước lên thừa thế nhảy ra ngoài cửa sổ. Ai ngờ vừa thả người bay ra một chút, phía sau bỗng nhiên một cổ kinh phong đánh úp lại, tiếp theo Hàn Hàn liền bị áp đảo trên trúc tháp, rốt cuộc không thể động dậy.

a, chết rồi! Hàn Hàn tuyệt vọng nghĩ.

Đối phương quay người y lại, trên mặt có chút lo lắng, Hàn Hàn nhìn đối diện phương tựa hồ đang nói: “Bên ngoài có người trông coi, người đừng kích động như vậy, trước hết nghe ta nói...xong...”

Có người trông coi? Hàn Hàn lách cổ thở phì phò nhìn lên người trên thân. Về mặt y nghi hoặc, không biết người này nói những lời này là có ý gì.

Song, do mới vừa rồi truy đuổi vô cùng kịch liệt, khuôn mặt của Hàn Hàn đã nhiễm hồng, y khẽ nhếch môi thở phì phò, hốc mắt lại do phong hàn khó chịu ươn ướt ươn ướt không thôi.

Hàn Hàn như vậy bị người đặt ở dưới thân không thể động dậy, về mặt dẫn theo chút khó chịu cùng ủy khuất, Hạ gia nhìn y từ trên cao xuống đang nói, lại không tự chủ được ngừng lại, nuốt nước bọt nhìn Hàn Hàn như vậy, trống ngực đập loạn xạ.

Tình tứ ái muội bất giác tràn ngập giữa hai người, đôi mắt thâm thúy của Hạ gia có phần mơ mơ màng màng, ánh mắt dừng ở người dưới thân, khó khăn tự chủ mà chậm rãi cúi đầu.

“Tiểu Hàn...” Giống như đang than thở, Hạ gia hạ giọng gọi tên Hàn Hàn.

Hàn Hàn có chút bối rối, lảng lảng nhìn môi người này chậm rãi áp lên y.

Khí tức, thật quen thuộc.

Hàn Hàn không biết tại sao lại quên mất phản kháng, khi người này dựa sát vào y, đè lên y, y lại cảm thấy có phần an tâm, thậm chí cho rằng đôi môi cứ như vậy cùng chạm vào nhau cũng không sao.

Thân thể dựa sát vào nhau, củi khô lửa bốc oanh một tiếng liền bị nhóm lên, bùng cháy thành một trận đại hỏa.

Khi Hàn Hàn bỗng nhiên kinh hãi phát giác trên đầu có một thứ nganh nganh nhiệt nhiệt, môi đối phương cơ hồ đã muốn chạm vào môi y.

Hàn Hàn hoảng sợ, vội vàng nghiêng mặt đi, vươn tay sang bên cạnh trúc tháp, hy vọng có thể tìm được thứ gì đó có thể ngăn lại được. Kết quả y mò thấy một thứ lạnh ngắt trơn nhẵn, cũng không kịp nghĩ là cái gì, liền chớp lấy phang lên đầu Hạ gia.

“Khuông lang” một tiếng vang thật lớn, một chiếc bình hoa hạ cánh xuống đầu Hạ gia, Hạ gia ngay cả hừ cũng không kịp hừ miệng liền dán vào mặt y, ngã lên người y.

hồ, hồ, hồ, hồ! Hàn Hàn vội vàng đẩy đối phương ra bò lên.

Cúi đầu nhìn xuống, a, vật áo là từ lúc nào bị giải khai?!

Hàn Hàn vừa nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa sẽ bị làm sao, tiểu tâm can chỉ trực nhảy lên. Tay y giữ chặt lấy quần run rẩy, trong miệng hô vài tiếng dâm tặc, bại hoại! lập tức đập cửa Tỷ vân cư, nhanh như chớp chạy ra bên ngoài.

Còn Hạ gia ngã trên trúc tháp, đáng thương hôn mê bất tỉnh.

Trên trán máu đỏ sẫm, giống như lệ của hắn, uốn lượn chảy xuống.

22. Quyển 1 - Chương 9-1

Hàn Hàn gần như chạy trời chết.

Bước chân vội vàng đi trên đường mòn, đêm dần về khuya, áo thô đơn bạc không ngăn được cái lạnh, y siết chặt tấm áo khoác, mới không bị rét đến phát run.

Lúc này gió lạnh muốn chết, Hàn Hàn ho hai tiếng, ý thức mơ màng nghĩ. Trận vật lộn vừa rồi chẳng những làm y tiêu tốn toàn bộ khí lực còn lại, còn khiến tay chân y hư nhược vô lực ngay cả đi lại cũng khó khăn. Lúc này đừng nói là người, chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua, chỉ sợ cũng có thể làm y ngã xuống đất.

Bỗng nhiên, bạch sắc tuyết hoa từng chút từng chút rơi xuống trước mắt Hàn Hàn, Hàn Hàn ngỡ tưởng là tuyết rơi, nhưng những mảnh tuyết trắng này lại dừng trên bề vai y chậm rãi vỗ cánh.

Hàn Hàn đứng lại bên bờ hồ. Về mặt y dần bình tĩnh, thậm chí còn lộ ra nụ cười khê vi dĩ cửu.

Bọn họ, tìm được y.

Trên Hàn Sơn có một loại tiểu bạch điệp kỳ lạ, chỉ lớn bằng móng tay.

Loại tiểu bạch điệp này rất thích ăn tục thiên hoa của Hàn Sơn sơn điền, trước đây mỗi khi y chạy lung tung khắp núi, mẹ y lại dùng tục thiên hoa phần làm mồi nhử, dùng khu điệp thuật thả bạch điệp đầy trời tìm y. Sau này mẹ y đem môn công phu này dạy cho vài đệ tử, trong đó có mấy người luyện thành thuật khu điệp này.

Ngày đó y ngồi trên xe ngựa thả bột phần tục thiên cao làm từ tục thiên hoa theo dọc đường đi, trong đầu nghĩ nếu khu điệp nhân phát hiện bạch điệp di chuyển khác thường, liền có thể phát hiện dấu vết y lưu lại, sau đó tìm được y.

Nhìn tiểu bạch điệp chậm rãi vỗ cánh, trong lòng cảm thấy những vật nhỏ này nhìn gần thực sự rất thuận mắt, làm người ta cảm thấy tâm tình rất vui vẻ.

“Một mình ở đây cười cái gì?”

Trước mắt bất chợt xuất hiện một thân ảnh, Hàn Hàn vội ngừng đầu, trông thấy Kim Hoa mang theo nụ cười quỷ mị, hoảng hoảng du du, khuôn mặt gần như muốn dán vào mặt y.

Hàn Hàn thoáng run lên liền lùi vài bước, bực mình nói: người hù chết người hả!

“Người còn sống, ta làm sao dọa chết người ?” Kim Hoa nói.

Hàn Hàn cũng không nghĩ tới Kim Hoa bình thường căn bản ngay cả để ý trả lời y cũng lười lại có thể mở miệng nói đùa, nhất thời cũng không biết phải đáp trả thế nào.

Kim Hoa chợt mỉm cười, hơi thở phun trên mặt Hàn Hàn mang theo mùi rượu nồng đậm.

Hàn Hàn lúc này mới phát giác nguyên lai người nọ là đã say, hơn nữa say đến hồ đồ rồi, bằng không tuyệt đối không thể đối y cười như vậy.

Sắc mặt Kim Hoa đột nhiên lại biến đổi, tay bịt miệng “Ừ” một tiếng. Khi hắt “Ừ” đến tiếng thứ hai hai má phồng lên, xem như có thứ gì từ trong bụng vọt lên.

Để bản thân tránh tai ương, Hàn Hàn vội vàng quay đầu Kim Hoa sang một bên. Nói thì chậm mà đến thì nhanh, Kim Hoa cúi người nôn hết xuống đất, tất cả đều là tử thủy.

như thế nào lại uống thành như vậy?! Hàn Hàn thở dài.

Kim Hoa lúc này đã nôn xong thần sắc lạnh lùng, ngẩng đầu lên đẩy tay cho Hàn Hàn một chưởng. Hàn Hàn lập tức không đứng vững, liên tục lùi mấy bước, đến bên cạnh hồ.

Hàn Hàn nhanh chóng ổn định cơ thể, giận dữ hỏi: làm cái gì vậy?

Kim Hoa hừ lạnh một tiếng: “Không phải nghe bảo người hôm nay bị cái khách nhân lưu lại? Như thế nào, cuối cùng vẫn là phát hiện khuôn mặt kia của người nhìn thấy chán, không cần tên sử bát quái nhà người hầu hạ nữa?”

Hàn Hàn lúc đầu ngây ngốc, sau đó cúi đầu nghĩ nghĩ. Y đã tự hỏi làm sao vừa ra khỏi Tỷ Vân cư liền gặp người này, nguyên lai...

Trên mặt Hàn Hàn lộ ra lúm đồng tiền, vui vẻ nói: Cầu tử bọn chúng tới báo tin, phải không? Cho nên người tới cứu ta, phải không?”

Những lời này vừa nói ra, người nọ đối diện Hàn Hàn liền lập tức thay đổi sắc mặt, hung hăng rống lên một tiếng: “Ai tới cứu người?!” Tiếp theo then quá hoá giận một cước đạp lên bụng y, hung hăng đá y xuống hồ.

Hàn Hàn bị đá bay thật xa, sau một hồi vùng vẫy chìm chìm nổi nổi trong hồ nước lạnh như băng, mới gắng sức bò được lên bờ. Lúc này Kim Hoa không biết đã chạy đi đâu, chỉ còn hàn phong vù vù không ngừng thổi qua người y, còn có mấy tiểu quan cách đó không xa đi qua nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của y, che miệng cười khê một hai tiếng lại chậm rãi rời đi.

Hàn Hàn lạnh đến nổi cả hàm răng cũng phát run, y cả người ướt sũng, chợt hắt xì một tiếng thật to.

thu —

Hai hàng nước mũi chảy dài trên mặt, y cảm thấy như thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), trong người lúc lạnh lúc nóng, phong hàn hình như càng nghiêm trọng hơn.

Kim Hoa đáng ghét!

thu — thu thu thu thu —

Hàn Hàn kéo thân mình mệt mỏi trở lại thiên viện, hắt cả người ướt đầm, một trận hàn phong thổi qua khiến cả người y run rẩy không thôi.

Y thật sự lúc này nghĩ không ra Kim Hoa như thế nào lại thích nhắm vào y, chính mình rốt cuộc là gây sự gì với hắn?

Y cũng bất quá chỉ là một tạp dịch tiểu tư trong Tương công quán, theo như những lời Kim Hoa nói về mình, không những vừa điếc vừa câm lại còn có khuôn mặt xấu xí, vậy đó á tiểu kim hoa kia vì cái gì còn thích gây sức ép với y, y nghĩ trái nghĩ phải một hồi chính là không nghĩ ra.

Những người khác ở thông phò đều đang làm việc phía trước, trong đại ốc tử chỉ có một mình y. Y vội vàng đem vật áo giải khai cởi bỏ áo khoác, sau đó trở mình tìm kiếm tìm trong rương, muốn tìm ra một y phục đủ dày để thay.

Đột nhiên một trận gió thổi tới, làm tắt ngọn đèn vừa điểm trên bàn, bất chợt đưa tay ra không thấy năm ngón khiến cho Hàn Hàn hoảng sợ, y xoay người nghĩ muốn đốt đèn, nhưng mới đi đến bên cạnh bàn, liền bị hai cánh tay như thép chặt chẽ cô trụ.

Hàn Hàn bị dọa một thân mồ hôi lạnh, trực giác phản ứng bắt đầu giãy dụa.

Đối phương từ phía sau gắt gao ôm y, lực đạo mạng tới nỗi y cơ hồ nghĩ đến chính mình xương cốt sắp muốn nát, hơi thở nóng rực phun ở bên tai y, y càng muốn thoát ra, đối phương liền ôm y càng chặt.

Hàn Hàn tâm đập nhanh đến độ muốn nhảy ra khỏi yết hầu, thầm nghĩ sao lại có người chạy đến thiên viện của hạ nhân? Chẳng lẽ không có cái gì đặc biệt yêu thích, liền đi yêu tiểu tư của Tương công quán đi!

Vùng vẫy một hồi Hàn Hàn phát giác nơi đối phương gắt gao áp sát vào hông mình, không phải vốn là nơi rất mềm mại thể nhưng càng ngày càng cứng, làm sắc mặt y lập tức trắng bệch.

Giữa cổ họng y truyền ra khí âm “Khách, khách, khách”, kích động cố gắng hô to, nhưng mà cổ họng bắt đầu dĩ sớm đã phát không ra tiếng, bất luận như thế nào cố gắng cũng chỉ là vô ích.

Đột nhiên Hàn Hàn bị áp đến tấm ván gỗ trên giường, rồi sau đó cả thân bị lật ngược. Lúc này Hàn Hàn bắt đúng thời cơ, gấp đầu gối muốn đạp cái tên gia hỏa tuyệt tử tuyệt tôn này. Chỉ tiếc đối phương động tác so với y còn nhanh hơn, cầm đầu gối của hắn hướng sang bên cạnh, rồi sau đó cả thân thể liền nhập vào giữa hai đùi y, cả người đưa y gắt gao chế trụ.

“Khách.....” Dâm tặc!

Theo ánh trăng mờ ảo, Hàn Hàn nhìn rõ khuôn mặt của người này. Đang đề y cư nhiên chính là cái kia Hạ gia vừa rồi ở Tỷ Vân cư ý đồ cường... gì gì đó y, kết quả bị y một phát đánh cho đầu rơi máu chảy.

Hạ gia bất động, hơi thở dồn dập phả trên mặt y, đứt quãng, tựa hồ như đang gấp rút muốn nói điều gì.

Bỗng nhiên Hạ gia đưa tay sờ mặt mình, sau đó “Xoát -” một tiếng đem nhân bì diện cụ cấp dính đầy máu trên đầu kéo xuống, lộ ra khuôn mặt nguyên bản.

Một giọt huyết dừng ở trên khuôn mặt Hàn Hàn, Hàn Hàn hoảng sợ, theo trong kinh hãi từ từ bình tĩnh trở lại, lẳng lặng đưa mắt nhìn người này.

Ngoài phòng tinh nguyệt giao huy, rõ ràng chiếu sáng khuôn mặt của người này, nhưng Hàn Hàn vẫn không thể tin, có chút hoảng hốt vào mắt mình, nghĩ đến khuôn mặt tuần dật cơ hồ cách biệt ngàn năm vạn năm.

Trên người đối phương truyền đến mùi hương nhàn nhạt khiến Hàn Hàn vừa quen thuộc lại xa lạ, y cảm thấy được chính mình phải nhận ra hắn mới đúng, nhưng như thế nào kia giữa trận hỗn loạn vừa rồi lại cái gì cũng không có phát hiện, còn đem hắn đánh úp xuống giường đi!

“Tiểu Hàn, Tiểu Hàn, Tiểu Hàn!” Mục Tương khai khép khép mở mở trong miệng, bắt giác hô tên y, lo lắng trong mắt hắn, chứa đầy bóng dáng của y.

[A Tương.....] Hàn Hàn khê thở ra, thì thào nói.

Như thế nào chính là..... Người.....

Nhìn Mục Tương, Hàn Hàn bỗng thấy kinh hoảng.

đầu của ngươi! Hàn Hàn vội vàng nhổm dậy sờ đầu Mục Tương, chân tay luống cuống nói: ta đánh vỡ đầu ngươi! nhưng y nhớ ra bản thân sớm đã không thể phát ra tiếng, cả người không biết như thế nào cho phải, lo lắng không thôi.

“Ta không sao.” Mục Tương cầm thật chặt tay Hàn Hàn, so với vết thương trên người, hắn còn lo lắng cho tình trạng của Hàn Hàn hơn. Hắn vội vàng hỏi: “Ngươi nghe thấy tiếng ta nói không? Trong khoảng thời gian này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao ngươi lại đột nhiên vừa điếc vừa câm? Là do người trong Thanh Minh các làm?”

Hàn Hàn nghĩ một chút, lắc đầu lại gật đầu, sau đó chỉ chỉ môi của Mục Tương, sau đó mở tay Mục Tương ra, viết lên lòng bàn tay hắn: Người nói chậm thôi, ta có thể nhìn hiểu. Ta bị hạ độc nên mới như vậy, nhưng chỉ cần tìm được Triệu Tiểu Xuân hẳn liền có thể giúp ta giải độc, người đừng lo lắng.

“Ta sao có thể không lo lắng?!” Mục Tương trên mặt lộ vẻ tự trách. “Nếu ngày ấy ta không sơ suất để người rời đi, người cũng sẽ không trúng độc thủ của Thanh Minh các, là ta hại người.”

Không liên quan đến người. Hàn Hàn lắc đầu, tái viết: người làm sao biết ta ở nơi này? Ta tưởng đệ tử Hàn Sơn sẽ tìm thấy ta trước.”

Mục Tương chăm chú nhìn Hàn Hàn, chậm rãi cởi nhân bì diện cụ trên mặt Hàn Hàn xuống. Hàn Hàn đau đến nhú máu, lộ ra khuôn mặt tuần dật vốn khiến người khác thấy qua liền bị khuyh đảo.

Mục Tương vỗ về làn da thoáng đỏ lên trên mặt Hàn Hàn, có chút không muốn nói: “Có nhớ lúc người ở Tô Tuyết lâu tại Hàm Dương gặp Ngọc Nhi, nàng đang bị hai gã Đẳng đồ tử trêu chọc không?”

Ánh mắt Hàn Hàn chuyên tâm dừng trên đôi môi của Mục Tương, đọc kĩ từng lời của người này. Y hồi tưởng một chút tình hình khi đó, sau đó cúi đầu viết: nhớ rõ, hai tên kia y quan cầm thú còn nói mình là người của Mạc gia ở Hàm Dương...

... Mạc gia? Hàn Hàn đột ngột ngẩng đầu, trên mặt mang theo chút kinh ngạc. cái tên họ Mạc ta gặp ở nơi này, chẳng lẽ?

Mục Tương gật đầu. “Sau khi người mất tích lòng ta nóng như lửa đốt, dùng hết mọi cách cũng không có được một chút tin tức của người, cho đến nửa tháng trước có người gửi thư cho ta biết tin tức của người, người họ kí tên là Hàm Dương Mạc Nhị. Ta biết tin liền lập tức sắp xếp hết thảy, khoái mã gia tiên (ra roi thúc ngựa) vội vã chạy tới Nhữ Dương, may mà cuối cùng cũng tìm được người.”

Mục Tương hai mắt thâm quầng, khuôn mặt còn mang theo chút ủ rũ, Nhữ Dương và Tả Ý sơn trang cách nhau chỉ khoảng hai ba ngày đi đường, cái người này bảo là khoái mã gia tiên không biết là đã chạy nhanh đến nhường nào, chỉ là nghĩ đến đây, Hàn Hàn lại thấy đau lòng.

ta vốn tưởng rằng, người sẽ nghĩ ta chỉ là xuất ngoại ngao du để rèn luyện, không, không nghĩ tới...

Hàn Hàn còn chưa viết xong, ngón tay đặt trong lòng bàn tay của Mục Tương liền bị nắm chặt.

Hàn Hàn ngẩng đầu, Mục Tương khe thở dài. “Người sao lại nghĩ như vậy...” Thấp thoáng trong giọng nói của hắn là ý tứ quả trách nhàn nhạt cùng nỗi phiền não không biết nên bắt người này làm sao bây giờ.

“Người a... Người...” Mục Tương không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm giác của mình đối với Hàn Hàn, hẳn bởi vì tìm thấy người này mà cảm thấy rất an tâm, lại do người này chịu khổ mà thấy đau lòng, hẳn hẳn là nên mắng người này tại sao lại làm người ta lo lắng như vậy, nhưng lại không đành lòng trách y oán y, vì mấy ngày qua không biết y đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Cảm thấy hai người hình như quá thân cận, hơi thở của Mục Tương cơ hồ phảng phất trên mặt mình, thứ gì đó ngay từ đầu vẫn luôn cố gắng lơ đi giờ lại phần chấn mạnh mẽ đứng thẳng ở chỗ kia.

Hàn Hàn phát hiện bản thân nhìn chằm chằm vào đôi môi đang nhẹ nhàng khép mở của Mục Tương cũng có cái gì đó không đúng, y nuốt nước bọt, cố gắng thử đem bàn tay bị giữ chặt trong tay đối phương rút ra.

Nhưng bản thân vừa động, đối phương ngược lại giữ càng chặt hơn.

Hàn Hàn có chút khẩn trương ngẩng đầu nhìn Mục Tương, lúc này mới phát hiện Mục Tương cũng đang nhìn y, trong mắt...trần đầy nhu tình... khóe miệng... còn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt hữu tự vô...

Hàn Hàn trừng mắt nhìn, miệng mấp máy, hoàn toàn bị nam tử tuần dật như chi lan ngọc thụ này mê hoặc.

Vừa rồi cặp môi kia hình như thiếu chút nữa đã hôn lên môi y phải không...

Môi của Mục Tương kỳ thực có chút mềm mại cũng không phải quá mềm, còn mang theo chút vị ngọt nhàn nhạt. Màu sắc của đôi môi người này cũng rất đẹp, không quá nhạt, lại có phần đỏ thắm.

Còn có đầu lưỡi kia... A...

Hôn xuống...

23. Quyển 1 - Chương 9-2

Hết thấy chính là cứ mặc danh kỳ diệu như vậy mà phát sinh. Giống như chỉ cần hai người bọn họ cùng nhìn vào mắt nhau, nhìn thật sâu, trong tim sẽ có thứ gì đó tạo động, muốn căng lên trực thoát ra khỏi lồng ngực.

Nụ hôn của Mục Tương vốn rất nhẹ nhàng, sau khi từng chút từng chút chạm vào thắm đỏ môi Hàn Hàn, mới khẽ mút vào.

Khi bắt đầu cũng rất chậm rãi, đầu lưỡi tham xuất không dám quá nhanh, chỉ lướt qua hàm răng đang khẽ mở hồ hững.

Nhưng từ lúc Hàn Hàn mở miệng mở rộng nha quan, cả người nhu thuận tựa vào lòng Mục Tương, động tác kia liền từng chút từng chút sâu thêm, một lần lại một lần gia trọng.

Mục Tương tựa hồ có chút không thể không chế, sau bao lâu sinh tử không biết, ngày đêm tưởng niệm, giờ mới có thể chạm vào người này.

Tim đập càng lúc càng nhanh, huyết dịch như sôi trào, da thịt ma sát, hững khởi từng trận lại từng trận run rẩy, đầu lưỡi giống như khai cương thác thổ tham nhập vào nơi sâu nhất ra sức xâm lược chà đạp.

Hàn Hàn cảm thấy đầu mình trống rỗng, hoàn toàn không thở nổi. Bàn tay của Mục Tương luồn vào bên dưới lớp quần áo ôn nhu vuốt ve y, nhưng đôi môi hấp dụyện (mút a mút~), đầu lưỡi câu dẫn, hàm răng khẽ cắn lại quá kịch liệt hoàn toàn không giống với con người ôn hòa mà y nhận thức.

Như vậy khẩn thiết.

Bộ phận nơi hạ phúc chậm rãi ngẩng đầu bị đối phương nắm lấy trong tay, khiến Hàn Hàn lập tức giật bắn khỏi giường.

Mục Tương trấn an đè y xuống, sau đó tiếp tục động tác trong tay. Hàn Hàn nhắm chặt mắt lại, tay bắt lấy vạt áo Mục Tương, đột nhiên đối mặt như vậy, khẩn trương đến không biết nên như thế nào cho phải.

Mục Tương nhẹ nhàng xoa đỉnh của y, từ nơi kia chảy ra trọc dịch ẩm ướt, những thứ ẩm ướt này, theo tốc độ chuyển động của nhiệt khối cũng trào ra nhanh hơn.

Hàn Hàn cảm thấy toàn thân rã rời vô lực, hai chân y bị Mục Tương mạnh mẽ tách ra, mỗi khi muốn khép lại, liền bị Mục Tương kéo về chỗ cũ.

Ngón tay của Mục Tương dọc theo trụ thân chậm rãi đi xuống, cách nang đại vuốt ve hai khóa ngọc hoàn bên trong, đầu gối Hàn Hàn do cảm giác lạ lẫm này mà khó kiềm chế khẽ run lên.

Y thở hổn hển, nhúu mày, cấp bách muốn kháng cự loại khoái cảm đầy xa lạ này. Nhưng tay Mục Tương lại giống như liệu nguyên tinh hỏa (ngọn lửa nhỏ đốt cháy cả đồng cỏ~), những nơi bị hấn chạm qua liền dấy lên nhiệt hỏa, khiến y kịch liệt run rẩy, khiến y khó có thể khắc chế.

a tương, a tương, a tương... Hàn Hàn trong miệng không tiếng động hô tên người này, khoái cảm trùng trùng điệp điệp nổi lên sắp lên tới cực điểm.

Tay Mục Tương lướt qua nơi ẩn khuất giữa hông Hàn Hàn, liền theo chút ướt át từ từ đi vào. Ngón tay thon dài ở giữa dừng dạo nhẹ nhàng qua lại khuếch trương, cảm nhận sự mềm mại bên trong nội bích, sau đó ngón tay rút ra, nhiệt khối thô lớn chậm rãi được đưa vào trong.

Hàn Hàn không ngừng thở hổn hển, đôi lúc thoáng nhúu mày, mang theo ánh mắt mệt mỏi nghi hoặc vẫn không biết vì sao nơi khó có thể mở miệng trên cơ thể kia lại bị căng chặt đến đau nhức như vậy, mà Mục Tương lại vì sao phải đem chân y nâng lên đặt trên vai hấn.

a... Hàn Hàn cảm thấy có chút khó chịu, nhưng lại không biết sao lại khó chịu.

Mục Tương vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên nếp nhăn giữa hai hàng mi của Hàn Hàn.

Mục Tương cười nhẹ, trong ánh cười nhàn nhạt một loại xúc cảm đầy thoải mái. Ngón tay hắn lướt theo hình dáng khuôn mặt của Hàn Hàn, bảo vệ bên cạnh người này hơn mười năm, yêu người này hơn mười năm, hắn từng cho rằng tất cả đều là tình huynh đệ, nhưng hoá ra hoàn toàn không phải như vậy.

Sau khi mất đi người này hắn mới biết được, nguyên lai y sớm đã khắc sâu trong lòng mình, trở thành một phần của bản thân.

Động tác bên hông thập phần thông thả, rút ra, lại tiến vào. Hàn Hàn trong mắt phiếm lệ quang, nơi bị xâm phạm truyền đến đau đớn, nhưng khi ngón tay của Mục Tương đảo qua bờ môi y, lại mang theo ôn nhu đến lạ kì. Luyến tiếc buông tha ôn nhu như vậy, y nhẹ nhàng há miệng ngậm lấy ngón tay Mục Tương.

Mục Tương khẽ run lên một cái, nheo mắt lại, hơi thở có phần rối loạn.

Hàn Hàn đùa giỡn liếm một chút, không nén được cắn đầu ngón tay hắn. Trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm thấy bộ phận chôn trong cơ thể y kia hình như càng trưởng đại thêm, hơn nữa còn bắt đầu bất động. Hàn Hàn nhin không được nắm chặt lấy cánh tay Mục Tương, định ngăn cản lực đạo càng lúc càng mạnh của Mục Tương.

Bắp đùi bị đè nặng, từng chút lại từng chút bị xâm phạm, trên mặt Mục Tương thủy chung mang theo tiểu ý túy nhân. Hàn Hàn nhìn đến ý loạn tình mê, khoái cảm khó nói ra lời theo mỗi lần trừu sáp lúc nhanh lúc chậm này lan ra tới tứ chi bách hài, khiến phân thân y mới vừa rồi kêu gào muốn phóng thích lại chậm rãi phần chấn lên.

Mục Tương cầm lấy chỗ kia của Hàn Hàn, nhìn thật sâu vào mắt Hàn Hàn, chính là thần tình trên mặt có biết bao thâm tình, chỗ giao hợp bên dưới liền truyền đến tiếng sách sách có bấy nhiêu dâm mỹ.

Hàn Hàn cảm thấy mình như một chiếc thuyền lá nhỏ bé, giữa dòng thác cuồng phong đại tác bị quăng lên cao, lại nhanh chóng rơi xuống. Trải qua mấy lần như vậy thực sự khiến y chịu không nổi, cuối cùng khi bị đẩy lên đỉnh điểm của cơn sóng lớn, nhiệt lưu bắn thẳng vào tay Mục Tương, sức lực của y mới như bị rút cạn, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Mục Tương bế Hàn Hàn lên, đặt y ngồi lên chân mình, Hàn Hàn choáng váng không biết Mục Tương muốn làm gì, môi vô lực giật giật.

Mục Tương khẽ mỉm cười nói với Hàn Hàn: “Như vậy người sẽ thoải mái hơn.”

Nơi khoe mắt Mục Tương nhuộm một lớp sắc dục nhàn nhạt, nụ cười vốn rất ôn hòa lúc này vạn phần dụ nhân. Hàn Hàn sao có thể nhẫn chịu nổi một Mục Tương câu nhân như vậy, khi Mục Tương ấn y ngồi xuống, phân thân hoàn toàn không báo trước, thâm nhập vào nơi không thể tin được kia, cổ họng y khẽ động cả người nhin không được run rẩy, nhục khối mới phát tiết xong còn nhỏ giọt không ngừng lại bất ngờ ngừng đầu lên.

Mục Tương nắm thắt lưng Hàn Hàn dính nhập, thông thả mà bình ổn, khiến Hàn Hàn không còn sức chống đỡ. Thân thể y mỗi một tác đều đang khao khát Mục Tương, nội bích mẫn cảm khẽ co rút, muốn siết lấy Mục Tương càng chặt hơn, không muốn hắn ly khai.

Mục Tương hôn môi Hàn Hàn, đầu lưỡi cùng y giao triền, nghe tiếng thở gấp khe khẽ của Hàn Hàn, trong lòng như sôi sục.

Hắn cảm thấy muốn người này bao nhiêu cũng không đủ, vì vậy một lần lại một lần, một hồi lại một hồi tác cầu người này. Mãi đến khi Hàn Hàn ngửa chiếc cổ trắng nõn ra phía sau, khoe mắt phiếm lệ quang, cơ hồ như bị khoái cảm ma nhân bức đến rơi lệ, Mục Tương không nỡ để người này chịu khổ, mới gắt gao ôm Hàn Hàn, đem dục dịch của chính mình phóng thích vào nơi sâu nhất trong cơ thể y.

... Hàn Hàn đưa lưng về phía Mục Tương cầm y sam sạch sẽ định thay, hai đầu gối y vì túng dục quá độ mà không ngừng run rẩy, luồn chân vào ống quần, lại dùng đôi tay cũng do túng dục quá độ mà run rẩy không ngừng khó khăn buộc lại đai lưng.

Những thứ gì đó vừa rồi bắn ra dính khắp người hai bọn họ đã được Mộc Tương cẩn thận dùng khăn ướt lau đi, nhưng Hàn Hàn chỉ cần nghĩ tới hai người vừa mới quần lấy nhau như ma hoa biện, bộ dáng Mộc Tương như dã thú liên tục va chạm trong cơ thể y, đầu lại cúi càng lúc càng thấp, hoàn toàn không dám ngẩng lên.

Xuân dược của Triệu Tiểu Xuân quả nhiên lợi hại... Chờ đến lúc y và Mộc Tương phục hồi lại tinh thần, sớm không biết đã thay đổi tư thế làm đến bao nhiêu lần.

Nhưng Triệu Tiểu Xuân người này quả nhiên lừa y, nói cái gì được tính của thuốc này chỉ có thể duy trì một tháng. Con bà nó giờ cũng đã qua hơn bốn tháng, thuốc này chẳng những không có chút dấu vết yếu đi, y và Mộc Tương bắt quả mới liếc mắt nhìn đối phương một cái, liếc có một cái mà thôi, hai người cư nhiên thành ra như vậy.

Triệu hầu tử đáng ghét! Y vì tránh mặt Mộc Tương trốn ở nơi này lâu như vậy rốt cuộc để làm gì chứ?!

“Tiểu Hàn.” Mộc Tương đưa tay đặt trên người Hàn Hàn gọi y, không ngờ Hàn Hàn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân lại cả kinh, cả người gần như nhảy dựng lên.

Hàn Hàn khẽ ngẩng đầu nhìn Mộc Tương, trong đôi mắt ướt át phảng phất một tia ngỡ ngàng và hoảng hốt.

Ánh mắt như vậy, tư thế nhìn ngược lên như vậy, lại khiến người thanh niên từ trước đến nay luôn trực lai trực vãng này mang một vẻ đẹp đậm đậm nhu thuận, lồng ngực Mộc Tương bỗng chốc như siết lại, hơi thở loạn cả lên.

“Thực, thực xin lỗi... Vừa rồi ta thật không đúng mực...” Mộc Tương cắn bản vô pháp nhìn thẳng vào Hàn Hàn. Hắn sợ chỉ cần nhìn người này thêm một chút, sẽ lại không thể kiềm chế mà đem người áp lên giường lần nữa.

Dược của Triệu Tiểu Xuân kia... Thực sự là không ổn, cư nhiên làm khả năng tự kiềm chế hắn luôn tự hào như một khung giấy đâm một phát liền phá hỏng hoàn toàn, lý trí loạn cả lên. Tuy rằng người nọ là vì tốt cho hắn và Hàn Hàn, nhưng vừa rồi kích động như một mao đầu tiểu tử, nhất định là làm bị thương Hàn Hàn.

Hàn Hàn không nghĩ tới Mộc Tương lại có loại ánh mắt né tránh như vậy, trong lòng y chợt như bị kim đâm, đau đớn không nguôi. Y kéo lên một nụ cười, nụ cười có phần cay đắng, mở miệng muốn nói, lại quên mất bản thân sớm đã bị cầm, đôi môi khép khép mở mở, không tiếng động nói:

không việc gì, dù sao cũng là do xuân dược mới làm ra loại sự tình này, người đừng... để trong lòng...

Chưa sót trong lòng lập tức tràn đầy trên mặt, Hàn Hàn cảm cả người mình gần như sụp đổ, hốc mắt nóng rực, đầu mũi cay cay.

Y quá đắm chìm trong ôn nhu của Mộc Tương, nên đã quên hết thấy những chuyện này đều không phải điều Mộc Tương mong muốn, chỉ có duy nhất bản thân tình nguyện mà thôi.

Xuân dược đối với người tâm đầu ý hợp có thể nói là nhất thiết lương dược (một thang thuốc bổ), hai người không biết đến tình cảm đôi bên có thể bởi vậy mà tâm ý tương thông; nhưng với bọn họ mà nói, đây chính là một liều thuốc độc.

Chỉ là bọn hắn hôm nay như vậy, những ngày sau này phải đối mặt với đối phương như thế nào đây?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ từ nay về sau, thật sự ngay cả huynh đệ cũng không thể làm...

Mộc Tương thấy khuôn mặt Hàn Hàn đột nhiên suy sụp trong lòng có chút hoang mang, hắn không biết Hàn Hàn vì sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Hắn vươn tay định chạm vào hai má Hàn Hàn, nhưng Hàn Hàn rõ ràng lại lùi hẳn về phía sau, điều này khiến Mộc Tương giật mình ngây ngốc.

“Tiểu Hàn?” Mộc Tương nhẹ giọng mở miệng, gọi từng chữ tên người này.

Nhưng đúng lúc hắn còn định hỏi không biết mình đã làm sai điều gì khiến Hàn Hàn khó chịu, ngoài cửa lại truyền đến một trận ồn ào xôn xao.

Ngoài thiên viện có người khua chiêng gõ trống, xung quanh hô lớn: “Đi lấy nước, đi lấy nước!”

Bầu trời đêm phía tây bùng lên một phiến đỏ hồng, trong đêm tối ánh lửa chập chờn, khiến người ta sợ hãi.

“Có người đến.” Mục Tương nhìn ra ngoài cửa, thần sắc nhanh chóng trầm lại.

“Rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.” Mục Tương quay đầu lại nắm lấy tay Hàn Hàn, mỉm cười nhìn y, vẻ mặt bình tĩnh đầy cơ trí và tự tin, đối mặt với biến tình nghi hoặc của Hàn Hàn cũng không giải thích gì nhiều, mang theo y rời đi.

24. Quyển 1 - Chương 10-1

Mục Tương nếu đã dám đơn độc xông khỏi nơi long đàm hổ huyết này, Hàn Hàn hiểu rõ hẳn hẳn đã có đối sách. Người bạn này của y từ nhỏ tâm tư vốn kín đáo, chẳng những võ công mạnh hơn y rất nhiều, bản lĩnh bày mưu tính kế cũng cao hơn y không ít.

Người có thể khiến Hàn Hàn nể phục rất ít, nhưng kể từ lần thứ một trăm Mục Tương liên tiếp thắng y khi hai người tỷ thí, y liền nhận thức người này, chỉ người này mới có thể đi phía trước y.

Phía tây lửa cháy càng lúc càng lớn, khói dày đặc, dần dần lan sang phía đông. Trong Thủy Nguyệt lâu đầu đầu cũng thấy bóng dáng hốt hoảng bỏ chạy, tân khách và tiểu quan đồn thành một hàng, mỗi người đều gấp gáp muốn rời khỏi nơi này.

Hàn Hàn và Mục Tương đi tới đình viên ven hồ, lập tức phát hiện mấy thân ảnh thân cao lớn đang đứng bên hồ.

Những người này đều rất anh tuấn, tướng mạo bất phàm, tay cầm trường kiếm, cổ thủ một phương.

Trong đó có người phát hiện ra thân ảnh của Hàn Hàn và Mục Tương, liền lập tức xoay người, những người đang canh giữ còn lại cũng đồng thời nhận ra, lập tức chấp tay thi lễ, cùng kêu lên: “Tham kiến thiếu chủ!”

Hàn Hàn gật đầu. Nhìn cách bày binh bố trận này, Mục Tương quả thật đã điều đến toàn bộ cao thủ của Hàn Sơn phái và Tả Ý sơn trang, muốn cùng Thanh Minh các quyết một trận cao thấp.

người muốn trực tiếp nghênh đánh? Hàn Hàn viết lên tay Mục Tương. có thể thắng?

Mục Tương nở một mặt cười nhạt, khuôn mặt không chút sợ hãi nói: “Rồi người sẽ biết.” Sau đó bên tai nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân lộn xộn đi tới, liền ngừng đầu quát:

“Nghênh địch!”

Cơ hồ thanh âm vừa rơi xuống, từ bụi cây bốn phía đồng thời nhảy ra vô số hắc ảnh, đệ tử hai phái Hàn Sơn và Tả Ý sơn trang giờ kiếm xông lên, quyết tử tranh đấu cùng người tới.

Mục Tương rút bội kiếm tham gia vào chiến cục, hẳn mang theo Hàn Hàn, kiếm thức múa đến nước chảy không lọt, cũng đem Hàn Hàn bảo hộ chu toàn.

Cả tòa Thủy Nguyệt lâu ồn ào huyền ảo, Tả Ý sơn trang cùng Hàn Sơn lập phái đã lâu, căn cơ hùng hậu, lúc này chỉ thấy đệ tử tới sau càng lúc càng nhiều, mà hắc y sát thủ của Thanh Minh các lại rõ ràng quả bất địch chúng.(yếu không địch lại mạnh)

Hàn Hàn đang nghĩ có lẽ hôm nay là lúc có thể yên ổn ly khai nơi này, lại đột nhiên thoáng thấy một người mặc tử y hoa phục, thân ảnh ung dung hoa quý mang theo khí phách, đứng phía trước bọn họ không xa.

Trên mặt Liễu Trường Nguyệt lúc này đã không còn nụ cười khí định thần nhàn kia, hẳn mang theo một loại kinh ngạc như bị tính kế và nộ ý, băng lãnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hàn Hàn.

Kim Hoa mặc nga hoàng (vàng nhạt) bạc sa đứng bên cạnh Liễu Trường Nguyệt, cùng Bạch Sương khuôn mặt tối sẫm, ngoài ra còn có hai người Hàn Hàn chưa từng thấy qua. Hàn Hàn đoán chừng bốn người này

có thể đứng gần Liễu Trường Nguyệt như vậy, nếu không nhằm chính là tứ đại hoa đường đường chủ trong Thanh Minh các.

“Thực sự là trăm nghe không bằng một thấy, không nghĩ tới Mục thiếu trang chủ đại danh鼎鼎 của Tả Ý sơn trang giá lâm, còn điều binh tung thiên la địa võng ra với Thanh Minh các ta.” Liễu Trường Nguyệt nói.

“Nào dám, “Mục Tương đáp: “Thanh Minh các cao thủ như vân, nếu như không chuẩn bị kĩ lưỡng, Mục Tương thật sự không thể tùy tiện động thủ. Hôm nay lần hành động này quả thực là tình phi đắc dĩ, tại hạ thầm nghĩ muốn đưa người về mà thôi, nếu Các chủ có thể thả cho tại hạ một người một ngựa, để ta có thể ly khai, thật sự vô cùng cảm kích.”

“Tại hạ đã phong trụ võ công của Hàn đại chưởng môn, hạ độc trên người hần, để hần làm một tên tiểu tư tối đê tiện của Thủy Nguyệt lâu ta, thậm chí buộc hần tiếp khách, làm nhục hần, người nếu như cái gì cũng không làm liền rời đi như vậy, chẳng phải là muốn để các đại môn phái khác chê cười sao?” Liễu Trường Nguyệt cười đến mức hung tợn. “Huống chi Mục thiếu trang chủ không tiếc hao tổn một số tiền lớn điều vô số cao thủ của Các ta đi, một cơ hội tốt lớn như vậy, sao lại không thừa cơ truy kích?”

Hàn Hàn cảm thấy Mục Tương nắm tay y thật chặt, hiểu rõ lời nói của Liễu Trường Nguyệt đã thành công chọc giận Mục Tương.

Trong lòng y không khỏi âm thầm đánh giá mức độ nặng nhẹ.

Tất cả có mặt ở đây đều là tinh anh của hai phái, còn lại đều là những sát thủ lợi hại nhất của Thanh Minh các phái ra, y cùng Mục Tương không muốn dẽ tử vì bản thân mà có bất luận thương vong gì, mà Liễu Trường Nguyệt lại không muốn hao tổn nhân tài. Mục Tương nhất định hiểu rõ điểm ấy, mới nói ra những lời này, bằng không với sức chiến đấu của bọn họ cũng có thể ly khai, nhưng sẽ làm bị thương rất nhiều đệ tử khác.

Hàn Hàn gắt gao nắm chặt tay Mục Tương, Mục Tương quay đầu lại nhìn y.

Hàn Hàn chậm rãi nói: Liễu Trường Nguyệt khẳng định đã triệu hồi những sát thủ kia, hần đang kéo dài thời gian. Tốc chiến tốc thắng! y biết Mục Tương nhìn hiểu.

Mục Tương cười cười gật đầu.

Trường kiếm trong tay rung lên, kiếm quang đại tác, bốn người bên cạnh Liễu Trường Nguyệt thấy Mục Tương không có ý định hòa đàm, lập tức nắm binh khí trong tay hướng Mục Tương Hàn Hàn công tới.

Ngân câu ngắn mà hiểm của Kim Hoa, cuốn lấy quanh thân Mục Tương. Cửu lễ tiên dài mà xa của Bạch sương, phong bế đường đi của Mục Tương. Trường kích và đại đao của hai người còn lại thạch phá thiên kinh, nhất chiêu nhất thức hỗ trợ lẫn nhau, gần như chế trụ toàn bộ cửa mệnh của Mục Tương Hàn Hàn.

Các đệ tử vốn đang chuyên tâm ứng đối với đám sát thủ còn lại, có hai người thấy bọn họ bị vây đánh lập tức chạy tới gia nhập trận chiến.

Hàn Hàn trong lòng cuồng cuồng. Y và Kim Hoa đã đánh qua bao trận, biết rõ chiêu thức của những người vốn là sát thủ này có bao nhiêu âm ngoan độc辣, xuất thủ đều đánh đến nơi yếu hại, chỉ cần một lúc vô ý, sẽ bị đoạt đi tính mạng. Mục Tương tu vi khá cao, lúc khởi thủ ứng đối còn có thể, nhưng hai đệ tử kia lại liên lục bại lui, trên người cũng đã xuất hiện rất nhiều vết thương.

Đều là vì bảo hộ y! Hàn Hàn phát hiện cứ như vậy bản thân khẳng định sẽ liên lụy đến bọn họ, liền cắn răng buông tay đẩy Mục Tương ra, vội vàng lùi về phía sau, không muốn tại thời khắc mấu chốt này làm bọn họ phân tâm.

“Tiểu hàn!” Mục Tương sắc mặt như không còn chút máu hô to.

Hàn Hàn lúc này muốn dùng ánh mắt nói với Mục Tương rằng: Ta không sao! Nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh tử sắc.

Liễu Trường Nguyệt kia không biết từ khi nào lại đứng trước mặt y, mang theo mặt cười khiến người ta phát lạnh, ánh mắt ưng bàn sắc bén gắt gao nhìn y.

Hàn Hàn bị lệ khí khắp người Liễu Trường Nguyệt áp đảo đến khó thở, y lúc này không có nội lực tuyệt đối đánh không lại Liễu Trường Nguyệt, nhưng y cũng không phải loại người thúc thủ chịu trời.

Một con tiểu bạch điệp đậu trên vai Liễu Trường Nguyệt, mấy con khác lập tức nhẹ nhàng bay vòng vòng xung quanh.

Giữa lúc điện quang thạch hỏa Hàn Hàn nghĩ đến tình cảnh năm ấy mẹ y khu điệp tìm y, trong cái khó ló cái khôn y lập tức gấp ngón tay lại đặt lên miệng thành tiêu, dùng hết toàn bộ khí lực ra sức thổi.

Một tiếng sắc nhọn kéo dài vang lên, thanh âm chói tai cơ hồ như muốn xuyên qua não khiến người ta khó có thể chịu được.

Theo tiếng tiêu, bỗng nhiên một đàn hàn sơn bạch điệp như tuyết hoa thuyên từ bốn phương tám hướng bay ra, giống như cuồng phong bạo tuyết thổi tới, đánh tới tấp vào người những người ở đây, cảnh tượng khiến người ta sợ hãi vạn phần.

Liễu Trường Nguyệt bất chợt bị kinh hãi, nhưng lập tức liền phục hồi lại tinh thần. Hắn bẻ khí chớp mắt, giữa đàn hồ điệp dày đặc căn bản không nhìn thấy rõ cảnh tượng phía trước cố tìm thân ảnh Hàn Hàn. Là hắn xem nhẹ tiểu tử này, cũng xem thường bản lĩnh của Mục Tương, mới bị đánh đến khó coi như vậy.

Nhận thấy thế cục bất lợi cho hắn, cho dù hai tiểu tử này thật có thể làm đại thương Thanh Minh các hắn, hắn cũng sẽ không dễ dàng mặc người xâm lược. Nếu như Thanh Minh các bị huỷ diệt, hắn tuyệt đối sẽ bắt một thứ khác, đến bồi thường.

Liễu Trường Nguyệt vươn tay, chế trụ Hàn Hàn đang thừa dịp loạn thế gấp gáp chạy trốn.

“Bắt được người rồi.” Liễu Trường Nguyệt thấp giọng cười.

Hàn Hàn quay đầu lại trông thấy Liễu Trường Nguyệt cúi đầu mỉm cười đôi mắt nâng lên một phiếm hàn quang, thần tình, phi thường hung ác nham hiểm.

Liễu Trường Nguyệt đi phía trước, Kim Hoa theo phía sau hắn.

Kim Hoa nắm chặt tóc Hàn Hàn kéo y đi một đường, miệng không ngừng “phi, phi” phun nước bọt, vừa rồi đám hồ điệp ùn ùn kéo đến, dính đầy trong miệng, chỉ cần nhả lại không cũng đủ khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Hàn Hàn giãy dụa, nhưng tất cả đều vô ích. Bọn họ bước qua trường lang ngằm ngửa trong Thanh Minh các thẳng vào chủ thính, sau đó Kim Hoa đẩy một phát, khiến Hàn Hàn lăn vào trong, lại đi tới hung hăng đá vào bụng y hai cái, đau đến cả người Hàn Hàn đều gấp lại.

“Hừ!” Kim Hoa hừ lạnh một tiếng.

Liễu Trường Nguyệt ngồi vào chủ vị, gấp tay chống cằm nhìn Hàn Hàn đang vô cùng chật vật.

Hương yên nhiên khởi trong cửu trảo kim lô, trong đại thính điều lương họa đồng (rường cột chạm trổ) đặt một tấm bình phong kim ngọc băng lãnh và vô số cổ ngoạn (đồ cổ) hoa mỹ, phóng mắt nhìn lại không chỗ nào không có bảo vật vô giá, dù vậy chỉ cần nghĩ đến những thứ này đều do nhất mệnh vạn kim đổi lấy, lại khiến người ta cảm thấy xơ xác mà hoang vu.

Hàn Hàn khụ một tiếng, phun ra chút huyết mạt. Y tùy ý lấy ống tay áo lau đi, gắng sức đứng dậy trên mặt đất.

Cú đá kia của Kim Hoa hoàn toàn không hề lưu tình, giống như muốn lấy mạng y.

Hàn Hàn liếc mắt nhìn Kim Hoa, Kim Hoa đi tới phía trước chỗ Liễu Trường Nguyệt ngồi, quay đầu lại, ánh mắt kia cơ hồ muốn đem y thiên đao vạn quả.

Hàn Hàn sững sốt, không biết bản thân lại làm gì đắc tội đến người này. Y vừa nghĩ muốn mở miệng hỏi, cùng lúc một nam nhân khác bị y lỡ đi lên tiếng.

Một viên đạn tử bắn lên đầu vai Hàn Hàn, lực đạo khiến Hàn Hàn nhú mảy. Y đem tầm mắt chuyển sang Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt nhìn Hàn Hàn, cười lạnh mở miệng nói:

” Mục Tương vì người thật sự là không tiếc thứ gì, một lần ra tay hai mươi ba nhân mạng, mỗi mạng một vạn kim, hai mươi ba mạng là hai mươi ba vạn lượng hoàng kim. Những người hần mua mạng đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, hần cũng biết theo quy củ của Thanh Minh các, không thể không nhận. Người này thần cơ diệu toán, sát thủ của chúng ta vừa đi, hần liền dẫn người tới.”

Khuôn mặt Hàn Hàn lộ vẻ người cũng mới biết hần rất lợi hại. Mục Tương vốn chính là người như vậy, chỉ cần hần tìm được chút manh mối, chút sơ hở, hần lập tức có thể khiến người hội bất thành quân!

Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, biểu tình rất đắc ý.

Bộ dạng y như vậy cơ hồ chọc giận Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt nắm chặt hai đấm gân xanh nổi lên, hời hợt ngày đó như thế nào không để Kim Hoa giết tiểu tử này, khiến cho Thanh Minh các hôm nay lâm vào cảnh cơ nghiệp lung lay.

“Người có biết những người hần muốn giết là ai?” Liễu Trường Nguyệt cảm thấy mình không thể lại bị tiểu tử này dắt đuôi, liền cố gắng áp chế cơn giận, nhưng vẫn kìm không được nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hàn Hàn nhìn Liễu Trường Nguyệt, trên khuôn mặt mang theo đau đớn không che dấu được sự hiền từ.

Liễu Trường Nguyệt cười lạnh nói: “Hai mươi ba người, Xích thiếu phường Duyên Lăng Nhất Kiếm, Đoàn vương Đông Phương Vân Khuynh, Quý tượng bất tri danh, Ô y giáo trưởng lão Cận Vô Tiên..”

25. Quyển 1 - Chương 10-2

Liễu Trường Nguyệt cười lạnh nói: “Hai mươi ba người, Xích thiếu phường Duyên Lăng Nhất Kiếm, Đoàn vương Đông Phương Vân Khuynh, Quý tượng bất tri danh, Ô y giáo trưởng lão Cận Vô Tiên...”

Liễu Trường Nguyệt càng nói da đầu Hàn Hàn càng ngứa ngáy.

Những người này hầu như đều là bằng hữu bên cạnh bọn hần, hơn nữa mỗi người võ công đều không kém. Hàn Hàn không hiểu Mục Tương vì sao lại để Thanh Minh các giết những người này, chẳng lẽ những người này đắc tội Mục Tương lúc nào mà y không biết sao? Y chính là đã từng bị Thanh Minh các truy sát một thời gian, biết rõ những sát thủ này võ công rất tốt có thể khiến người đâm chiến tâm kinh!

Liễu Trường Nguyệt nói: “Người nói nếu như ta đưa tin này ra, cho hai mươi ba người này biết người muốn bọn họ chết chính là chí hữu Mục Tương của người sẽ như thế nào? Vì cứu một mình người mà mua hạ tính mạng của hai mươi ba người, hành vi như vậy, đến lúc đó e rằng Tả Ý sơn trang vô pháp sống yên trên giang hồ, mà danh tiếng hiệp nghĩa của Mục Tương cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!”

người dám! Hàn Hàn rống lên. Chính là phát không ra tiếng.

“Ta sao lại không dám?” Liễu Trường Nguyệt cười.

A Tương nếu có hành vi như vậy đều là do ta gây nên, việc này người không thể đổ hết lên đầu hần. Hàn Hàn nói.

Liễu Trường Nguyệt cười bảo: “Ta cũng không phải là Kim Hoa, nhìn không hiểu người nói một tràng dài như vậy nghĩa là gì.”

Hàn Hàn lo lắng nhìn về phía Kim Hoa, dùng ánh mắt mong chờ hy vọng hần có thể nói cho Liễu Trường Nguyệt biết y là đang nói điều gì. Nhưng Kim Hoa hất đầu quay đi chỗ khác, tình nguyện nhìn cột nhà cũng không thèm nhìn y.

Hàn Hàn vội vàng sờ soạn tìm trên người mình, kinh hỉ phát hiện vừa mới lúc thay quần áo có bỏ giấy bản và bút than vào trong ngực. Y vội đem lời nói viết xuống, sau đó thân tay đưa cho Liễu Trường Nguyệt xem.

Liều Trường Nguyệt nhíu mắt nhìn dòng chữ nhỏ viết ẩu trên giấy bản, khẽ lắc đầu nói: “Không đổ lên đầu hần, chẳng lẽ lại lên đầu người?”

Phải! sợ Liều Trường Nguyệt thấy không rõ, chữ Hàn Hàn viết càng lớn, chiếm đầy trang giấy.

Liều Trường Nguyệt hơi sững sốt, nhìn về mặt kiên định của Hàn Hàn, nụ cười châm biếm trên mặt chậm rãi thu lại.

“Kim Hoa, người nói tiểu tử này là đàn hay ngọc a?” Liều Trường Nguyệt hỏi thuộc hạ của hần.

“...” Kim Hoa im lặng nửa ngày, sau đó chậm rãi mở miệng nói “... Hần chính là ngọc.”

Câu trả lời của Kim Hoa dường như khiến Liều Trường Nguyệt rất vừa lòng, Liều Trường Nguyệt phá lên cười. Tình huynh đệ, nghĩa bằng hữu, tình cảm tối chân thành trong thiên địa, Thanh Minh các cho tới bây giờ chưa từng có qua, cũng sẽ không bao giờ có qua.

Hàn Hàn căn bản không biết Liều Trường Nguyệt cười đến mức muốn ngã ngửa ra sau là đang phát điên vì chuyện gì, đối với Liều Trường Nguyệt y chỉ biết, chính là người này chắc chắn không phải người lương thiện, hơn nữa tính cách âm tình bất định mà thôi.

Liều Trường Nguyệt cười một hồi mới dừng lại, Hàn Hàn buồn bực viết:

ta trước sau vẫn không hiểu người lưu ta lại để làm gì? Người không một đao giết ta cho hả giận, cũng không lấy ta uy hiếp Mục Tương rút khỏi Thủy Nguyệt lâu, rốt cuộc là muốn điều gì?”

Câu hỏi của Hàn Hàn khiến vẻ mặt của Liều Trường Nguyệt trở nên xa xăm, hần nói: “Trước đây rất lâu cũng có một nữ nhân cam nguyện vì ta sống chết, vì ta làm hết thấy mọi chuyện. Ta cùng nàng thành thân, sau đó gắn bó như hình với bóng, ngày đêm làm bạn, nùng tình mật ý cơ hồ như thần tiên quyến lữ trong lời nói của mọi người, chỉ tiếc về sau...”

về sau? Hàn Hàn trừng mắt nhìn.

“Về sau... Về sau nàng phát hiện ta chỉ đang lợi dụng nàng, trong lúc thương tâm dục tuyệt, mang theo hài tử trong bụng rời đi mất hần tung tích...để ta tìm mười năm, cũng tìm không ra...” Thanh âm của Liều Trường Nguyệt trầm xuống. Hần nhìn Hàn Hàn, rồi lại tựa như xuyên qua Hàn Hàn nhìn một ai đó, nhớ tới nữ nhân kia, dường như cũng khiến tâm dịu lại.

Súc sinh! Hàn Hàn hung hăng liếc mắt nhìn Liều Trường Nguyệt. ngay cả nữ nhân cũng lừa gạt!

Kim Hoa vẫn luôn không mở miệng lúc này lại đi tới đá Hàn Hàn một cước, đau đến mức Hàn Hàn lần thứ hai nằm gập xuống đất.

“Người còn dám vô lễ với chủ thượng, cẩn thận ta đem miệng người khâu lại.” Kim Hoa nói.

Kim Hoa tiểu đồng tây vô tình vô nghĩa này, Hàn Hàn cắn răng, bên miệng lại chảy máu, người hôm nay đá ta ba cước!

Sắc mặt Kim Hoa đen lại, mũi chân nâng lên, nhưng cước thứ tư cuối cùng cũng không đá tới.

Đưa lưng về phía Liều Trường Nguyệt, môi Kim Hoa khẽ mấp máy. Chủ thượng bất đồng, cho dù là người, ta cũng không cho phép người nói những lời này.

Kim Hoa dùng tới hai chữ “cho dù”. Bởi trong lòng hần, người ở trước mặt hần lúc này, cũng bất đồng.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Hàn Hàn như vậy, tâm tình Liều Trường Nguyệt tựa hồ tốt hơn nhiều, hần vẫy Kim Hoa lại, có chút hứng thú nhìn Hàn Hàn.

Liều Trường Nguyệt nói: “Nếu đã đến nước này, ta cũng không sợ cho người biết. Ta biết người và thân y Triệu Tiểu Xuân có giao tình, mà người ta muốn tìm, Triệu Tiểu Xuân nhất định biết tung tích. Chỉ cần người một ngày ở trong tay ta, ta không sợ sẽ không tìm được nàng, tìm không được con ta.”

ai cũng tiểu tử kia giao hảo chứ! Hàn Hàn hét rống. Xuân được trên người y chính là do tên Triệu hầu tử kia ban tặng, khiến y liên tiếp bốn tháng phải đợi ở nơi này không dám về nhà.

Hàn Hàn bị ngã, viết không được chỉ có thể cộc cằn rống lên, Liễu Trường Nguyệt nhìn Kim Hoa, muốn Kim Hoa nói cho hắn biết Hàn Hàn nói những thứ gì. Kim Hoa nghĩ một chút, lại nói: “Hắn bảo hắn và Triệu Tiểu Xuân cảm tình rất tốt.”

Kim Hoa người này... Hàn Hàn nói không ra.

Liễu Trường Nguyệt gật gật đầu, sau lại bảo: “Ta vốn tưởng rằng người tới tìm người trước chính là Triệu Tiểu Xuân, ai ngờ lại là thằng nhãi Mục Tương này. Bất quá ta cũng không sợ Triệu Tiểu Xuân không đến, Thủy Nguyệt lâu bị Mục Tương đốt cháy, ngày mai trên giang hồ sẽ đầy rẫy tin đồn, ta chỉ cần lấy tính mạng của người làm mồi nhử tung tin ra, nhất định không quá mấy ngày có thể đợi được Triệu Tiểu Xuân.”

Hàn Hàn sắc mặt trắng nhợt, nhớ tới Triệu tiểu tử lúc trước vì chịu bao lần phong phong vũ vũ trên giang hồ bị nội thương, thân tử cốt phá phải dùng sư môn bí pháp gì đó thân hình trở thành ấu nhi mới có thể khôi phục.

Theo tính tình của tiểu tử kia nếu đụng độ với Liễu Trường Nguyệt, không biết sẽ lại sinh ra rắc rối gì nữa, giả như thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, y lấy cái gì bồi thường cho Vân Khuynh nhà người ta đây?!

hắn cùng ta căn bản không hề liên lạc, hiện nay trong người mang trọng thương, làm sao có thể vì ta mạo hiểm? Người cứ dứt khoát giết ta đi còn mau hơn, hắn sẽ không tới! Hàn Hàn vội vàng nói.

“... Hắn nói Triệu Tiểu Xuân trong người bị trọng thương.” Kim Hoa chỉ lựa trọng điểm nói.

Kim Hoa! Hàn Hàn cấp bách rống, kết quả động đến vết thương, đột nhiên ho ra một bụng máu.

Liễu Trường Nguyệt lúc này sớm đã khôi phục lại khí thế của Thanh Minh các chủ, chỉ thấy vẻ mặt hắn ung dung an ổn, mặt mang theo tiểu ý nhợt nhạt nói: “Ta cũng biết hắn thụ thương, chính là người này quả thực có thể chịu đựng, vô luận Thanh Minh các phái ra cao thủ ra sao, hắn chung quy vẫn có thể ẩn giấu hành tung của mình. Chính là, rất nhanh, chỉ cần hắn rơi vào tay ta, ta không tin không hỏi ra vị trí của Phù Hoa cung và tung tích của Yến Phù Hoa!”

sá! Hàn Hàn ngây người. Ánh mắt y trừng lớn, như nghe thấy chuyện gì khiến người chấn kinh.

“Lại làm sao vậy?” Liễu Trường Nguyệt gầy gầy tàn dư trong kim lô, hương yên vốn đã tắt lại tản ra đôi chút.

Hắn liếc mắt nhìn Hàn Hàn, chỉ thấy môi Hàn Hàn mím lại trắng bệch, khóe miệng một mạt đỏ tươi, khiến khuôn mặt bình thường vốn rất được của người này kỳ quái tăng thêm một mạt diêm sắc.

người không nói sớm! Hàn Hàn từng chữ từng chữ nói ra. ta đã từng tới Phù Hoa cung.

Liễu Trường Nguyệt không cần nhờ Kim Hoa cũng nhìn hiểu những lời này. Hắn chấn động mạnh, suýt nữa nắm võ nắm tay hình rồng hai bên y tử. “Người nói cái gì?!”

Không chỉ Liễu Trường Nguyệt, ngay cả Kim Hoa cũng kinh ngạc không thôi.

Trên giang hồ có rất nhiều nơi không muốn người biết, ví như Thân Tiên cốc, Bồng Lai trấn, Vô Ngân hiên, Sơn ngoại tiểu lâu. Những nơi này do chỉ nghe qua truyền thuyết, rất ít người biết vị trí của chúng, cho nên dưới những lời phỏng đoán hư cấu của mọi người, mang theo một tầng sắc thái thần bí.

Nhưng chỉ cần có thể đi vào trong đấy, có thể nhìn thấy diện mạo chân thực của nơi này, diện sa ẩn trong lớp sương mù kia sẽ được buông xuống, hết thấy không bao giờ còn huyền bí như trước nữa.

Tỷ như Thanh Minh các y đang ở lúc này, cùng tòa Phù Hoa cung tiên cảnh nhân gian xây bằng thủy tinh lưu ly của Yến Phù Hoa.

Hàn Hàn sợ lời nói ra lại bị Kim Hoa đoạn chương thủ nghĩa (cắt câu lấy nghĩa), vì thế nhịn đau nắm giấy bút chậm rãi viết: vài năm trước ma giáo tàn sát vô lâm, ở đại hội vô lâm của Hàn Sơn phái, chính đạo từng yêu cầu Phù Hoa cung tương trợ.

Hàn Hàn đưa tờ tiếp theo, Kim Hoa nhận lấy trình lên Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt đọc kỹ từng chữ.

Hàn Sơn phái nhiều năm trước trong lúc vô ý có được “Bích lý châu” thất lạc bên ngoài của Phù Hoa cung, nghe nói một viên bích lý châu có thể yêu cầu Phù Hoa cung làm một chuyện, cho dù phiên thiên phúc địa (ngiên trường lịch đất) cải triều hoán đại (thay đổi triều đại) cũng được. Ta cầm khối châu tử kia thỉnh Phù Hoa cung xuất thủ, nhưng Yến Phù Hoa chẳng những không nhận, còn phái người mời ta tới Phù Hoa cung, nói là... Hàn Hàn tay cầm bút than ngừng lại một chút, nghĩ nghĩ rồi viết:

nói là ma giáo nên cai trừ, Phù Hoa cung nguyện vì võ lâm tận lực, mà khối châu tử kia để ta giữ lại, sau này nếu có yêu cầu, còn có thể yêu cầu Phù Hoa cung làm một chuyện.

Quan hệ giữ những người này thiên ti vạn lữ, Hàn Hàn không ngờ quay đi quẩn lại, nguyên lai đều có quan hệ với những người bên cạnh Triệu Tiểu Xuân.

Triệu Tiểu Xuân xuất thân từ Thần Tiên cốc, có một Đại sư huynh làm giáo chủ ma giáo.

Yến Phù Hoa năm đó không nói hai lời lập tức phái người tương trợ chính đạo, khi đó y nghĩ không ra nguyên nhân mà bây giờ nghe Liễu Trường Nguyệt nói như vậy, hẳn là do Yến Phù Hoa cũng có quan hệ với Thần Tiên cốc, cho nên châu tử lúc ấy cũng không nhận lại, cho phó cung chủ Phù Hoa cung Lâm Ương dẫn người cùng bắt đại phái bao vây tiểu trừ ma giáo, thanh lý môn hộ.

Dù sao năm đó dưới chân núi Yến Đãng y nghe thấy thanh thanh sở sở, Triệu Tiểu Xuân thế nhưng đã từng buột miệng gọi Lâm Ương là thất sư huynh.

“Châu tử kia người để nơi nào?” Liễu Trường Nguyệt ngữ khí cấp bách, có vẻ đôi chút kích động.

Bút Hàn Hàn ngừng lại.

“Hàn Hàn!” Liễu Trường Nguyệt do chỗ ngồi đi xuống, hần túm lấy vạt áo Hàn Hàn, đem cả người Hàn Hàn nhắc lên, mang theo uy hiếp nói: “Đừng cho là ta không nỡ động vào người, nếu người không chịu nói thật, ta có thể dùng thiên chủng vạn chủng biện pháp bức người phun ra.”

Hàn Hàn nghĩ một chút, một người có bao nhiêu quan tâm một người khác, bao nhiêu tưởng niệm một người khác, mới có thể làm ra loại sự tình này, chỉ đến gặp lại đối phương một lần.

trong lòng người...còn yêu nàng sao? Hàn Hàn hỏi.

Khuôn mặt Liễu Trường Nguyệt trắng bệch, không trả lời.

Này cũng là một người không thích nói thật. Hàn Hàn nghĩ.

Hàn Hàn khẽ nhìn Kim Hoa, phát hiện Kim Hoa vẫn là bộ dạng không chút biểu tình kia đứng một chỗ, y vì thế lần thứ hai cầm lấy giấy bút, viết cho Liễu Trường Nguyệt xem.

chỉ cần người đáp ứng đừng liên lụy đến người vô tội nữa, ta sẽ đi tìm Yến cung chủ, thỉnh nàng gặp người một lần.

Hàn Hàn bật chợt dễ dàng đáp ứng như vậy, khiến Liễu Trường Nguyệt phản ứng không kịp vạn phần kinh ngạc.

Liễu Trường Nguyệt mấp máy miệng cũng không nói nên lời, Hàn Hàn giống như biết suy nghĩ trong lòng hắn, xé một trang giấy, tiếp tục viết: bởi vì những người kia là thê tử của người, là con của người, tình cảm phu thê, huyết thống là thiên tính, người muốn nhìn thấy bọn họ là chuyện đương nhiên. Có lẽ người khi đó có nỗi khổ tâm mới tổn thương tâm Yến cung chủ, cho nên mấy năm nay vội vã tìm nàng, chính là muốn nàng minh bạch.

Cha mẹ ta qua đời năm ấy, ta mỗi ngày đều nghĩ bản thân bất hiếu, nhiều năm gây chuyện sinh sự bên ngoài, không thể hảo hảo hầu hạ dưới gối để bọn họ vui lòng. Cho tới nay ta đều muốn gặp lại cha mẹ một lần, cho nên, con của người nhất định cũng rất muốn gặp người, giống như người vẫn luôn nghĩ làm thế nào để gặp hắn.

Liễu Trường Nguyệt chậm rãi thả Hàn Hàn xuống, Hàn Hàn sau khi đứng trên mặt đất có chút lảo đảo muốn ngã, bất quá lập tức ổn định cước bộ.

Y nhìn Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt cũng nhìn y.

Liều Trường Nguyệt đột nhiên lại mỉm cười, hai tay của hắn đặt sau lưng, trở về tọa y trên cao kia ngồi xuống.

Hắn chống cằm, nói: “Xem ra ta thật rất tinh mắt, xem ta đã đưa về một bảo vật nào đây?!”

Trong lúc nói câu này, trên mặt hắn lộ vẻ uể oải. Đó là biểu tình Liều Trường Nguyệt chưa từng lộ ra trước mặt người khác, thế nhưng hôm nay, lại để lộ ra chuyện tận đáy lòng.

“Nói đi, người muốn đổi lại bằng cái gì?” Liều Trường Nguyệt thản nhiên hỏi.

Hàn Hàn dừng một chút.

Y nhìn Kim Hoa, lại nhìn Liều Trường Nguyệt, chậm rãi nói:

ta muốn người đổi với Kim Hoa tốt một chút.

Hàn Hàn chính là cảm thấy, nếu không yêu một người, mà người kia vẫn khẳng khẳng một mực ở bên cạnh người, người có thể không thích hắn, không đối hắn ôn hòa, nhưng nhất định đừng lợi dụng hắn, thương tổn hắn, để hắn vì người chịu khổ, để hắn vì người thương tâm.

26. Quyển 2 - Chương 1-1: Giới Thiệu

“Nếu người làm bị thương một sợi tóc của hắn, Tả Ý sơn trang nhất định sẽ khiến Thanh Minh các từ nay về sau biến mất khỏi giang hồ.”

Nghe đến câu này, trái tim trong ngực Hàn Hàn nảy lên một cái, giống như muốn nhảy ra ngoài.

Ở cùng một chỗ với Mục Tương nhiều năm như vậy, Hàn Hàn chưa từng thấy qua hắn lộ ra vẻ mặt giận dữ chỉ chực giết người như vậy.

Nhưng nhìn thấy biểu tình như vậy của hắn, vì cái gì trái tim của mình lại như trống đánh, đập loạn không thôi...

Vì cái gì khi nhìn thấy ánh mắt của Liều Trường Nguyệt đối với Hàn Hàn, chính mình liền không nén nổi phần nộ.

Biết rõ đối phương chỉ muốn dùng Hàn Hàn để khiến mình kích động mà ra tay, biết rõ đây chẳng qua chỉ là cái bẫy của đối phương,

thế nhưng bản thân vẫn năm lần bảy lượt bị chọc giận.

Hắn thích Hàn Hàn.

Chính là ngoại trừ loại tình cảm này ra, mỗi khi thấy ánh mắt Hàn Hàn nhìn người khác,

trái tim hắn lại bắt đầu có chút cảm giác mất bình tĩnh không cách nào khống chế được...

27. Quyển 2 - Chương 1-2

Lúc Liều Trường Nguyệt đem theo Hàn Hàn và Kim Hoa đi ra, sắc trời đã sáng dần.

Đám lửa phía tây Thủy Nguyệt lâu vẫn còn cháy lớn, gió đông thổi tới khói bụi mịt mù, phảng phất mùi khen khét.

Trong viên tử, cao thủ vẫn đánh nhau bất phân thắng bại, giữa những thân ảnh đang chém giết kia từng đàn hàn sơn bạch điệp nhẹ nhàng tung bay như tuyết, khiến cho cảnh tượng xơ xác tiêu điều này mang một vẻ đẹp tựa như ảo mộng.

Mục Tương là người đầu tiên phát hiện ra sự xuất hiện của Hàn Hàn. Hắn lập tức rút khỏi trận giao đấu, cầm kiếm xông về phía Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt cũng không trốn không tránh, ngũ trảo đột ngột chế trụ cổ họng Hàn Hàn.

Kiểm của Mục Tương dừng trước mặt Liễu Trường Nguyệt, mũi kiếm chỉ kém nửa tấc liền có thể đâm vào tim người kia. Nhưng sắc mặt hắn tái nhợt, không dám tùy tiện dịch chuyển thêm.

Hàn Hàn thấy bộ dạng của Mục Tương, biết việc mình vừa rồi biến mất cùng Liễu Trường Nguyệt nhất định làm người ngày lo lắng không thôi. Y vội vàng đưa tay nắm lấy tay Liễu Trường Nguyệt đang đặt trên cổ mình, ánh mắt không ngừng liếc về phía Liễu Trường Nguyệt.

Người này lúc này rõ ràng đáp ứng thả y, như thế nào vừa ra khỏi đã đổi ý.

“Buông Tiểu Hàn ra.” Mục Tương nói.

Thanh âm của hắn so với lúc trước có phần trầm khàn hơn, vẻ mặt cũng không giống như trước ung dung điềm tĩnh.

Ngón tay của Liễu Trường Nguyệt đặt trên cổ Hàn Hàn, chỉ cần khẽ siết lại, người hắn đã tìm kiếm rất lâu, có lẽ sẽ lại rời khỏi hắn. Chỉ nghĩ tới đây, Mục Tương tính tình vốn rất trầm ổn, cũng khó có thể trấn tĩnh lại.

Liễu Trường Nguyệt nhìn bộ dạng của Mục Tương không nén nổi mỉm cười, ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve cổ Hàn Hàn, nói: “Trước đến giờ không ai dám chìa kiếm vào người ta.”

Bàn tay cầm kiếm của Mục Tương cơ hồ có thể trông thấy gân xanh, trên mặt hắn hoàn toàn không còn vẻ ôn văn nhã thường ngày, trái lại trong mắt còn hiện lên một tia sát ý.

Mục Tương cũng không sợ để Liễu Trường Nguyệt phát hiện ý đồ mình, trong thanh âm thanh lãnh ôn hòa của hắn kia bí mật mang theo chút lãnh đạm, nói: “Nếu người dám đụng đến một sợi tóc của hắn, Tả Ý sơn trang và Hàn Sơn phái nhất định sẽ khiến Thanh Minh các từ nay về sau biến mất khỏi giang hồ.”

Hàn Hàn vốn đang tức giận việc Liễu Trường Nguyệt động tay động chân với y, nhưng câu nói tiếp sau của Mục Tương lại khiến y đột nhiên bình tĩnh lại.

Ở bên nhau nhiều năm như vậy, Hàn Hàn chưa từng thấy Mục Tương từ nhỏ đã như một tiểu lão đầu lộ ra vẻ mặt giận dữ chỉ chực giết người như vậy. Trái tim trong ngực y nảy lên một cái thật mạnh, giống như muốn nhảy ra ngoài, cả người tê tê dại dại, lại bắt đầu trở nên mềm nhũn.

A Tương như vậy thực sự là phong tư bất phàm...vô cùng đẹp mắt...

Liễu Trường Nguyệt khẽ dùng sức, cổ Hàn Hàn bị siết lại, chặt đến nỗi đầu lưỡi muốn phun ra, phát ra chút khí âm.

Trên mặt Mục Tương hàn sương dày thêm ba phần, ngân kiếm tiến thêm nửa tấc, mũi kiếm đâm vào ngực Liễu Trường Nguyệt, máu rỉ ra ngoài.

“Người không sợ ta thực sự giết hắn?” Liễu Trường Nguyệt còn thừa hơi cười cười hỏi.

Mục Tương không đáp, những gì hắn muốn nói vừa rồi cũng đã nói xong.

Hai người nhìn nhau, sau một hồi im lặng đầy quỷ dị, Liễu Trường Nguyệt cười ha ha vài tiếng, buông cả năm ngón, đổi lại lấy tay khoác lên vai Hàn Hàn.

Mục Tương lúc này mới chậm rãi thu kiếm.

Liễu Trường Nguyệt triệu hồi sát thủ Thanh Minh các trước, Mục Tương khi nhìn thấy ngón tay của Liễu Trường Nguyệt đùa nghịch trên tóc Hàn Hàn mi tâm không chú ý mà cau lại, nhưng sau đó cũng hạ lệnh đệ tử hai phái thu binh.

Mục Tương siết chặt nắm đấm, nét mặt nghiêm lại vài phần. “Trong lúc nhất thời tình thế cấp bách ngộ thương Các chủ, thỉnh Các chủ thứ lỗi.”

“Không dám.” Ngón tay Liễu Trường Nguyệt cuộn mấy vòng quanh tóc Hàn Hàn, vô tình trả lời,

Hàn Hàn bị gạt sang một bên nhìn hai người này chỉ muốn giơ chân đạp mấy phát, Mục Tương việc gì phải tự nhận sai, kẻ nên nói lời xin lỗi rõ ràng là Liễu Trường Nguyệt mới đúng. Nếu hắn không làm mấy trò này, Mục Tương sao có thể tức giận mà cầm kiếm đâm hắn?!

Huống chỉ chỉ chảy có mấy giọt máu như vậy thì tính làm gì, nếu y là Mục Tương, nhất định đem lồng ngực của cái tên chết tiệt này đâm thành tổ ong vô vế, tránh cho tên hỗn trướng này sống lâu thêm một khắc lại phá hoại nhân gian.

Liễu Trường Nguyệt nói: “Mục thiếu trang chủ lần này đến đây chẳng qua là muốn đưa Hàn đại chưởng môn trở về, người ta có thể trả cho người, nhưng người phóng hỏa đốt Thủy Nguyệt lâu của ta, giết thuộc hạ của ta việc này phải tính sao?”

“Nếu Các chủ không chế trụ bằng hữu của ta trước, tại hạ cũng sẽ không làm ra hạ sách này.” Mục Tương đáp.

Liễu Trường Nguyệt hừ một tiếng. “Thanh Minh các từ trước đến nay chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn.”

“Thỉnh Các chủ buông bạn ta ra trước.” Tầm mắt của Mục Tương dừng lại trên ngón tay đang đùa giỡn tóc Hàn Hàn của Liễu Trường Nguyệt, sắc mặt hắn này giờ vẫn không khá hơn, hắn cảm thấy hai người kia dựa vào nhau quá sát, như muốn dán chặt lấy đối phương.

“Bạn?” Liễu Trường Nguyệt từ ánh mắt thâm thúy của Mục Tương nhìn không ra một chút manh mối. Có lẽ ở trong mắt người khác hai người này thực sự đơn giản chỉ giống như bằng hữu, nhưng cho dù là phu thê cũng không có khả năng vì đối phương làm nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, huống hồ chỉ là loại cảm tình bằng hữu này.

Liễu Trường Nguyệt cười cười, thay đổi cách xưng hô nói: “Tiểu Hàn ở chỗ này của ta ít nhất cũng đã bốn năm tháng, người sống bên nhau lâu ngày đều có cảm tình, người vừa tới đã nói muốn đưa hắn đi, ta thực sự là luyến tiếc.”

Liễu Trường Nguyệt cúi đầu nhìn Hàn Hàn. “Người nói phải không?”

Phải bà người ấy! Hàn Hàn hai mắt trừng lớn. nói thả người lại không chịu thả, còn dây dưa làm gì?

Tay cầm kiếm của Mục Tương nắm thật chặt. “Các chủ thỉnh tự trọng!” Mặc dù không biết Liễu Trường Nguyệt vì sao lại đổi ý thả Hàn Hàn, nhưng hắn dù sao vẫn cảm thấy không bình thường, hơn nữa ánh mắt Liễu Trường Nguyệt nhìn Hàn Hàn lại quỷ dị như vậy.

Liễu Trường Nguyệt buông cánh tay đang áp chế Hàn Hàn, Hàn Hàn cảm thấy cả người nhẹ bẫng, trên khuôn mặt khó giấu được tâm sự kia để lộ ra thần tình vui sướng, quay đầu nhìn Mục Tương, liền cất bước chạy về phía hắn.

Ai ngờ mới nhấc chân bước được hai bước, một trận kinh phong cuốn từ phía sau, đột ngột bị lôi trở lại, ngã vào một bờ ngực rắn chắc.

Hàn Hàn ý thức bị đụng đến thất điên bát đảo, y choáng váng không kịp lấy lại tinh thần, liền thấy một ảnh tử đen ngòm đè xuống. Một tay dùng sức chế trụ cằm y, đau đớn khiến y hé miệng, sau đó có thứ gì đó trơn ướt trượt vào, càn quét một hồi trong miệng y.

Hàn Hàn hít một hơi thật sâu, kinh hãi không nói nên lời,

Cái gì, cái gì? Thứ ghê tởm đang động tới động lui trong miệng y là cái gì?

Một lúc lâu sau ý thức hoàn toàn cứng đờ đáng thương của y mới nghĩ ra, là đầu lưỡi của Liễu Trường Nguyệt!

Hàn Hàn đến khi ý thức được điểm ấy lông tơ toàn thân đã dựng thẳng, da gà nổi khắp người, đầu bắt đầu ong ong, cảm phần run rẩy không thôi.

Nhưng khi y muốn đem hai hàm răng hung hăng khép lại, cắn đứt đầu lưỡi tùy tiện luồn vào miệng kẻ khác này, đột nhiên trong người cảm thấy một cổ lực đạo cường liệt lôi kéo, cả người mình liền từ trong lồng ngực Liễu Trường Nguyệt bay ra ngoài, rơi vào lồng ngực ấm áp quen thuộc kia.

Hai hàm răng đang cố sức cắn xuống đập vào nhau, phát ra một tiếng “khách”. Bởi vì lực quá lớn, không cắn được đầu lưỡi Liễu Trường Nguyệt ngược lại còn đập vào răng mình, khiến cằm Hàn Hàn đau tê tái.

Ngay trong lúc này, Mục Tương tay trái ôm lấy y, tay phải xuất kiếm, tiếng binh khí chạm vào nhau leng keng, một kích lại một kích tia lửa văng khắp nơi. Kết quả của việc dùng toàn lực liều chết giao tranh, kiếm phong thét gào kiếm quang chớp tắt, bốn phía đất đá bay mù trời nhật nguyệt vô quang, cảnh tượng thực rất kinh người.

Sau mười chiêu một tiếng nổ vang, hai người chịu sự chấn động từ lực đạo của đối phương, văng ra xa vài thước.

Liễu Trường Nguyệt khoanh tay đứng ở đầu bên kia không thấy chút tổn hại, Kim Hoa nhanh chóng đuổi kịp.

Mục Tương ở bên này trong khi lùi về sau liền hóa giải kinh lực của đối phương, khi đáp xuống vẫn đứng vững vàng, chút dấu vết dao động cũng không có.

Mục Tương cúi đầu, ánh mắt lo lắng nhìn người trong lòng. Hàn Hàn lắc lắc đầu tỏ vẻ không sao, Mục Tương lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt ôn nhu của Mục Tương, vẻ mặt an lòng sau khi xác nhận Hàn Hàn thực sự trở lại bên cạnh hẳn chậm rãi hiện lên.

“Người không có việc gì là tốt rồi.” Mục Tương nói.

Ánh mắt đầy dịu dàng của hắn, còn có loại thần tình yên lòng kia khiến trái tim Hàn Hàn nhất thời đập loạn, hai má không khống chế được mà nóng lên.

Mục Tương dùng lòng bàn tay xoa xoa đôi môi bị hôn đến đỏ của Hàn Hàn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Trường Nguyệt, thanh âm thoáng có chút khó chịu. “Người đây là có ý gì?”

Liễu Trường Nguyệt mang theo tiểu ý nhàn nhạt, bờ môi ướm át khiến khuôn mặt tuần mỹ vô trù kia của hắn nhuộm một tầng tà khí. Hắn phớt lờ Mục Tương, đối Hàn Hàn nói:

“Hôm nay ngươi rời đi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ những gì ta đã nói. Đại môn của Thanh Minh các vĩnh viễn rộng mở vì ngươi, Bách Hoa đường vĩnh viễn lưu lại vì ngươi. Đừng quên lời hứa của ngươi với ta, ta Liễu Trường Nguyệt đời này kiếp này đều ở lại nơi này, chờ ngươi quay về.”

Liễu Trường Nguyệt thốt ra lời này, sắc mặt Hàn Hàn liền tối sầm. Đây rõ ràng là hai việc khác nhau, nhưng người này cố tình muốn hợp thành một mà nói, tóm làm một mà nói coi như cũng được đi, nhưng cần gì phải nói mập mờ như vậy?!

Hàn Hàn thở phì phì giẫy khỏi lồng ngực Mục Tương, Mục Tương lập tức nắm lấy cánh tay y lắc đầu.

Mục Tương lúc này mới có phản ứng ra trong đầu Liễu Trường Nguyệt đang nghĩ gì, người kia muốn chọc giận bọn họ, nhìn bọn họ đánh nhau, hẳn liền thấy thích thú.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Liễu Trường Nguyệt xoay người nhanh chóng rời đi. Mà hắc y nhân bên cạnh hắn vẫn đang đứng một chỗ, tiếp tục canh gác nhìn đệ tử Tả Ý sơn trang và Hàn Sơn phái.

“Người đáp ứng hắn cái gì?” Mục Tương hỏi.

Nhưng Hàn Hàn lúc này tai không nghe được lại nhìn thấy Kim Hoa đứng trong đám hắc y nhân, Kim Hoa nhìn y một cái, dừng một lúc, lập tức xoay người đi theo Liễu Trường Nguyệt.

Kim Hoa! Hàn Hàn ở phía sau hắn hô. Nhưng y bị cấm, cho nên Kim Hoa từ sau khi từ biệt, liền không cách nào liên lạc.

Mục Tương chăm chú nhìn Hàn Hàn, hẳn có thể thấy nét khổ thiết trên mặt Hàn Hàn.

Có đôi khi hắn thực sự không hiểu được người bạn từ nhỏ này của mình nghĩ gì trong đầu. Mục Tương nhớ rõ Hàn Hàn từng nói với hắn, y chính là thích hắn, mà sau khi trải qua những chuyện này, hắn cũng minh bạch nguyên lai thứ tình cảm mình luôn cho là tình huynh đệ này, thực ra còn có điều sâu sắc hơn.

Nếu là thích, kia cứ cho là thích đi, chính là vì sao ngoài loại cảm tình này ra, mỗi khi hắn nhìn thấy ánh mắt Hàn Hàn nhìn chăm chú vào người khác, miệng gọi tên người khác, trái tim hắn, liền bắt đầu có cảm giác mất bình tĩnh không cách nào khống chế như vậy.

Cảm giác xa lạ, đây dựa trong tim hắn.

Hàn Hàn quay đầu lại nhìn Mục Tương, cảm thấy Mục Tương cầm lấy tay y, truyền đến hơi ấm khiến y an tâm.

Liều Trường Nguyệt đi rồi, Kim Hoa cũng đi theo Liều Trường Nguyệt, kiếp sống tạp dịch suốt bốn tháng trời ở Thủy Nguyệt lâu này của mình cũng đến lúc kết thúc, thời điểm bản thân nên ly khai đã tới rồi.

Bỗng nhiên ý thức được điểm ấy, Hàn Hàn vẫn luôn tự gắng gượng lúc này mới cảm thấy được buông lỏng. Mục Tương đang ở đây, người bản thân luôn luôn tín nhiệm giờ đang bên cạnh mình, cái gì là sát thủ, cái gì là Thủy Nguyệt lâu, cái gì là phiêu khách, cũng không thể làm mình sợ hãi.

Khí lực trên người từ lúc được thả lỏng tựa hồ như bị rút sạch, cơ thể Hàn Hàn lung lay, trước mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Trước khi y ngã xuống, Mục Tương đã kịp gắt gao ôm lấy y.

Đôi môi Hàn Hàn khô giat giat, cổ họng khô khốc, trên mặt có chút nóng.

Mục Tương dò mạch của y, ôm lấy ngang người y, nhẹ giọng nói: “Trước tiên ngủ một giấc, ta đưa người rời khỏi nơi này. Người bị nhiễm phong hàn phát sốt, nhắm mắt lại, nhắm lại, nghe lời.”

Hàn Hàn nghe lời nhắm hai mắt lại. Đúng vậy, y quên mất bản thân bị nhiễm phong hàn. Tối nay thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, khiến y mệt muốn chết.

Hàn Hàn vừa dựa vào lòng Mục Tương, liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Mục Tương ngẩng đầu, quay về phía các đệ tử hai phái vẫn luôn canh giữ bên cạnh hắn và Hàn Hàn đơn giản nói một chữ: “Đi!”

Đệ tử hai phái liền theo sau Mục Tương, ly khai Thủy Nguyệt lâu.

Hàn Hàn ngủ không quá an ổn, y cảm thấy toàn thân tứ chi bách hài đều rất đau, nhất là mấy đá kia của Kim Hoa, khiến bụng y đau đớn không thôi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đôi khi mở mắt ra, trước mặt chỉ có một mảng hắc ám, đôi khi nhắm mắt lại, lại có thể cảm thấy ánh sáng rực rỡ ban ngày. Y mơ mơ màng màng nhớ tới độc Cửu tiêu ngũ linh tán trên người mình, đầu tiên là không thể nói, sau đó không thể nghe, kế tiếp sợ là không cách nào nhìn được nữa.

Trong lúc mê man Hàn Hàn không khỏi nghĩ tới, nếu không nghe được tiếng của Mục Tương, không thể mở miệng nói chuyện với hắn cũng đã đủ thảm, hiện giờ ngay cả khuôn mặt hắn cũng không thể nhìn thấy, vậy sau này y phải làm sao đây...

Còn có, A Tương tên gốc tử kia, sau khi hắn biết mình bị mù, nhất định sẽ tự trách mình không thôi.

A Tương trước đây chính là người như vậy, chẳng qua chỉ vì lớn hơn mình một chút, liền xem mình như trách nhiệm của hắn, cái gì cũng lo lắng, cái gì cũng muốn quản. Lúc y khổ sở. A Tương so với y còn khổ sở hơn; lúc y vui vẻ, A Tương cũng vui vẻ cùng y.

A Tương... A Tương...

Ta nêu như không thể nhìn thấy người... Vậy phải làm sao...

Một bàn tay vươn ra, nắm chặt tay y.

Bàn tay kia mang theo độ ấm quen thuộc, từng khớp xương rõ ràng, khi nắm lấy, lại vạn phần mềm mại.

Mà bàn tay còn lại khẽ gạt những sợi tóc ướt đầm trên trán y, nhẹ nhàng lau mồ hôi, mang cho y chút mát lạnh.

Biết rõ đây là ai, biết rõ người này luôn ở bên cạnh mình, biết rõ sau này vô luận như thế nào đều sẽ có người này cùng mình vượt qua. Hàn Hàn lúc này mới an tâm, lần thứ hai chậm rãi thiếp đi.

Nhiều ngày nay đều là ngủ đến khi có người nâng dậy, sau khi nuốt hết chén thuốc đắng ngắt lại được đặt nằm xuống ngủ tiếp. Hàn Hàn ngoại trừ mệt mỏi bên ngoài, không còn cảm giác nào khác, thân thể y chìm trong bóng tối yên tĩnh không tiếng động, có chút tâm phiền ý loạn, nhưng không cách nào làm mình tỉnh lại.

Cứ như vậy tới tới lui lui vài lần, hôm nay lại bị nâng dậy, khi thìa canh đưa tới bên môi liền ngửi thấy vị đạo không giống như cũ. Hàn Hàn không biết đây là thứ gì, sau khi bỏ vào trong miệng lại cảm thấy một trận đánh nhộp buồn nôn.

Thứ này khiến y nhớ tới Liễu Trường Nguyệt ngày đó cường hôn mình, còn có đầu lưỡi như con giun lúc nhúc trong miệng y. Hàn Hàn mơ hồ phản kháng, không muốn ăn nữa, lại làm người kia giữ chặt cằm y để từng múng một vào miệng.

Thật vất vả đối phương mới dùng lại, vị đạo trong miệng kia khiến y thập phần khó chịu, giống như nước bọt của Liễu Trường Nguyệt vẫn còn trong miệng mình, khiến y nghiêng đầu không ngừng “Phi, phi, phi”, muốn đem tất cả những thứ trong miệng kia “phi” ra hết.

Sau đó y lại mê man, chính là chưa được một khắc, bên tai bất chợt truyền đến một tiếng vang thật lớn, giống như trong đêm khuya yên tĩnh, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng pháo hoa nổ vang, thanh âm ầm ầm như đất rung tuyết lở, lớn đến nỗi khiến đầu người ta muốn nổ tung, vô pháp thừa nhận.

Hàn Hàn trong miệng phát ra tiếng “tê, tê”, đau đớn lẫn qua lẫn lại, âm thanh dữ dội như địa động thiên diêu, rung mạnh đến nỗi đem đầu y oanh long tác hưởng.

Bỗng nhiên có hai cánh tay vươn ra chế trụ người y, có người vội vàng đem thứ gì đó nhét vào tai y, sau đó từng giọt sáp nóng rực rơi xuống, chậm rãi cắt đứt những tiếng vang này.

Có một thanh âm nãi thanh nãi khí giống như tiếng chuông vọng lại trong đầu y. “Đầu tiên phong bế tất cả lại, ngày mai lại dùng kim châm một lỗ. Hai tai hắc đã bị thương rất lâu, không thể lập tức nghe được âm thanh quá lớn!”

Triệu...Tiểu...Xuân... nguyên lai Mục Tương tìm hắc tới...

28. Quyển 2 - Chương 1-3

Ý thức của Hàn Hàn không thanh tỉnh được bao lâu, khi bên tai an tĩnh lại, y từ từ ngất đi, mê man bất tỉnh.

“Độc này kỳ thực không khó giải, chính là dược này phải hạ từng tầng, dược liệu lại khó tìm, tốn ta thêm chút thời gian.”

Bên tai Hàn Hàn nghe thấy những thanh âm lộn xộn, ong ong vang lên có phần giống như tiếng phong điệp vỗ cánh, nhưng cẩn thận nghe lại nhận ra là tiếng người. Đầu y còn có chút mơ hồ, ngẩn ra nghe những thanh âm kia.

Là đang ở trong mộng sao? Trong mộng tai của y thỉnh thoảng vẫn còn tốt, có thể nghe thấy tất cả tiếng động.

Chắc chắn là trong mộng! Bằng không mí mắt như thế nào vẫn nặng nề không thể nâng lên.

Thanh âm lại tiếp tục, nhưng là của một người khác. “Triệu đại phu cần loại dược gì cứ việc nói ta biết, ta sẽ phái người đi tìm.”

...A, A Tương! Mơ thấy tiếng của A Tương.

Khóe miệng Hàn Hàn khẽ nhếch lên.

Tiếng trẻ con nãi thanh nãi khí vang lên giòn tan: “Người tìm được liệu không theo cách của ta, cũng không nhanh bằng ta, huống hồ ta phải đích thân nhìn thấy, người thử mới có thể ước chừng phân lượng. Như vậy đi, ta để lại mấy thang thuốc, người uy cho Tiểu Hàn uống, chờ ta mang giải được cuối cùng đã được điều chế tốt về cho người.”

“Thực làm phiền Triệu đại phu.”

“Ai, phiền toái gì chứ, gọi ta là Tiểu Xuân được rồi. Người và Tiểu Hàn cùng ta là loại giao tình nào a, bằng hữu trúng độc cũng không giải được, chiêu bài của thần y ta đây không phải muốn chém thành củi đem đi đốt sao?”

“... Còn một chuyện, là về chuyện trên người ta và Tiểu Hàn...”

Mục Tương không biết là đang nói gì, nãi oa oa (búp bê sữa ~:”>) nghe thấy lại đột nhiên cười khanh khách, khoan khoái vô cùng.

Hàn Hàn đang ngủ khê cau mày, rõ ràng là giọng nói của tiểu hài tử thực êm ái, nhưng khi cười lên lại khiến lòng y càng khó chịu, còn bắt đầu run rẩy đầm chiến tâm kinh.

Nghĩ đến người này không biết lại muốn nói nhảm điều gì đùa giỡn bọn họ. Ý thức của Hàn Hàn lại trở nên mơ hồ, không thể duy trì, mặc cho bản thân lần thứ hai hôn mê, rơi vào trong bóng tối.

Buổi trưa, ánh dương hiếm có trong ngày đông xuyên qua song cửa, chiếu vào sương phòng nhỏ.

Trên người phủ một chiếc chăn bông thật dày khiến Hàn Hàn cảm thấy có chút khó thở, ánh nắng giữa trưa xua tan âm hàn trong phòng, cũng đem y hấp nóng cả người đầy mồ hôi. Cuối cùng, trước khi bị nóng chết, y đá văng ra tầng tầng lớp lớp chăn bông trên người, tỉnh lại.

Tuy rằng cảm nhận được nhiệt độ của mặt trời, song trước mắt vẫn là một mảng tối đen. Y sờ sờ mặt mình, phát hiện hai mắt không biết đã bị bịt kín bằng một lớp vải từ khi nào. Lớp vải mềm mại, như được chọn qua rất kỹ, mũi còn ngửi thấy mùi được mát lạnh, xem ra là được đắp một loại dược liệu nào đó.

Trong tai cũng vậy, bị bịt kín bằng một lớp sáp, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ, để y có thể nghe thấy vài tiếng động.

Chính là bởi vì chảy rất nhiều mồ hôi, cả người nhớp nháp khiến y rất khó chịu, còn mơ hồ ngửi thấy mùi hôi.

Những thứ này chắc hẳn đều là do Triệu Tiểu Xuân phân phó... Người kia... đối y thật tốt...

Thế nhưng, Hàn Hàn lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu hẳn có thể bớt thích đùa giỡn người khác, tuyệt đối sẽ rất tốt!

Chạm vào lớp vải bằng mắt, Hàn Hàn đưa tay như muốn cởi xuống, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, thanh âm của Mục Tương vang lên: “Đừng cởi, được kia phải đắp trong mười ngày!”

Hàn Hàn ho khan vài tiếng, tuy rằng chỉ phát ra mấy tiếng nho nhỏ, nhưng có thể nói lại việc này khiến y cao hứng vô cùng. Y xoay xoay đầu, hướng về nơi có thể Mục Tương đang đứng, mở miệng nói:

“...Đây...là đâu?”

“Một biệt quán bí mật ở ngoại ô Nhữ Dương.” Mục Tương giải thích. “Thân thể người suy yếu không thích hợp lặn lội đường xa, cho nên chọn nơi này trước hết để người tĩnh dưỡng.”

Hàn Hàn nhớ tới những huynh đệ ở chung với y. “Những tiểu tử ở cùng ta tại Thủy Nguyệt lâu...”

Y mới mở miệng, Mục Tương liền nói: “Người hôn mê nhiều ngày nay không ngừng nói mê, nói muốn dẫn bọn hắn cùng đi. Ta nghĩ người ở Thủy Nguyệt lâu hẳn là được bọn họ quan tâm không ít, nên mua hết khế bán mình của hai mươi người kia, sau đó cho bọn họ chút ngân lượng để bọn họ ly khai Thủy Nguyệt

lâu. Cũng nói cho bọn họ biết sau này có gặp gì khó khăn có thể đến Hàn Sơn hoặc Tả Ý sơn trang, ta và người sẽ giúp đỡ ổn thỏa.”

Hàn Hàn nghe Mục Tương nói xong liên tục gật đầu. Y kỳ thực vốn định đưa mọi người về Hàn Sơn, chính là vào Hàn Sơn có nhiều quy củ còn phải tập võ, không bằng cho bọn họ ít tiền để họ về nhà cũng tốt, làm chút sinh ý cũng tốt, tự do tự tại.

“Về phần Kim Hoa mà người gọi nhiều lần nhất...” Mục Tương dừng một chút.

Hàn Hàn kinh ngạc miệng mấp máy, y cũng gọi tên Kim Hoa sao?

“Đó là người của Thanh Minh các, Thanh Minh các sẽ không đơn giản thả người.” Trong giọng nói của Mục Tương có phần khó xử.

Tay Hàn Hàn nắm thật chặt, nói: “Liễu Trường Nguyệt đáp ứng ta sẽ hảo hảo chiếu cố Kim Hoa...” Y ho hai tiếng.

Mục Tương nhìn chăm chú vào Hàn Hàn, trong lòng hẳn kỳ thực muốn hỏi người này rốt cuộc đã đáp ứng Liễu Trường Nguyệt cái gì?

Trên giang hồ cái tên Thanh Minh các vừa nói ra, mọi người đều sẽ thần hồn nát thần tính, chỉ vì Thanh Minh các xảo quyệt khó phân này chưa bao giờ có người không giết được. Nhưng Liễu Trường Nguyệt lại vì Hàn Hàn phá lệ một lần, chẳng những không giết y, thậm chí còn nhận lời để y giữ vị trí đường chủ Thanh Minh các.

Mục Tương muốn hỏi Hàn Hàn, nhưng lại nói không nên lời. Hắn không biết trong bốn tháng này có hay không một chút thay đổi, không biết trái tim Hàn Hàn có hay không khi không có hắn ở bên sẽ nghiêng về người khác.

Tâm tình như vậy khiến Mục Tương có chút bối rối, hẳn thực không biết bản thân đến tột cùng là làm sao vậy?

Chăm chú nhìn Hàn Hàn, nhìn hai mắt băng vải trắng của y, khuôn mặt hơi nhợt nhạt và chiếc cằm nhọn, Mục Tương chợt rất muốn chạm vào khuôn mặt người này, mỗi tác đều sờ thật kỹ, xác định người này là thực sự, thực sự bình yên trở về bên cạnh mình.

“Đúng rồi!” Hàn Hàn bất chợt thốt lên, khiến bàn tay đang vươn ra của Mục Tương dừng lại giữa không trung, sau đó chậm rãi rút về.

“...Ta nghe thấy tiếng của Triệu Tiểu Xuân...” Hàn Hàn đỏ mặt, giọng nói khàn khàn mang theo chút lấp bắp: “... Khụ...Tai và giọng của ta là do hắn chữa phải không... Kia... Vậy người có thuận tiện bảo hắn đem... đem thứ xuân dược kêu phanh phanh khiêu gì đó giải luôn không? Tiểu tử kia lừa ta, nói cái gì mà dược tính chỉ duy trì trong một tháng, đến giờ cũng đã năm tháng, mà...mà...”

Hàn Hàn nhớ tới ngày đó gặp lại Mục Tương, Mục Tương lại ở thông phò làm chuyện đó với y, cả khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lừ, đỉnh đầu như muốn bốc hơi.

Nhìn bộ dạng đỏ mặt cúi đầu của Hàn Hàn, tâm tư Mục Tương khẽ động, chỉ muốn đem người này kéo vào trong lòng. Nhưng Mục Tương sợ sẽ khiến Hàn Hàn hoảng sợ, đành phải cố kiềm chế xao động trong nội tâm, không dám có bất kì hành động nào vượt quá quy củ.

Mục Tương mở miệng, giọng nói có phần mất tự nhiên. Hắn nói:

“Ta... đã hỏi qua... Triệu Tiểu Xuân nói dược có hai loại, một loại gọi là tâm nhi phanh phanh khiêu, một loại là tâm nhi phanh phanh nhất trực khiêu. Loại đầu được hiệu ngắn còn có độ sai lệch, cho nên hắn dùng loại thứ hai. Thứ này công hiệu lâu mà dược tính tốt, quan trọng hơn là có thể giải một số loại độc thông thường. Người trúng Cửu tiêu ngũ linh tán cũng là nhờ loại dược này, trì hoãn độc tính phát tác, mới kịp thời bảo vệ được tính mạng.”

Hàn Hàn vừa nghe thấy “công hiệu lâu” ba chữ kia, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên. “Là bao lâu? Hắn có nói được tính của thuốc bao lâu mới có thể biến mất?”

“... Không có.” Mục Tương cười khổ.

“Tên tử tiểu tử kia sao lại thích đùa giỡn như vậy, hần cũng không nghĩ tới... Ta... Người... Ta hiện tại chỉ cần chạm vào người... Liền... Liền...” Hàn Hàn kích động cả người run lên. Tuy rằng được của Triệu Tiểu Xuân cứu tính mạng của y, nhưng cũng khiến y không cách nào đối mặt với Mục Tương.

Mục Tương kéo Hàn Hàn ngồi xuống, ngữ khí ôn hòa nói: “Dù vậy, ta vẫn thực cảm kích hần, nếu không phải nhờ hần, ta hiện tại nhìn thấy có thể không còn là người khi cười khi lại sinh khí như vậy.” Mục Tương vụn phần vui mừng.

Còn nữa nếu không có Triệu Tiểu Xuân, hần cũng không thể biết được tình cảm của mình đối với Hàn Hàn.

“... A Tương...” Trong thanh âm của Hàn Hàn có phần ủy khuất. “Người luôn thay hần nói tốt...”

“Được rồi, uống thuốc đi rồi nói sau, được cũng sắp nguội.” Mục Tương bưng bát thuốc đã sắc xong lên, từng muỗng từng muỗng uy Hàn Hàn uống.

Hàn Hàn vừa uống vừa liên tục cau mày, y từ trước đến nay ghét nhất uống những thứ đắng muốn chết kia, nhưng cũng bởi vì không còn là tiểu hài tử, không thể không thích là không uống, đành phải nhẫn nại đem bát thuốc uống hết.

Sau khi uống thuốc, Mục Tương lau mồ hôi trên trán Hàn Hàn, nói: “Nhiều ngày nay sau khi người uống được ta đều dùng chăn dày đắp cho người, để người đỡ mồ hôi dư độc có thể thoát ra nhiều hơn. Ra nhiều mồ hôi như vậy người khẳng định khó chịu, ta đã cho người đun nước, người cố chịu một chút, chờ ta lát nữa giúp người tắm rửa.”

“Cái, cái, cái gì?” Hàn Hàn còn chưa kịp phản ứng, Mục Tương đã đi ra cửa phân phó hạ nhân chuẩn bị.

Đợi Mục Tương quay lại, Hàn Hàn quờ quờ giữa không trung một hồi, Mục Tương vươn tay ra để y bắt lấy, sau khi Hàn Hàn bắt được người lập tức nói: “...Tự ta tắm là được, không cần... phiền người.”

“Mất người còn bất tiện, vẫn là để ta giúp người.” Mục Tương vỗ vỗ mu bàn tay Hàn Hàn nói: “Hơn nữa đã nhiều ngày người mê man, cũng là ta thay người lau người.”

“... Không nên không nên, bằng không... Khụ khụ khụ... Người gọi Bạch Linh... Khụ...” Hàn Hàn khẩn trương đến nỗi ho lên vài tiếng, tùy tiện nói ra một cái tên của đệ tử Hàn Sơn phái: “Bằng không gọi Bạch Linh tới giúp ta...”

Mục Tương im lặng một lúc, sau đó nói: “Vẫn là để ta giúp. Người khác làm, ta lo lắng.”

Tính tình Mục Tương tuy rằng ôn hòa, bộ dạng thoạt nhìn cũng dễ nói chuyện, nhưng chuyện đã quyết trước nay rất ít khi nhượng bộ, hơn nữa những chuyện kia hầu hết luôn có liên quan tới Hàn Hàn.

Trong khi hai người đang lẳng nhẳng với nhau, hạ nhân đã đưa dục bồn vào phòng.

Nước nóng và nước lạnh luân phiên được đổ vào, hơi bốc lên khắp phòng, bồ kết được đặt trên chiếc bàn con bên cạnh, y sam sạch sẽ đặt bên giường, hạ nhân hành lễ rời đi, Hàn Hàn còn đang vùng vẫy giấy dựa.

“Chẳng qua chỉ là tắm rửa lau người, chúng ta lúc trước không phải đã từng tắm chung sao?” Mục Tương nhìn biểu tình của Hàn Hàn, cảm thấy được có chút buồn cười.

“Khi đó người với ta bao nhiêu tuổi a... Năm đó ta còn có thể để mông trần chạy lung tung trên Hàn Sơn... Bây giờ sao có thể a...” Lúc Mục Tương không cho cự tuyệt mang Hàn Hàn tới cạnh dục bồn bắt đầu cởi vạt áo y, Hàn Hàn nắm chặt vạt áo, thống khổ rên một tiếng. “... A Tương, ta không cần...”

Mục Tương nghe vậy bật cười. Người này như thế nào lại khiến người ta yêu thích như vậy chứ, lời nói ra mặc kệ là trêu đùa hay oán trách, đều làm tâm tình của hần vô cùng vui vẻ.

Chính là khi tự mình cởi quần áo trên cơ thể Hàn Hàn xuống, lộ ra thân hình rắn chắc hơi gầy kia, hơi thở của Mục Tương chợt ngưng lại, khuôn mặt tươi cười cứng đờ.

Có lẽ do ánh mắt của Mục Tương quá mức nóng bỏng, Hàn Hàn đã sớm bị cởi sạch có chút mất tự nhiên mà hô một tiếng: “A Tương... Thực sự phải tắm sao?”

Mục Tương đột ngột phục hồi tinh thần. Hần lập tức thò tay xuống nước thử độ ấm, cảm thấy đã vừa đủ, mới đưa Hàn Hàn tới dục bồn.

Thanh âm của Mục Tương có chút bất ổn nói: “Được rồi, vào thôi! Mồ hôi của người có độc, để Bạch Linh giúp người tắm ta lo lắng.”

Nghe Mục Tương nói như vậy, Hàn Hàn cũng đành tuyệt vọng bước vào mộc bồn, dựa vào mép bồn chậm rãi ngồi xuống.

Cúi người, khom lưng ôm lấy đầu gối, sắc mặt Hàn Hàn có phần không được tự nhiên.

Mục Tương cầm bồ kết thấm nước xoa đều tạo bọt, đem chất lỏng này chà lên tóc Hàn Hàn, ôn nhu giúp Hàn Hàn gội sạch đầu, sau đó cầm khăn ướt bắt đầu lau người cho Hàn Hàn.

Sống lưng Hàn Hàn nổi lên một trận run rẩy, những nơi bị chạm qua đều tê dại, hơn nữa lực độ của Mục Tương lại nhẹ nhàng như vậy, giống như nâng niu một thứ trên bảo vệ, một lần lại một lần, vuốt ve qua lại.

Tắm một lúc, hơi thở của hai người cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, lần này mặc dù bốn mắt chưa hề chạm nhau, nhưng như vậy lại càng hồng hồng, mắt bị che đi khiến Mục Tương cảm thấy Hàn Hàn có một loại ảo giác mặc người giầy vò, mà Hàn Hàn ngược lại vô cùng miễn cưỡng, tay Mục Tương tiến đến chỗ nào y liền run rẩy nơi đó.

Khăn lau một hồi, không biết đến chỗ nào, biến thành bàn tay của Mục Tương chạm vào da Hàn Hàn, chậm rãi xoa bóp.

Từ hai quả nhỏ đỏ thắm trên ngực chậm rãi trượt xuống nơi nóng rực giữa hai chân, phân thân của Hàn Hàn trong nước chậm rãi ngừng đầu, bị đối phương bắt được, liền run lên thật mạnh.

Mục Tương nắm lấy bộ phận yếu ớt của Hàn Hàn, thượng hạ loát động, hai tay Hàn Hàn bắt được cánh tay của Mục Tương buồn bực hừ một tiếng, giọng khàn khàn trách móc: “...Không cần.”

Nhưng giọng nói mang theo điểm nị (ngọt béo) của Hàn Hàn lại khiến trái tim Mục Tương đập càng lúc càng nhanh, hần vô pháp kiềm chế tăng thêm lực đạo trong tay, từng chút từng chút vuốt ve người này.

Nghe thấy thanh âm gần như sắp khóc của Hàn Hàn cùng tiếng thở dốc, Mục Tương không kiềm được nhu lỏng trụ thân căn bộ của người này và hai khóa viên cầu bên dưới, muốn cho thanh âm kia lớn thêm một chút. Ngón tay bên kia thậm chí nương theo thể nước tham nhập vào nơi riêng tư sau mông Hàn Hàn, nhẹ nhàng trêu sáo, khiến Hàn Hàn khó chịu mà cong người không ngừng thở dốc.

Đôi môi Hàn Hàn khẽ mở mơ hồ có thể nhìn thấy đầu lưỡi đỏ tươi. Mục Tương cúi đầu hôn lên nơi mềm mại kia, khẽ cắn mút, lại thâm nhập vào sâu hơn, lướt qua kẽ răng, tinh tế liêu lộng từng chỗ miễn cưỡng trong miệng người này, khiến y cả người không ngừng run rẩy.

Ngón tay Mục Tương trong thân thể Hàn Hàn tăng thêm thành hai, khi hần chạm tới một nơi đặc biệt nhô lên bên trong nội bích mềm mại, cả người Hàn Hàn bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, phân thân trong tay hần lại càng khiêu động, cơ hồ sắp không chịu nổi.

Mục Tương không biết đây là vì sao, nhưng hiểu rõ Hàn Hàn không phải khó chịu mà là khó nhịn.

Hần đầu tiên nhẹ nhàng đè xuống, sau đó xoay một vòng, từ từ tăng thêm lực đạo. Lúc này đôi môi ngẫu nhiên hé ra trong chốc lát, liền có thể nghe thấy tiếng rên rỉ hoàn toàn không thể khống chế, tràn đầy động tình của Hàn Hàn.

“Ân ạch –”

Nguồn nhiệt trong tay một trận run rẩy kịch liệt, dịch thể màu trắng sữa bắn ra trong nước, Hàn Hàn tê liệt ngã xuống, trên khuôn mặt đỏ ửng lộ ra mị sắc mông lung mơ màng.

Mục Tương vẫn cúi xuống từng chút từng chút hôn y, Hàn Hàn cũng khẽ mở miệng, vươn đầu lưỡi đáp lại. Y ngâm mình trong làn nước ấm áp, tiếp nhận nụ hôn của Mục Tương, cả người vô lực, có một loại cảm giác khó nói nên lời tràn đầy nội tâm.

Y cảm thấy mình như được yêu, tại lúc này đây, tâm tư của Mục Tương toàn bộ đặt trên người y.

Mãi đến khi nước đã có phần lạnh, Mục Tương liền dùng khăn sạch lau mặt cho Hàn Hàn, đem toàn bộ mồ hôi còn đọng trên mặt y lau đi, thanh âm khàn khàn nói: “Đứng lên đi, đừng ngâm nước nữa, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Hàn Hàn cúi đầu lên tiếng: “Àn!”

Y thử nâng người, nhưng tay chân mềm nhũn, vất vả lắm Mục Tương mới đỡ y đứng lên được, nhưng y dưới chân bị trượt liền ngã ngửa ra sau.

“Tiểu Hàn!” Mục Tương khản trương hô một tiếng.

Hàn Hàn thất kinh, vừa đảo người vừa vươn tay hướng Mục Tương quơ loạn.

Nhưng y không biết đã bắt được cái gì, Mục Tương buồn bực hừ một tiếng, y lôi một chút, cứ nhiên lại đem Mục Tương kéo xuống theo, không kịp giảm lực đạo mà ngã vào mội bồn.

Giữa mội bồn bọt nước bắn tung tóe, Mục Tương không thể đưa tay đỡ lấy Hàn Hàn, bởi rất muốn nhưng không đủ lực.

Đầu Hàn Hàn đụng vào mép bồn, cả người cứ ù ù, cảm thấy thứ y đang cầm có chút kì quái, ngạnh ngạnh dài dài, cách lớp vải y sam truyền đến nhiệt độ, còn thoảng run lên.

Hàn Hàn đột nhiên thông suốt, phát hiện bản thân quơ được thứ gì! Lập tức sét đánh giữa trời, đánh cho cả người y nổ tung, y bắt được chính là cái kia, cái kia, cái kia của A Tương a! Hơn nữa y còn kéo A Tương một cái...

Chậm chậm buông năm ngón tay, Hàn Hàn xấu hổ nghẹn ngào một tiếng quay ra sau, mặc cho bản thân chìm vào trong nước.

Chính là đương nhiên Mục Tương không thể nào để y chết, nước còn chưa đến cổ, Hàn Hàn đã bị bế lên khỏi vực bồn.

Sau đó Mục Tương sải bước đến bên giường đặt y xuống, cơ hồ không hề báo trước, cơ thể nóng rực phủ lên y.

Hai thân thể nóng rực giao triền, tình dục đến mãnh liệt khiến người vô pháp chống cự.

Mục Tương từ khi nhìn thấy cơ thể xích lõa của Hàn Hàn vẫn luôn nhẫn nại, lý trí như bị thiêu đốt hoàn toàn, thật vất vả đợi được đến khi Hàn Hàn đứng lên mặc quần áo, lại đột nhiên bị người kia hung hăng nắm lấy như vậy, những dục niệm hắc cố gắng kiềm chế kia liền như mãnh hổ xuất hiệp (hổ dữ xông chuồng:”>) lao ra ngoài, khiến hắc cuối cùng không thể khống chế.

“Tiểu Hàn, nhẫn nhẫn...”

“Cái gì?” Hàn Hàn còn không kịp phản ứng liền cảm thấy đùi mình bị nâng cao, sau đó một vật nóng như lửa đột ngột tiến vào.

Hàn Hàn kêu lên một tiếng đau đớn gần như thở không nổi, Mục Tương đã bắt đầu đại tứ thất phạt (sát phạt tứ phía) mãnh liệt xông lên.

“A —” Đau đớn người này mang đến chỉ có trong chốc lát, sau đó hoàn toàn thay đổi khiến người ta chìm ngập trong khoái cảm. Hàn Hàn chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, khó có thể tự kiềm chế mà kêu lên.

Mục Tương giống như ma quỷ tiến xuất trong người Hàn Hàn, lực đạo bãi động mang đến khoái cảm làm người choáng váng.

Hàn Hàn bị nghiêng sang một bên, một chân gác lên cánh tay Mục Tương, hai bắp đùi mở rộng, Mục Tương ở giữa kịch liệt đỉnh động.

Hàn Hàn một tay giữ lấy chân một tay nắm chặt cánh tay Mục Tương, thở gấp nói: “A Tương... Chậm một chút... Chậm một chút... Àn...Nhanh quá...” Ý thức y trống rỗng, không thể chịu thêm nữa.

Mục Tương hôn môi Hàn Hàn, nuốt thanh âm của y vào miệng, khiến câu nói của Hàn Hàn biến thành những tiếng thở dốc, càng không ngừng, càng không ngừng, dùng bộ phận tối hỏa nhiệt trên người mình,

dốc sức yêu thương người này.

29. Quyển 2 - Chương 2-1

Ái tình qua đi, Hàn Hàn nằm sấp trên giường thở dốc cả người không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý Mục Tương một lần nữa đem nước tới thay y lau người.

Lớp khăn ẩm áp lướt qua da thịt, tay Mục Tương chậm rãi xoa đều, giúp cơ thể đầy mệt mỏi của y thư giãn, lực đạo vừa phải khiến y thực thoải mái ý thức rời rạc, mí mắt cũng rũ xuống, cơn buồn ngủ dần kéo tới.

Mục Tương giúp Hàn Hàn lau người xong, thay y đổi một bộ tiết y sạch sẽ, sau khi bản thân đã chỉnh tề, lần nữa quay lại giường ôm Hàn Hàn, nhẹ nhàng nằm sát phía sau y.

Mí mắt Hàn Hàn khẽ mở, chợt nhớ bản thân đã ngủ rất lâu sao còn có thể tiếp tục nằm như vậy, đang định ngồi dậy, lại bị Mục Tương chế trụ không cách nào thoát ra.

“Nằm thêm một chút.” Mục Tương nói.

“A... Úc...” Hàn Hàn nghe Mục Tương nói như vậy, cũng không miễn cưỡng ngồi dậy nữa.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, ngoài cửa sổ vẫn còn sáng, hai người chưa từng nhàn rời như vậy, hiện giờ ngủ cùng một chỗ, da thịt sát bên nhau, chớp mũi toàn bộ là hơi thở của đối phương, lúc này phẳng phất như đang nằm mộng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cả người đều bay bổng.

Hàn Hàn khẽ đưa tay khoắc lên cánh tay của Mục Tương còn đang vòng quanh thắt lưng y, vốn có chút lo lắng, nhưng một hồi lâu không thấy Mục Tương nói gì, Hàn Hàn lúc này mới an tâm.

Luyến tiếc giấc ngủ. Ngay sau lưng chính là người mình yêu thương toàn tâm toàn ý, không một ai quấy rầy, hết thấy đều yên tĩnh như vậy, an ổn như vậy, giống như chỉ cần chính mình bất động, bọn họ có thể vĩnh viễn dựa vào nhau.

“Tiểu Hàn.” Mục Tương khẽ gọi một tiếng.

“Àn...”

“Qua hai ngày nữa người hãy cùng ta quay về Tả Ý sơn trang trước.” Mục Tương nói.

“A?” Hàn Hàn nhíu mày. “Nhưng ta phải quay về Hàn Sơn. Xảy ra chuyện lớn như vậy, còn làm phiền rất nhiều sư huynh đệ tới tìm ta, trên dưới Hàn Sơn nhất định lòng nóng như lửa đốt, ta không trở về trước sao được?!”

Mục Tương dừng một chút. “Lúc trước khi người ở Hàm Dương bị tập kích ta liền hoài nghi có người tiết lộ hành tung của người, bằng không người không thể vừa rời khỏi Hàn Sơn liền bị theo dõi. Vài ngày trước ta có liên lạc với sư thúc người, hắn đang hạ lệnh điều tra, tình hình ở Hàn Sơn phải trước mắt không rõ, người cứ như vậy trở về e không thỏa đáng.”

“Nhưng...” Hàn Hàn vẫn cảm thấy như vậy không ổn, tuy rằng y cũng muốn lưu lại bên cạnh Mục Tương, nhưng những chuyện này dù sao cũng nên để tự mình giải quyết, sao có thể buông tay để Mục Tương thay y thu xếp toàn bộ.

“Nếu người lo lắng, có thể để vài người quay về truyền một khẩu tấn cho đại chương môn sư thúc người.” Mục Tương nói.

Năm chữ đại chương môn sư thúc, khiến Hàn Hàn cúi đầu “A” một tiếng, y nghĩ một lúc thuận tiện nói: “Cũng tốt, cứ theo những gì người nói đi!”

Hàn Hàn nhớ lại trước khi mình ly khai Hàn Sơn phái đã từ bỏ vị trí đại chương môn, hiện giờ chương quản Hàn Sơn phái chính là sư thúc y, sư thúc nếu đã nói muốn điều tra rõ, chính mình nếu bỗng nhiên trở về sẽ tỏ ra không tín nhiệm sư thúc. Vẫn là tạm thời ở cùng Mục Tương là tốt rồi.

Cổ Hàn Hàn lộ ra bên ngoài do nhiễm lạnh mà nổi da gà, Mục Tương liền kéo một tấm chăn dày bao lấy hai người.

“A Tương.” Hàn Hàn lúc này lại đột nhiên gọi tên đối phương.

“Chuyện gì?” Thanh âm của Mục Tương vẫn dịu dàng như trước.

“Liễu Trường Nguyệt nói ngươi dùng hai mươi ba vạn lượng, hướng hấn mua hai mươi ba mạng người.” Hàn Hàn tuy rằng tin tưởng khả năng xử sự của Mục Tương, nhưng... “Những người đó đều là người chúng ta nhận thức, Duyên Lăng đại ca, Vân Khuynh, Cận huynh đệ... Bọn họ mỗi người thân thủ bất phạm. Ta biết ngươi là vì điều động sát thủ Thanh Minh các rời đi mới làm như thế, nhưng nếu bọn họ biết cư nhiên là người thuê người giết bọn họ, kia ta không phải hại người khó sống yên thân trên giang hồ...”

“Tiểu Hàn, ngươi không cần lo lắng cho ta.” Mục Tương nói:

“Những người này cùng ngươi hay ta đều có giao tình sâu, sau khi tin tức ngươi biến mất truyền khắp giang hồ, trong số bọn họ liền có nhiều người dốc hết sức tìm kiếm tầm tích của ngươi. Ta gửi thư thương lượng với họ, đặc biệt là Duyên Lăng đại ca, vừa nghe nói ngươi gặp nạn, không nói hai lời liền đáp ứng. Cũng chính bởi vì bọn họ mỗi người thân thủ bất phạm, hơn nữa Liễu Trường Nguyệt sau khi Thanh Minh các bị tập kích nhất định sẽ gọi toàn bộ sát thủ quay về không tiếp tục hiếu chiến, ta mới có thể dùng hiểm chiêu này liều mạng với Thanh Minh các.”

Hàn Hàn nghe xong trong lòng vô cùng ấm áp, không chỉ bởi những người bằng hữu này của y, mà còn bởi Mục Tương có thể vì y làm ra hết thảy mọi chuyện này. Những người này đối y thật là tốt, y thực sự không cách nào báo đáp.

“Chính là... Ta tạm thời vẫn không biết là ai muốn giết ngươi, nhưng người kia nếu đã tìm đến Thanh Minh các, nhất định không phải một nhân vật đơn giản.” Mục Tương từng nghi ngờ qua vài người, bất quá những người đó cùng Hàn Hàn căn bản không có thâm cừ đại hận, cũng không có lý do hạ độc thủ như vậy.

“Kia,” Hàn Hàn bỗng nhiên nhớ tới vấn đề tối trọng yếu, “Ta còn phải trả lại ngươi hai mươi ba vạn lượng hoàng kim! Chính là... Hàn Sơn phái không có nhiều tiền như vậy, đem cả tòa Hàn Sơn bán đi ta xem cũng không đủ hai mươi ba vạn kim. Vậy phải làm sao bây giờ...” Hàn Hàn nghiêm túc suy nghĩ nên giải quyết như thế nào, giữa đôi mày đều nhíu lại.

“Giữa chúng ta đâu cần tính toán những thứ nhỏ nhặt vậy.” Mục Tương cười nói. Vừa rồi vì cứu Hàn Hàn, có phải tiêu tốn nhiều hơn nữa hấn cũng cảm thấy rất đáng.

“Cái gì nhỏ nhặt chứ!” Hàn Hàn kêu lên. “Hai mươi ba vạn lượng kim tử ngươi cho là hai mươi ba vạn lượng cát a, huống chi ta còn nợ tiền chuộc thân của hai mươi người ở Thủy Nguyệt lâu kia. Cho dù Tả Ý sơn trang không có bằng ấy ngân lượng cũng không sao, nhưng nếu là vì ta mà tiêu tốn, ta phải trả.”

Mục Tương trước nay biết rõ tính tình của Hàn Hàn, thân thể Hàn Hàn vừa mới chuyển biến tốt đẹp được một chút, Mục Tương cũng không muốn làm y nổi giận, liền nói: “Được rồi, để ngươi trả. Nhưng ngươi đã nghĩ sẽ trả như thế nào chưa?”

Hàn Hàn ngẩn ra. “Ách... Cái này...” Chẳng lẽ thực sự phải bán Hàn Sơn phái sao? Nếu đúng như vậy, kia cha mẹ y còn không từ dưới cửu tuyền đội đất leo lên mà cho y một trận!

Nói cho cùng chính là bản thân ưa gặp rắc rối, mấy năm nay bên ngoài cầm đầu tìm người tỷ thí, đánh nhiều người như vậy, không biết có đắc tội với ai. Bất quá mỗi lần đều nói cam nguyện chịu thua, rốt cuộc là người nào bụng dạ hẹp hòi thua không cam lòng liền ôm hận báo thù, hiện tại phải chuẩn bị đủ hai mươi ba vạn kim cộng thêm hai mươi tờ khế bán mình... Hàn Hàn thực sự là nghĩ đến nỗi óc cũng không biết làm sao có thể có nhiều vàng đến như vậy.

“Ân...” Hàn Hàn khổ sở suy nghĩ, tiếng hừ nhẹ khẽ thoát ra khỏi khoang mũi.

Thanh âm kia đập vào tai Mục Tương cảm thấy vô cùng khả ái, hấn không cần xoay người Hàn Hàn lại, cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt cau có của người này, đang chuyên tâm suy nghĩ vấn đề này.

Hàn Hàn trầm ngâm thật lâu, Mục Tương nhẹ nhàng đem người này kéo vào lòng mình, dựa thật gần, mở miệng nói: “Nếu không, đem chính ngươi cho ta là được. Tiểu Hàn trong mắt ta chính là vật báu vô giá,

còn hơn hết thấy vàng bạc trên thế gian.”

Lời nói đầy nhu tình mật ý này khiến Hàn Hàn nghe thấy sững sốt vô cùng, chờ đến lúc linh hội đầy đủ ý tứ của Mục Tương, khuôn mặt y nhất thời đỏ rực, lắp bắp nói:

“Cái, cái gì, người nói bậy cái gì đó! Làm, làm sao dùng cái giọng đứng đắn như vậy để nói đùa chứ...Đáng, đáng, đáng, đáng ghét, ta đang nghiêm túc!”

“Ta không có nói bậy, ta cũng rất nghiêm túc.” Mục Tương khê cười ra tiếng.

Hàn Hàn liền cứng họng, đối với lời nói đột ngột như vậy, miệng giống như đều không phải của mình, rốt cuộc không cách nào phun một chữ.

Mục Tương quay người Hàn Hàn lại, để y đối mặt với mình. Cho dù mắt người này hiện giờ không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn muốn đối mặt với người này, nói ra câu kia.

“Tiểu Hàn, ta thích người.” Mục Tương thấp giọng nói.

Thanh âm giống như quanh quẩn không đi, qua lại trầm bổng, một mạch xông thẳng vào lỗ tai, đâm bổ vào trái tim Hàn Hàn.

“Oa a a —” Hàn Hàn trong lòng căng thẳng, ý thức rối loạn, liền nhảy dựng trên giường.

Thích, thích, thích, thích — khi ý thức được là ai mở miệng nói ba chữ “ta thích người” Đây, Hàn Hàn cả người không khống chế được, cao giọng hét to.

“Gạt, gạt, gạt, gạt người!” Y còn đang nói lắp bắp.

Nhìn hình ảnh Hàn Hàn trước mắt che vải trắng, vẻ mặt kích động, còn vừa nhảy vừa la, trong mắt Mục Tương vụn phần triu mến. Vốn Hàn Hàn trước kia đã làm Mục Tương không cách nào rời mắt, nhưng y hôm nay lại càng thu hút ánh mắt Mục Tương, khiến hắn cảm thấy bản thân trở nên tham lam, muốn đem nhất cử nhất động của người này toàn bộ thu vào trong mắt, không bao giờ ly khai.

Mục Tương kéo Hàn Hàn ngồi xuống, kiềm chế không được mà tăng chút lực đạo ôm y vào lòng. Hơi thở của Hàn Hàn còn chút hỗn hển, cánh mũi nho nhỏ phập động làm người ta muốn cắn một cái.

Mục Tương khê thở dài, hắn cầm tay Hàn Hàn, mười ngón đan vào nhau, đem đối phương đặt trong lòng mình. Lòng hắn chưa từng cảm thấy thỏa mãn như vậy, có được người này, giống như cả trái tim được lấp đầy, giống như chỉ cần nhìn người này, nghe tiếng người này, cả đời đã thấy đầy đủ.

Mục Tương thấp giọng nói: “Tiểu Hàn, cho ta một chút thời gian...” Hắn đã hiểu rõ mình muốn thứ gì, những chuyện còn lẩn cẩn giữa bọn họ, hắn sẽ giải quyết từng cái từng cái một.

Hàn Hàn sững sốt. Tiếng thở dài mang tâm tư của y từ trên mây kéo xuống, qua một hồi lâu, y mới nhẹ nhàng nói: “Người yên tâm...”

“Ân?” Mục Tương không hiểu vì sao Hàn Hàn lại nói yên tâm, hắn vốn cho rằng Hàn Hàn sẽ nói được, hoặc không được.

Hàn Hàn không giải thích, trên mặt y lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Y rất vui vẻ, nét mặt không chút khổ sở.

Y đang có một giấc mộng thật đẹp.

Tất cả mọi chuyện này chỉ là vay mượn. Là Triệu Tiểu Xuân biết y vì yêu người kia mà thống khổ, cho nên mới lén lút đoạt đi một chút thời gian từ trong tay Ôn Ngọc cho y.

Y biết, có thể giấc mộng này rất nhanh sẽ tỉnh lại, có lẽ sau khi tỉnh lại, bọn họ sẽ trở thành người dưng, nhưng y sẽ quý trọng từng giây từng phút ở bên người này, mãi mãi không quên.

Cho dù hết thấy đều là giả, chẳng qua là vì bị được tính mê hoặc, nhưng ít ra giờ phút này, Mục Tương mở miệng nói thích y chính là thật.

Chỉ cần đây là sự thực, đối với y mà nói, đã là quá đủ.

Tai, không sai biệt lắm đã tốt hơn; thanh âm, chỉ còn hơi khàn khàn; mắt, còn phải thượng được thêm tám ngày; võ công bị phong bế...Chắc...

Hàn Hàn chậm rãi đi ra khỏi phòng, bước qua cửa hướng về phía đình viện.

Trên mắt y băng vải trắng, không nhìn thấy bất luận thứ gì, vốn nên nghe lời Mục Tương hảo hảo ở trong phòng tĩnh dưỡng, nhưng y vốn là người không thể ở yên một chỗ, ở trong phòng được vài ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được chạy ra ngoài.

Khi bước xuống bậc thềm cả người lão đảo, Hàn Hàn ngã sấp trên mặt đất, nhưng y lập tức chống tay đứng dậy, phi phi phi vài tiếng nhỏ cát ra khỏi miệng.

Sau khi đứng vững, mặt y hồng hồng vĩnh tai nghe xung quanh xem có tiếng người hay không, may mà xung quanh im ắng, tốt nhất là không ai nhìn thấy bộ dạng mặt mặt này của y.

Cẩn thận đi trong đình viện một lúc, y sờ sờ tay, chạm vào những đóa hoa, sau cùng khoanh chân ngồi xuống bên cạnh hoa viên.

Ánh dương mùa đông ấm áp chiếu vào người làm y buồn ngủ, y ngửa đầu hứng lấy dương quang trên bầu trời, cảm thấy có chút nhàn nhã, cũng làm tâm tình y thoải mái rất nhiều.

Hàn Hàn hợp chưởng ngưng khí định vận khí một lần nữa, thế nhưng giống như vô số lần trước, một trận bủn rủn đau nhức kéo tới, y càng nghĩ muốn phá bỏ mấy yếu huyết bị phong bế, lực đạo bắn ngược lại càng lớn, càng về sau quả thực đau đớn đến mức khiến y lăn lộn trên mặt đất, mới không thể không từ bỏ.

“Liễu Trường Nguyệt rốt cuộc là làm như thế nào, cư nhiên lợi hại như vậy, không cách nào hóa giải thứ cản trở này. Nếu đã thả người cũng không chịu dứt khoát một chút, để ta phục hồi võ công, chắc...” Hàn Hàn thì thào oán hận vài câu, thấy mệt mỏi, nằm xệp chữ đại trên mặt đất.

Cảm giác ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt, gió chậm chậm thổi tới, thời tiết không quá lạnh.

Thực thoải mái, đầu óc trống rỗng, mãi đến khi, trái tim trong suốt như gương.

Dần dần, nghe thấy tiếng mấy chú chim riu rít trên ngọn cây, xa hơn một chút, mấy tiếng bước chân vang lên trong viện tử. Thật nhẹ, nhất định là chiêu số của Hàn Sơn phái; kia nặng hơn một chút, hẳn là người của Tả Ý sơn trang.

A...Ý thức Hàn Hàn thực rõ ràng, đột nhiên lĩnh ngộ.

Nguyên lai không cần hai mắt, chỉ cần cảm nhận làn gió lướt qua da thịt, lắng nghe những thanh âm kia, sau đó liền có thể cảm nhận xung quanh, thậm chí tiếp đó trong đầu còn có thể hình dung ra dáng vẻ.

Năm đó khi tập võ lão gia tử từng nói, nếu không bị bề ngoài mê hoặc, liền có thể dùng tâm nhìn mọi vật.

Khi đó y không biết lão gia tử nói cái gì, cho dù lão gia tử có giải thích như thế nào cũng không hiểu. Ai ngờ lần hai mắt bị mù này, lại ngẫu nhiên khiến y có thể ngộ ra một tầng cao hơn, mở mang đôi tâm nhãn vẫn còn hỗn độn này.

Bầu trời bỗng bành vài điểm hương khí, Hàn Hàn vươn ngón tay, lập tức chụp được một đôi Hàn Sơn bạch điệp.

Y cười cười, nguyên lai cảnh giới võ học không thể cưỡng cầu, chỉ cần tâm bình khí hòa đi từng bước một, liền có thể dễ dàng vượt qua bức tường cao vạn trượng mà bản thân vốn nghĩ không thể bước qua.

Hàn Hàn buông đôi tiểu hồ điệp kia ra, cảm nhận đôi cánh của chúng khẽ động, nghe tiếng gió thổi qua, sau đó nét cười càng thêm sâu.

Dùng tâm nhãn nhìn mọi vật, trời cao biển rộng, chính là yên tĩnh hài hòa như vậy.

Ngay khi Hàn Hàn nhàn nhã ngồi dậy, đêm đêm kiến trên mặt đất, giữa đình viên yên tĩnh, chợt có tiếng y sam sột soạt truyền đến.

Hàn Hàn quay đầu nhìn về chỗ phát ra thanh âm, chỉ cảm thấy hai mắt tuy không thể nhìn vật, nhưng dường như có thể cảm thấy hơi thở lưu động hướng thẳng về phía y.

Đối phương thân thủ đánh về phía y, y cũng xuất thủ chống đỡ.

Nhưng theo tiếng vang thật mạnh khi hai người tấn công, sau đó lại là...

“Ồ ác –” Hàn Hàn bỗng nhiên bị đánh ngã xuống đất.

“Oa a –” Đối phương hiển nhiên không nghĩ tới Hàn Hàn thế nhưng không đỡ được cú đánh này, liền cũng sợ hãi mà kêu ra tiếng.

Người nọ vội vàng ngừng thế công, nhanh chóng nâng Hàn Hàn đang xếp thành hình chữ đại trên đất dậy, hoảng loạn nói: “Sư huynh ngươi không sao chứ? Ta thấy ngươi vừa rồi thực lợi hại một lần chụp được đôi hồ điệp, còn tưởng rằng ngươi đã bình phục mới định đùa với ngươi, nhưng ngươi như thế nào ngay cả nội lực cũng không có, một cước liền gục xuống, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Bạch Linh?” Hàn Hàn nghiêng đầu hỏi.

30. Quyển 2 - Chương 2-2

“Là ta a, sư huynh!” Bạch Linh gật đầu thật mạnh.

Bạch Linh từ trước đến nay cùng Hàn Hàn giao hảo, là đệ tử chân truyền của mẹ y. Tuy rằng người lớn lên tròn tròn, thân hình chỉ tới bả vai Hàn Hàn, thịt trên người mềm như bánh bao, nhưng khinh công lại cao vô cùng, đến mức thường xuyên khiến Hàn Hàn phiền muộn, thân hình châu viên ngọc nhuận này, rốt cuộc là làm sao có thể bay qua bay lại, cũng không hề rớt xuống như vậy.

Hàn Hàn cau mày xoa xoa ngực nói: “A Tương không nói cho các ngươi sao?”

“Mục thiếu gia chỉ nói ngươi trúng độc, hiện nay quan trọng là giải độc, muốn chúng ta không có việc gì đừng quấy rầy ngươi. Sư huynh ngươi không sao chứ, ta dùng sức như vậy có làm ngươi bị thương không?” Bạch Linh khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, đánh thêm vài cái sư huynh ngươi cũng không sao!” Hàn Hàn hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực, tiếp đó còn cảm thấy không đủ, lập tức nâng người, bộ dạng vồ như mạnh mẽ, phũ phũ bòn đất trên người tùy ý hỏi: “Ngươi ở đây từ khi nào?”

“Từ lúc ngươi ra khỏi cửa.” Bạch Linh thành thật nói.

“Gì, vậy ngươi có nhìn thấy bộ dạng ta té ngã?” Hàn Hàn chấn kinh nắm lấy vạt áo Bạch Linh, hung hăng hỏi.

“A,” Bạch Linh thoáng giật mình. “Àn! Ta vốn định chạy tới đỡ sư huynh, bất quá sư huynh tự mình đứng lên, ta liền tiếp tục ngồi đợi trên cây, ăn ít đồ.”

“Tuyệt đối không được nói với người nào chuyện ta bị ngã, biết không?” Hàn Hàn thẹn quá hoá giận nói.

Bạch Linh vội vàng gật đầu, sau đó nhớ ra Hàn Hàn nhìn không thấy, mới hô thật to: “Biết!”

“Biết là tốt!” Hàn Hàn buông lỏng tay ra.

Nói gì thì nói y cũng là thiếu chủ Hàn Sơn phái, lại từng lãnh đạo toàn thể Hàn Sơn một thời gian không ngắn, nếu như chuyện y bị mù còn bị chụp ếch truyền ra ngoài, thực sự là không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Hàn Hàn xoay người bước đi, vốn định trở về phòng, nhưng lại nghe thấy thanh âm đầy thất vọng của Bạch Linh phía sau y: “Sư huynh... Chúng ta đã lâu không gặp... Ngươi không cùng ta trò chuyện được sao?”

Hàn Hàn lúc này mới bất đắc dĩ quay lại.

Y dùng thanh âm mang theo chút khàn khàn không được tự nhiên hỏi: “Biết A Tương ở đâu không? Ta có chút chuyện tìm hắn.”

Bạch Linh lập tức nói: “Biết, sư huynh ta mang người đi!”

Hai người bọn họ liền như vậy một tả một hữu đi song song nhau, Hàn Hàn khéo léo từ chối để Bạch Linh, còn nói với Bạch Linh y có thể dựa vào động tác của Bạch Linh mà biết chỗ nào có bậc thang, nơi nào cần rẽ.

Bạch Linh đi bên cạnh y tấm tắc hiếu kỳ, thỉnh thoảng cũng hỏi Hàn Hàn việc này xảy ra như thế nào, các sư huynh đệ đều rất lo lắng cho y.

Hàn Hàn vừa nói chuyện với Bạch Linh, vừa nghĩ sư đệ này tính tình ôn hòa lại rất quan tâm tới y, trên dưới Hàn Sơn căn bản một đồ đệ nham hiểm xảo quyệt cũng không có, Mục Tương nói bên trong Hàn Sơn phải có vấn đề việc này nhất định là hiểu lầm.

Trong tiểu viện các đệ tử đi tuần tra vừa thấy Hàn Hàn hai mắt băng vải, hành động lại giống như người thường, đi đứng vô cùng thuận lợi, không khỏi kinh ngạc thán phục ra tiếng.

Hàn Hàn nhiều ít cũng nghe được tiếng kinh hô của những người đó, trong lòng nhịn không được tự đắc nghĩ: không thấy qua người mù bước đi vững vàng như vậy sao, đây cũng không phải điều ai cũng làm được!

Bạch Linh đưa Hàn Hàn tới chỗ Mục Tương, vừa đẩy cửa đi vào, mùi mực khắp phòng làm Hàn Hàn biết được nơi này là thư phòng.

“Sư huynh, cẩn thận bậc cửa!” Bạch Linh nói.

“Biết!” Hàn Hàn vỗ vỗ bàn tay mềm mềm nộn nộn của Bạch Linh, bước qua bậc cửa cao, hoàn toàn không gặp chút trở ngại.

Mục Tương chống tay lên trán, vốn đang ngồi dựa trên tháp đọc sách, vừa nghe thấy tiếng động liền ngừng đầu, trông thấy Hàn Hàn cứ nhiên không có người đỡ, định đi đến chỗ hấn, đầu tiên thoáng sửng sốt, nhưng lập tức đứng dậy đón.

Mục Tương khước môi nhếch lên, thanh âm vẫn ôn nhu như nước chảy, hấn đưa tay lấy chiếc lá khô khỏi tóc Hàn Hàn, thấp giọng nói: “Cơ thể đã tốt hơn chưa? Ta nghĩ muốn cho người nghỉ ngơi thêm một chút mới không đi tìm người, như thế nào lại đổi thành người tới tìm ta?”

Hàn Hàn bị Mục Tương tới gần như vậy, ngửi thấy mùi thủy đàn hương nhàn nhạt trên người hấn, lại nghe thấy thanh âm đầy nhu tình như vậy, đầu gối vừa rồi rõ ràng rất tốt lại trở nên mềm nhũn, không cách nào đứng thẳng.

Mục Tương nhìn khuôn mặt đã dần dần ửng đỏ của Hàn Hàn, hấn vươn tay chạm vào, hoang mang nói: “Mặt thật đỏ.”

“Người, người mới mặt đỏ!” Hàn Hàn phản bác.

“Hảo, ta mặt đỏ.” Mục Tương nắm tay Hàn Hàn, kéo hấn tới cạnh nhụyễn tháp ngồi xuống.

Hàn Hàn tuy rằng có thể tự mình đi được, nhưng bị Mục Tương nắm như vậy, y kỳ thực cũng không phản đối.

“Trước tiên chúc mừng cảnh giới võ học của người đã lên thêm một tầng.” Mục Tương nói. Trong lòng hấn cũng rất vui vẻ, vì người hấn yêu thương này.

“Người biết?” Hàn Hàn có chút bất ngờ.

“Thấy người bước đi vững vàng như vậy, nên đoán thôi.” Mục Tương bình thản đáp: “Tiểu Hàn quả nhiên lợi hại, loại tu vi này rất ít người đồng lứa với chúng ta có thể đạt được.”

“... Cám ơn.” Mặt Hàn Hàn lại càng đỏ.

“Đúng rồi, sao lại tới tìm ta?” Mục Tương hỏi.

“...” Hàn Hàn có chút không tự nhiên, nói: “Nội lực bị phong bế, toàn thân không thể thuận lợi di chuyển, tu vi có tiến cũng vô dụng. Triệu Tiểu Xuân hẳn... có nói nội lực của ta phải làm sao mới có thể khôi phục không?”

“Ân,” Mục Tương trầm ngâm hồi lâu, “Ta vốn định chờ đến khi giải hết độc trên người ngươi, mới giúp ngươi打通 kinh mạch...”

“A!” Hàn Hàn kêu một tiếng. “Quả nhiên打通 kinh mạch là được! A Tương ngươi sao không lập tức giúp ta, võ công đương nhiên khôi phục càng sớm càng tốt, Tiểu Xuân cũng không biết khi nào mới có thể quay về, nếu hẳn vài năm sau mới trở về, ta đây không phải bằng ấy năm phải yếu ớt như này, để người ta đánh cũng không thể động thủ?!”

Đối với Hàn Hàn mà nói một thân công phu này chính là sinh mạng của y, khi ở Thủy Nguyệt lâu bị như vậy y đã rất không thoải mái, hiện giờ biết được có cách có thể khôi phục như trước, trong lòng quả thực giống như có hàng trăm con kiến bò não loạn, khiến y đứng ngồi không yên.

“Ngươi chính là hấp tấp như vậy, ta sợ ngươi ngay sau khi phục hồi võ công liền muốn dẫn người tiêu diệt Thanh Minh các, nên mới định chờ một thời gian, đợi ngươi giải độc xong mới nói.” Mục Tương cười khổ. Nhưng chính là vì Hàn Hàn như vậy, mới phi thường loá mắt.

Y cũng muốn nhìn thấy Hàn Hàn phong tư bất phàm mang trường kiếm tung hoành khắp giang hồ, Hàn Hàn như vậy diệu nhãn đoạt mục (rực rỡ loá mắt), nụ cười sáng rực, nét mặt vô tà, anh tư bộc phát, khiến người ta không thể không động tâm.

Hàn Hàn có chút ngượng ngùng. Đều đã là người lớn, rơi vào nguy cảnh còn phải phiền toái người khác tới cứu. Y gãi gãi đầu, lại cào cào lớp vải băng mắt, lực đạo lớn đến mức Mục Tương phải kéo tay y xuống chế trụ, chỉ sợ y quá thô lỗ làm bị thương chính mình.

“Ta không phải người không biết chừng mực, thể lực Thanh Minh các rất lớn, Liễu Trường Nguyệt lại thâm sâu bất lường, sao lại có thể mang các sư huynh đệ đi mạo hiểm.” Hàn Hàn bày tỏ.

Mục Tương nhin không được chạm vào hai má Hàn Hàn, mang theo nụ cười ôn nhu thấp giọng nói: “Là ta hiểu lầm Tiểu Hàn!”

“Ai, ngươi đừng như vậy!” Hàn Hàn có chút mất tự nhiên.

“Đừng như thế nào?” Mục Tương hỏi.

Mục Tương càng sát lại gần Hàn Hàn, gần đến mức y cơ hồ có thể cảm thấy được hơi thở của người này phun nhẹ trên mặt mình.

“Đừng luôn dựa vào ta gần như vậy, còn luôn gọi tên của ta...” Hàn Hàn một hồi tâm viên ý mã, vội vàng đem móng lúi ra sau, khuôn mặt càng lúc càng đỏ ửng. “Ngươi biết xuân được kia của Triệu Tiểu Xuân rất nguy hiểm, chỉ cần nghe thấy thanh âm của ngươi, dựa vào ngươi quá gần, sẽ... sẽ...”

Hàn Hàn không nói được.

“Ta cũng như ngươi, cho nên mấy ngày nay mới nhẫn nại không đi tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi lại tới tìm ta.” Mục Tương chính là thoáng sững sốt, vẻ mặt vẫn thản nhiên, giống như trong lòng hoàn toàn không có chút nhớ nhung, lời nói vẫn vô cùng đứng đắn.

“Ta, ta chỉ là tới hỏi ngươi cách giải nội lực!” Hàn Hàn vội vàng nói.

“Hảo,” Mục Tương vỗ vỗ tay Hàn Hàn, nói: “Ta đây liền giúp ngươi.” Hắn sau đó dời tầm mắt, ánh mắt lướt qua Hàn Hàn, nhìn về phía Bạch Linh vẫn đang há miệng ngây ngốc nhìn bọn họ, hoàn toàn hóa đá, ngay cả nói cũng không nên lời.

“Bạch Linh!” Mục Tương gọi tên sư đệ này của Hàn Hàn.

“Có, có, có Bạch Linh!” Bạch Linh sớm đã bị kinh hách cả người nhảy dựng.

“Ta muốn giúp sư huynh ngươi vận công, phiền ngươi trông chừng ngoài cửa, đừng để bất kỳ kẻ nào quấy rầy chúng ta.” Mục Tương nói.

Hàn Hàn vừa nghe thấy tên Bạch Linh, quả thực còn kinh hãi hơn cả Bạch Linh, y căn bản hoàn toàn quên mất trong thư phòng còn có một người, vừa rồi còn cùng Mục Tương nói một tràng những lời ái muội.

Hàn Hàn lập tức nhảy dựng lên trên trường tháp, từ trên cao nhìn xuống hướng Bạch Linh rống to: “Sư đệ!”

Bạch Linh giật mình, vội vàng quay đầu, hô: “Sư huynh!”

“Sư đệ, mặc kệ ngươi thấy được cái gì, nghe được điều gì, toàn bộ không được hiểu lầm, có biết hay không?!” Hàn Hàn hét lên giải thích. “Ta và A Tương chỉ là cảm tình tương đối tốt, nên khó tránh khỏi cùng đối phương đụng chạm... Còn có... Còn có cái kia xuân, xuân, xuân được...”

Đột nhiên phát hiện bản thân vô luận có giải thích như thế nào cũng không hữu dụng, Hàn Hàn có chút nản lòng, nhưng ngay sau đó lại hung hăng hét lên một câu: “Dù sao ngươi cái gì cũng không thấy, cái gì cũng chưa nghe là được, biết không?”

“Đã biết sư huynh!” Bạch Linh nhắm chặt mắt lại, nghiêng nghiêng ngả ngả chạy ra ngoài.

Bạch Linh cảm thấy chính mình hôm nay giống như vô ý bước lộn vào một nơi hoàn toàn không quen biết, Mục thiếu gia cư nhiên lại nhìn sư huynh hẩn dụi dằm như vậy, không những thế còn sờ mặt sư huynh, chỉ thiếu điều không kim lòng được đưa môi lại gần chạm vào mặt sư huynh hẩn, tuy rằng ngay sau đó liền rời ra, nhưng sư huynh hẩn lại giống như đã phát hiện, khuôn mặt đỏ lừ như thoa son.

Chuyện gì xảy ra a — a a a a —

Sư phụ sư nương trên trời a — Bạch Linh rốt cuộc là nhìn thấy cái gì a —

Theo tiếng đóng cửa thật lớn vang lên do Bạch Linh dùng quá nhiều sức, Hàn Hàn lại bị Mục Tương kéo ngồi xuống.

“Ngươi sao không nhắc ta còn có người?!” Hàn Hàn ôm đầu, phiền não kêu lên.

“Ngươi không muốn để người khác biết?” Mục Tương nghi hoặc.

“A Tương ngươi là thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?” Hàn Hàn túm tóc, nhưng sau đó tay lại bị Mục Tương kéo xuống, đặt vào lòng bàn tay hẩn.

“Ngươi không nói ta đương nhiên không hiểu.” Mục Tương nói.

Hàn Hàn vừa nghĩ: a, tay A Tương thật ấm thật mềm. vừa áp a áp ứng nói: “Ngươi có còn nhớ chuyện của Ân tổng quản?”

“Ân thúc?”

Hàn Hàn gật đầu. “Mùa hè năm mười hai tuổi, ta đến Tả Ý sơn trang tìm ngươi, khi đó đệ tử trong trang nói đã xảy ra đại sự, muốn ta đừng đi vào đại sảnh. Ta không nén được tò mò len trốn đi nhìn trộm, liền nhìn thấy Ân tổng quản quỳ trên mặt đất, mà cha ngươi đang cầm roi quất mạnh lên lưng hẩn.”

“Không ngờ ngươi lại nhìn thấy việc này...” Mục Tương đầu tiên có chút kinh ngạc, sau đó lại cười khổ.

Hàn Hàn lại nói: “Ân, sau này ta mới biết, nguyên lai Ân tổng quản yêu một nam nhân, nên vì người kia ly khai Tả Ý sơn trang. Cha ngươi giận điên lên, một người bình thường ôn hòa như vậy, hơn nữa chỉ có một mình Ân tổng quản là đệ đệ, lại tức giận đánh hẩn suýt chết như vậy...”

Hàn Hàn trở tay cầm lấy bàn tay của Mục Tương, thấp giọng nói: “Nam tử cùng nam tử tương luyện vốn dĩ có điều trái thường luân...”

“Ngươi là vì nhìn thấy việc kia, cho nên mãi không nói ra tình cảm của mình, có chuyện gì cũng dấu trong lòng?” Mục Tương nâng khuôn mặt đang cúi gằm của Hàn Hàn lên. Trong lòng hẩn chợt có chút không đành, vì hết thấy những gì người này phải một mình chịu đựng những năm qua.

Hàn Hàn tránh không được ánh mắt của Mục Tương, cho dù che hai mắt không nhìn thấy đối phương, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Mục Tương chăm chú nhìn mình.

Hàn Hàn đành phải quay mắt về phía Mục Tương. “Thực ra, sau khi gặp được Tiểu Xuân và Vân Khuynh, biết được nguyên lai nam tử tương luyện cũng có thể thần nhiên như vậy, hoàn toàn không cần sợ hãi ánh mắt thế tục, cho nên có một thời gian ta thực sự chịu không nổi, thiếu chút nữa đi nói với người.”

Mục Tương nghe thấy ba chữ “chịu không nổi” cảm thấy có điểm muốn cười, hân hoan xoa đầu Hàn Hàn, thực muốn ôm người này vào lòng hảo hảo thương yêu.

Hàn Hàn lại nói tiếp: “Chính là khi ta có đủ dũng khí muốn đi tìm người, người lại sớm hơn một bước mang theo Ngọc Nhi lên Hàn Sơn.”

Mục Tương sững sốt.

Hàn Hàn nói: “Sau đó, người luôn mang Ngọc Nhi theo bên người, thấy người liền có thể thấy nàng, trên giang hồ mọi người đều ca ngợi các người là đôi trai tài gái sắc môn đăng hộ đối, mà ta nhìn thấy các người liền bức bối, dần dần cũng không muốn tìm người nữa.”

Mục Tương chậm rãi kéo Hàn Hàn vào lòng, ghé vào bên tai y thấp giọng nói: “Ta mang theo nàng bên người, là vì Tương Môn môn chủ hy vọng nàng có thể có thêm nhiều kinh nghiệm, muốn ta thay người chiếu cố nàng. Ta đối nàng chưa từng có nam nữ chi tình, chỉ xem nàng như muội muội.”

“Hừ, người không nói đương nhiên ta không hiểu.” Hàn Hàn trong lòng Mục Tương nhỏ giọng lẩm bẩm, đem những lời này từ đầu đến cuối trả lại cho hắn.

Mục Tương cười cười, vuốt tóc Hàn Hàn. “Phải, là ta không sớm nói cho người biết.”

Mục Tương nói tiếp: “Kỳ thực... Cha năm đó đối với Ân thúc như vậy nhất định có nguyên nhân, sự tình cụ thể như thế nào ta không rõ. Nhưng mấy năm sau khi Ân thúc được tìm về, hai mắt mờ dần hình dáng tiêu tụy, bộ dạng như cái xác không hồn của hắn mặc cho ai nhìn thấy cũng đều đau lòng. Có lẽ cha chính là biết rõ sẽ có kết quả như thế, cho nên mới đối Ân thúc như vậy, chỉ mong hắn có thể kịp thời quay đầu.”

“Ân tổng quản mấy năm nay có khá hơn không?” Hàn Hàn chợt nghĩ đến một người khác. “Kim Hoa cũng rất yêu Liễu Trường Nguyệt, toàn tâm toàn ý đều là vì hắn, nhưng Liễu Trường Nguyệt cho tới bây giờ không hề đem Kim Hoa bỏ vào lòng. Người nói, thích liền thích, không thích liền không thích, nào có người lại giẫy vò người khác như vậy! Sao có thể nhìn người khác khổ sở, bản thân liền vui vẻ?”

Trên khuôn mặt tức tối bất bình của Hàn Hàn mang theo nét bi thương.

Lớp vải băng mắt che đi hơn phân nửa biểu tình của Hàn Hàn, dù Mục Tương không biết trong lòng Hàn Hàn đang nghĩ gì, nhưng có thể hiểu rõ sự khó chịu của y.

Mục Tương ít khi hành sự kích động lúc này lại không nhịn được xúc động, lập tức nâng mặt Hàn Hàn lên, chân thành đối người này nói: “Tiểu Hàn, ta thích người.”

“Làm, làm, làm gì tự nhiên nói vậy!” Hàn Hàn nhất thời đỏ mặt, cái gì Ân tổng quản. Kim Hoa, Liễu Trường Nguyệt tất cả đều bị vứt sang một bên, bắt đầu giãy dụa muốn trốn khỏi vòng tay của Mục Tương.

Mà Mục Tương cười cười lại gắt gao ôm Hàn Hàn thật chặt, “Đừng nghĩ đến những chuyện này nữa, ta không muốn người cau mày. Ta, người và những người khác bất đồng, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, thời gian ở bên nhau nhiều hơn so với bất cứ ai. Nếu người nguyện ý, ta nhất định sẽ đối với người tốt hơn nữa, không bao giờ ly khai người.”

Hàn Hàn bị ôm chặt, cơ hồ không cách nào hô hấp, thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của Mục Tương, y mang theo âm mũi rên rỉ một tiếng. “Ta trước đây cũng không biết nguyên lai người là loại người nói chuyện buồn nôn như vậy!”

Kỳ thực mắt y đã có chút ướt, nhưng may mà được che sau lớp vải trắng, Mục Tương sẽ không nhìn thấy.

Cái gì mà nhất định đối tốt hơn, không bao giờ ly khai? Người này rốt cuộc có nghĩ tới những lời nói ra này sẽ gây ảnh hưởng gì đến người khác hay không?! Hàn Hàn cảm thấy y giống như bị cao thủ đánh cho một chưởng vào ngực, uy lực có thể so với một kích kinh thiên, khiến y ngay cả hít thở cũng thấy đau đớn.

“Thực buồn nôn?” Mục Tương hỏi.

“Buồn nôn!” Hàn Hàn bực mình rống lên.

Mục Tương thấp giọng nói: “Ta vừa nhìn thấy ngươi, đáy lòng liền trở nên mềm nhũn, rất nhiều ý niệm xông ra, chỉ muốn cho ngươi biết. Tiểu Hàn, ngươi đừng sinh khí.”

Mục Tương luôn nghiêm túc như vậy, nhưng lại là toàn tâm toàn ý, khiến Hàn Hàn vô pháp chống đỡ.

Hàn Hàn cảm thấy lỗ tai nóng rực, y che lấy hai tai mình, Mục Tương lại còn hỏi:

“Là do ta nói chuyện gần quá, nên tai ngươi lại đau?”

“Tai ta không đau...” Hàn Hàn phát hiện nếu còn cùng Mục Tương tiếp tục vòng vo như vậy nữa, không phải Mục Tương chịu không nổi mấy lời độc địa của mình mà lý khai, chính là bản thân không chịu nổi những lời diêm mật của Mục Tương công kích đến bất tỉnh.

Y liền hỏi ngược lại: “Ngươi không phải nói giúp ta khôi phục nội lực? Đừng lãng phí thời gian, đến đây đi!”

31. Quyển 2 - Chương 3-1

Hàn Hàn ngồi xếp bằng trên giường, nghiêng đầu nói: “A Tương.” Khuôn mặt và hai tai vẫn đỏ hồng.

Bộ dạng kia khiến lòng Mục Tương xao động, một lúc sau mới khắc chế được.

Mục Tương hít một hơi thật sâu: “Trước tiên điều hòa hơi thở, đừng nóng vội, từ từ.” Câu nói này là để Hàn Hàn nghe, cũng là nói cho bản thân nghe.

Nơi Hàn Hàn bị phong bế chính là nhâm mạch nằm giữa hai mạch nhâm đốc, mà hai mạch này được xem như sinh tử huyệt quan, nếu có sơ suất chắc chắn không chết cũng bị trọng thương, đây thực sự là vô cùng mạo hiểm.

Hai người mặt đối mặt, hai tay siết chặt, chỉ một lúc sau Hàn Hàn liền cảm thấy từ lòng bàn tay Mục Tương như có một luồng nhiệt cuộn cuộn không dứt truyền đến, xuyên qua lớp da tương tiếp, truyền vào cơ thể y.

Bên trong đan điền một cỗ chân khí bắt đầu dâng lên, qua vĩ lự, thông thả tới ngọc chẩm, chạy thẳng lên bách hội trên đỉnh đầu, sau đó chuyển xuống hai mạch nhâm đốc tiến thẳng vào đan trung.

Chân khí của Mục Tương vững vàng mà mạnh mẽ, cùng mạch số âm nhu do luyện Hàn Sơn kiếm pháp của Hàn Hàn hoàn toàn bất đồng, sự va chạm này khiến Hàn Hàn đau đến thiếu chút nữa tiết khí, nhưng trong lòng y biết thời điểm sinh tử này nếu như bản thân xóa khí tuyệt đối sẽ liên lụy đến Mục Tương, lập tức cắn chặt răng giữ vững tâm linh thư thái, thuận theo từng đợt chân khí của Mục Tương truyền tới, không dám nơi lỏng nửa phần.

Tiếp đó, phá đan trung, lại liên tiếp như vậy kích thích mấy yếu huyết, lặp đi lặp lại, cuối cùng quay lại đan điền, cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Bất quá Mục Tương cũng không lập tức thu tay, hần lại dẫn chân khí ngưng trệ trong cơ thể Hàn Hàn vận hành mấy vòng, đến khi Hàn Hàn không cần hần điều khiển cũng có thể tự động lưu chuyển nội lực, mới chậm rãi thu công.

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, hai người toàn thân mồ hôi nhễ nhại, thủ pháp điểm huyết của Liễu Trường Nguyệt thực vô cùng xảo diệu, chờ đến lúc bọn hần lấy lại tinh thần sắc trời đã dần tối, cũng đã qua mấy canh giờ.

Hàn Hàn mệt lử thở hổn hển, nhưng chân khí được phá bỏ cấm chế trong cơ thể so với lúc trước càng thêm tinh thuần, cũng thâm hậu hơn. Y nghĩ đây tuyệt đối là nhờ nội lực của Mục Tương truyền vào trong cơ thể, cùng nội lực của mình giao hòa trợ giúp.

Bản thân phục hồi võ công nhưng bộ dạng của Mục Tương xem ra không phải rất tốt. Hàn Hàn vừa nghe thấy tiếng Mục Tương ngã xuống nhuyển tháp, liền vội vàng bò về phía trước, hướng mặt Mục Tương mà sờ loạn.

“A Tương người làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Ta nhìn không thấy, người đừng làm ta sợ!” Hàn Hàn hỏi liên thanh.

“Không có việc gì...” Mục Tương thở dốc, mệt mỏi nói: “Chẳng qua đột ngột tiêu hao quá nhiều nội lực, nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi, đừng lo lắng.” Hắn trấn an Hàn Hàn.

Hàn Hàn vốn còn không tin, sau khi cầm tay Mục Tương chẩn mạch phát hiện thực sự chỉ là vì chân khí tổn hao không quá lo ngại, lúc này mới thở phào.

Y dựa nửa người vào bên cạnh Mục Tương, lấy ống tay áo chậm rãi lau mồ hôi trên trán người này, trong lòng nổi lên một tia xót xa. “Cám ơn người...” Y nói.

Bởi vì dựa vào thực sự quá gần, cơ thể Mục Tương bỗng cứng đờ, hắn tránh mặt sang một bên, khiến tay Hàn Hàn rơi vào khoảng không.

Hàn Hàn đang rầu rĩ, lại nghe thấy tiếng cười gượng của Mục Tương. “Tiểu Hàn, người tạm thời đừng dựa vào ta gần quá.”

“Làm sao vậy?” Hàn Hàn khẩn trương hỏi.

Nhưng thái độ ẩn nhẫn không chịu nói của Mục Tương rất nhanh khiến cho Hàn Hàn minh bạch chuyện gì xảy ra, giống như bản thân vừa rồi không chịu đựng được, Mục Tương nhất định là khống chế không xong.

Không cần dùng mắt nhìn, cũng có thể biết rõ người này hiện giờ là bộ dáng như thế nào.

Hơi thở gấp gáp, lồng ngực phập phồng, trên dung mạo vốn tuấn lãng có lẽ đã nhiễm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, vẻ mặt kiềm chế, khó nén, hắn đã nhẫn đến đầu ngón tay đều khê run lên, lại do mất sức mà nằm trên thượng không thể động đậy, bộ dạng hư nhuyển nhâm quân thả hiệt (mặc người đùa cợt).

“A Tương...” Cho dù nhìn không thấy, nhưng chỉ cần tưởng tượng như vậy, Hàn Hàn liền tâm đắc thần diệu, tình nan tự dĩ (không thể kiềm chế). Hơi thở của y cũng càng dồn dập, ý thức hỗn loạn, tràn ngập mơ màng.

Hàn Hàn đỏ mặt hỏi: “... Người rất khó chịu sao? Có cần...” Có cần ta giúp người?

Mục Tương vội vàng chế trụ bàn tay đang hướng đến ngực hắn của Hàn Hàn, tuy rằng vừa mừng vừa sợ, không biết vì sao người này hôm nay lại có thái độ ngượng ngùng chủ động như vậy, nhưng vẫn dùng thanh âm hơi run rẩy nói:

“Đừng, ta hôm trước không kiềm chế được làm người bị thương, đều... đều đem người lỏng đến khóc... Người chỉ mới khỏe lên một chút, tuyệt đối không thể hành động như vậy nữa...”

Khuôn mặt Hàn Hàn vẫn hồng hồng, bộ dạng kia khiến Mục Tương thực sự không chịu đựng nổi, đành lắc mạnh đầu quay sang chỗ khác, không tiếp tục nhìn người này nữa.

Thế nhưng khi nghe Mục Tương nói như vậy, đáy lòng Hàn Hàn liền thoát ra một tiếng, nội tâm của y điên cuồng gào thét: nếu người không muốn lỏng khóc ta... Vậy hôm nay để ta lỏng khóc người... Được không a...

Thanh âm này chạy nhộn nhạo trong lòng y, khiến ngực y tê tê đại đại, mất hết lý trí, cả người đều rất nhanh không ổn.

Hiếm khi Mục Tương lộ ra dáng vẻ yếu ớt như vậy, quấy nhiễu lòng người, ngón tay bị đặt trong tay đối phương của Hàn Hàn giật giật, vừa đứng lại gãi vào điểm mẫn cảm trong lòng bàn tay Mục Tương.

Mục Tương buồn bực hừ một tiếng, cố gắng nhẫn nhịn đến mức trên đầu đều toát mồ hôi, mà Hàn Hàn lại chậm rãi tới gần, đem nửa thân phủ lên người Mục Tương.

Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo yêu thương vô hạn trong lòng Hàn Hàn — đương nhiên còn chất chứa dự niệm bài sơn đảo hải. (dời núi lấp biển)

Môi bắt quá chỉ vừa chạm nhẹ lên Mục Tương, cả người Hàn Hàn liền mềm nhũn, nơi cổ họng y vô thức thoát ra một tiếng ngân nhẹ, ngón tay cũng chạm rãi dờ lên ngực Mục Tương, có phần thô tục lại không quá đáng khinh luồn vào trong, vuốt ve bờ ngực phủ mờ mồ hôi của Mục Tương, khẽ nhéo nhéo nhũ thủ hai bên.

Mục Tương buồn bực kêu lên một tiếng, không hề kháng cự.

Hàn Hàn vì thế lại càng tăng lực niết a niết, hơi thở Mục Tương cũng càng thêm dồn dập.

Bốn phiến môi giao điệp hấp duyên, từng chút từng chút cắn mút, nơi nóng rực giữa hai chân đã sớm ngắc đầu, Hàn Hàn không kiêng nể kích thích nửa thân dưới, ma sát bấp dùi Mục Tương, ngẫu nhiên lại chạm vào nơi nhiệt khối đang ngắc cao kia, liền một trận co giật, cả người đều run lên.

“Tiểu Hàn... Người không đau sao...” Mục Tương giữ chặt gáy Hàn Hàn, hôn y thật sâu.

Thóa muối không ngừng chảy dọc theo khoe miệng của Mục Tương xuống dưới, vạt áo của hắn mở rộng nhìn rõ nhũ thủ đã bị niết đến sưng đỏ, vạt áo bị Hàn Hàn thô lỗ giật ra, lộ ra vết ố nhũ bạch động tình trên tiết khô.

Hết thấy hết thấy, vạn phần dâm mỹ.

“Một chút...” Hàn Hàn theo mũi thoát ra một hai tiếng rên rỉ trầm thấp, mang theo tị âm khó nhin. Nơi nóng rực dưới hạ thân kia của y đã trưởng đến đau nhức, vô pháp tiêu tan, chỉ biết xem bấp dùi Mục Tương như nơi an ủi, mãnh liệt ma sát.

Hàn Hàn nghĩ đến Mục Tương nhất định cũng rất khó chịu, ngón tay lại tạm ngừng, lướt dọc theo ngực người này xuống phía dưới, mơn trớn làn da rắn chắc nơi bụng, sau đó kéo quần đối phương xuống cầm thứ nóng rực đã ngắc cao đầu, dùng sức di động lên xuống.

Nơi cổ họng Mục Tương buồn bực buông ra một tiếng than nhẹ, tảng âm từ từ dụ nhân kia mạnh mẽ kích động khiến huyết mạch Hàn Hàn sôi sục, cả người cơ hồ như muốn nổ tung.

Nhưng khi Hàn Hàn càng dùng sức ma sát Mục Tương, nghĩ muốn nghe nhiều hơn thanh âm câu nhân kia, bỗng nhiên một hồi thiên toàn địa chuyển, khi giật mình lại, y đã bị áp đảo trên tháp thượng.

Mục Tương sau khi chân khí đã điều hòa lập tức xoay người lên trên Hàn Hàn, đôi mắt thâm thúy chứa đầy dục vọng, không còn bộ dạng ôn hòa hữu lễ thường ngày, tích tụ trong đó, chính là dục niệm thâm trầm như bão táp cuồng liệt cuốn đi mọi thứ.

Hàn Hàn bỗng nhiên phúc chí tâm linh, hiểu ra câu hỏi lúc trước của Mục Tương là có ý gì.

Mục Tương nhẫn nhịn thật lâu sớm đã mất hết lý trí bắt đầu xả đại lương y, khi y thường của mình bị kéo xuống, Hàn Hàn vô pháp khống chế kinh hãi trong lòng, la lớn:

“A Tương người chờ một chút!”

Mục Tương hoàn toàn không thể đợi thêm, dục vọng hắn lúc này như mãnh hổ xuất chuồng, một khi đã thả ra liền vô pháp chế trụ.

Tiết khô bị xả xuống ném trên đầu giường, hai chân Hàn Hàn ép chặt trên ngực, nơi bí mật giữa mông bị ngón tay tham nhập mở rộng, ngay khi y khấn trương hét lên, hỏa nhiệt súc thể đại phát của Mục Tương đã muốn không thể kiềm chế, dùng sức tiến vào.

“A a –” Hàn Hàn kêu lên, do chấn kinh quá lớn, thanh âm nhin không được mang theo tiếng khóc.

Mục Tương ưỡn thắt lưng, từng đợt từng đợt trườn sát.

Hàn Hàn thở gấp, từng tiếng từng tiếng nức nở. “Ta là nói phía trước không đau... không có phải phía sau... phía sau còn chưa có tốt... Rất đau rất đau a...”

Mục Tương đã sớm mất đi lý trí, tùy ý bản thân rong ruổi trong dưng đạo chật trội ấm nóng của Hàn Hàn. Hai thân hình giao điệp, tình triều bạo phát càng lúc càng kịch liệt, không hề có dấu hiệu suy giảm.

Đau đớn ban đầu cũng không duy trì quá lâu, theo thứ hỏa nhiệt trửu sáp dây dưa trong cơ thể mình, khoái cảm kịch liệt rất nhanh phủ lên hết thảy, khiến tiếng hừ khê của Hàn Hàn mang đầy ái muội.

“Ân...”

Mục Tương đưa đẩy người dưới thân, làm thân thể người này hoàn toàn vì mình mà mở rộng, hần chạm đến nơi sâu thẳm có thể khiến y không ngừng run rẩy kia, sau đó cảm giác nội bích mềm mại không ngừng co rút, trọc dịch Hàn Hàn bắn ra tung toé ướt đầm một khoảng ngực hai người.

“Tiểu Hàn...” Mục Tương không ngừng bải động, khẽ ngân lên tên người này.

Cái người da mặt từ trước đến nay vốn rất mỏng kia nghe thấy tên mình bị gọi như vậy, lại thêm từng đợt va chạm không ngừng, phân thân mềm yếu không bao lâu lại chậm rãi ngẩng lên.

Hàn Hàn đem mặt mình chôn giữa hai tay, nhưng vẫn lộ ra hai tai đỏ ửng như đang bốc cháy.

Tình cảm dâng trào trong lòng Mục Tương, hần càng ra sức đòi hỏi người này, khiến y do không thể chịu nổi khoái cảm kịch liệt phát ra tiếng thở dốc, cho đến khi những tiếng ngân nga kia giữa từng đợt trửu sáp mạnh mẽ hóa thành từng đợt rên rỉ cao vút, Mục Tương mới ở trong cơ thể đang không ngừng run rẩy gắt gao hút lấy hần của Hàn Hàn, phóng thích vào nơi sâu nhất.

Bắt lấy cánh tay đang che mặt của đối phương, nhìn vẻ mặt thất thần hoặc nhân của người này, Mục Tương như chìm sâu trong đối phương lần thứ hai chậm rãi di chuyển, nét mặt hần đầy chân thành, ánh mắt ôn nhu như nước, tình yêu khó lòng bày tỏ, lúc này đây, toàn bộ khuynh tiết vào cơ thể người này.

Bên trong tràn ngập tiếng rên rỉ ân ân a a, mà Bạch Linh canh giữ bên ngoài khóc không ra nước mắt.

Hần bịt chặt tai thì ào ào lẩm bẩm: “Ta cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy!”

Qua rất lâu sau, thanh âm cũng đã dừng lại, Bạch Linh cũng cảm thấy bản thân cơ hồ khí tuyệt thân vong.

Bạch Linh xụi lơ dựa bên cạnh cửa, hai mắt ngẩn lệ nghĩ thầm sau này tuyệt đối sẽ không giúp bất cứ kẻ nào hộ pháp.

Vì cái gì chỉ cần hộ pháp thôi cuối cùng lại biến thành ân ân a a, hơn nữa cái người ân ân a a lớn tiếng như vậy lại từng là đại chương môn Hàn Sơn phái của hần, cũng là sư huynh hần tôn kính nhất, sao lại phát sinh chuyện đáng sợ như vậy a!

Cửa thư phòng một lúc sau bật mở, Mục Tương ôm Hàn Hàn đã ngất đi bước ra.

Bạch Linh vừa nghe tiếng vang liền nhảy dựng lên, khi trông thấy Hàn Hàn không nhúc nhích dựa đầu vào lòng Mục Tương, sưng sốt mồm há to liền muốn gọi người tới,

Mục Tương dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Linh, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Hần vừa mới ngủ, đừng làm ồn.”

Bạch Linh hiểu ý, vội vàng bịt miệng, gật đầu.

Chính là đầu vừa cúi xuống, liền nhìn thấy bắp đùi trắng mịn của sư huynh nhà hần, Bạch Linh rầu rĩ không biết cái quần bên dưới đã bay đi đâu, vừa quay đầu nhìn vào bên trong, kinh hãi phát hiện nằm trên mặt đất bị xé thành từng mảnh, kia không phải là cái quần sư huynh hần vừa rồi còn mặc trên người sao?

Mục Tương nói: “Ta đưa Tiểu Hàn trở về phòng nghỉ trước, người đi theo ta, ta có việc hỏi người.”

Mục Tương đi phía trước, Bạch Linh theo phía sau nhân thần trống rỗng như lạc vào cõi thần tiên.

Hàn Sơn phái cùng Tả Ý sơn trang nhiều thế hệ giao hảo, hơn nữa đời lão gia tử cũng chính là ông nội Hàn Tề của sư huynh hần trở đi, hai nhà lại càng thường xuyên qua lại. Lão gia tử năm đó thiếu chút nữa nhận cha của Mục thiếu gia làm nghĩa tử, không chỉ đối đãi với Mục thiếu gia như thân tôn (cháu ruột), thậm chí còn rất yên tâm giao sư huynh cho Mục thiếu gia.

Lúc sư huynh gặp nạn, sau khi Mục Tương liên lạc với đại chương môn sư thúc, đại chương môn sư thúc liền để tất cả bọn họ nghe theo lời Mục thiếu gia phân phó, đi thẳng đến Thủy Nguyệt lâu cứu người.

Ở trong mắt bọn họ, Mục thiếu gia và sư huynh có vị trí như nhau, đều là người bọn họ nguyện ý nghe lệnh.

Nhìn Mục Tương đặt Hàn Hàn lên giường, đắp chăn cẩn thận, Bạch Linh ở một bên thấp đèn.

Vốn muốn nói sương phòng của sư huynh hẩn ở bên cạnh a, như thế nào lại đưa đến đây, nhưng miệng đóng đóng mở mở một hồi vẫn không nói ra được, có lẽ Mục thiếu gia nghĩ, buổi tối ngủ cùng một chỗ, có thể dễ dàng chiếu cố sư huynh đi!

Ngọn đèn thấp lên, chiếu sáng cả gian phòng, Mục Tương gọi Bạch Linh tới bên bàn ngồi xuống, rót hai chén trà.

Mục Tương uống một hơi, để tránh làm ồn Hàn Hàn ngủ cách đó không xa, thanh âm cố gắng trầm xuống. “Mấy tháng trước Tiểu Hàn rời khỏi Hàn Sơn phái, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

32. Quyển 2 - Chương 3-2

Mục Tương uống một hơi, để tránh làm ồn Hàn Hàn ngủ cách đó không xa, thanh âm cố gắng trầm xuống. “Mấy tháng trước Tiểu Hàn rời khỏi Hàn Sơn phái, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Bạch Linh vừa lúc cảm thấy khô miệng, liền bưng chén trà uống một hơi cạn sạch, hẩn thoải mái thở ra, cẩn thận ngấm lại, đáp: “Cũng không có gì đặc biệt, mỗi ngày ở Hàn Sơn đều như nhau, sư huynh đệ cũng thế, chỉ là lúc đó mọi người đều không hiểu vì sao sư huynh lại muốn đem chức đại chưởng môn truyền cho sư thúc, rời khỏi Hàn Sơn mà thôi!”

“...” Mục Tương dừng một chút. “Chuyện Tiểu Hàn muốn ly khai mọi người đều biết?”

Bạch Linh suy nghĩ một chút, lắc đầu. “Chỉ có vài người tương đối thân cận với sư huynh mới được biết.”

“Vậy bao nhiêu người viết Tiểu Hàn đến Hàm Dương Tô Tuyết lâu?” Mục Tương hỏi.

“Hàm Dương Tô Tuyết lâu, đó là nơi nào?” Bạch Linh buồn bực hỏi.

Sau đó Mục Tương lại hỏi Bạch Linh thêm vài vấn đề, trong lòng đánh giá một phen, đại khái cũng hiểu được một phần sự tình.

Hắn sáng nay nhận được thư của sư thúc Hàn Hàn, trong đó có nhắc đến mấy chuyện kì lạ. Sau khi Hàn Hàn rời khỏi Hàn Sơn phái, có một tên trù tử (đầu bếp) trong đám trù sư cũng đồng thời biến mất.

Do Hàn Hàn không cố ý giấu kín hành tung, chỉ cần cố ý lẩn vào Hàn Sơn phái, vô luận là ai cũng có thể từ miệng các đệ tử dò ra hướng đi của Hàn Hàn. Cho nên khả năng cao nhất chính là ngay từ lúc đó, Hàn Hàn đã bị người theo dõi.

Xem ra, vấn đề lớn nhất cũng không phải nảy sinh từ bên trong Hàn Sơn phái...

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Mục Tương xác định cơ thể Hàn Hàn đã có chuyển biến tốt, còn có thể kéo mấy sư huynh đệ đi luyện kiếm, liền quyết định quay về Tả Ý sơn trang.

Hàn Hàn chỉ để lại vài đệ tử bên người, những người còn lại đều trở về Hàn Sơn phái.

Tuy rằng hiện giờ hai mắt vẫn còn không thấy, nhưng dù sao Tả Ý sơn trang cũng giống như nhà y, lại có Mục Tương chiếu cố, Hàn Hàn cũng không muốn các sư huynh đệ lo lắng thêm cho mình.

Tả Ý sơn trang là nơi Hàn Hàn chơi đùa từ nhỏ đến lớn, có che mắt y cũng biết đường nên đi như thế nào.

Sau khi trở về Mục Tương có việc liền rời đi trước, Bạch Linh ở phía trước dẫn đường, Hàn Hàn theo sau hẩn, bước vào viện lạc của y trong Tả Ý sơn trang.

Bạch Linh nhìn Hàn Hàn vững vàng đi vào trong phòng, bước chân bình ổn như người sáng mắt, lại thấy sư huynh hẩn cầm một chén trà đưa lên miệng uống, động tác hành vân lưu thủy, vẻ mặt thản nhiên, còn mang theo ba phần tiêu sái, khiến hẩn nhìn không chớp mắt.

“Sư huynh, người trúng độc thực sự không có trở ngại gì sao?” Bạch Linh lo lắng nói. “Nếu mấy ngày nữa tháo được, mắt vẫn nhìn không thấy, hay Triệu đại phu không thể chế ra giải được phải làm sao? Ta hỏi qua vài người đều nói Cửu tiêu ngũ linh tán là kịch độc, hầu như không ai có thể chịu đựng qua, như thế nào người và Mục thiếu gia một chút khấn trương cũng không có?”

Bọn họ là đệ tử chân truyền của song thân Hàn Hàn, từ nhỏ đã lớn lên cùng y, cùng với những đệ tử Hàn Sơn khác bất đồng, sư phụ cũng không bắt bọn họ gọi Hàn Hàn là thiếu chủ, chỉ gọi là Hàn Hàn sư huynh. Nhưng cũng chính là nhờ tiếng sư huynh này, mà bọn họ so với những đệ tử khác còn thân thiết với Hàn Hàn hơn rất nhiều.

Hàn Hàn ngược lại thật sự không hề nghĩ đến vấn đề này, y ngẩn ra, sau mới cười nói: “Đừng quá lo lắng, trừ phi cố ý, nếu không Triệu Tiểu Xuân nhất định sẽ đến, hướng chi y thuật của tên kia xuất thần nhập hóa, thân y cái tên này cũng không phải là giả, ta không tin bằng một thân bản lĩnh kia của hần, lại không giải được Cửu tiêu ngũ linh tán.”

“Sư huynh người thực tin tưởng Triệu đại phu?” Bạch Linh có chút bất an hỏi.

“Ân.” Hàn Hàn uống một ngụm trà nóng, gạt đầu trả lời.

“Kia ta cũng không cần lo lắng nữa.” Bạch Linh nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Không lo lắng cái gì?” Bên ngoài truyền đến một giọng nói dễ nghe, Mục Tương tay khoát ra sau, bước vào bên trong.

“Mục thiếu gia!” Bạch Linh hướng Mục Tương điểm đầu, nói: “Ta đang hỏi sư huynh xem thân thể hần ra sao. Sư huynh nói hần không có việc gì, ta an tâm.”

Mục Tương cười cười. “Phiền người lo lắng rồi.”

Chẳng qua chỉ là một câu hỏi đáp thông thường, nhưng những lời này của Mục Tương lọt vào tai Hàn Hàn lại mang một ý vị khác. Hàn Hàn chợt dạ lớn tiếng nói: “Bạch Linh là sự đệ của ta, cái gì mà làm phiền, hần lo lắng cho ta vốn là lẽ dĩ nhiên.”

Mục Tương chỉ mỉm cười, hần vừa rồi xử lý xong mấy chuyện vừa vặn cũng thấy khát, thấy Hàn Hàn cầm chén trà trong tay, liền cúi người giữ tay Hàn Hàn uống một ngụm trà.

Bàn tay cầm chén trà của Hàn Hàn khẽ run lên, hỏi: “A Tương người làm gì vậy?”

“Uống trà.” Mục Tương đáp.

“Uống, uống trà sao không tự mình đi rót?” Khuôn mặt Hàn Hàn thoáng đỏ ửng.

Mục Tương không trả lời, chỉ nói: “Ta tưởng người sẽ ở chỗ ta.”

Hàn Hàn đột nhiên ho một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng, y lắp bắp nói: “Ồ, ở chỗ người làm gì? Ta mỗi lần đến đây đều ở chỗ này, nơi này cũng rất tốt, việc gì phải miễn cưỡng chen chúc sang chỗ người?”

Mục Tương nói: “Trước mắt tình hình còn chưa rõ ràng, hai mắt người lại chưa hồi phục, ban ngày có dám Bạch Linh ở cùng người ta tất nhiên yên tâm, nhưng đến tối bọn họ cũng phải nghỉ ngơi, ta chỉ có ở bên cạnh người tự mình chiếu cố người, mới có thể an tâm.”

“Nhưng trong viện tửu của người chỉ có một cái giường, ngay cả thiên gian cho tiểu tư nữ cũng không có, ta, ta ngủ ở đâu a?” Hàn Hàn quăn bách nói.

“Đương nhiên là ngủ cùng ta a!” Mục Tương mỉm cười ôn hoà, trên mặt tràn đầy ôn nhu.

“Rất chật nha!” Hàn Hàn thanh âm bỗng cao lên, còn mang theo chút run run.

“Nếu không hôm nay ta ngủ bên trong, cho người nằm ở ngoài.” Mục Tương nghĩ nghĩ. “Nhưng người ban đêm lại hay trở mình, phải cẩn thận không lại ngã xuống giường.” Hần cố gắng nghiêm túc nói.

Hàn Hàn phát hiện bản thân vô pháp phản bác.

Từ sau khi rời khỏi Thủy Nguyệt lâu, lực chú ý của Mục Tương cơ hồ toàn bộ đặt trên người y, người cũng càng ngày càng dính chặt, bình thường sau khi xử lý xong công sự liền tới tìm y, thậm chí còn mang sách tới bên cạnh y mà đọc, ngay cả buổi tối đi ngủ, cũng muốn nằm bên y.

Hàn Hàn có chút hoang mang, lại cũng có chút ngượng ngùng.

Hoang mang chính là xuân dục kia của Triệu Tiểu Xuân như thế nào lại lợi hại như vậy, mỗi ngày đều muốn ở cạnh nhau, không nhìn thấy đối phương, trong lòng liền nhớ mong tưởng niệm không thôi; ngượng ngùng là bởi mỗi đêm đều nằm cùng một chỗ, có khi rõ ràng đã dùng hết nghị lực nhẫn nại đi ngủ, nhưng đến nửa đêm lại vô ý, lúc trở mình chân vấp sang người đối phương, hay tay đụng vào nơi không nên đụng trên người đối phương, liền sét đánh ầm một cái, thiêu cháy cả hai người đến nỗi y hôm sau cũng không thể nhắc người dậy.

Ai, y cũng không phải nghĩ muốn oán trách, chỉ là Mục Tương vừa lên giường quả thực liền thay đổi thành một người khác, mãnh liệt như vậy... Khụ... Hàn Hàn lấy tay che mặt... qua mấy canh giờ còn không chịu hưu binh, làm đến mức khiến y thiếu chút nữa khóc nức nức mà hô to “Lúc nào yên yên tương hảo, cái mông cũng đau muốn chết”, cái câu dâm đẳng như vậy!

Đợi Triệu Tiểu Xuân quay về, nhất định phải bắt tên tiểu tử kia lập tức giúp y giải thứ dâm dục này.

Muốn chết! Thực sự!

“Che mặt làm cái gì?” Mục Tương bắt lấy tay Hàn Hàn, ngón tay mới từ bên ngoài vào còn mang theo hàn khí khiến Hàn Hàn thấy lạnh khẽ run lên.

Khuôn mặt đỏ bừng, phản ứng khê rụt người lại, mỗi một động tác đều khiến Mục Tương không thể rời mắt. Hàn Hàn ngậm chặt miệng không nói lời nào, Mục Tương cũng mặc y, chỉ dặt tay Hàn Hàn, nói:

“Theo ta về phòng đi!”

Thanh âm ấm áp kia còn chứa đầy ôn nhu khiến Hàn Hàn vô pháp cự tuyệt, Mục Tương vừa kéo, Hàn Hàn liền đứng lên khỏi ghế, ngoan ngoãn để người ta dắt đi.

Đang sau truyền đến tiếng va chạm, Mục Tương quay lại, chỉ thấy Bạch Linh che hai mắt ngã trên băng ghế, nói: “Ta cái gì cũng không có thấy, cái gì cũng không có nghe!”

Khuôn mặt Hàn Hàn lập tức đỏ lựng, Mục Tương bật cười, dắt Hàn Hàn rời đi.

Qua mười ngày, đêm nay chính là lúc tháo dục.

Hàn Hàn từ sáng sớm tâm tình đã có chút không yên, sau khi Mục Tương vắt khăn giúp y lau mặt dạn dò vài câu liền ly khai, nhưng trước khi Bạch Linh đến, Hàn Hàn đã lấy kiếm của Mục Tương bắt đầu luyện võ, bất cứ chuyện gì lúc này đều bị y ném ra sau.

Chém trái, chém phải, vung kiếm phi thân lên cây rồi lại nhảy xuống, trong một khắc gió lớn nổi lên, sau đó một mùi hương mai hoa phảng phất qua mũi, Hàn Hàn vung mũi kiếm về nơi ngửi thấy mùi, mới phát giác nguyên lai gió thổi qua khóm hoa, khiến một đoá mai rơi trên thân kiếm của y.

Cổ tay khê rung động, bạch mai bắn lên, rơi vào trong tay Hàn Hàn. Y cầm đoá hoa xoay xoay, tâm tình phi thường vui vẻ.

Võ công của y đã hoàn toàn khôi phục, kể tiếp đợi lát nữa mắt được tháo dục, liền có thể lấy lại dáng vẻ nghĩa hiệp oai phong như trước.

Hàn Hàn cười lên mấy tiếng.

Tuy rằng hiện giờ mắt bị mù, không thể nhìn thấy nhưng có thể vũ đao lộng kiếm lợi hại hơn trước, bất quá y vẫn là muốn mau mau khỏe lại, mau mau thấy được Mục Tương, nhìn xem khuôn mặt luôn khiến y vương vấn kia có còn giống như lúc trước.

Trong viện tử an tĩnh vô thanh lúc này bỗng cảm thấy một ánh mắt sắc bén lướt qua, khí tức xa lạ mang theo sát khí, khiến Hàn Hàn đột ngột quay đầu.

Ám khí phá không mang theo kinh phong hướng mặt Hàn Hàn phóng tới, Hàn Hàn nhanh chóng nghiêng người tránh, hai ngón tay giơ lên theo tiếng gió bắt lấy ám khí, quát lớn: “Người nào?!”

Gần như ngay lúc ấy, ánh mắt mang theo sát khí kia liền tiêu thất, trong viện tử yên tĩnh trở lại, Hàn Hàn sờ sờ ám khí vừa bắt được, nguyên lai là một phiến lá khô.

Y hiểu kỳ sờ sờ chiếc lá khô, thầm nghĩ công phu ám khí của người này thực tốt, một phiến lá bất kì lại có thể có được lực đạo như vậy. Hàn Hàn trong lòng ngứa ngáy, nhịn không được lên tiếng:

“Không biết là vị tiền bối nào đang ở đây, có thể đi ra tiến kiến?”

Y vểnh tai cẩn thận lắng nghe tiếng động xung quanh, nhưng không ai đáp lại.

Hàn Hàn chưa từ bỏ ý định lại hô: “Uy, có người không?” Người có thể dùng lá cây như một lưỡi dao sắc thực sự hiếm thấy, Hàn Hàn không muốn bỏ qua cơ hội này, thế nào cũng muốn cùng người nọ luận bàn một chút.

“Tiền bối?” Y vừa đi vừa nói: “Ra đây đánh một trận được không? Một trận thôi được rồi, đánh xong tại hạ tuyệt đối không làm phiền nữa! Tiền bối? Người còn ở đây không? Ủây — có người không a —”

Hàn Hàn tìm ra đến bên ngoài tiểu viện, cũng không ai để ý tới y.

Giữa trưa khi Mục Tương trở về, Hàn Hàn giống như hiển bảo đem phiến lá kia ra cho hắn xem, đổi lại kết quả là một mảng trầm mặc của Mục Tương.

“Thì ra là vậy, người nhất định là trà trộn trong Tả Ý sơn trang.” Mục Tương sau một lúc lâu mới nói, vẻ mặt ngưng trọng.

“A?” Hàn Hàn ngơ ngác hỏi: “Ý người là nói, người bắn ra phiến lá này và người đến Thủy Nguyệt lâu mua người giết ta có liên quan đến nhau?”

Mục Tương lại một hồi trầm mặc, không biết đang nghĩ cái gì, nửa khắc cũng không có phản ứng.

Hàn Hàn gọi mấy tiếng “A Tương”, mãi cho đến khi lấy tay đặt lên mu bàn tay của Mục Tương cầu vài cái, Mục Tương mới ngẩng đầu lên.

“Làm sao vậy?” Hắn mỉm cười hỏi.

“Nếu người tìm được người kia, nhất định phải nói cho ta biết.” Hàn Hàn nói.

“Người muốn làm gì?” Mục Tương vừa mở miệng, trông thấy vẻ mặt nóng lòng muốn tỷ thí của Hàn Hàn, liền nói: “Chẳng lẽ là muốn cùng hắn tỷ thí một trận?”

“A, sao người biết?” Hàn Hàn kinh ngạc.

“Tiểu Hàn!” Mục Tương dở khóc dở cười.

Ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa, tiếng của Ân tổng quản cách cửa truyền đến. “Thiếu trang chủ, trong trang có khách tới chơi.”

Mục Tương còn đang nắm tay Hàn Hàn, trong phòng nồng tình mật ý, không ngờ một câu của Ân tổng quản lại khiến Hàn Hàn đột ngột rút tay lại, thân người đang nghiêng về phía Mục Tương cũng lập tức ngồi thẳng.

“Ân tổng quản đến!” Hàn Hàn nói.

Bộ dạng Hàn Hàn ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt còn mang chút kinh hãi khiến Mục Tương nhin không được phụt cười.

Hàn Hàn hạ giọng hung hăng nói: “Cười cái gì?!”

Mục Tương đến gần Hàn Hàn, nhẹ nhàng nói: “Cách một cánh cửa, Ân thúc cũng không nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, người không cần khẩn trương như vậy.”

“Ai khẩn trương!” Hàn Hàn cau nói: “Ta chỉ là bởi vì, bởi vì chuyện của chúng ta đã không cẩn thận để Bạch Linh biết được, không muốn bị những người khác phát giác nữa cho nên mới che dấu như vậy!”

Mục Tương vừa định hỏi Hàn Hàn vì sao sợ người khác biết, tiếng thúc giục của Ân tổng quản lại vang lên: “Thiếu trang chủ, người tới là Ôn tiểu thư, nàng hình như có việc gấp tìm ngài, trước mắt đang chờ ở thư phòng.”

“Ngọc Nhi lại tới?” Mục Tương buồn bực nói.

“Sao lại nói Ngọc Nhi lại tới? Nàng thường tới tìm người?” Hàn Hàn nghe thấy tên của Ôn Ngọc trong ngực liền siết chặt, y hỏi ra câu này kỳ thực không có ý tứ gì khác, nhưng chính mình nghe cũng cảm thấy hảo toan, giống như vừa đánh đổ cả bình giấm chua.

“Có lẽ là nhận được tin người an toàn thoát hiểm, nên mới tới hỏi thăm một chút.” Mục Tương vỗ vỗ mu bàn tay của Hàn Hàn, khẽ hôn lên môi y. “Ta đi gặp nàng, người ở trong phòng chờ ta.”

“Ân...”

Mục Tương vừa mới rời đi, Hàn Hàn liền rời khỏi phòng bước theo.

Từ lúc y trở về, Mục Tương vì lo lắng cho an toàn của y phải thêm mấy đệ tử tuần trang thủ hộ, Hàn Hàn không nghĩ muốn bị người khác phát hiện lén lút trên đường, gặp mấy đệ tử đi tuần liền lẩn lút nấp nấp, chính là đến khi chạm được đến cửa thư phòng, người bên trong cũng không biết đã nói được bao nhiêu chuyện.

Hàn Hàn trên miệng không thừa nhận, nhưng kỳ thực trong lòng y cũng có chút ghen tuông, lời trấn an của Mục Tương hoàn toàn đối y vô dụng, tâm tư không thể kiềm chế, y vẫn là chạy tới đây nghe lén.

Khom người cẩn cẩn dục dục đến bên bên tường, sờ a sờ nhẹ nhàng mở cửa sổ của thư phòng, để tiếng động từ bên trong có thể truyền tới.

Tay Hàn Hàn đặt lên thành cửa, nghe ngóng.

Y có thể cảm thấy trong phòng có hai người, một nam một nữ, khí tức của người nam ôn nhuận như ngọc ung dung trầm tĩnh, nhất định là Mục Tương; người nữ nóng không ngừng xoay ngón tay, hẳn chính là Ôn Ngọc.

Trong phòng, Mục Tương hít một hơi thật sâu nói: “Nếu không phải tới tìm biểu ca người, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người không nói, ta làm sao giúp người?”

Bọn họ ngồi trước bàn, mặt đối mặt, Mục Tương uống trà, chờ Ôn Ngọc mở miệng.

Ôn Ngọc mặt đầy lúng túng, ngón tay xoay xoay, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vành mắt cứ nhiên gần lệ, thanh âm nghẹn ngào nói: “A Tương, chúng ta có thể thành thân sớm một chút không?”

Mục Tương sững sốt, Hàn Hàn ngoài cửa sổ cũng sững sờ.

Mục Tương mở miệng nói: “Ngọc Nhi, ta đang định nói với người chuyện này...”

Hàn Hàn đứng bên ngoài nghe vậy, hít một hơi thật sâu, giọng điệu kia hoàn toàn khiến ngực y đau đớn, trên mũi còn có cảm giác chua xót. Mục Tương muốn cùng Ôn Ngọc nói chuyện thành thân... Uy lực xuân dược của Triệu Tiểu Xuân cũng chẳng thể lớn như vậy... Xem đi... Người này... Người này thích vẫn là Ôn Ngọc...

Chính là Ôn Ngọc không để Mục Tương kịp nói xong, nàng đưa tay đặt trên bụng, thanh âm bất ổn nói: “A Tương, ta có rồi!”

“Cái gì?” Mục Tương vừa nghe thấy, liền cả kinh, lỗ tay bóp võ chén trà trong tay.

cái gì! Hàn Hàn vừa nghe, cũng liền cả kinh, vô ý bóp nát một đoạn gỗ trên khung cửa.

Tiếng động rất nhỏ bên ngoài khiến Mục Tương chú ý, Mục Tương thận trọng, tầm mắt nhìn về phía nơi tiếng động vang lên, sắc mặt khẽ trắng bệch.

Hàn Hàn phát hiện thanh âm bản thân vừa gây ra, y sợ bị Mục Tương phát hiện mình nghe trộm, hơn nữa điều vừa biết được khiến người vô pháp thừa nhận, toại run run buông lỏng bàn tay chứa đầy vụn gỗ, khom người lao đảo theo đường cũ chạy đi.

Ôn Ngọc thấy Mục Tương phân tâm nhìn về chỗ khác, lại đứng lên như muốn đi về phía cửa sổ, trong đầu quỳnh lên liền vòng qua bàn nắm chặt tay Mục Tương, nước mắt chảy dài nói:

“A Tương, A Tương, chúng ta mau chóng thành thân đi, người không giúp ta ta nhất định phải chết! Nếu như bụng dần lớn lên, người lại không cùng ta bái đường, sau khi gia gia biết chuyện nhất định sẽ đánh chết ta, đến lúc đó liền nhất thi lưỡng mệnh!”

Mục Tương nhìn những vụn gỗ bên cửa sổ, lại nhìn Ôn Ngọc đã khóc đầm nước mắt, trán hấn khê giật giật, thực đau đầu.

Mục Tương nhu nhu trán, thấp giọng hỏi:

“Hài tử là của ai?”

Ôn Ngọc mím chặt môi.

“Ngọc Nhi,” Mục Tương ôn nhu nói: “Người không nói ra hài tử là con ai, muốn ta giúp người sao đây?”

“...Ta...Ta” Ôn Ngọc nghẹn ngào, cuối cùng lại khóc lớn lên:

“Ta không biết... Người đừng hỏi nữa! Dù sao người chỉ cần sớm thành thân cùng ta là được rồi, chúng ta có hôn ước, người tuyệt đối không được hủy hôn. Nếu người không cần ta, thực sự sẽ bị gia gia đánh chết! Ô ô ô... A Tương a... Chỉ có người mới có thể cứu ta...”

Mục Tương nghe vậy sắc mặt đen lại.

33. Quyển 2 - Chương 4-1

Cho dù biết rõ cuối cùng sẽ có kết quả như vậy, cho dù đã bao lần tự nói với bản thân không sao đâu, nhưng khi cái ngày đó đến mà không hề báo trước, Hàn Hàn vẫn cảm thấy thực khó chịu.

Ôn Ngọc có hài tử của Mục Tương, nàng nghẹn ngào nói hy vọng sớm kết hôn, Mục Tương sau đó lại muốn cùng nàng nói chuyện này, lúc này vẫn còn là mùa đông, cũng chỉ còn mấy ngày nữa sẽ sang tháng Giêng, có lẽ nếu muốn chuẩn bị hôn sự, Tả Ý sơn trang hẳn phải chờ thêm một thời gian.

Thực đau đớn, thực thống khổ... Trái tim siết chặt, tưởng chừng như không cách nào hô hấp...

Chẳng qua chỉ là buông tay mà thôi, giải phóng chính mình, cũng giải phóng Mục Tương, vì sao lại khó như vậy...

Hàn Hàn run run bắt đầu tìm kiếm khắp phòng, thu dọn đồ đạc.

Y mở cánh tủ nhỏ, phát hiện những bộ y sam lấy ra đều là do Mục Tương chuẩn bị vì y, loại vải được dùng chính là tuyết cẩm thượng hạng, màu sắc có lẽ là thiên lam (xanh da trời), bởi Mục Tương biết rõ y từ trước đến nay rất thích mặc lam y, cho nên ắt sẽ vì y chuẩn bị như vậy.

Đem y phục đặt lại chỗ cũ, chúng không phải là của y.

Đến bên giường gỗ thanh kiếm đặt ở đầu giường xuống, lại nhớ ra đây vốn là của Mục Tương. Do bội kiếm của mình từ trận đánh với Kim Hoa mấy tháng trước đã bị hủy, sau đó Mục Tương không nói một câu liền đem bảo kiếm tùy thân cho y sử dụng, y sử dụng thấy thuận tay, liền chiếm luôn không trả.

Đem kiếm đặt lại chỗ cũ, đây cũng không phải là của y.

Hàn Hàn bỗng không nén được bi thương, hốc mắt cay cay.

Không phải đã sớm biết sao? Hết thấy đều là vay mượn, cuối cùng rồi sẽ phải trả lại. Ngay cả Mục Tương cũng vậy, từ trong ra ngoài một góc áo một sợi tóc, đều không phải của y, không phải của y...

Bố khăn trống rỗng trải trên bàn, không có thứ gì có thể mang đi. Hàn Hàn đứng trước bàn ngẩn ra, một lát sau nắm tay thật chặt, răng cắn chặt, xoay người ly khai.

Không phải của y, sẽ không được phép mang đi. Đạo lý ấy Hàn Hàn vẫn hiểu được. Y nếu tới đây bằng tay không, vậy cứ tay không mà đi, nếu như ngay cả điểm ấy còn không làm được, vậy không phải y đã sống uống hai mươi mấy năm này rồi sao?

Chính là nước mắt không chút chí khí rơi ướt hốc mắt, bất quá may mà còn lớp băng vải, không ai có thể nhìn thấy.

Hàn Hàn đi đến chỗ bọn Bạch Linh ở, nhưng còn chưa bước vào viện lạc, bả vai liền bị chế trụ quay cả người lại.

Hơi thở quen thuộc lập tức khiến Hàn Hàn nhận ra là ai, bọn họ trong mấy ngày, từng giống như hai khối kẹo đường dính trên người đối phương không rời, nhưng hôm nay nhớ lại những chuyện đã qua, lại khiến Hàn Hàn càng đau lòng.

Người này, nguyên lai đã là cha của con người khác.

“Người đến đây làm gì?” Thanh âm của Mục Tương nghe không ra cảm xúc.

“Tìm bọn Bạch Linh, quay về Hàn Sơn.” Hàn Hàn cứng nhắc trả lời.

Bàn tay Mục Tương đặt trên vai Hàn Hàn mất đi tiết chế khế siết chặt, lực đạo khiến Hàn Hàn đau đến mức nhú máu.

Mục Tương nói: “Người nghe thấy được?”

Hàn Hàn mím chặt môi, không muốn đáp.

“Theo ta trở về.” Mục Tương bắt lấy cổ tay Hàn Hàn, dùng sức thật mạnh chế trụ kéo Hàn Hàn vào lòng hắn.

Hàn Hàn không trả lời, chỉ liên tục giãy dụa, nhưng Mục Tương hoàn toàn không định buông tay, cho đến khi trở lại phòng, Mục Tương ôm người thẳng vào trong, quên luôn việc khóa cửa.

“Người không có việc gì hỏi ta sao? Người hỏi, ta nhất định trả lời.” Mục Tương kiềm chế ngữ khí của mình nói, nhưng Hàn Hàn cảm thấy, hắn là đang tức giận.

Hắn đây là đang tức giận cái gì?

Rõ ràng nên tức giận, nên nổi điên, nên la hét là y mới đúng!

Nhưng những lời này Hàn Hàn không thể nói ra, chỉ cứng nhắc nói: “Không có!” Không có gì cần hỏi, có hỏi thế nào không phải cũng giống nhau sao, y sớm đã hiểu rõ.

Mục Tương rất ít khi nổi giận, nhưng lần này hắn thực sự không thể kiềm chế cơn giận dữ của mình.

Vừa rồi sau khi phát hiện Hàn Hàn nghe lén bên ngoài, hắn liền lập tức trở về, kết quả lại thấy bố khăn trải trên bàn, mà Hàn Hàn không thấy bóng dáng.

Hắn lập tức liền hiểu được Hàn Hàn đang nghĩ cái gì. Người này rời đi, cái gì cũng không hỏi, đem mọi chuyện giấu kín trong lòng, ném hắn sang một bên, một mình ly khai!

Mục Tương vội vàng tới chỗ bọn Bạch Linh, may mà vừa đến bên ngoài liền thấy Hàn Hàn, nhưng thần tình ẩn nhẫn trên mặt Hàn Hàn lại khiến hắn không thể khống chế tâm tình của mình, chỉ muốn hỏi rõ người này đến tột cùng vì cái gì lại dễ dàng ly khai như vậy?

“Người không có, vậy để ta hỏi.” Mục Tương siết chặt tay, sau lại cố gắng buông lỏng. Hắn biết mình vì sao lại thất thố như vậy, bởi vì đối với hắn, người trước mắt so với bất kì thứ gì đều quan trọng hơn, nếu như mất đi người này một lần nữa, hắn sẽ không thể chịu đựng nổi.

Mục Tương cố kiềm chế hỏi: “Người vừa nghe thấy Ngọc Nhi nói nàng có thai, liền cho rằng đứa nhỏ trong bụng là con ta?”

Hàn Hàn sắc mặt tái nhợt, đóng chặt miệng không trả lời.

Mục Tương lại hỏi: “Người chính là xem ta như vậy, không chịu tin ta? Bụng của Ngọc Nhi đã lớn cỡ nào rồi, lúc trước khi người mất tích lòng ta nóng như lửa đốt, làm sao có thể trong lúc đó xảy ra chuyện gì cùng Ngọc Nhi? Huống chi người hẳn phải hiểu rõ...”

Hàn Hàn bỗng nhiên hét lớn: “Ta cái gì cũng không rõ! Ta chỉ biết ta thích người, thích vô cùng, ta không muốn buông người ra, thế nhưng không được. Nếu không phải do thứ xuân dược kia, người căn bản sẽ không ở cùng ta, ta biết rõ như vậy, nhưng vẫn vô liêm sỉ dính lấy người,”

Nước mắt ướt đầm lớp vải trắng, nhuộm thành hai vệt nước sẫm màu.

Hàn Hàn thanh âm nghẹn ngào, y muốn cố nén lại, nhưng vô ích. “Người không phải là của ta...Người không phải... Ta không nên làm những chuyện này với người, người cũng không nên đối ta ôn nhu như vậy. Người không nên nói thích ta, để ta hiện tại như thế nào cũng không thể buông... Người là của Ngọc Nhi... Ta biết rõ... Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn khăng khăng thích người...”

Ta thích người, thích người, thích người... Từ nhỏ đến lớn trong lòng ta chỉ có một mình người. Nếu có thể, ta luôn nghĩ muốn đoạt lấy người... Nhưng người lại cùng Ngọc Nhi có hôn ước, còn khiến Ngọc Nhi mang thai... Vì cái gì, vì cái gì ta lại không được... Vì cái gì ta nhất định phải ly khai người...”

Lời nói của Hàn Hàn khiến Mục Tương sững sờ, một lúc lâu vẫn không cách nào mở miệng.

Tim hắn đập thật nhanh, kích động cơ hồ như sắp ngạt thở. Từng câu từng chữ của Hàn Hàn tất cả đều rơi vào tai hắn, xâm nhập vào lòng hắn. Người này nói thích hắn bao nhiêu lần hắn không đếm được, duy nhất hiểu được tất cả những đồ kia đều là do tình yêu xuất phát từ nơi sâu nhất trong tim.

Mục Tương lúc này chỉ cảm thấy rất muốn ôm chặt con người đang khóc này, găt gao ôm y trong lòng. Những chuyện hiểu lầm kia so với nước mắt của người này, hoàn toàn không đáng kể.

Người ở trước mắt này yêu hắn sâu đậm, đó chính là quyến luyến không cần hoài nghi. Lời nói trực tiếp mà chân thành đánh thẳng vào trái tim Mục Tương, vui sướng giống như tất cả mặt đường trên thế gian này đều hòa trộn trong lòng, điều ngọt ngào này, khiến hắn tưởng chừng không cách nào thừa nhận.

Mục Tương đột nhiên tiến lên trước găt gao ôm Hàn Hàn vào lòng, hắn nâng cằm Hàn Hàn lên, vô pháp không chế hôn lên môi y.

Hàn Hàn đẩy Mục Tương ra, hô lớn: “Người làm cái gì?!”

Mục Tương lại bước lên trước, khiến Hàn Hàn sợ đến mức giơ chân muốn đá, nhưng chân vừa nâng lên lập tức đã bị bắt lấy, sau đó đột nhiên một hồi thiên toàn địa chuyển, Hàn Hàn liền ngã ngửa xuống bàn.

“A Tương!” Hàn Hàn quát.

Mục Tương đè xuống, hơi thở quen thuộc của người này hoàn toàn bao phủ lấy y, trong lúc vùng vẫy Hàn Hàn kinh ngạc phát hiện Mục Tương cứ nhiên lại có phản ứng, khi bộ phận nóng rực kia chạm tới mông y, Hàn Hàn cứng đờ, lại bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Tiết khổ bị người nồn nóng xé rách, đồn biện bị dùng sức tách ra, bộ phận của đối phương kia vội vàng muốn tiến vào. Hàn Hàn tức giận tránh mông, chính là không muốn để đối phương toại nguyện.

Mục Tương khẽ vỗ nhẹ lên mông Hàn Hàn, bàn tay mang theo ý vị khiêu khích kia khiến Hàn Hàn co lại ngừng cự quấy, sau đó Mục Tương liền thừa cơ xông vào.

“A —” Hàn Hàn đau đớn kêu lên một tiếng.

“Ân...” Mục Tương rên nhỏ, không hề ngừng lại, tiếp đó liền kịch liệt trườn sát người dưới thân.

Bị hung hăng va chạm, cố gắng chạm vào nơi sâu nhất, sau đó cơ hồ đem toàn bộ rút ra, lại thật mạnh tiến vào. Cảm giác tê dại kia rất nhanh làm nhạt dần cảm giác khó chịu ban đầu, tình triêu mãnh liệt khiến Hàn Hàn hoàn toàn đi mất phương hướng không thể là chính mình, vừa nghĩ tới một phần của người mình yêu thương đang vui trong cơ thể, y liền không thể khống chế phát ra âm thanh.

Chính là tiếng rên rỉ đầu tiên vang lên khiến y cả kinh, chợt nghĩ đến vừa rồi đang cãi nhau, như thế nào chỉ trong chốc lát lại để người áp xuống mà làm, hơn nữa còn là ở trên bàn, điều này sao có thể!

Nhưng cổ tay của y bị một tay Mục Tương đè xuống bàn, bàn tay kia của Mục Tương lại giữ thắt lưng y không ngừng va chạm, trong tình huống này, Hàn Hàn tức giận cố sức kẹp chặt hai hông, không cho người nọ dễ dàng tiến xuất, nhưng không ngờ động tác này trái lại kích thích Mục Tương.

Hàn Hàn chỉ nghe thấy từ mũi Mục Tương bật ra một tiếng hừ nhẹ, như muốn làm y tan chảy, tiếp theo dùng sức đâm vào nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể y mấy cái, sau đó rút ra, lật ngược cả người y, lại một lần nữa sáp nhập thật sâu, khiến Hàn Hàn vô pháp kiềm chế hét lên.

“Ân a –” Hàn Hàn khó chịu cả ngón chân cũng cong lên.

Hoàn toàn khác với lúc trước, Mục Tương lại khẩn thiết như vậy, lực đạo vô pháp khống chế, giống như muốn xé rách y. Hơi thở nặng nề, mồ hôi nhỏ giọt, tiếng rên rỉ trầm thấp thỉnh thoảng phát ra từ cổ họng.

Mục Tương không ngừng tác cẩu Hàn Hàn, lực đạo càng tăng thêm cùng tốc độ nhanh hơn khiến Hàn Hàn không cách nào chống đỡ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Thắt lưng Hàn Hàn cong lên, nơi bắp đùi khẽ run rẩy, những va chạm mãnh liệt này từng chút từng chút kéo y lên mây, khiến tính khí của y giương cao, trên đỉnh chảy ra từng giọt trong suốt, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên trong phòng.

Cảm thấy sắp tới rồi, bụng dưới Hàn Hàn căng lên muốn phóng thích, lúc này một bàn tay bất chợt bắt lấy phân thân của y chế trụ không cho y giải thoát.

“A — A Tương –” Hàn Hàn khó chịu vội vàng vặn vẹo thân thể, khổ sở nói. “Buông tay ra, mau buông!”

Bên trong dưng đạo mạnh mẽ co rút, khiến Mục Tương cơ hồ muốn tiết xuất, thế nhưng hân vẫn kịch liệt va chạm, trong mắt tràn đầy dục niệm, cùng ái luyện nồng đậm.

Hàn Hàn cảm thấy cả người mình như sắp nổ tung, nhưng bất luận có giây dựa cỡ nào cũng vô ích, chỗ yếu hại của y nằm trong tay Mục Tương, chỉ cần Mục Tương không buông, y liền không cách nào phát tiết.

Bỗng nhiên ngay lúc này, Mục Tương từ đầu vẫn luôn trầm mặc lại mở miệng. Hân thở dốc nói: “Đứa nhỏ không phải là của ta, trong lòng ta chỉ có một mình người, chưa từng có Ngọc Nhi... Khi ta tìm được người lúc đó liền có ý định hủy bỏ hôn ước với Ngọc Nhi, chính là người uy hiếp tính mạng của người vẫn chưa tìm ra, ta không muốn phân tâm...”

Trong đầu Hàn Hàn xuất hiện vô số bạch quang, toàn thân run rẩy, kêu gào muốn giải phóng.

“Ta không tin!” Y nói.

Mục Tương nặng nề thở gấp, tốc độ tiến tới càng lúc càng nhanh. “Ta thích người không phải do xuân được... Thật lâu trước kia người đã ở trong lòng ta, chỉ là ta không phát hiện...”

“Gạt người!” Hàn Hàn cũng thở hồng hộc quát lớn. “Thứ được này một khi được giải... Người sẽ hận sao cả đời này không thể nhận thức ta...”

“Ta sẽ không.” Mục Tương ngữ khí kiên định. Hạ thân cũng kiên định dùng sức.

“Người sẽ!” Hàn Hàn kêu to. Y sớm đã không thể chịu đựng thêm nữa.

Ngữ điệu Mục Tương chậm lại, động tác dưới thân cũng không còn mãnh liệt như trước, mà nhẹ nhàng ôn nhu vẽ thành từng vòng tròn, chậm rãi va chạm. Hân nói:

“Muốn ta nói bao nhiêu lần cũng được, ta cũng sẽ nói đến khi người tin mới thôi... Trong lòng ta chỉ có một mình người... Vô luận trước kia, hiện tại, hay tương lai, người ta yêu cũng chỉ có một mình người... Ta muốn cùng người làm những việc này, ta muốn hôn người, ta muốn ban đêm ôm người ngủ, ta muốn sau này ngày nào cũng ở cạnh bên người... Để người mở mắt nhìn thấy đầu tiên chính là ta, nhắm mắt cũng chỉ có mình ta... Cả đời này dài được bao nhiêu, ta sẽ yêu người lâu bấy nhiêu...”

Mục Tương cúi đầu hừ một tiếng, hân vui thật sâu trong cơ thể Hàn Hàn, đem toàn bộ những dục vọng được gọi là ái niệm này bắn vào bên trong Hàn Hàn.

Tay Mục Tương buông ra, phân thân của Hàn Hàn nảy lên hai cái, cũng phun ra trọc dịch màu trắng ngà. Mục Tương thay y lau người, đem những dục dịch này bỏ đi.

“Thật tệ...” Hàn Hàn che mặt, môi cắn muồn rách.

Mục Tương xoa nhẹ lên vết thương trên môi y, thấp giọng hỏi: “Không thoải mái sao?”

Hàn Hàn đỏ mặt quát: “Chính là thoải mái mới tệ!”

Mục Tương cười khẽ vài tiếng, liền đổi tư thế ôm lấy Hàn Hàn, đưa y lên giường.

Rung động khi di chuyển khiến phân thân của Mục Tương có dấu hiệu bùng cháy lại, nhưng hắn chỉ chôn trong cơ thể Hàn Hàn cũng không tái cử động, lại dựa đầu Hàn Hàn lên cổ hắn.

Hàn Hàn ngọ nguậy vài cái, Mục Tương trấn an nói: “Đừng tức giận, là ta không đúng, là do ta không nói cho người biết, mới khiến người không thể an tâm.”

“...” Hàn Hàn trong lòng còn buồn bực. Y tìm một vị trí thoải mái, hai chân khóa trên người Mục Tương khẽ động, tư thế ái muội đem mặt vùi vào ngực Mục Tương.

“Mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến Tương Môn thỉnh tội, là ta phụ Ngọc Nhi.” Mục Tương nói.

“Trước tiên mau rút...” Cái mông Hàn Hàn khó chịu lắc lắc, nhưng phát hiện thứ kia của Mục Tương lại có chiều hướng càng ngày càng ngạnh, liền không dám nhúc nhích.

“Thêm một lúc nữa...” Mục Tương hít một hơi, tiểu ý mang theo sủng nịch vỗ nhẹ lên tóc Hàn Hàn. “Hơn nữa ta thiếu chút nữa cũng phụ người...”

“Người là đã phụ ta rồi!” Hàn Hàn hung hăng nói, lỗ tai đỏ bừng.

Mục Tương hôn nhẹ lên thái dương Hàn Hàn. “Nếu thực sự phụ người, đây nhất định là chuyện hối tiếc nhất cả đời ta.”

Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, có chút thoả mãn với câu trả lời của Mục Tương.

“Đúng rồi, “Hàn Hàn rầu rĩ hỏi: “Nếu không phải của người, vậy đứa bé rốt cuộc là con ai?”

34. Quyển 2 - Chương 4-2

“Đúng rồi, “Hàn Hàn rầu rĩ hỏi: “Nếu không phải của người, vậy đứa bé rốt cuộc là con ai?”

“Ngọc Nhi không chịu nói, nhưng ta đại khái cũng đoán ra.” Mục Tương nói:

“Lúc người còn bị giữ ở Thủy Nguyệt lâu Ngọc Nhi từng đến tìm ta, nàng từng nói qua có nhờ một số bằng hữu tìm tung tích của người. Ta khi đó lơ đãng, đến lúc Mạc Nhị gửi thư tiết lộ hành tung của người, mới cảm thấy có chút kỳ quái. Theo lý thuyết Mạc Nhị cùng Mạc Tam ở Hàm Dương đùa giỡn Ngọc Nhi, sau khi bị người dạy cho một trận nhất định ôm hận trong lòng, làm sao có thể vì người cầu viện?”

Còn nữa khi ta gửi thư cảm ơn hắn, hắn cũng không yêu cầu bất cứ thứ gì để tạ lễ. Sau đó ta cho người điều tra một chút, hắn cùng Ngọc Nhi từng quen biết. Theo tính cách của Ngọc Nhi... có lẽ rất thích đối phương, mà phía bên kia hắn cũng thập phần hợp ý Ngọc Nhi, mới có thể mạo hiểm đối nghịch với Thanh Minh các, mang tin tức của người tới đây.”

Hàn Hàn kinh nghi bất định (ngạc nhiên, nghi ngờ lẫn lộn). “Người là nói đứa nhỏ trong bụng Ngọc Nhi là của Mạc Nhị?!”

“Có lẽ nên nói, là của người nhà Mạc gia.” Mục Tương cười khổ. “Ngọc Nhi vừa rồi chính mình vô ý để lộ, nói nàng không biết cha ruột của đứa trẻ là ai!”

“Gi?!” Hàn Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Đáng giận a! Mạc gia cả nhà quả nhiên đều là dâm tặc, Mạc Đại thích phiêu tiểu quan, hết lần này đến lần khác dây dưa với y; Mạc Nhị với tên còn lại bám lấy biểu muội y, thậm chí còn có hài tử!

Hàn Hàn kích động không thôi, lại bị Mục Tương áp xuống.

Mục Tương kéo người ôm lấy, khẽ thở dài nói: “Đừng nhúc nhích Tiểu Hàn, ta chỉ muốn ôm người. Người cứ xoay xoay như vậy sẽ làm ta vô pháp duy trì.”

Hàn Hàn hít một hơi thật sâu, cả người cứng đờ. Thứ vốn chôn sâu trong cơ thể y không biết từ khi nào, đã trưởng đại đến mức khó tin, trụ thân còn đột ngột nảy lên, tựa như chỉ cần chủ nhân vật kia ra lệnh một tiếng, những đợt va chạm đáng sợ vừa rồi sẽ lại bắt đầu.

“Lấy, lấy ra...” Hàn Hàn lắp bắp nói.

Mục Tương tựa cằm lên đỉnh đầu Hàn Hàn, ôn nhu nói: “Thêm một lúc nữa.”

“Đã, đã rất nhiều...”

“Thêm một lúc nữa thôi.”

Cả chiều ngày hôm đó bầu trời trong xanh, hai người bọn họ cứ như vậy tứ chi giao triền nói chuyện với nhau, cho đến khi mệt mỏi thiếp đi.

Sáng hôm sau khi Hàn Hàn tỉnh lại phát hiện những vết tích tình dục trên người được được tẩy sạch, trên người mặc một chiếc áo bông mềm mại, ngoại trừ cả người có chút đau nhức và cái mông vẫn còn đau như cũ ra, cũng không có gì đáng lo.

Bên cạnh truyền đến tiếng lật sách, Mục Tương hẳn là đang đọc sách.

Y sờ sờ lớp băng trên mắt, sau đó chọc chọc Mục Tương, nói: “Cũng đã mười ngày, có thể tháo ra được chưa?!”

Giọng nói khàn khàn vừa tỉnh dậy của Hàn Hàn mang theo chút biếng nhác, Mục Tương buông sách cười cười nâng người dậy, thấy y võ vố thất lưng, lỗ tai hồng hồng, vẻ mặt khẽ cau, phát hiện vô luận là thanh âm hay biểu tình gì, người này luôn khiến người ta yêu thương như vậy, nếu không phải hôm qua đã khiến y mệt mỏi, hôm nay cũng không muốn để y rời giường.

Mục Tương vươn tay, dùng chân khí xoa xoa thất lưng còn đau nhức của Hàn Hàn, Hàn Hàn trong miệng nói: “Bên trái bên trái, sang bên trái một chút, phải, chính là chỗ đó!” Sau đó thoải mái thở hắt ra.

Mục Tương vừa xoa bóp vừa nói: “Kỳ thực tối hôm qua có thể tháo giúp người, chính là nhìn người ngủ say như vậy, ta không nỡ đánh thức người.”

“Vậy bây giờ có thể tháo rồi chứ?!” Băng lâu như vậy thực sự không tự nhiên. Hàn Hàn đưa tay lên mắt.

Mục Tương lên tiếng: “Để ta.” Hàn Hàn liền rút tay về, tùy ý để Mục Tương giúp y tháo băng.

Lớp vải trắng một vòng lại một vòng chậm rãi rơi xuống, Hàn Hàn trong lòng có chút mong chờ lại có chút thấp thỏm.

Khi lớp băng cuối cùng rơi xuống, được thảo thanh lương trên mắt được lau đi, mí mắt Hàn Hàn cảm nhận được ánh sáng ban ngày, khẽ run run mở ra.

Thế nhưng... Cảnh tượng trước mắt lại khiến y ngầy ra, cũng không nói gì.

“Tiểu Hàn, như thế nào?” Phát hiện Hàn Hàn cứng ngắc, Mục Tương lo lắng hỏi.

Hàn Hàn quay đầu, sờ sờ khuôn mặt của Mục Tương. Trước mắt y thấy được ánh sáng, thấy được hình dáng của Mục Tương, nhưng chỉ là một mảng mơ hồ, giống như nhìn ảnh mình nơi đáy nước, không thể rõ ràng.

Trên mặt Hàn Hàn có phần thất vọng, nhưng vẫn gượng cười nói: “Không có việc gì, thấy được, chẳng qua không rõ lắm mà thôi.”

Mục Tương nắm lấy bàn tay đang đặt trên mắt của Hàn Hàn thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, chắc chỉ còn chút dư độc. Tai và giọng nói của người đều đã bình phục, mắt nhất định chỉ là vấn đề nay mai. Triệu Tiểu Xuân đang giúp người tìm được, người sẽ sớm bình phục thôi.”

Hàn Hàn bĩu môi. “Trúng độc cũng đã năm tháng, không chết đã là vô cùng may mắn, ta còn nghĩ kịch độc đã sớm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, nhất định sẽ không thể phục hồi hết, tình hình hai mắt như vậy không biết có thể càng lúc càng xấu đi không? Tiểu Xuân tên kia cũng không phải thần tiên, đã tận tâm tận lực, hướng chỉ trên người hắc còn có thương... Quên đi... A Tương... Người xem có thể gọi hắc về được không, đừng để hắc ở bên ngoài chạy tới chạy lui tránh gặp chuyện không may...”

Hàn Hàn còn chưa nói xong, liền bị Mục Tương ôm chặt, gắt gao giữ trong lòng.

Mục Tương ở bên tai Hàn Hàn nói: “Mắt của người không có việc gì, ta sẽ không để người có việc gì.”

Cầm Hàn Hàn đặt trên đầu vai Mục Tương, bị ôm tưởng chừng như không thở nổi. Y yên lặng một lúc, lại nói: “Người đừng như vậy, tình huống xấu nhất bất quá cũng là bị mù, người nên sớm nghĩ xem có nên bảo Xích Tiêu phượng làm giúp ta một cây quả trượng không, tốt nhất là cây quả trượng kia còn có thể dùng làm kiếm, ta thực không chịu được một tay cầm kiếm một tay cầm quả trượng đi tìm người tỷ thí đâu.”

Hàn Hàn ngữ điệu thoải mái, y không muốn khiến tâm tình Mục Tương quá nặng nề.

Kỳ thực những chuyện này căn bản không liên quan đến Mục Tương, nhưng tên gốc tử này hết lần này tới lần khác cứ khẳng khẳng đem những chuyện ngoài ý muốn này đổ lên đầu mình. Hàn Hàn cảm nhận được Mục Tương đang tự trách, đau lòng vô cùng.

Mục Tương thấp giọng nói: “Nếu mắt người thực sự không nhìn được nữa, vậy ta sẽ làm cây quả trượng của người, chống đỡ cho người cả đời, bởi người đi đến bất cứ nơi nào người muốn.”

Hàn Hàn để mặc Mục Tương ôm như vậy, một hồi lâu không nói gì, cuối cùng y khẽ đáp: “Ân...” Đem hai tay vòng qua cổ Mục Tương, nhắm mắt lại, cảm thụ sự ấm áp người này dành cho y, cùng lời hẹn ước làm bạn cả đời.

Thật tốt... Hàn Hàn thở dài, trong lòng nghĩ.

Nguyên lai vô luận có bị mù, câm, điếc, thậm chí có chết đi, cũng không hề gì.

Chỉ cần hai người có thể tâm ý tương thông, hết thấy đều đáng giá.

Mùi tuyết thoảng qua mũi, Bạch Linh vốn đang cùng y chơi cờ quay đầu nhìn ra cửa sổ, nói: “Tuyết rơi rồi.” Hàn Hàn liền không kiềm được, đến đầu giường cầm kiếm, chạy ra ngoài.

Bước chân y vững vàng, đi tới Bạch Mặc lâm uyển cạnh tiểu viện của Mục Tương.

Nơi này vào đông là đẹp nhất, bạch mai khắp núi nở rộ, những hạt tuyết mịn rơi xuống từ chân trời, trên cành khô điểm những hạt tuyết trắng, trên thế gian này dường như chỉ có một màu, tinh thuần vô cấu, hương thơm nhàn nhạt vương vấn khắp nhân gian.

Hàn Hàn vung tay một cái, danh kiếm rời khỏi vỏ, vỏ kiếm xuyên qua lớp tuyết.

Y mặc một bộ trường sam nhạt màu như bầu trời rộng lớn xanh trong hôm nay, mái tóc được buộc cao bằng sợi dây tơ cũng màu, thân ảnh thanh dật múa kiếm giữa hàn phong, không sợ lạnh giá, hoàn toàn chú tâm vào kiếm pháp.

Bảo kiếm phóng ra hàn quang, thoát dao động trong tuyết trắng, trên lưỡi kiếm không hề dính sương tuyết, thoát lại dây dưa chơi đùa với những bông tuyết mịn, kiếm vung lên vẽ thành những vết sáng, tuyết xung quanh đều bị cuốn vào bay lượn giữa kiếm thế, sau đó thân kiếm nhận nội lực thôi động chuyển thành một màu đỏ rực, khẽ rung lên, tuyết trắng đang lơ lửng trên không trong nháy mắt tiêu thất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại những vết nước mờ ảo, khiến thân ảnh đang tạm ngừng múa kiếm kia phẳng phất một cảm giác mờ ảo mộng lung.

Bạch Linh đứng một bên nhìn Hàn Hàn không nhận được võ tay thật to, hắc hưng phấn hỏi: “Sư huynh, sư huynh, chiêu này của người tên là gì? Lợi hại như vậy, ta như thế nào chưa từng thấy qua?!”

Hàn Hàn sau khi thu thế đứng thẳng lại, y nghe thấy Bạch Linh hỏi như vậy, mặt lại đỏ lên. “Chiêu này... Gọi là uyên ương hí tuyết... là kiếm pháp ta tự nghĩ ra...”

Vừa rồi khi múa kiếm, trong đầu y chính là cảnh tượng tối hôm qua khi đi tắm, Mục Tương nhảy vào đục cùng y tắm rửa, cả gian phòng mờ sương, trong lúc ấy Mục Tương dựa sát vào y để y nhìn thật rõ thấy nét mặt tươi cười của hần, người kia sạch sẽ đẹp đẽ như vậy, cũng giống như những bông tuyết này nhưng lực đạo bên hông của Mục Tương lại nóng rực khiến người ta mê loạn, khiến y thất thần, không thể tự kiềm chế.

“Uyên ương hí tuyết?” Bạch Linh thoáng ghen. “... Là uyên ương hí thủy chứ...” Hần nhớ tới chuyện tối qua lúc mình đi tìm Hàn Hàn, trong phòng phát ra tiếng rầm rì, cùng tiếng nước khuấy động mãi không dứt.

“Sư huynh người hồng rồi...” Bạch Linh không khỏi lắc đầu.

Uyên ương hí thủy diễn xong cuối cùng lại tạo thành một chiêu kiếm pháp uy lực vô cùng, tuy rằng sư huynh vốn thiên tư thông minh, nhưng một lòng một dạ đều đặt trên người Mục thiếu gia như thế sao được?

Đại chưởng môn sư thúc từng nói qua, tương lai Hàn Sơn phái vẫn là giao vào tay sư huynh, đại chưởng môn sư thúc hiện tại cũng chỉ cai quản tạm thời mà thôi, sau này sẽ trả lại cho y.

Sư huynh hần như bây giờ, sau này còn không phải sẽ gả cho Tả Ý sơn trang sao? Nếu đúng như vậy, cơ nghiệp cả đời của Hàn Sơn phái không phải cũng muốn đem làm của hồi môn?

Thực sự là nam đại bất trung lưu a! (con trai lớn không nên giữ lại)

“Hồng cái gì mà hồng?!” Hàn Hàn hung tợn hét lên. “Đói bụng rồi, cùng ta đi bắt gà rừng ăn đi!”

“A –” Bạch Linh theo sau Hàn Hàn gọi to: “Sư huynh, vậy bàn cờ trong phòng thì làm sao? Ta chỉ kém mấy quân nữa sẽ thắng nha!”

“Không được, làm đầy bụng quan trọng hơn.” Hàn Hàn hướng phía sau khoát tay.

“Sư huynh người ăn gian!” Bạch Linh dở khóc dở cười.

“Hừ hừ!” Biết rõ sẽ thua, y còn lâu mới quay lại.

Hai người đi bắt gà, ở trong rừng làm sạch rồi đem nướng lên ăn.

“Này, đùi gà người thích ăn.” Hàn Hàn đưa hai cái đùi gà cho sư đệ y, ngón tay dính đầy mỡ, cầm phần thịt còn lại cắn một miếng.

“Cảm ơn sư huynh!” Bạch Linh cao hứng nhận lấy cắn một miếng lớn, gà rừng trên núi Lâm Thương ăn rất ngon, nơi khác không thể so sánh, ngon đến mức y cảm thấy thực thỏa mãn.

Hàn Hàn xé thịt, nhìn bầu trời âm u ngoài xa, hai má phình to, lẩm bầm hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Giờ Thân.” Bạch Linh nói xong lại “A –” một tiếng, dọa Hàn Hàn giật nảy.

“Người hét lên cái gì?” Hàn Hàn nói.

Bạch Linh ngượng ngùng cười cười. “Sư huynh xin lỗi, ta quên mất mình đã đáp ứng Ân tổng quản giờ Thân tới tìm hần, giờ cũng đã muộn, ta đưa người về trước, sau đó mới đi có được không?”

“Hần tìm người làm gì?” Hàn Hàn cảm thấy hơi lạ.

“Lần trước ta đứng trong viện tử chiêu điệp bị hần nhìn thấy, hần thấy bạch điệp của Hàn Sơn chúng ta thập phần xinh đẹp, hỏi ta lúc rảnh có thể gọi lại tới cho hần ngắm không, ta liền đáp ứng.” Bạch Linh nói.

“Thật tốt!” Hàn Hàn vừa cắn thịt gà vừa nói: “Không như ta, Ân tổng quản đến bây giờ vẫn chưa từng thích. Có khi đụng mặt nhiều lúc cũng chỉ chào hỏi một tiếng, ngay cả hai mắt cũng chẳng muốn nhìn ta.”

Bạch Linh thế nhưng thấy khó hiểu. “Sao lại thế được, Ân tổng quản bình thường đối đãi với mọi người rất ôn hòa a! Với lại...” Bạch Linh dừng một chút, “Ta nhớ rõ khi còn bé sư phụ sư nương đưa chúng ta tới Tả

Ý sơn trang, sư huynh người ngoại trừ Mục thiếu gia ra, người người dính chặt nhất chính là Ân tổng quản a, hẳn nếu như không thích người, sao có thể cho người bám lấy?”

“A?” Hàn Hàn thoáng ngáy ra. “Có chuyện này?”

Bạch Linh gật đầu. “Nếu không tin người cứ hỏi Mục thiếu gia đi, Mục thiếu gia khẳng định còn nhớ.”

Lúc Mục Tương trở về, Hàn Hàn đang hí hóp mắt cổ mài mực, hai đệ tử Hàn Sơn ngồi trong phòng, cũng đang rất chuyên tâm chơi cờ.

Mục Tương vừa vào cửa, hai đệ tử kia liền đứng lên nói: “Mục thiếu gia!”

Mục Tương gật đầu, để cho bọn họ tiếp tục làm chuyện của mình, lại đi tới bên cạnh Hàn Hàn, nhìn tờ giấy trắng y bày trên bàn, hỏi: “Người đang làm gì?”

“Viết thư về Hàn Sơn cho sư thúc.” Hai mắt Hàn Hàn không tốt, cố gắng mở căng ra, cũng chỉ thấy rõ thêm được một chút.

Mài mực xong, thấm ướt bút, y quay quay mấy lần vẫn không biết nên hạ bút như thế nào. Có chữ nhỏ đến mức chính y cũng nhìn không thấy, có chữ lại quá to tốn cả trang giấy.

Lúc y còn đang do dự, Mục Tương chợt đi tới sau lưng y, dựa lại gần. Bàn tay ấm áp kia bao lấy tay cầm bút của y, sau đó nói: “Người muốn viết gì nói ta biết, ta nắm tay người viết.”

“Ai,” Hàn Hàn khẽ quay người, “Đừng có dựa gần tai ta mà nói, ngứa lắm.”

“Không dựa gần như vậy, ta sợ ta nói người không nghe.” Mục Tương mang theo tiểu ý nói.

“Tai ta đã sớm tốt rồi, người dù có ở chân núi gọi lên, ta ở đỉnh núi cũng có thể nghe được!” Hàn Hàn nói.

“Phải vậy không? Vậy hôm nào ta xuống núi gọi thử xem, xem người có nghe được ta nói gì không?”

“Được!” Hàn Hàn nghĩ một chút, lại vội nói: “Nhưng người cũng đừng hô bậy!”

“Hô bậy? Ví dụ?” Mục Tương thấp giọng hỏi. Giọng điệu kia rơi vào tai Hàn Hàn, quả thực câu nhân.

“Ví dụ... Mục Tương thích Hàn Hàn...những loại đó...” Hàn Hàn đem lời này nói ra, trên mặt đỏ lù, bắt giắc cúi đầu.

“Thì ra người thích nghe những lời này. Không cần chờ đến hôm đó, ta hiện tại có thể nói cho người nghe...”

Mục Tương chưa nói được nửa, bên cạnh liền nghe thấy mấy tiếng ho khan lộn xộn.

Hai sư đệ của Hàn Hàn mặt còn đỏ hơn cả sư huynh bọn hắn, che miệng “khụ, khụ, khụ –” ho không ngừng.

“Uây, sao các người còn ở đây?” Hàn Hàn nghe thấy tiếng động đột ngột ngẩng đầu, liền đụng phải mũi của Mục Tương.

Mục Tương đau đến nhú máu, mà hai người kia liền hô to: “Liền không có, liền không có.” Bàn cờ lẫn quân cờ đều cầm lên, vội vàng vàng chạy đi.

Cái mũi Mục Tương bị đụng phải có chút đau nhức, sau lại thấy buồn cười vô cùng.

Hàn Hàn lăm nhăm trong miệng mấy câu, sau đó cúi đầu nói: “Này, có thể viết rồi.”

“Người muốn viết gì?” Mục Tương hỏi.

Mục Tương vốn tưởng rằng phong thư này của Hàn Hàn mở đầu là báo bình an, ai ngờ mở đầu là tên của sư thúc Hàn Hàn, nhưng câu sau lại xuất hiện mấy chữ Phù Hoa cung và Liễu Trường Nguyệt, kêu lòng hắn cả kinh.

Hàn Hàn giữa thư viết: bích lý châu y thu được tại bí thất mà chỉ có các đời chưởng môn mới biết, là một viên trân châu trong suốt, ở giữa có một đóa sen thất sắc, muốn sư thúc y dùng hạt châu này truyền tin tới Phù Hoa cung, thỉnh cung chủ Phù Hoa cung Yến Phù Hoa cùng kỳ tử Yến Khuyết đến gặp một cổ nhân, cổ nhân kia tên là Liễu Trường Nguyệt. Hàn Sơn phải tạ ơn Phù Hoa cung đã thực hiện yêu cầu quá đáng này, bích lý châu vật quý nguyên chủ, hai bên cũng không còn thiếu nợ nhau.

“Yến Phù Hoa và Liễu Trường Nguyệt là người quen cũ?” Mục Tương nghi hoặc hỏi.

“Ân!” Hàn Hàn gật đầu. “Là lão bà của hần.”

“Cái gì?!” Tiếng Mục Tương cao lên.

Mục Tương cũng từng gặp qua Yến Phù Hoa, Phù Hoa cung hành sự thần bí, thương hào bên dưới vô số, nếu không phải bọn họ từng giao thủ, Mục Tương cũng không cách nào biết được nguyên lai Yến Phù Hoa lại là một nữ tử, bày mưu lập kế còn hơn mọi nam nhân trên thế gian. Mà Liễu Trường Nguyệt và Yến Phù Hoa hai người bá chủ một phương này cư nhiên lại là phu thê, thực khiến người ta kinh ngạc.

“Ha ha ha ha –” Hàn Hàn cười to. “Sợ chưa, ta khi đó cũng suýt bị hù chết! Sau mới biết được nguyên lai Liễu Trường Nguyệt định dùng ta dẫn Triệu Tiểu Xuân xuất hiện, sau đó sẽ từ Triệu Tiểu Xuân tìm ra được chỗ của Phù Hoa cung. Ta nhanh trí liền nói mình có một khối châu tử có thể trao đổi với Phù Hoa cung làm một chuyện, lợi dụng điều kiện này để hần thả ta ra.”

“May mà người nhanh trí.” Mục Tương bật cười.

“Cũng nhờ người tới cứu ta đúng lúc mới có thể thành công, nếu như không có người và mấy sư huynh đệ, ta hiện giờ cũng không có khả năng đứng ở chỗ này.” Hàn Hàn nghiêm mặt nói.

“Tiểu Hàn...” Mục Tương ôm lấy người trong lòng, thở dài. Nếu không có những sai biệt ngẫu nhiên này, hần cũng không cách nào đưa người này trở về an toàn.

“A, đừng có thổi vào tai ta!” Hàn Hàn lại vặn vẹo,

Mục Tương cười cười hôn tai y một cái, quả nhiên, mặt Hàn Hàn liền đỏ ửng, lan tới tận mang tai.

35. Quyển 2 - Chương 5-1

“Thiếu trang chủ, đây là thu chi của hàng vải tháng này”

Tổng quản phía dưới đem một chồng sổ sách đặt lên bàn, Mục Tương nhìn thoáng qua, gật đầu lại đọc tiếp bức thư đang cầm trong tay.

Bên trong thư phòng, tổng quản đứng thành hai hàng theo lệ bắt đầu báo cáo, người tổng quản kia sau khi trình sổ sách liền nói sơ qua về việc buôn bán của thương đoàn, một người vừa lui xuống, người khác liền tiến lên, mà Mục Tương chỉ ngồi đọc gia thư vừa nhận được, đó là bức thư cha mẹ ở gia gửi về.

Môi hần khẽ gợi lên một mặt cười nhạt, thư là do cha hần viết, trong đó ghi lại toàn bộ những thứ đã nghe qua thấy qua, quả thực không khác gì địa phương chí.

Cửa thư phòng bị gõ mấy cái, Ân tổng quản đẩy cửa đi vào.

Ân tổng quản khi thấy gia thư trong tay Mục Tương nhãn thần chợt lóe, nhưng Mục Tương vừa ngẩng đầu lên, hần liền cúi đầu.

“Không biết thiếu trang chủ tìm ta có chuyện gì?” Ân tổng quản hỏi.

“Ta không phải đã nói chuyện hôn sự hủy bỏ, vì sao còn có võ lâm đồng đạo nhận được hỉ thiệp của Tả Ý sơn trang?” Mục Tương gấp thư lại, ánh mắt hờ hững đặt trên người Ân tổng quản.

Ân tổng quản khom người, giống như các đệ tử trong sơn trang khi gặp Mục Tương đều phải hành lễ, cúi đầu đáp:

“Hôn sự của thiếu trang chủ là do trang chủ đính ước, kết thân chi gia lại là Tương Môn có tiếng trong chốn võ lâm. Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, trên giang hồ tất cả mọi người đều biết ngài sẽ lấy Ôn tiểu thư làm vợ, vì thiếu trang chủ và Tả Ý sơn trang, hôn sự này tuyệt đối không thể lui.”

“Ân thúc...” Mục Tương thở dài.

“Mục Ân không dám.” Ân tổng quản đáp như vậy.

“Được rồi, Ân tổng quản.” Mục Tương nói: “Dem những lồng đèn và hỉ tự này hủy đi, chuyện ta đã quyết định sẽ không thay đổi. Tương Môn lúc trước cũng là vì một chữ lợi mới hứa gả Ngọc Nhi, ta đã quyết định dùng ba đoạn đường thủy ở phía Nam làm bồi lễ, điều kiện này Ôn lão gia tử hẳn nên vui vẻ đồng ý mới phải.”

“Thiếu trang chủ!” Tất cả tổng quản đều kinh ngạc. Đường thủy phía Nam, một tắc nước một tắc vàng, cho dù đó không phải mạch máu của Tả Ý sơn trang, nhưng cũng coi như là một trong hai cánh tay. Bị chặt đi một bên, sự mất mát này không biết đến bao giờ mới có thể hoàn lại.

Ân tổng quản ngẩng đầu lên, tầm mắt chống lại ánh nhìn của Mục Tương. Hai bên không ai chịu nhường ai, nhưng bên dưới những đợt sóng mắt này lại là ngầm ý đánh giá lẫn nhau.

“Thiếu trang chủ vì Hàn thiếu gia thực muốn như vậy?” Ân tổng quản thanh âm bình tĩnh nói.

Mục Tương dừng lại một lúc, tiểu ý trên khóe môi không khỏi sâu hơn vài phần. Hắn nói:

“Ân thúc, bên ngoài người là Đại tổng quản của Tả Ý sơn trang, nhưng trên thực tế ta vẫn xem người như thúc thúc duy nhất của ta. Nhân lúc đều có các tổng quản ở đây, ta cũng muốn nói rõ một lần. Thiếu chủ Hàn Hàn của Hàn Sơn phái, là người ta muốn nắm tay cả đời, trừ hắn ra, ta sẽ không nhìn đến bất cứ người nào khác. Ôn Ngọc là một cô nương tốt, chỉ tiếc ta nhất định phải phụ nàng.

Hàn Hàn tuy là nam tử, nhưng ta tin các vị tổng quản trong Tả Ý sơn trang đều là những người không màng thế tục, hẳn lãnh đạo Hàn Sơn phái mấy năm nay mọi người cũng đã thấy rõ, một người hữu tình hữu nghĩa như vậy, một thiếu niên anh kiệt sẵn sàng vì bằng hữu nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, có thể ở bên hắn, là chuyện may mắn nhất trong kiếp này của Mục Tương ta.”

Bên trong thư phòng liền như vỡ tung, các vị tổng quản đưa mắt nhìn nhau mặt đỏ tới mang tai.

Có người lập tức quỳ xuống, lớn tiếng hô: “Thiếu trang chủ nghĩ lại! Nam tử tương luyện vi phạm luân thường, sẽ phá hủy thanh danh Tả Ý sơn trang!”

Những người khác còn đang há miệng đứng tại chỗ, sống đến cái tuổi sớm nhập quan tài này, cũng không nghĩ tới trước khi cáo lão hồi hương lại nghe được thiếu trang chủ nhà bọn họ nói ra lời tuyên thệ kinh người như vậy.

Mục Tương vẫn nhìn Ân tổng quản, Ân tổng quản chậm rãi cúi đầu, nói:

” Thiếu trang chủ là người sau này sẽ tiếp nhận vị trí trang chủ, trở thành chủ nhân của Tả Ý sơn trang, làm như vậy thực sự không đúng mực, Tả Ý sơn trang sao có thể cho phép một nam tử làm trang chủ phụ nhân. Thiếu trang chủ không nghĩ vì sơn trang, cũng phải nghĩ vì mình, chớ để tương lai sau lưng mang tiếng xấu, mới thấy hối hận.”

“Ta sẽ không hối hận.” Mục Tương ngữ khí ôn hòa nói: “Ân thúc, phái người đem những hỉ thiếp này thu hồi, nói với bên ngoài, Tả Ý sơn trang cùng Tương Môn không thành thân gia.”

Ân tổng quản ngữ khí vẫn kiên định nói: “Việc hôn nhân là do trang chủ đính ước, Thiếu trang chủ không nên nhất thời hành động theo cảm tình mà hủy đi ý tốt của trang chủ.”

“Một khi đã như vậy...” Mục Tương thở dài, đem tầm mắt chuyển sang một người tổng quản râu tóc bạc phơ đứng bên phải, miệng còn đang mở to vẫn chưa khép lại được, nói: “Tề tổng quản, kể từ hôm nay, người hãy tiếp nhận chức vụ của Ân tổng quản trong trang, từ trang bên dưới của người sẽ do Ôn tổng quản tiếp quản. Về phần Ân tổng quản, tạm thời nghỉ ngơi đi!”

Hai câu của Mục Tương, lập tức liền bỏ đi thực quyền của Ân tổng quản trong sơn trang. Chiêu này đối với Mục Tương mà nói tuy có thể giết gà dọa khỉ, nhưng quan trọng hơn, vẫn là...

Hai người tổng quản bị gọi tên chân đều mềm nhũn, nhưng cũng không thể khước từ.

Ân tổng quản vẫn đang đứng nghiêm tại chỗ, siết chặt nắm tay. Mười ngón tay của hắn cứng ngắt, trên mu bàn tay hiện gân xanh.

Hàn Hàn lấy tay chống cằm ngồi xếp bằng trên giường, chân mày nhăn lại.

Lúc Mục Tương trở về phòng trời đã rất tối, hai gã sư đệ của Hàn Hàn cũng đã rời đi, hắt đóng cửa, đi đến bên giường cởi áo hỏi: “Đang suy nghĩ gì, nghĩ đến chăm chú như vậy?”

Hàn Hàn ngáp ngừng một lúc. “A Tương, ta khi còn bé cùng Ân tổng quản rất tốt sao?”

Mục Tương sững sốt, “Là sao?”

“Bạch Linh nói ta trước đây thường theo bên người Ân tổng quản, trừ người ra hẳn chính là người ta hay bám lấy nhất, còn nói hỏi người người nhất định còn nhớ.” Hàn Hàn nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. “Nhưng nếu thật sự là như thế, quan hệ của ta và hẳn hiện giờ sao lại tệ như vậy?”

Mục Tương đem ngoại y treo lên xong, cũng thuận tiện cởi đồ của Hàn Hàn, trong nháy mắt hẳn thổi tắt đèn, để cả cả phòng tối đen.

Mục Tương nằm lên giường, thấy Hàn Hàn còn đang suy nghĩ, liền nói: “Những việc đó đều là chuyện trước khi Ân thúc rời nhà, người và ta lúc bé rất hay bám lấy hẳn, dù sao hẳn cũng chỉ hơn chúng ta năm tuổi, trong một đám tiểu hài tử hẳn là người thành thực chừng chắc nhất, ta còn nhớ người từng nói, người sau này muốn trở thành người giống như hẳn.”

“A?!” Hàn Hàn không tin.

Mục Tương kéo Hàn Hàn nằm xuống giường. “Ta cũng không còn nhớ nhiều lắm, bắt quá khi đó chuyện Ân thúc rất chiều cổ người là thật, người khi còn bé ham chơi, lại không chịu hảo hảo ăn cái gì, Ân thúc liền bưng một chén cơm chạy theo sau người, mỗi lần người ăn cơm xong, Ân thúc cũng mệt vả mồ hôi.”

“Kia... tại sao lại...” Hàn Hàn ghen lời.

“Sau khi hẳn rời nhà, rồi trở về, cả người liền thay đổi.” Thanh âm của Mục Tương trầm thấp mang theo chút sầu não nhàn nhạt.

Hàn Hàn yên lặng hồi lâu, dựa đầu vào người Mục Tương, không để ý cọ cọ mấy cái, rồi lại im lặng.

“Ngủ đi!” Mục Tương cảm thấy mệt mỏi.

“Ân...”

Ban đêm, không biết có phải là do nghe Mục Tương kể lại chuyện cũ, Hàn Hàn mơ thấy những chuyện y đã quên đi.

Trong mộng y chỉ là một hài tử mới lớn, cả ngày chạy khắp núi, lời người lớn nói toàn bộ đều không chịu nghe.

Sau đó y từ Hàn Sơn chạy tới Lạc Thượng Sơn, khi đi qua cầu treo giữa hai nơi bỗng nhiên nhìn xuống, Lạc Thượng giang sông lớn cuộn trào và vực sâu vạn trượng khiến chân y mềm nhũn.

Cuồng phong liên tục thổi qua, cầu treo hẹp dài không ngừng lắc lư, y nắm chặt dây thừng trên cầu run rẩy không thôi, không biết làm sao để rời khỏi nơi kinh khủng này.

Lần trước là nhờ A Tương cứu y, nhưng A Tương giờ đang ở đâu, tại sao không đến cứu y?

Bỗng nhiên một bàn tay đưa tới trước mắt y, y ngẩng đầu nhìn, ánh sáng phản chiếu sau lưng, dưới ánh mặt trời loá mắt, có người mang theo tiểu ý dụ dằng nhìn y.

Hình dáng kia giống hệt A Tương, tựa như là A Tương khi trưởng thành, thế nhưng lại xinh đẹp hơn rất nhiều, nếu như A Tương sau khi lớn lên trở thành nữ nhân, có lẽ chính là bộ dạng này.

Người kia nắm tay y, đưa y đi qua cầu treo. Lòng bàn tay mềm mại ấm ấm, khiến người ta muốn nắm chặt không bao giờ buông.

Sau đó chỉ vừa bước được vài bước, bọn họ nháy mắt đã trở về sơn trang. A Tương lúc nhỏ so với y chỉ lớn hơn một chút, A Tương bưng một bát nhỏ đang ăn cơm chạy tới chỗ bọn họ, đem bát mình đưa cho y, giống như một tiểu lão đầu nói: “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!”

Người kia ôm lấy A Tương, đi vào trong phòng, y vội vàng vàng đuổi theo bắt lấy góc áo người nọ, sau đó người nọ cúi xuống cười với y, cũng ôm y lên.

Không tính lồng ngực rộng lớn, có thể ôm được hai hài tử, y bưng bát ngoạn ngoạn mặc cho người này ôm, chân của A Tương lắc lắc đá y, y lập tức đá trả, bốn cái chân nhỏ nhỏ hồ loạn trên không trung, tiếng cười trẻ con của mình và A Tương, còn có tiếng cười ôn nhu của người kia, vang vọng khắp sơn trang yên tĩnh...

“Ân thúc, Ân thúc, Tiểu Hàn a ta nhột...” A Tương cười khanh khách ngã vào lòng người nọ, sau đó nghe được thanh âm thủy bàn nhu hòa của người nọ nói:

“Tiểu Hàn nhi ngoan, đừng hồ nháo, nhanh ăn nốt cơm, bằng không Ân thúc sẽ sinh khí nha...”

Hàn Hàn đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, y mở mắt ra, trước mặt một mảng mơ hồ. Dụi dụi khóe mắt, phát hiện thế nhưng ướt ướt, vội vàng kéo chăn lên lau đi vệt nước, xóa đi dấu vết mất mặt này.

Y nhớ ra rồi, tuy rằng mơ hồ không hoàn chỉnh, nhưng y vẫn nhớ ra người từng luôn luôn mỉm cười ôn nhu, vui vẻ đợi y.

Hồi nhỏ người kia rất thích gọi y là Tiểu Hàn nhi, Mục Tương bị hấn gọi là Tiểu Tương Tương, ánh mắt vô ưu vô lự như chẳng hề biết đến tư vị của phiền não, y và Mục Tương rất thích chạy quanh hấn, ở cùng hấn, thậm chí không biết sống chết khiêu chiến với người có võ công hơn hấn bọn hấn này.

Về sau người nọ ly khai, rồi sau đó, được mang về.

Liên giống như Mục Tương nói, từ khi đó trở đi, hết thầy đều thay đổi.

Hàn Hàn không nhớ năm đó y mấy tuổi, y đến tìm Mục Tương, mà Mục Tương không có ở nhà, trong mai uyển một người thân hình mảnh khảnh ngẩng đầu nhìn bạch mai, vô ý trượt chân ngã trên mặt đất.

Y chạy tới muốn nâng người nọ dậy, lại bị người nọ một chưởng đánh vào mặt, cắn phải đầu lưỡi, miệng đầy máu tươi.

Sau đó A Tương vội vàng chạy tới kéo y ra, muốn y dừng đến gần người kia.

Sau đó người kia không bao giờ còn gọi y là Tiểu Hàn nhi nữa, cũng không bao giờ gọi Mục Tương là Tiểu Tương Tương.

Sau đó, người nọ cùng bọn họ càng lúc càng xa, cuối cùng trở thành bộ dạng như bây giờ.

Hàn Hàn nhớ ra nguyên nhân vì sao y chán ghét người khác gọi y là Tiểu Hàn nhi, bởi vì, đã từng, có một người từng gọi y thân thiết như vậy...

“Làm sao vậy, không ngủ được sao?” Hàn Hàn vừa tỉnh, Mục Tương cũng tỉnh theo. Hấn từ trước đến nay hay ngủ trễ, cũng không ngủ sâu.

“A Tương...” Hàn Hàn nói: “Ta nhớ ra một số chuyện, muốn tìm Ân tổng quản nói chuyện, khi còn bé hấn từng rất tốt với ta, nếu hấn bên ngoài bị khi dễ, ta nhất định sẽ thay hấn đòi lại...”

“...” Mục Tương nói: “Nếu như có thể, ta hy vọng ngươi tạm thời đừng tới gần Ân thúc.”

“Vì sao?” Hàn Hàn kinh ngạc.

Mục Tương trầm mặc, thấp giọng nói: “Có một số việc ta đã có chút đầu mối, nhưng vẫn không thể khẳng định.”

Hàn Hàn ngây ngốc mở miệng: “Ngươi là nói...”

Mục Tương dừng một chút, kéo Hàn Hàn lại gần. “Trước tiên đáp ứng ta.” Thái độ có phần cứng rắn.

“Được rồi!” Hàn Hàn trả lời như vậy, sau đó nhỏ giọng nói: “Nếu không phải gần đây có điều hiểu người hơn một chút, ta thực sẽ nghĩ ngươi ôm ta chặt như vậy, lại không chịu để ta đi tìm hấn, là bởi vì ngươi ghen tị.”

“Nói như vậy, ngươi cảm thấy mình trước kia không hiểu ta?” Mục Tương hỏi.

“Một chút...” Hàn Hàn mặt thoáng cái đỏ lên.

Trước kia và hiện tại đương nhiên bất đồng, trước kia là bằng hữu, tương đãi dĩ lễ, hiện tại đã tiến vào một cảnh giới mới, y mới biết được Mục Tương trước mặt người khác luôn nhẹ nhàng quân tử khi nhìn thấy y liền cười suốt, ôi y sẽ không chịu buông, còn có khi người này hôn y, đầu lưỡi linh hoạt luôn muốn đem y hôn đến thất điên bát đảo, càng khiến người ta không thể hiểu được chính là rõ ràng một người tao nhã hữu lễ như thế nào ánh mắt khi nhìn y đều giống như dã thú, đem y chiết qua chiết lại, không tới hừng đông không thôi.

Mục Tương cười cười, sờ sờ lỗ tai đã nóng lên của Hàn Hàn, cúi đầu, khẽ cắn lấy.

Cơ thể Hàn Hàn run lên, rầu rĩ nói: “Ai... Đừng cắn...”

“Hảo, không cắn.” Mục Tương thu răng, lại đưa tay luồn vào tiết cổ nói lỏng đai lưng.

Chỗ yếu hại bị nắm lấy, Hàn Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mục Tương lại xoay mình đem người phía trên đè xuống. “Nếu chỉ là một chút, vậy thì bây giờ hiểu ta thêm một chút nữa đi...”

Động tác dâm mỹ như thế, lời nói dâm lãng như thế, rõ ràng do người khác làm sẽ giống như hành vi của Đổng Đồ Tử, vì sao trong miệng Mục Tương phát ra lại mang ngữ điệu nỉ non ôn nhu thâm tình như vậy?!

Hàn Hàn giật mình, phân thân trưởng đại cư nhiên lại ướt trong tay Mục Tương.

Mục Tương sưng sốt, nhìn phía dưới lại nhìn nhìn khuôn mặt Hàn Hàn. Hắn mới chỉ nắm lấy mà thôi, căn bản cũng không có động đậy gì, như thế nào lại xuất ra.

“Đáng, đáng ghét...” Hàn Hàn vội vàng che mặt, lúc này ngay cả cái cổ cũng đỏ ửng. Cư nhiên tình quan thất thủ, sao lại nhanh như vậy a?!

Mục Tương cười cười, mới mở miệng nói hai chữ: “Tiểu Hàn...”

“A a a a — đừng nói nữa—” Hàn Hàn then quá hoá giận trở mình đè Mục Tương xuống dưới, thân thủ cỡi quần của Mục Tương, bắt lấy nghệt căn của hắn, dùng sức luận động.

Muốn mất mặt liền cùng mất mặt đi! Hàn Hàn đầu hôn não tưởng cũng chỉ có ý nghĩ này.

Mục Tương buồn bực hừ một tiếng, khẽ thở ra, hần hơi nhắc mình nhìn Hàn Hàn đang cố gắng không ngừng động tác trên người hắn, sau đó chậm rãi nằm xuống lại, mười ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại của Hàn Hàn, nhẹ nhàng nâng cằm, hai mắt nhắm nghiền...

Tầng sáng hôm sau, ngoài viện tử truyền đến thanh âm múa kiếm, Hàn Hàn kéo lê thân thể mệt mỏi bước ra ngoài, phát hiện Mục Tương đang luyện võ dưới tàng cây.

Thân ảnh phiêu dật kia mang theo một mặt kiên cường, trong sự linh hoạt lại có phần vững vàng, trường sam xanh thẫm tung bay theo gió, tựa như làn gió thổi qua bờ hồ rộng lớn, hàng liễu khẽ đong đưa, cảnh tượng như xuất hiện từ trong bức tranh, đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Mục Tương phát hiện Hàn Hàn thức dậy, lập tức thu kiếm đi về phía y. “Đánh thức người?”

Hàn Hàn chớp chớp mắt, hai mắt vô thần nói: “Ta có một vấn đề muốn hỏi người lâu rồi, vì sao bất kể ta có luyện thể nào, võ công vẫn dưới người một phân, lão gia tử rõ ràng nói qua tư chất của ta hơn người, nhưng mười mấy năm qua vô luận có tỷ thí thể nào cũng đều bại trong tay người?”

Mục Tương vuốt ve mái tóc rối bù của Hàn Hàn, cười nói: “Cần thường xuyên bổ huyết.”

Hàn Hàn dụi dụi mắt, gật gật đầu, tiếp nhận lời giải thích của Mục Tương. Sau đó đỡ thắt lưng đau nhức, trở về phòng ngủ tiếp.

Mục Tương đứng sau lưng nhìn y mỉm cười, lại thu hồi ánh mắt đầy thâm tình, quay lại dưới tàng cây chuyên tâm nhất chí luyện kiếm.

Rất ít người biết, mấy năm trước hắn từng vì một chiêu thiếu chút nữa bại bởi Hàn Hàn, từ lúc đó hắn liền bỏ qua những thư quyền mà mình yêu thích nhất, chuyên tâm vào võ học, mới có được bản lĩnh cùng người nọ sóng vai song hành ngày hôm nay.

Hắn khi đó chuyện tình cảm còn rất hồ đồ, không biết hết thấy những nỗ lực kia chỉ vì người kia hai mắt sáng rực nhìn hắn, năm lần bảy lượt từ Hàn Sơn tới Tả Ý sơn trang, giờ kiếm hướng hắn khiêu chiến.

Tiếp đó hắn được người nọ tín nhiệm, đem người nọ lưu lại bên cạnh mình, nhìn ánh mắt người nọ luôn hướng về mình, trong lòng liền thấy thỏa mãn.

Thế nhưng cũng mãi đến lúc này hắn mới hiểu được, khi còn trẻ những kiên trì kia, nguyên lai đều là làm vì người này, chỉ để người này vĩnh viễn không ly khai.

36. Quyển 2 - Chương 5-2

Hàn Hàn ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới tỉnh lại, ngoài cửa, trong lương đình truyền đến tiếng tán gẫu của đám sư đệ.

Cảm giác nằm bẹp trên giường không thể bò dậy khiến y có chút buồn bực, rõ ràng là lần qua lần lại đến gần sáng, tại sao Mục Tương có thể nấu nước giúp y lau người, sau đó còn chạy đi luyện kiếm, tiếp theo còn nói có việc phải xuất môn đến tối mới về, mà y lại chỉ biết nằm bẹp chống mõng trên giường, cả người vô lực, thất lực đau nhức thế này.

“...” Tên kia rốt cuộc là người kiểu gì a? Chẳng lẽ là hắn được một cao nhân truyền cho võ công tâm pháp lợi hại, khiến hắn dù có gây sức ép ngay ngày hôm sau liền có thể sinh khí dồi dào chạy khắp nơi như vậy.

“Thực sự là không công bằng...” Hàn Hàn từ từ nhắm hai mắt lẩm bẩm, cái mõng nhích nhích, thực không muốn ngồi dậy.

Ngay khi Hàn Hàn đang nghĩ tới Mục Tương, thực quỷ dị cảm thấy một ánh mắt sáng rực từ bên cạnh phóng tới.

Y có chút buồn bực mà mở mắt ra, sau đó lại nhìn thấy một nhân ảnh màu hồng ngồi xổm trước mắt cạchs y không xa, tay chống cằm, nhìn y.

“Á!” Hàn Hàn sợ tới mức nhảy dựng, lăn hai vòng tới góc giường, kéo chăn che đi bản thân y sam bất chỉnh.

Y hô lớn: “Ngọc Nhi người một người nữ nhân sáng sớm xông vào phòng của nam nhân làm cái gì?!”

Ôn Ngọc mắt mở to chớp a chớp, nhìn thẳng vào Hàn Hàn tóc tai rồi bù vừa mới tỉnh ngủ, lẩm bẩm nói: “Biểu ca, bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ của ngươi cũng dễ nhìn như vậy a!”

Ôn Ngọc căn bản không trả lời Hàn Hàn, trái lại buồn bực nói: “Thực là kỳ quái, nơi này rõ ràng là sương phòng của A Tương, ta là tới tìm A Tương, nhưng chính là sao biểu ca ngươi lại ngủ trên giường A Tương?”

Hàn Hàn nghẹn cứng, lộ ra khuôn mặt sắp chuyển sang màu gan heo. Y cũng không thể nói là Mục Tương kiên quyết bắt y ngủ trên giường hắn, chỉ có thể cùng Ôn Ngọc mắt to trừng mắt nhỏ.

Ôn Ngọc chớp chớp mắt. “Biểu ca ngươi tại sao không nói gì? Không ngờ ngươi ngủ bản thân chạy đến chỗ nào cũng không biết, ta nhớ hình như có một loại bệnh gọi là mộng du, hình như là ban ngày có điều suy nghĩ ban đêm liền ngủ mơ hay gì gì đó, sau khi ngủ lại chạy đi lung tung, biểu ca ngươi phát bệnh sao?”

“Ngươi, ngươi mới phát bệnh!” Hàn Hàn tức chết mất, bên ngoài không phải có người trông coi sao? Tiểu nny tử này làm sao xông vào được?

May mà nàng tới chậm, Mục Tương đã xuất môn, nếu giữa đêm giữa hôm chạy tới phát hiện y cùng Mục Tương đang lăn qua lăn lại, sau đó dùng thân phận vị hôn thê tử mà bắt cái gì gian tại giường, truyền ra ngoài, y còn mặt mũi nào mà làm người a!

“Oe –” Ôn Ngọc bỗng nhiên che miệng nôn khan.

Hàn Hàn hoảng sợ, mặt biến sắc.

Ôn Ngọc nhin xuống, lấy tay phẩy phẩy, cau mày nghĩ đông nghĩ tây, sau đó lại nôn khan tiếp, che miệng nói: “Biểu ca người có người thấy gì không? Trong phòng này hình như có mùi lạ, ta gần đây không biết ăn phải thứ gì, người thấy mùi lạ liền muốn nôn, người dùng đàn hương huân huân được không, tanh tanh thối thối –”

Hàn Hàn khóc không ra nước mắt, y thực sự không muốn nói mùi lạ trong phòng là vì tối hôm qua có hai nam nhân ở bên trong làm gì đó, cũng vô lực nói với tiểu nỵ tử này nói nàng muốn nôn không phải vì ăn đồ hỏng mà là nôn ghen, chỉ có thể thống khổ rên rỉ đối bên ngoài hô:

“Các sư đệ — Mau đem nha đầu này ra ngoài — sư huynh ta muốn thay quần áo —”

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, không bao lâu, ba người xuất hiện trước cửa phòng, trông thấy cảnh tượng trong phòng đều không khỏi sửng sốt.

Hàn Hàn cũng rất kinh ngạc, trừ hai sư đệ y gọi ra, ngoài cửa còn có thêm một lão đầu nhũ râu tóc bạc phơ.

Lão đầu kia lập tức khôi phục tinh thần, đối Hàn Hàn chấp tay nói: “Hàn thiếu gia, có khách nhân tìm ngài và Thiếu trang chủ, Thiếu trang chủ hiện giờ không ở trong trang, không biết vị khách nhân này ngài có muốn gặp không?”

” Khách nhân?” Hàn Hàn kéo chặt hơn tấm chăn trên người. “Là ai?”

“Hàm Dương Mạc Nhị đương gia của Mạc gia tiêu cực.”

“A?” Hàn Hàn nhìn về phía Ôn Ngọc, Ôn Ngọc bị cái tên Mạc Nhị đương gia làm kinh hách, lập tức cả người liền nhảy dựng lên.

“Biểu ca!” Ôn Ngọc đột ngột quay đầu lại, hai mắt ngẩn lệ nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn. “Đừng gặp hắn, đừng gặp hắn, ngàn vạn lần đừng gặp hắn, lập tức đuổi hắn ra khỏi Tả Ý sơn trang, đừng để hắn lưu lại.”

Nhưng sự tình cũng không chỉ có như vậy, Hàn Hàn mới gỡ gỡ đầu mấy cái, lại có tiếng bước chân vội vàng chạy vào trong viện tử, vội vàng dừng trước cửa.

Người nọ nói: “Hàn thiếu gia, Tương Môn môn chủ tới thăm!”

Hàn Hàn hít một hơi thật sâu, đối Ôn Ngọc nói: “Gia gia của người cũng tới!”

Ôn Ngọc sắc mặt tái nhợt, ôm bụng thân hình thoáng lắc lư, sau một lúc lâu nói: “Biểu ca... Ta đau bụng...” Tiếp theo cả người mềm nhũn ngã xuống.

“Ngọc Nhi —” Hàn Hàn vội vàng nhảy lên một tay đỡ lấy người vừa ngã, gọi vội ra ngoài: “Bà nội nó — mau gọi đại phu a —”

Sau khi đại phu khẳng định Ôn Ngọc không có việc gì, Hàn Hàn đưa Ôn Ngọc trở về phòng an trí ổn thỏa trước, lại phân phó mọi người ngậm miệng không được nói lung tung, sau đó mới đi gặp Tương Môn môn chủ.

Một bước tiến vào đại sảnh, Hàn Hàn liền cảm thấy một ánh mắt sắc bén phóng về phía y, y hướng người nọ hành lễ, nói: “Ôn lão gia tử hữu lễ.”

Ôn lão gia tử hướng y gật đầu, dùng giọng nói khàn khàn của lão nhân gia nói: “Tổng quản của Tả Ý sơn trang nói Mục Tương đi vắng, hắn là đi nơi nào?”

Hàn Hàn cho dù mắt còn chưa tốt, cũng có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp nếp nhăn trên mặt lão nhân gia này.

Tương Môn môn chủ đã tám mươi tuổi, so với lão gia tử nhà y còn lớn hơn vài tuổi, dung mạo nghiêm tuấn, thân hình hơi gù, trong tay cầm một long đầu quả huy vũ sinh phong, một chút cũng không nhìn ra một lão nhân gia cao tuổi.

Hàn Hàn thu lại bộ dáng hi tiểu thường lộ ra trước mặt Mục Tương và các sư huynh đệ, nghiêm mặt trả lời: “Mục Tương có chuyện qua trọng phải hạ sơn, sẽ trở về trễ một chút. Không biết Ôn lão gia tử có chuyện gì tìm hắn?”

Long đầu quải trong tay Ôn lão gia tử bỗng giơ lên trọng kích địa diện, phanh một tiếng, làm vỡ một phiến đá lớn trong phòng. Hắc cả giận nói: “Lão hủ hôm nay tới, là hỏi hắc vì sao từ hôn! Tôn nữ của lão hủ nói gì cũng là một cô nương ngọc khiết băng thanh, tin này một khi truyền ra, mặt mũi của Tương Môn không nói, Ngọc Nhi còn mặt mũi nào nhìn người ngoài?!”

Hàn Hàn sững sốt. “Từ hôn?”

Ôn lão gia tử từ trong lòng ngực rút ra một phong thư, ném vào người Hàn Hàn, tức giận nói: “Bức thư này mấy ngày trước môn hạ đệ tử đưa tới cho lão hủ, gọi tên tiểu tử tở kia lập tức ra đây gặp lão hủ, giấu đuôi đi đến làm cái gì!”

Hàn Hàn cũng không mở thư ra đọc, do dự hồi lâu, nói: “Mục Tương thực sự là đi vắng, văn bối không dám lừa gạt ngài. Vậy Ôn lão gia tử nếu đã ở phụ cận Lạc Thương sơn nhiều ngày, chắc hẳn Mục Tương là do nhận được tin, nên mới vội vàng vàng xuống núi. Hắc hà có gì phải giấu đuôi? Nhất định là muốn gặp mặt ngài nói rõ, nhưng không may lại như vậy, nên mới có sự hiểu lầm này.”

“Người không cần thay hắc giải thích,” Ôn lão gia tử hừ lạnh một tiếng, “Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, hiện giờ trên giang hồ truyền đi tin Hàn đại chương môn tự cam đoạ lạc (chìm đắm trong trụy lạc), trước trận đánh liền chạy trốn, người như vậy loại người không biết giữ mình trong sạch, còn muốn kéo theo cả Mục Tương, lão hủ nhìn liền tức giận.”

Ôn lão gia tử một trượng hướng về phía Hàn Hàn, Hàn Hàn nhẹ nhàng nhảy ra xa, cắn răng nói: “Văn bối kính trọng Ôn lão gia tử là tiền bối trên giang hồ mới dĩ lễ tương đãi, Ôn lão gia tử xin đừng quá đáng!”

Ôn lão gia tử hừ một tiếng, tổng quản trong trang lập tức tiến đến giảng hoà.

Hàn Hàn cũng không muốn cùng lão nhân gia này dây dưa hơn nữa, cũng không nguyện để Mục Tương rước lấy phiền toái, trong lòng biết cùng người bảo thủ như vậy nói tiếp cũng chẳng thể làm rõ được cái gì, chấp tay nói: “Cáo từ!” Liền đem mọi chuyện còn lại giao cho tổng quản, ly khai đại sảnh.

Bước đi gấp gáp trong lòng bức dọc, Hàn Hàn bước nhanh trở về tiểu viện của mình, đi được một nửa bỗng nhiên nhớ ra điều không đúng, hiện nay y đang ở trong phòng của Mục Tương, bèn vội vàng quay người đi về phía viện lạc của hắc.

Nơi góc tối của trường lang bỗng lóe ra mấy ảnh tử, nam tử dẫn đầu một thân chói lọi, vàng rực, còn cầm theo một bội kiếm xinh đẹp châu quang bảo khí.

Người nọ mở miệng, khẩu khí bất hảo mà hỏi: “Họ Hàn kia ta hỏi ngươi, Ngọc Nhi có phải chạy đến Tả Ý sơn trang? Người tốt nhất kêu Mục Tương đem Ngọc Nhi giao ra đây, bằng không đừng trách ta — ách a —”

Hàn Hàn đang lo một cỗ bức dọc trong lòng kia không có chỗ bộc phát, trước mắt vừa vặn lại có một tên tự chui đầu vào lưới. Y nhất chỉ bắn văng bảo kiếm của đối phương, thuận thế vặn ngược cổ tay hắc, lực đạo lớn đến mức khiến một đại nam nhân hét toáng lên.

Hàn Hàn chớp mắt. “Người là ai?”

“Gia gia ta là Mạc gia tiêu cục Mạc Nhị đương gia, họ Hàn ngươi mau buông!” Mạc Nhị đau đớn kêu to.

“Mạc Nhị của Mạc gia tiêu cục đúng không? Người thật không nên khẩu tự báo thân ở đây!” Hàn Hàn âm hiểm cười nói: “Tại hạ lúc trước ở Thủy Nguyệt lâu nhận được sự chiếu cố của huynh trưởng ngươi, mỗi ngày truy cản bào khiêu, luyện khinh công cũng không phải ra sức chạy như vậy. Nợ huynh đệ trả, ngươi đã bước đến cửa, ta cũng không khách khí!”

Dứt lời bàn tay nắm chặt kéo mạnh, ngân kiếm của Mạc Nhị rơi xuống đất. Khi tiếng binh khí “khuông lang” vang lên lần đầu, Mạc Nhị liền theo đó “ngao” lên một tiếng ngã xuống đất, “khuông lang” Tiếng thứ hai vang lên, cả người liền từ trường lang bị đá đến giữa hoa viên.

Bị đá cho mấy cái, cả người úp xuống đất không nhúc nhích, mấy tên gia đình phía sau hắc thấy tình huống như vậy xông lên vì chủ tử báo thù, cũng như cũ bị đánh bay ra ngoài.

Hàn Hàn hừ một tiếng: “Vô sỉ!” Lần thứ hai cất bước rời đi.

Mấy đẽ tử Hàn Sơn phải đi sau lưng sư huynh bọn họ chỉ chỉ trở trở một hồi, lúc này mới bước theo sau.

Lúc nghe thấy người trong sơn trang nói Mục Tương đã trở về, sắc trời cũng đã sẩm tối.

Mục Tương cũng chưa trở lại sương phòng, Hàn Hàn thầm nghĩ, người nọ nhất định là đi gặp Ôn lão gia và Mạc Nhị.

Tin y rời khỏi Thủy Nguyệt lâu không biết là do ai truyền ra, thêm mắm thêm muối nói đến sát hữu kỳ sự. Bên ngoài đồn đãi y vì bao dưỡng một tiểu quan lưu luyến nơi yên hoa, kết quả bị cừu gia phục kích mất hết võ công, còn thê thảm bị bán vào tương công quán. Cuối cùng nhờ đến Mục Tương cứu thoát, nhưng không biết đi đâu, hiện giờ đành tạm cư ở Tả Ý sơn trang.

Hàn Hàn cuối cùng vẫn cảm thấy hết thấy những chuyện này đều có người khổng chế sau lưng, vô luận là những tin đồn này hay đám sát thủ của Thủy Nguyệt lâu lúc trước, y chợt có một loại cảm giác sớm bị người nắm trong lòng bàn tay.

Chiều theo chuyện Mục Tương phải bận rộn mấy ngày này xem ra, khẳng định đã biết điều gì, nhưng người kia chính là ngoài việc có buồn phiền trong lòng ra, cái gì cũng không chịu tiết lộ.

Nhưng cho dù Mục Tương không chịu nói Hàn Hàn cũng ít nhiều đoán được, người muốn mua tính mạng y kia đến tám phần là ở Tả Ý sơn trang.

Chính là... Trong lòng Hàn Hàn thoáng khó chịu, cảm giác chẳng hay biết gì này một chút cũng không tốt.

Hơn nữa... Tại sao y lại cảm thấy Mục Tương đang bao che cho người kia.

Chuyện của Tả Ý sơn trang nên để người của Tả Ý sơn trang xử lý, cho nên y mặc kệ, cho dù người bị nguy hiểm là bản thân cũng sẽ không nói nhiều. Nhưng theo bản linh của Mục Tương tuyệt đối không thể lâu như vậy rồi vẫn chưa tóm được người kia, nguyên nhân duy nhất, chính là Mục Tương không muốn làm đến cùng, hẳn đang đợi người nọ tự mình quay đầu.

Nhưng nếu thật sự là như thế, kia... Nói như vậy... Người có khả năng khiến Mục Tương làm như vậy nhất...

Hàn Hàn rung mình một cái, sau đó cười nhạo nói: “Không có khả năng!”

Lắc đầu, đem mọi suy nghĩ nực cười kia ném sang một bên, Hàn Hàn nghĩ đến sức khỏe của Ôn Ngọc, vì thế liền rời khỏi gian phòng. Mấy sư đệ cũng không biết đã chạy đi đâu, chắc là hẹn với Bạch Linh đi bắt gà rừng đi!

Hàn Hàn cũng không nghĩ nhiều, liền một mình đi đến biệt viện của Ôn Ngọc.

Ai ngờ Ôn Ngọc cũng không ở trong phòng, Hàn Hàn trong lòng phỏng đoán một phen, lại đi về phía chủ ốc, cuối cùng ngay cạnh thiên thính nơi Mục Tương khoản yến Mạc Nhị cùng Ôn lão gia tử, tìm thấy Ôn Ngọc ôm một vò rượu áp tai vào vách tường nghe trộm người khác nói chuyện.

Hàn Hàn vừa đẩy cửa ra, Ôn Ngọc liền sợ tới mức ngồi nghiêm chỉnh lại, nhưng thấy nguyên lai là Hàn Hàn, mới thở phào một hơi.

Hàn Hàn cau mày nói: “Ai lấy rượu cho người, người hiện tại hoài hài tử, loại đồ này uống ít một chút!”

Hàn Hàn đóng cửa lại, đi đến trước mặt Ôn Ngọc đem nàng tuyệt mai tửu trong tay nàng đoạt lấy.

Tuyệt mai tửu này là được ủ từ bạch mai trong Tả Ý sơn trang, thanh hương cam phân xộc thẳng vào mũi, là vị đạo nữ hài tử rất thích, nhưng rượu này không nên uống nhiều, rượu trong Tả Ý sơn trang chủ yếu đã được ủ trên ba mươi năm, người bình thường chỉ cần uống vài hớp sẽ say.

Ôn Ngọc hai má đỏ bừng, ánh mắt đã có chút rời rạc, nàng ngơ ngác nhìn Hàn Hàn, sau đó thấp giọng nói: “Biểu ca biểu ca, người cũng tới giúp ta nghe một chút, A Tương bọn họ đã ăn lâu lắm nhưng như thế nào vẫn chưa nói đến chuyện hôn sự. Còn có Mạc Nhị tên kia cư nhiên hồng gia gia ta hồng đến thực vui vẻ, ta một năm cũng không nghe thấy gia gia cười qua vài lần, nhưng hôm nay gia gia đã cười đến hai lần.”

Hàn Hàn lắng nghe thanh âm từ bên kia tường, quả nhiên là có tiếng cười truyền đến. Hàn Hàn trong lòng có chút trong tư tưởng, tại sao sáng nay Ôn lão gia tử mới thiếu chút nữa cầm long đầu quả đánh chết y, hiện tại lại cười đến dễ chịu như vậy.

Hàn Hàn đến bên cạnh bàn cầm một chén rượu, ngồi trên nhuyễn tháp bên cửa sổ, y nghiêng ly rượu, một ly lại một ly uống cạn.

Ôn Ngọc đi đến bên cạnh Hàn Hàn ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Biểu ca người làm sao vậy?”

“... Không có việc gì.” Hàn Hàn dựa lưng vào cửa sổ, mở một góc cửa để gió thổi vào, y tùy ý ngồi khoát chân trên tháp, một phần lạnh nhạt, hai phần tiêu sái, bảy phần khinh sầu, con người thoáng mông lung nhìn chén rượu, sợi tóc theo gió tung bay.

Ôn Ngọc nhìn đến thanh niên tuấn mỹ đến cả ưu sầu cũng có thể khiến người ta thần hồn điên đảo tâm động không thôi này, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một chủ ý khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Ôn Ngọc đột ngột cầm tay Hàn Hàn: “Biểu ca!”

Hàn Hàn bị hành động bất ngờ của Ôn Ngọc làm hoảng sợ, y đã có vài phần men say nhất thời không ổn định, chén rượu trong tay rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ, rượu bắt tung tóe.

“Làm gì?!” Y hỏi.

“Nếu không thì người cưới ta đi! Gả đến nhà người cũng tốt, ít nhất di nương, di phụ đã mất, không ai sẽ trông nom ta; Người đối với ta cũng rất tốt, hơn nữa bộ dạng người lại dễ nhìn như vậy, A Tương không cứu ta, ta đây cũng chỉ còn người! Biểu ca người tuyệt đối phải giúp ta, cưới ta đi!”

Ôn Ngọc vừa nói, người liền bổ nhào lên người Hàn Hàn, Hàn Hàn uống hơi nhiều rượu, ý thức hỗn độn nhất thời không kịp phản ứng, đến khi bị Ôn Ngọc ôm lấy, mới luống cuống cố gắng vùng ra.

“Ngọc Nhi người đừng hại ta!” Hàn Hàn choáng váng nói.

Hiện giờ cách vách là một gian phụ, một vị hôn phu, còn có một thân gia lão gia không nên chọc vào, bữa tiệc mặt ngoài nhìn hoà thuận vui vẻ như vậy, nhưng bên dưới nhất định là sóng lớn cuộn trào. Nếu lúc này tự nhiên đâm ngang, chắc hẳn sẽ hồng bét.

Hàn Hàn thôi động nội lực nghĩ muốn đẩy thứ mềm mại đang quất trên người y ra, nhưng vừa mới đề khí, liền phát hiện thiên toàn địa chuyển, trước mắt hiện lên một mảng bạch quang.

Ngay lúc này, Hàn Hàn nằm gục trên nhuyễn tháp, cả người y mềm nhũn không một chút khí lực, thấy Ôn Ngọc liền muốn áp chế, về mặt muốn lộ ra khí thế bá vương thượng cung, nhưng gấp đến độ hai tay vươn ra chống trên ngực nàng, muốn ngăn cản đối phương lần thứ hai đánh lấy y.

Nhưng nào biết vừa ra tay, liền nghe thấy Ôn Ngọc phát ra một tiếng rên rỉ. Ôn Ngọc đỏ mặt xấu hổ nói: “Biểu ca... Ta thích người...”

Hàn Hàn đột nhiên mất đi ý thức, chỉ cảm thấy hai mắt vốn rất mơ hồ đột nhiên rõ ràng, chậm rãi khôi phục thanh minh, mà phía trên xuất hiện một người ôn nhu cười với y, người nọ dùng giọng nói trầm thấp, ngôn ngữ ngọt ngào, dung mạo động lòng người quấy rầy ý chí của y, đem câu nói “Ta thích người...” kia truyền vào tai y, y liền buông khí giới đầu hàng, cũng vô pháp chống cự.

” A Tương...”

” Ta thích người, ta thích người...” Mục Tương thì thảo nói.

“Ta... Ta cũng...” Hàn Hàn vừa nghĩ muốn mở miệng đáp lại, nhưng cảm thấy bàn tay đặt trên ngực Mục Tương truyền đến xúc cảm khác thường nào đó.

Mềm mềm, thật kỳ quái.

Hàn Hàn nhịn không được cong mười ngón tay bắt lấy, sau đó Mục Tương phía trên y lại khẽ chớp mắt, liên tục thở gấp, bộ dáng kia khiến huyết mạch y sôi sục, bộ phận phía dưới không chịu thua kém ngay cả chạm cũng chưa chạm qua liền nhất trụ kinh thiên, cao cao ngất ngất.

” A Tương, A Tương!” Hàn Hàn chưa từng háo sắc như vậy, y lật người đè Mục Tương xuống dưới thân, thử phì phò bóp bóp nơi nhô lên trước ngực Mục Tương nói: “A Tương, cho ta, ta muốn!”

Hàn Hàn cũng không kịp nghĩ đến trước ngực Mục Tương là từ khi nào lại luyện được lớn như vậy, người khác càng luyện càng rắn chắc, hẳn lại càng luyện càng mềm... Bất quá mềm mại như vậy, thực sự là có một tư vị khác...

Mục Tương bên dưới vươn hai tay vòng qua cổ y, hai má đỏ hồng, hơi nâng cằm, đôi môi đỏ nhạt, nói: “Biểu ca, hôn ta...”

Hàn Hàn rốt cuộc nhịn không được, ngay khi muốn cúi đầu hung hăng hôn người này, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, cửa của thiên đình bị phá vỡ.

“Các người đang làm cái gì?” Tiếng tức giận của Ôn lão gia tử truyền đến tai Hàn Hàn.

Tiếp đó một hồi kinh phong đánh úp lại, Hàn Hàn còn không kịp phản ứng, liền bị người dùng sức kéo khỏi nhuyễn tháp, rơi vào lồng ngực rắn chắc của đối phương.

37. Quyển 2 - Chương 6-1

Mục Tương trên nhuyễn tháp yếu ớt vô lực nhắc mình, đôi mắt mang theo xuân sắc, khuôn mặt ửng hồng khẽ mấp máy môi, hỏi Hàn Hàn: “Người có thích ta không a?”

Hàn Hàn cố sức gạt đầu, lớn tiếng nói: “Thích!” Kết quả vì dùng quá sức, đầu liền choáng vàng đứng không vững.

Người nọ phía sau quát lên: “Tiểu Hàn!” Thanh âm nghe giống như rất tức giận.

Hàn Hàn ngây ngốc quay đầu lại nhìn người đang đỡ y, “A” lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía nhuyễn tháp, lại “A” một tiếng, lẩm bẩm nói: Như thế nào lại có đến hai A Tương?”

Mục Tương trên tháp khuôn mặt đầy xuân ý, nhìn đến khiến y khẩu kiện thiết tảo (miệng lưỡi đều khô); Mục Tương bên cạnh sắc mặt tái xanh; nhưng lại khiến trái tim y đập loạn.

Hàn Hàn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mỉm cười bỏ nhào về phía Mục Tương trên tháp.

Mục Tương đứng phía sau lập tức chế trụ cánh tay y, dùng ngón tay điểm vài đại huyệt trên người y, sau đó dùng sức xóc người, Hàn Hàn cảm thấy trong bụng như bị lộn ngược, tiếp theo liền ọc một tiếng đem toàn bộ thủy tửu vừa uống phun ra.

Hàn Hàn lấy tay áo lau qua khóe miệng, cái cảm giác khó chịu này khiến y buồn bực, y xoay người quát: “Người làm gì vậy?”

“Để người tỉnh táo lại một chút.” Ánh mắt Mục Tương thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn.

Sau khi Hàn Hàn nôn ra cũng có đôi chút tỉnh táo, y lắc lắc đầu, sau đó nhìn một vòng quanh thiên đình, cư nhiên phát hiện Mạc Nhị và Ôn lão gia tử cùng Mục Tương mặt mày xanh mét đứng trong phòng, mà Ôn Ngọc cả người nằm trên nhuyễn tháp, y sam bắt chỉnh đầu tóc hỗn độn, hai gò má ửng đỏ thở dốc, giống như vừa bị người ta lăng nhục.

Hàn Hàn hít một hơi thật sâu.

Bà nội nó, đây là có chuyện gì?!

Y chỉ biết đây chắc chắn không phải chuyện tốt gì, Mục Tương đời nào lại dùng ánh mắt kiêu nhu đến chảy nước kia để nhìn y, còn phát ra tiếng rên rĩ ân ân a a dâm đẳng, sau đó nằm dưới thân y mặc y làm bậy.

Hàn Hàn rùng mình một cái, da gà khắp người nổi hết lên.

Ôn lão gia tử làm y như vậy bức Ôn Ngọc nôn hết thủy tửu trong bụng ra, chính là công lực của Ôn Ngọc không đủ, sau khi rượu được bức ra liền từ từ thiếp đi, mà Mạc Nhị kia vừa muốn tới gần, lại không dám làm quá phận, đành phải dùng ánh mắt thiết tha nhìn Ôn Ngọc.

Đầu ngón tay của Mục Tương đâm thật sâu vào cánh tay Hàn Hàn, lực đạo lớn đến mức khiến Hàn Hàn không khỏi nhú máu.

“Ta không phải đã phân phó đệ tử nói cho người biết, bảo người ở trong phòng đừng ra đây?” Mục Tương nói.

Trong ngữ khí nghiêm khắc của Mục Tương còn mang theo ẩn nhẫn, làm Hàn Hàn nghe thấy có chút khó chịu, cho dù y biết Mục Tương là bởi vì chuyện ồn ào vừa rồi của mình và Ôn Ngọc mà mất hứng, nhưng vẫn mở miệng nói:

“Người bảo người nói với ta khi nào? Đừng có dùng cái giọng này nói chuyện với ta!”

“Tiểu Hàn...” Mục Tương áp chế cảm xúc nói: “Người có biết nếu chúng ta tới chậm một bước, người và Ngọc Nhi có thể sẽ uống say làm bậy, gây ra họa lớn...”

“Hừ,” Ôn lão gia tử đi đến trước mặt Hàn Hàn, tức giận nói: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, cũng không biết tránh đi. Ngọc Nhi cho dù là biểu muội của người, nhưng nàng cùng hảo hữu của người có hôn ước, người không biết kiêng dè còn một mình cùng nàng cộng ẩm, chẳng lẽ trong đầu có ý xấu muốn thừa cơ chiếm tiện nghi của nàng?!”

“Làm sao có thể!” Hàn Hàn hai mắt trừng lớn.

Ôn lão gia tử nói: “Sao lại không thể?! Ta còn nghĩ lời đồn bên ngoài là giả, không ngờ tất cả đều là sự thật. Người tự cam đoan lạc trà trộn vào tần lâu sở quán, thuần lương tâm tính đệ tử chính đạo nên có sớm đã bị người ném sang một bên. Hàn Sơn phái có một đệ tử như người, thực sự là mất mặt đại chúng môn.”

“Lão đầu tử người đủ rồi!” Những chuyện này bị người cố ý thổi phồng, phân nửa tuy là giả dối, thế nhưng có một nửa sự thật lẫn lộn trong đó, Hàn Hàn vô pháp phản bác, chỉ còn cách hét lên.

“Vãn bối vô lễ!” Ôn lão gia tử tức giận một trượng đánh về phía Hàn Hàn.

Hàn Hàn thầm nghĩ sĩ khí sát bất khả nhục, liền muốn xuất thủ chống lại tử lão đầu này, ai ngờ Mục Tương lại sớm bước ra ngăn long đầu quả đang hướng đến trước mặt y lại, dùng tư thái khuyên ngăn nói:

“Ôn lão gia tử, việc này đều là do ngoài ý muốn, ngài đừng vì vậy mà nổi giận. Sinh khí thương thân!”

Hàn Hàn hít một hơi thật sâu, nhìn Mục Tương che trước người y, vì y lên tiếng, mới cố gắng áp chế lửa giận.

Mục Tương nói tiếp: “Phẩm hạnh của Hàn Hàn vãn bối có thể đảm bảo, hấn cũng không phải loại người như ngài nói. Tính tình của hấn bộc trực, vội vàng xao động, có một số việc không để ý, ngày sau ta sẽ chú ý đến hấn, thỉnh ngài tha thứ cho hành động lần này của hấn.”

Mục Tương vừa nói xong lời này, Hàn Hàn liền phát hỏa. Đúng lúc này Mục Tương lại liếc về phía y, nói: “Tiểu Hàn, còn không lại đây hướng Ôn lão gia tử bồi lễ!”

Hàn Hàn đập tay lên bàn, nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đánh vào lưng Mục Tương. “Bồi cái đầu mẹ ngươi!” Ý tính tình tuy xấu nhưng là người biết nói đạo lý, hiện tại gặp chuyện vô lý như vậy, kiểu gì cũng sẽ không cúi mình.

“Tiểu Hàn!” Mục Tương sau lưng đau đớn, hai hàng lông mày cau lại, bộ dạng như sắp nổi giận.

Hàn Hàn quát: “Không phải lỗi của ta, là rượu kia có vấn đề!”

“Người cũng biết uống rượu gây chuyện?” Mục Tương thanh âm hàm chứa tức giận.

Hàn Hàn mở trừng hai mắt, tiếp tục rống: “Lúc ta hiểu lầm đứa bé trong bụng Ngọc Nhi là của người, người giải thích, liền tin người; nhưng hôm nay chuyện giống như vậy ta đối người giải thích, người lại không chịu tin ta!”

Mục Tương cũng thay đổi sắc mặt, đối Hàn Hàn lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì người mặc dù hiểu lầm nàng có hài tử của ta, nhưng tay của ta cũng không hề đặt trên ngực nàng làm bậy. Nhưng người vừa rồi nói cái gì hấn còn nhớ rõ chứ? Khi chúng ta phá cửa vào người đang cúi đầu hôn nàng, tay còn đặt trên ngực nàng, sau đó người nói, người thích nàng!”

“Mục Tương người quả thực cố tình gây sự, người rõ ràng biết rõ trong lòng ta ngoài người ra không chứa thêm bất kì người nào!” Hàn Hàn bị mắng như vậy, nộ khí lại càng tăng lên, quát còn to hơn. “Người một chút cũng không tín nhiệm ta!”

Người trong thiên thính không nghĩ tới hai người này lại làm ầm lên, hơn nữa đối thoại còn dị thường mờ ám.

Ôn lão gia tử cầm trong tay long đầu quả vẫn lơ đãng giữa không trung, không dám nghĩ đến cái gì gọi là “trong lòng ta ngoài người ra không chứa thêm bất kì người nào”, sợ rằng đến từng này tuổi gặp phải loại sự tình này, trái tim trong ngực kia sẽ chịu không nổi mà nổ tung.

Mà Mạc Nhị trên mặt cũng là kinh nghi bất định, không nghĩ tới ngoại trừ đại ca nhà mình, sau khi rời khỏi nhà còn có thể gặp được thêm hai người yêu nam nhân. Thói đời này, giang hồ này rốt cuộc là làm sao vậy? Nam phong hưng vượng!

Về phần Ôn Ngọc vừa tỉnh lại, thấy cảnh tượng căng thẳng như vậy ngây ngẩn cả người, nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra, vừa tỉnh liền thấy hai người thanh niên từ trước đến nay tương thân tương ái lại giương cung bạt kiếm giống như muốn chuẩn bị đánh nhau.

“Biểu, biểu ca, A Tương... Là vì ta sao?” Ôn Ngọc run run nói: “Các người ngàn vạn lần đừng vì ta mà khắc khẩu a...”

Hàn Hàn hai mắt như đuốc, sáng quắc nhìn Mục Tương, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây lưu lại cũng vô dụng! Muốn ta giải thích, thứ cho không thể, ta lập tức trở về Hàn Sơn phái, đỡ cho Mục thiếu trang chủ nhà người muốn lấy lòng Tương Môn lại không được, khiến người mất mặt!”

Mục Tương cũng nhìn chằm chằm Hàn Hàn, ánh mắt chưa hề dời đi.

Hàn Hàn hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài, lưng y từ trước đến nay luôn ưỡn thẳng, ai cũng không thể khiến y cúi đầu, cho dù đó có là Mục Tương.

“Tiểu Hàn, quay lại!”

Thanh âm tức giận của Mục Tương từ phía sau truyền đến, nhưng Hàn Hàn quyết định không quay đầu chính là sẽ không quay đầu.

Làm người phải có chí khí, Hàn Hàn cái gì cũng có thể thua Mục Tương, nhưng chỉ có chí khí điểm ấy chưa từng thua qua.

Không có ai không có được người nào đó liền không sống được, nếu như thực sự vì yêu thương một người mà mặc cho người nọ muốn làm gì cũng được, vậy tốt nhất là đừng nên làm người nữa, sớm đi đầu thai còn thoải mái hơn!

Hàn Hàn đi rồi, Mục Tương thở dài một hơi, xoay người lại nói với mọi người: “Để các vị chê cười.”

Mạc Nhị và Ôn lão gia tử vốn đang trợn mắt há mồm nhìn hai người, vừa thấy Mục Tương quay đầu, lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc trên mặt.

Ôn lão gia tử lúc này mới bước lên hỏi: “Lão hủ vừa rồi nghe thấy tiểu tử kia nói tôn nữ của ta trong bụng có hài tử, đây là xảy ra chuyện gì, danh dự của Ngọc Nhi sao có thể bị hấn phỉ báng như vậy?”

Ôn Ngọc vốn còn choàng váng vừa nghe thấy hai chữ hài tử này, cổ liền rụt lại, nét mặt hoảng hốt.

Mạc Nhị lập tức đến bên cạnh Ngọc Nhi cầm tay nàng, nhưng Ngọc Nhi không chịu, hai người gần như sắp ở sau lưng Ôn lão gia tử làm loạn.

Mục Tương nhìn về phía Ngọc Nhi, nhất thời không nói gì, Ôn lão gia tử cũng quay đầu theo nhìn tôn nữ của mình, lại thấy bộ dạng hai người kia cầm tay nhau quơ loạn giữa không trung, tức khắc sắc mặt đại biến.

“Ngọc Nhi, hai người các người đang làm gì?” Ôn lão gia tử quát.

Ôn Ngọc lập tức dùng sức rút tay lại, cúi đầu run rẩy không nói.

Mà Mạc Nhị người kia vẻ mặt buồn bã nhìn Ôn Ngọc.

“Nếu như Ôn lão gia tử đã phát hiện, vậy có giấu thêm cũng vô dụng, không bằng nói rõ hết thấy đi!” Mục Tương thở dài. “Hàn Hàn lúc trước gặp nguy hiểm sinh tử chưa rõ, trong khi cực lực tìm tung tích hần vẫn bối mới hiểu được tâm ý của mình đối với hần. Ngọc Nhi là một hảo cô nương, là văn bối phụ nàng. Nếu không phải khi đó văn bối đem toàn tâm toàn lực đặt trên người Hàn Hàn, nàng cũng sẽ không gặp gỡ Mạc Nhị đương gia, hai người nảy sinh ái ý, thề ước hẹn cả đời.”

“Mới... Mới không có ước hẹn cả đời.” Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

“Cái gì!” Ôn lão gia tử nghe được điều này quả thực như bạo hỏa, hần một trượng đánh xuống mặt đất, khiến nền nhà của thiên đình thủng một lỗ lớn.

“Gia gia!” Ôn Ngọc sợ hãi quỳ trên nhuễn tháp, hai hàng nước mắt tuôn trào. Bộ dạng đầy thương xót, khiến Mạc Nhị nhìn mà trong lòng đầy đau xót.

Mạc Nhị vội vàng nói: “Ôn lão gia tử, Mạc Nhị đối với Ngọc Nhi cô nương một mảnh thật tình, có thiên địa chứng giám!”

Mục Tương lúc này cũng nói: “Ôn lão gia tử, hết thấy đều là lỗi của văn bối, văn bối nợ Ngọc Nhi và Tương Môn rất nhiều, tự biết như thế nào cũng không thể bù đắp, nguyện lấy ba đoạn đường thủy ở phía nam của Tả Ý sơn trang làm bồi lễ, cùng Ngọc Nhi giải trừ hôn ước. Mạc Nhị đương gia tuổi trẻ tài cao, Mạc gia tiêu cực thanh danh vang dội cùng Tương Môn càng môn đăng hộ đối, vả lại trong bụng Ngọc Nhi đã có cốt nhục của Mạc Nhị đương gia, thỉnh Ôn lão gia tử thành toàn.”

Ôn lão gia tử sắc mặt vốn tái xanh, khi nghe thấy lấy ba đoạn đường thủy làm bồi lễ thần tình thoáng tốt hơn, nhưng tin Ngọc Nhi có hài tử lại khiến mặt hần tối lại, muốn nổi trận lôi đình.

Mạc Nhị lúc này nắm thật chặt tay của Ôn Ngọc, vẻ mặt thành khẩn nói với Ôn lão gia tử: “Nếu nói là căn cơ thế lực, Mạc gia mặc dù không bì kịp Tả Ý sơn trang, nhưng trên giang hồ cũng có thanh danh, không thua kém là bao. Huống chi văn bối toàn tâm toàn ý muốn chiếu cố Ngọc Nhi, Ôn lão gia tử là gia gia của Ngọc Nhi, cũng tựa như gia gia của ta, sau này vô luận có việc gì cần, chỉ cần Ôn lão gia tử phân phó một tiếng, Mạc gia tiêu cực nhất định sẽ tận lực thực hiện, tuyệt đối không nói nửa lời.”

Những lời này của Mạc Nhị đều là tình chân ý thiết, từng chữ từng chữ đánh vào tâm khảm của Ôn lão gia tử.

Thế gia liên nhân nguyên bản chính là chuyện như vậy, vì củng cố thế lực của bản thân, kết thành thân gia thường xuyên thăm viếng, như thế sẽ càng thêm lớn mạnh, thanh thế cũng lên như thuyền gặp gió.

Mục Tương thở dài một tiếng, nói: “Ôn lão gia tử người cùng Mạc Nhị đương gia hảo hảo nói chuyện đi, văn bối xin cáo lui trước.” Lập tức xoay người, bước đi trầm nặng hướng ra cửa.

Ôn lão gia tử nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Mục Tương, hơn nữa là tôn nữ nhà mình có lỗi với hần trước, trong lòng cảm thấy người trẻ tuổi kia thực sự rất hiểu chuyện, cũng không cách nào trách cứ hần.

Đi đến cạnh cửa, Mục Tương khẽ nghiêng đầu liếc nhìn phản ứng của những người bên trong, sau đó lại tiếp tục bộ dạng thở dài thở ngắn của người thất ý mà rời khỏi thiên đình.

Ôn lão gia tử lộ ra tư thái uy nghiêm, cùng Mạc Nhị đang tìm mọi cách lấy lòng hần nói chuyện.

Ôn Ngọc khóc sụt sùi mà nói rằng không chịu gả, còn không ngừng đánh Mạc Nhị vẫn đang nắm chặt lấy tay nàng. Nhưng sau đó lại bị Ôn lão gia tử quát một tiếng: “Hồ nháo!”. Liền nhăn nhăn nhí nhí mặt cho Mạc Nhị nắm, khuôn mặt thoáng đỏ ửng.

Mạc Nhị trước khi khai yến đến tìm hần, trực tiếp nói rõ muốn lấy chuyện lúc trước truyền tin cứu Hàn Hàn trao đổi với hần.

Mạc Nhị cùng huynh đệ của hần Mạc Tam lúc trước khi ở thành Hàm Dương vừa nhìn thấy Ôn Ngọc liền bị mê hoặc, từ đó cũng không nhìn qua nữ tử nào khác, chính là lúc ấy quá mức lỗ mãng, biến thành đấng đồ tử trong mắt giai nhân, hai người hối hận không thôi.

May mắn lão Thiên có mắt, sau đó gặp lại Ôn Ngọc, hai huynh đệ luân phiên theo đuổi, cuối cùng trong tửu lâu một pha anh hùng cứu mỹ nhân đạt được phương tâm của người đẹp.

Thậm chí mỹ nhân vừa nói ra chuyện biểu ca mình thập phần tôn kính gặp nạn, bọn họ liền lập tức phái người tìm kiếm khắp nơi, không dám lơ là.

Nhưng ai biết thời gian khoái hoạt cũng không bao lâu, mỹ nhân liền bắt cáo nhi biệt, bọn họ hai huynh đệ truy a, tìm a, mới biết được tin tức của nàng.

Về sau mới biết nguyên lai mỹ nhân sớm có hôn ước, lại vì không làm rõ được chuyện hài tử trong bụng nàng là của ai mà tức giận.

Hai huynh đệ bọn họ không để tâm, mang mỹ nhân theo bên mình muốn nàng hảo hảo sinh hạ hài tử, nào biết mỹ nhân hiểu lầm bản thân bị xem như phạm nhân, đem đệ đệ Mạc Tam đánh cho tàn phế nằm liệt trên giường, ngay sau đó trốn mất.

Cuối cùng vẫn là Mạc Nhị nhận tin biết được mỹ nhân đến Tả Ý sơn trang, lúc này mới cố sức đuổi theo đến đây.

Bởi vì Mạc gia trợ giúp, Mục Tương mới có thể tìm được Hàn Hàn. Cho nên khi Mạc Nhị đưa ra yêu cầu muốn Mục Tương hỗ trợ, Mục Tương không nói hai lời liền đáp ứng.

Chính là...

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng sáng tỏ, nhưng không che được hoàn toàn mây đen.

Hắn biết người nọ sẽ ra tay, nhưng không nghĩ tới lại dùng loại phương thức vô liêm sỉ như vậy, trước mặt mọi người phá hư danh dự của Hàn Hàn và Ôn Ngọc.

38. Quyển 2 - Chương 6-2

Hàn Hàn đã xuống núi, rời khỏi tầm mắt của hắn. Hiện tại cũng không kỳ vọng y hiểu được nỗi khổ tâm của hắn, chỉ mong người nọ có thể an tĩnh đợi hắn ở Hàn Sơn, đợi hắn xử lý xong hết chuyện này sẽ đi tìm y.

“Tiểu Hàn...” Hắn khẽ gọi tên người kia, trong đầu thầm nghĩ, người nọ đã đi đến đâu rồi, có hay không... vẫn sinh khí...

Hàn Hàn nhảy vào sương phòng của các sư đệ, quát: ” Dọn đồ đi, chúng ta quay về Hàn Sơn phái.”

Các sư đệ đang chuẩn bị đi ngủ bị hù một trận, hoảng sợ hỏi: “Sư huynh, xảy ra chuyện gì?”

“Bảo các người dọn đồ, hỏi lung tung làm gì!” Hàn Hàn nộ khí cực đại, giơ tay đập bàn, kết quả đem một góc bàn gỗ đập vỡ tung.

Một đệ tử Hàn Sơn vội vàng nháy mắt với những người khác, cái gì cũng không nên hỏi, nhất nhất cứ nghe theo lời Hàn Hàn nói nhanh chóng thu dọn hành trang theo y rời đi mới là thượng sách.

“Ta chờ các người ở bên ngoài, động tác nhanh lên!” Hàn Hàn nói xong liền chạy đi.

Bạch Linh vội vàng túm lấy tên đệ tử kia nhỏ giọng hỏi: “Người nói sư huynh đây rốt cuộc là làm sao vậy?”

Đệ tử kia xoa xoa cằm, nghiêm túc nói: “Nhất định là phu thê ẩu đả!”

“Phu thê ẩu đả?” Tiếng Bạch Linh cao lên. “Mục thiếu gia rõ ràng hôm qua vẫn hảo hảo, như thế nào lại cãi nhau?”

“Hừ, người nhỏ giọng chút!” Bên cạnh lập tức có người che miệng Bạch Linh lại. “Tai sư huynh bây giờ tỉnh lắm, người muốn hại chết mọi người sao? Tình nhân vốn dĩ sẽ có chuyện như vậy, tiểu sảo di tình, đại sảo

trợ hưng (bà con nhà mệnh gọi là yêu nhau lắm cắn nhau đau ế:>), dù sao chỉ cần biết là cảm tình của sư huynh và Mục thiếu gia càng âm ỉ càng tốt, chúng ta cũng đừng quan tâm quá.”

Sau khi bàn bạc, hành trang cũng thu dọn xong, quyết định trước tiên cùng sư huynh “về nhà mẹ”, dù sao cái tính dở chứng của sư huynh cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, chờ thêm mấy ngày nữa bản thân hết giận, sẽ cùng Mục thiếu gia hòa hảo.

Lúc này mấy đệ tử ra khỏi Tả Ý sơn trang vẫn chưa bị ngăn lại, Hàn Hàn bước bộ rất nhanh, hơn nữa mấy sư đệ cũng không phải nhân vật tầm thường, không đến nửa canh giờ đã đi tới sườn núi.

Chính là cực kì tức giận rời đi, từ cổ họng lại vọt lên một cỗ tinh diễm, Hàn Hàn quay sang bên cạnh phi một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Các sư đệ nhìn thấy việc này giật nảy mình, Hàn Hàn cũng ngẩn người, ở Tả Ý sơn trang được chiếu cố hảo hảo tính dưỡng, nếu không phun ra ngụm máu này, Hàn Hàn thực sự cũng quên mất trên người mình còn có dư độc.

Bạch Linh cẩn thận lên tiếng: “Sư huynh, người đừng sinh khí, Triệu thần y nói tâm trạng người nếu quá hỗn loạn, độc kia rất khó để áp trụ.”

Hàn Hàn khụ một tiếng phun ra chút huyết mạch, lấy tay áo lau đi, hừ một tiếng nói: “Ai sinh khí!”

“Sư huynh người không phải đang giận Mục...” Bạch Linh mới mở miệng, bên cạnh lập tức có người đem hắn kéo sang một bên.

Đến nỗi thổ huyết, kiểu này nhất định tức giận không nhẹ. Giờ phút quan trọng này ngàn vạn lần đừng nhắc đến tên Mục Tương, bằng không Hàn Hàn sẽ phát hỏa!

Các sư đệ một bên xấu hổ cười cười hai tiếng, Hàn Hàn lại hừ một tiếng, vung tay lên, các sư đệ liền theo sau y gấp rút lên đường, đem Tả Ý sơn trang bỏ xa đằng sau.

Chính là càng chạy càng xa, Hàn Hàn cũng dần dần cảm thấy như vậy có điểm không đúng.

Sau khi y uống vò rượu kia liền thần trí bất thanh, xem Ôn Ngọc như Mục Tương mà gọi, dựa vào cơ trí của Mục Tương không có khả năng không phát hiện trong đó có điểm không ổn. Huống chi Mục Tương vừa tiến vào thiên thính liền dùng nội lực bức tàn rượu trong cơ thể y ra, rõ ràng là biết rượu này có vấn đề.

Còn nữa Mục Tương thế nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ đối xử với y trước mặt người khác như vậy, dựa theo tính cách của Mục Tương sao có thể một bên vừa hết lòng bợ đỡ Ôn gia lão gia tử, một bên lại ở trước mặt Ôn lão gia tử hạ thấp y.

Hàn Hàn cảm thấy không đúng lắm, những hành động này của Mục Tương giống như muốn chọc giận y, tìm những điểm mà y không thể chịu được mà chọc vào.

Dần dần, cước bộ của Hàn Hàn chậm lại, khi y nghĩ thông suốt hết thấy mọi chuyện, bất ngờ quay đầu lại nhìn về phía xa đã không còn nhìn thấy Tả Ý sơn trang nữa, hai mắt giống như bắn lửa, hung hăng trừng lớn.

Tên kia thực sự là cố ý chọc giận y!

Mục Tương hiểu rất rõ y, biết mọi suy nghĩ của y, bởi vì nhận ra nguy hiểm, không muốn y lần thứ hai gặp nguy, vì thế tương kế tựu kế buộc y rời khỏi Tả Ý sơn trang.

Hiểu được hết thấy những điều này, Hàn Hàn chỉ tay về phía sơn trang, quát: “Được lắm, tên tử đầu gõ, ta thực sự bị chọc giận!”

Y không phải tên ngốc, cũng không muốn bị người khác xem mình là kẻ ngốc.

Mục Tương biết rõ hắc thủ đằng sau là ai cũng không chịu nói, bỏ qua cho rằng đó là việc nhà đóng cửa lại tự xử lý.

Nếu người ta đã cho rằng y không đủ năng lực cũng không đủ tư cách để tham dự, vậy y tội gì phải đem cái mặt nóng của mình đi dính chặt vào cái móng lạnh ngắt của kẻ khác, sỉ nhục chính mình.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hàn Hàn tăng nhanh cước bộ, điều khiển khinh công một mạch chạy xuống núi. Các sư đệ theo sau y không dám nhiều lời, chỉ có thể gắt gao theo sát Hàn Hàn, theo y lý khai Lâm Thương sơn.

Mấy ngày sau trở lại Hàn Sơn phái, đoàn người của Hàn Hàn mệt mỏi phong trần, sau khi tới gặp đại chưởng môn sư thúc báo bình an, từng người liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau Hàn Hàn mở mắt ra, liền phát hiện hai mắt lại mờ đi mấy phần, hôm qua còn có thể nhìn thấy hình dáng của cái giường, hình dáng tấm màn che, hiện giờ chỉ có thể mơ hồ quang ảnh mà thôi.

Nằm trên giường một hồi lâu không muốn đứng dậy, Hàn Hàn lẳng lặng ngẫm nghĩ mọi sự việc. Mục Tương rất biết chiều cố người, mà y cũng quá lún sâu vào sự chiều cố ôn nhu như vậy, cũng khiến y quên mất nam nhi có chí khí, trên vai y còn phải gánh vác rất nhiều chuyện, phải xử lý từng việc một.

Không phải nói rằng để người khác chiều cố là không tốt, mà là sợ hãi bản thân quá ỷ lại; cũng không phải nói Mục Tương không tốt, mà là chính mình quá mức yếu đuối, một khi lâm vào, liền đem hết thảy mọi chuyện vứt sang một bên quên sạch.

Tiếng đập cửa vang lên, Hàn Hàn liền nằm ngửa trên giường chân bắt chéo, nói lớn: “Tiến vào.”

Hơi thở ôn hòa của người vừa tới khiến Hàn Hàn biết đây là ai, y lập tức ngồi dậy, cung kính nói: “Sư thúc.”

Sư thúc cầm đến một hộp gỗ dài, cười nói: “Người hôm qua mới vừa trở về, kiếm này hôm nay liền được đưa tới.”

“Kiếm?” Hàn Hàn nghi hoặc tiếp nhận hộp gỗ từ tay sư thúc, phát hiện đúng là thanh vô danh kiếm lần đó khi mình giao thủ với Kim Hoa bị gãy vụn.

Vô danh kiếm được chế từ tinh cương (thép tinh chất), vô cùng sắc bén, bằng không lúc ấy chính mình toàn lực giao tranh, nhất định sẽ không tổn hại đến thanh bảo kiếm này.

Lấy kiếm từ trong hộp ra, nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ, chỉ thấy hàn quang chọi lóe rực rỡ vô cùng, mũi kiếm sắc bén, hoàn toàn nhìn không ra đã từng bị hủy đến biến dạng.

Lại chạm vào hộp gỗ, cảm giác bên trên có khắc ấn ký của Xích Tiêu phường, Hàn Hàn biết ngay Mục Tương nhất định là đưa bội kiếm của y đến Xích Tiêu phường, giao cho Duyên Lăng Nhất Kiếm khai lò trọng chú (mở lò đúc lại). Trong thiên hạ cũng chỉ có Duyên Lăng Nhất Kiếm mới có được công phu này, đoạn kiếm trọng sinh, hoàn toàn giống với trước khi bị hủy, cảm giác không có một chút bất đồng.

Chính là người này không cần... đối với y tốt như vậy...

Sư thúc lại lấy ra hai dược bình, dược bình kia Hàn Hàn nhận ra, là bình tử Triệu Tiểu Xuân quen dùng.

Sư thúc nói: “Đối phương nói hai bình đều là thuốc giải độc, một lọ là giải dược của cửu tiêu ngũ linh tán, một lọ là giải dược của tâm nhi phan phan nhất trực khiêu.”

Lúc sư thúc đọc tên hai bình dược, nhin không được khóe miệng nhếch lên. “Thứ tâm nhi phan phan nhất trực khiêu là cái gì? Tên thực thú vị.”

Hàn Hàn lấy một viên dược hoàn bỏ vào miệng nuốt, lẩm bẩm nói: “Người nếu từng trúng độc của Triệu Tiểu Xuân, chắc chắn sẽ không thể thấy dược danh của hắc thú vị đâu!”

Lại nói cuối cùng Triệu tiểu tử này cũng có lương tâm, đùa giỡn y gần nửa năm, rốt cuộc cũng nghĩ đến đưa giải dược của xuân dược cho y.

Đáng thương y lại cùng Mục Tương quần lấy nhau một trận, cơ hồ hàng đêm xuân tiêu kéo mãi không ngừng, tâm ý liên thông, nhưng bị gây sức ép cũng không nhẹ. Món nợ này, cũng không biết nên đòi ai...

Sư thúc hiển nhiên không hiểu được hàm ý của Hàn Hàn, cười cười, lại nói: “Thư của Phù Hoa cung hôm trước đưa đến, Yến cung chủ đã sai người đến thu hồi bích lý châu, tiếp theo phải an bài như thế nào, người đã trở lại, sư thúc liền giao cho người tùy ý xử lý.”

“Sư thúc?” Hàn Hàn nghiêng đầu nhìn hấn.

Sư thúc từ trong lòng lấy ra lệnh bài chương môn của Hàn Sơn phái, đặt vào tay Hàn Hàn. “Lúc trước sư phụ sở dĩ ra lệnh cho người tạm thời thay mặt làm Hàn Sơn chương môn, một là vì cho rằng người tâm tư chưa vững, hai là do người tuổi còn nhỏ không thể phục chúng (khiến mọi người quy phục). Người lúc trước nói phải ly khai đi tìm sư phụ, sư thúc cũng có chút hoảng sợ, nhưng thấy võ công của người đích thực vẫn chưa thông suốt, lo lắng cho sau này mới tiếp nhận lệnh bài chương môn.

Người xuất môn gặp nạn, may mắn cát nhân thiên tướng gặp dữ hóa lành, sư thúc hôm qua thấy người, phát hiện người lúc này trở về, khí tức du trường, làm việc cũng thận trọng hơn. Trải qua sinh tử, chắc chắn những điều không nghĩ ra đều cũng đã thông, sư thúc thấy người như vậy, cũng yên tâm.”

Hàn Hàn ngăn người, nói: “Có sao?” Y hôm qua không phải thở hồng hộc trở lại, trên mặt diện vô biểu tình? Chẳng lẽ sư thúc đem những thứ này nhìn thành biểu hiện của chứng chặc?

Sư thúc xoa xoa tóc Hàn Hàn, cười nói: “Có!”

Hàn Hàn nghĩ một chút, liền tiếp nhận lệnh bài chương môn Hàn Sơn phái.

Sau đó nghe sư thúc nói: “Kể từ hôm nay, người chính thức tiếp nhận Hàn Sơn phái, trở thành tân nhiệm chương môn Hàn Sơn phái.”

Hàn Hàn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy sư thúc lớn hơn y rất nhiều tuổi này nhấc vạt áo quỳ một gối xuống, cao giọng nói: “Hàn sơn đệ tử Duẩn Ngọa Khê tham kiến chương môn!”

Cách một cánh cửa, thanh âm của sư thúc rơi xuống, ngoài cửa theo đó cũng vang lên giọng nói hùng hậu của chúng đệ tử: “Đệ tử Hàn Sơn phái tham kiến chương môn, chúng đệ tử thề sống chết nguyện trung thành với chương môn, trung thành với Hàn Sơn phái. Nguyện chương môn dẫn dắt Hàn Sơn phái lệ tinh đồ cường. Vạn thể thiên thu.”

Hàn Hàn mở cửa, bên ngoài cửa phòng đông nghẹt người, toàn bộ Hàn Sơn đệ tử đều quỳ trước phòng y, lời thề từng đợt nối tiếp nhau, từng tiếng từng tiếng, vang khắp sơn lâm, thật lâu vẫn không tiêu tan.

Giữa trưa, Bạch Linh bưng một mâm bánh bao ăn một mạch trên đường đi tìm chương môn sư huynh nhà hần.

Sau khi sư huynh tiếp nhận chức chương môn liền mấy ngày không chịu nghỉ ngơi, khó lắm buổi chiều mới không có việc gì, sư thúc muốn hần nói sư huynh trở về phòng nghỉ ngơi một chút, nhưng đi tới đi lui cũng không tìm thấy sư huynh, không biết sư huynh chạy đi nơi nào.

Bạch Linh bước qua mấy tiểu viên tử, chạy như con thoi trong đình viện rắc rối phức tạp của Hàn Sơn phái.

Hàn Sơn phái xây dựng theo kiến trúc Giang Nam tiểu trúc, đình viên rất nhiều, các dị kỳ thú, đi vào từ nơi này, đường ra lại ở nơi khác, người mới đến rất dễ bị lạc, vô lâm đại hội những năm trước đây luôn có chuyện đệ tử phái này buổi tối thức dậy đi nhà xí, kết quả sáng sớm hôm sau lại phát hiện bản thân đang ngủ trên giường đệ tử phái khác.

Rời khỏi Giang Nam tiểu viên, đi vào một đình viên lớn với những tảng đá kì quái dựng thành kỳ phong dị thạch bàn cư.

Viên tử này xây dựng theo lục thủy, nhìn ra xa sơn loan thanh thúy, ngẩng đầu vân yên mật mù, bên bờ thương thụ thành ẩm, đình các lầu tạ hai ba cái, phong cảnh xa xưa, khiến người thoải mái.

Bên trong có một toà giả sơn đứng sừng giữa hồ, bên trên mảng đá lớn ở sơn đỉnh có một mặt thân ảnh lam nhạt đang múa kiếm, bảo kiếm trong tay người nọ kiếm quang diệu nhãn, xuất kiếm lúc nhanh lúc chậm đều ngưng kết uy lực, kiếm thức thu phóng thích hợp, tùy tâm sở dục kiếm chỉ tứ phương, nhất chiêu nhất thức, không chút dấu vết tạo hình, nguyên vẹn vốn có.

Hai tiểu bạch điệp đậu xuống trên vai Bạch Linh, điệp nhi vỗ cánh hai cái, sau đó nghỉ ngơi trên vai hần.

Hần tán thưởng nhìn sư huynh mình, sư huynh thời gian này giống như thoáng cái thông suốt đầu óc, cảnh giới trước kia cho dù có cường luyện cũng vô pháp đạt tới, lại chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi liền có thể vượt qua.

Sự tiến triển thần tốc này mặc dù khiến người khác ước ao, nhưng Bạch Linh lại càng thêm tự hào.

Chưởng môn Hàn Sơn phái nhà hần tuổi còn trẻ đã bước đến hàng cao thủ, không chỉ có võ công cao cường, người lại lớn lên tuần mỹ. Sư thúc nói ngày hôm trước sư huynh mới xuống núi xử lý vài việc, đám mai mỗi ngày hôm sau xông tới như nấm mọc sau mưa, cơ hồ muốn giẫm nát đại môn Hàn Sơn phái, mỗi người đều mặt mày hớn hởi nói: “Hàn chưởng môn đã trở lại a, có thời gian ngắm qua đan thanh (bức họa) của các cô nương không?”

Hơn nữa sau khi sư huynh lên làm chưởng môn quả nhiên cũng không giống với trước, trước kia không nói hai lời lập tức đuổi người, hiện giờ cho người tiếp đón đám bà mối, đan thanh xem từng bức một, nhìn xong còn gọi đệ tử đưa bà mối xuống núi, khiến những bà mối kia cảm động đến rơi nước mắt, nói thảng: “Bây giờ chọn không vừa ý không sao, lần tới sẽ mang thêm nhiều các cô nương thân gia tốt, người lại thiện lương tới cho Hàn chưởng môn chọn!”

Hàn Hàn đứng trên giả sơn có lẽ đã luyện mệt, thu chiêu thức mũi chân đạp xuống đất, liền dễ dàng nhảy lên mây trắng, đáp xuống một chiếc thuyền hoa trên hồ, tùy ý nằm trên boong thuyền nghỉ ngơi.

Bạch Linh cách hồ nước xanh trong như gương hướng Hàn Hàn hô: “Sư huynh, sư thúc nói buổi chiều không có việc gì, muốn người hảo hảo nghỉ ngơi. Người có ăn bánh bao không a? Ta ném mấy cái cho người.”

Hàn Hàn ngồi dậy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Bạch Linh. Cho dù cách xa hồ nước, ánh mắt của Hàn Hàn vẫn sáng rực như sao, trong suốt như gương, khiến Bạch Linh nhìn trong lòng đập loạn.

“Bạch Linh.” Hàn Hàn nói.

“Có!” Hần khẩn trương đáp.

“Người có phát hiện mặt mình càng ngày càng tròn không?” Hàn Hàn nói: “Còn ăn cái gì bánh bao nữa, cái khay bánh bao kia toàn bộ ném qua cho ta, người đến trù phòng ăn cải trắng đi! Cứ để người ăn như vậy, cái mặt sẽ biến thành bánh bao, sang năm làm sao cưới vợ?” Ngay cả mấy bà mối lúc trước tới cũng nói, nếu khuôn mặt tròn quay của đại hiệp Bạch Linh Hàn Sơn phái có thể nhỏ đi phân nửa, sớm sẽ có một đồng cô nương ái mộ, sinh ra một rổ búp bê a!”

“Sư huynh người chửi khéo ta mập!” Bạch Linh dứt lời thở phì phì đem một khay mười lăm cái bánh bao lớn từng cái từng cái ném vào người Hàn Hàn, khiến Hàn Hàn ai u ai u kêu vài tiếng, cười lớn trên boong thuyền.

39. Quyển 2 - Chương 7-1

Qua vài ngày, sau khi công việc trong phái đại khái đã được xử lý thỏa đáng, Hàn Hàn cũng an tâm được phần nào, ngày hẹn với Yến Phù Hoa sắp đến, trong đầu ước chừng một chút rồi gọi Bạch Linh tới, đầu tiên phải đến Thủy Nguyệt lâu ở Nhữ Dương.

Lúc đến Nhữ Dương trời đã sẩm tối, phía trước Thủy Nguyệt lâu ngựa xe qua lại tập trung huyên náo, đám tiểu quan đứng ở cửa đón chào khách, giữa gió trời lạnh buốt vẫn chỉ mặc một bộ y sam đơn bạc như vậy.

Mấy tiểu quan trẻ trung xinh đẹp bên dưới chỉ mặc một chiếc ti khổ bằng len như ẩn như hiện, bên trên khoác ngoài thường căn bản không thể giấu được xuân quang, dáng người còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, khiến Bạch Linh lần đầu tiên từ đại môn bước vào liền ngây ngẩn.

Bạch Linh lần trước đơn thuần là trèo tường vào cấp bách muốn cứu sư huynh hần, cũng chẳng kịp nhìn xem Thủy Nguyệt lâu này rốt cuộc là địa phương nào, hôm nay đi theo phía sau Hàn Hàn bước vào Thủy Nguyệt lâu tràn đầy xuân sắc, chính là tay chân cứng ngắc không nhắc lên nổi.

Hàn Hàn vừa vào cửa, liền nhìn thấy Bạch Sương mama đang tiếp đón khách nhân.

Ánh mắt của y vừa dời đến người Bạch mama, mama liền cười duyên một cái vẫy vẫy khăn lụa thêu xuân hoa, lắc hông đi về phía Hàn Hàn. Hàn Hàn bị nụ cười cao hứng kia làm nổi một trận ác hàn, chân lùi từng bước một.

Bạch mama dùng ánh mắt như vớ được vàng nhìn Hàn Hàn, trong mắt hiện lên hào quang, cười đến run người nói: “Vị này ta chưa thấy a, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên đến Thủy Nguyệt lâu của chúng ta? Chẳng hay có vị ca nhi nào vừa ý, hay để mama ta giới thiệu cho ngài vài người dung mạo tài nghệ nhất đẳng, hảo hảo hầu hạ gia ngài a!”

Hàn Hàn một thân trường sam lam nhạt, tuy là trang phục bình thường, nhưng ở vạt áo và cổ tay đều được thêu ám văn tinh tế, mái tóc đen được buộc lên bằng ngọc quan, vạt áo bên hông có điểm văn màu bạc, nhìn ngang nhìn dọc phong thái phi phàm, bộ dạng thanh lãng khiến người mục huyền thần mê.

Bạch mama chép miệng, trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ không biết người nọ đến phiêu nhân, hay bị nhân phiêu đây. Nếu thực sự là về sau, hẳn cũng vô cùng nguyên ý tự hứa với lòng mình, bao một cái tiểu hồng bao cho tiểu lang quân tuần tú này, bồi hấn xuân tiêu nhất độ.

Hàn Hàn nghe lời Bạch Sương nói, mới nhớ tới trước kia khi ở Thủy Nguyệt lâu bản thân mang nhân bì diện cụ không hề lộ ra khuôn mặt thực sự, đến khi Mục Tương tới cứu người lại là một mảng hỗn loạn lại cách Bạch Sương rất xa, Bạch Sương nhất thời không nhận ra mình cũng là điều hiển nhiên.

Hàn Hàn nói: “Ta tìm Kim Hoa.”

Mama nịnh nọt nhìn khách quý, thầm nghĩ ăn mặc như vậy vàng bạc nhất định là có, chính là... Hắn đưa Hàn Hàn đến bên cạnh ngồi, còn khách khí rót một chén trà cho Hàn Hàn, nói:

“Kim Hoa nhi là đầu bài của Thủy Nguyệt lâu, không thể tùy tiện gặp khách, trước không nói đến hiện nay bên trong khuê phòng hẳn đang có khách quý, cho dù ngài rất muốn gặp hắn, cũng phải mang cả núi vàng núi bạc đến trước mặt hắn cho hắn vui lòng, đợi đến khi tâm tình hắn tốt, muốn gặp ngài mới được.”

Mama lại nói tiếp: “Nếu không, gia nếu như vớ vãi, mama liền thay ngài an bài một ca nhi cũng không tồi hầu hạ ngài, cho dù ngài một lần muốn một, hai hay ba, cũng sẽ không để ngài thất vọng...”

Hàn Hàn đưa tay ngăn lại, nói: “Người cứ nói cho hắn biết, Hàn Hàn có chuyện tìm hắn, hắn nghe xong sẽ tới gặp ta.”

“Hàn Hàn?” Mama nghe thấy cái tên này rất quen, sau đó nhìn một chút khuôn mặt của Hàn Hàn, lại nhìn nhìn Bạch Linh đứng phía sau y, trên đỉnh đầu có một con tiểu hồ điệp màu trắng, vẫn đang đập cánh.

Mama nghĩ một chút, bỗng nhiên gằm nhẹ nói: “Cái kia Hàn Hàn của Hàn Sơn phái! Người là tiểu ách ba?”

“Bây giờ không còn cần nữa.” Hàn Hàn nói.

Bạch mama hít một hơi thật sâu. “Hảo, người chờ một chút!” Dứt lời, liền kéo tà váy, bang bang chạy lên lầu, tiếp theo không lập tức chạy xuống, mà nói với Hàn Hàn:

“Người chờ ta một chút, đừng có làm ầm ĩ ở đại sảnh, ta đây liền mang người đi gặp Kim...”

Kết quả mama chưa kịp nói hết, trên lầu lại có người thiếu kiên nhẫn, không đợi mama đưa người tới, đã tự mình kéo quần bang bang chạy xuống.

Kim Hoa vừa xuất hiện ở đại sảnh, cả phòng liền trở nên yên tĩnh. Kim Hoa đẹp, nhưng không phải ai cũng có thể nhìn thấy, nghe đồn hắn được lão bản của Thủy Nguyệt lâu dưỡng bên trong Tầng Kiêu Các, nếu không phải là vương tôn công tử hay phú khả địch quốc xưng bá một phương, rất hiếm người có thể gặp qua hắn một lần.

Khuôn mặt như hoa như ngọc của Kim Hoa khiến mọi người không thể dời mắt, hắn xinh đẹp lạnh diễm, khi cười lên bẻ nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn), khi im lặng lại như trầm ngư lạc nhạn, hơn nữa lại có một thân tuyệt thế vũ nghệ không ai sánh bằng, danh khắp Nhữ Dương, không biết có bao nhiêu phú hào thương nhân muốn mua hắn về nhà, ngày đêm âu yếm.

“Kim Hoa!” Hàn Hàn mỉm cười dang rộng hai tay, muốn cho tiểu Kim Hoa lâu rồi không gặp một cái ôm thật chặt. Không biết đã bao lâu không gặp người này rồi, lúc này vừa nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc không chút biểu tình của hắn, trong lòng thực sự hoài niệm vô cùng.

Ái ngờ Kim Hoa bỗng nhiên đứng lại, khuôn mặt lạnh lùng, đưa chân đá một cái, lại trúng ngay vào bụng Hàn Hàn, khiến cho hàn Hàn không chút phòng bị cả người bị đá ra ngoài.

Bạch mama há mồm thét chói tai. “Hảo Kim Hoa nhi của ta, đây không phải là hậu viện, đây là đại sảnh tiền viện a –”

Hàn Hàn bị đá đi thuận thế một chưởng đánh xuống mặt đất, lại như điều hâu trở mình dễ dàng nhảy lên, hoàn toàn không hề làm dơ y sam đứng dậy, ngạo nghễ nâng cằm liếc mắt nhìn về phái Kim Hoa.

“Người cho rằng ta vẫn là tên ách ba chỉ có thể chịu đánh vô pháp đánh trả sao?”

Kim Hoa cười lạnh một tiếng bộ dạng muốn tiến lên, Hàn Hàn cũng một tư thế nghênh đón không hề sợ hãi.

Rất nhiều khách nhân đưa mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra, tiếp đó không chỉ có mọi người trong phòng và đám tiểu quan nhìn thấy Kim Hoa và Hàn Hàn, ngay cả ngoài cửa cũng bắt đầu tụ họp một đám đông hiếu kỳ.

Bạch mama sợ tới mức lại la lên một hồi, vội vàng gọi hộ viện đem người toàn bộ bắt lại, đồng thời đưa đến Tàng Kiều Các của Kim Hoa, tránh cho đợi đến lúc đại thỉnh bị hai tên tôn đại phật này dỡ xuống, sinh ý cũng chẳng còn.

“Người lại tới đây làm gì?” Bên trong Tàng Kiều Các, Kim Hoa hỏi vậy. Trong mắt hấn một mạt sắc bén bất tán, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hàn Hàn.

Hàn Hàn nói: “Chuyện đáp ứng Liễu Trường Nguyệt ta cũng không quên, sự tình Phù Hoa cung có tiến triển, cho nên lúc này mới tìm đến hấn.”

Kim Hoa lại nói: “Nếu có chuyện sao không để thuộc hạ đưa tin đến là được? Tự mình đến Thủy Nguyệt lâu làm cái gì. Người đừng quên bên dưới Thủy Nguyệt lâu chính là Thanh Minh các, mấy ngày trước vừa từ nơi này ra, không qua mấy ngày liền quay lại, muốn chết cũng đừng đến đây mà chết!”

Câu nói này của Kim Hoa khiến Hàn Hàn cười mãi, y nói: “Người lo cho ta?”

“Ai thèm lo cho người?” Kim Hoa một quyền giáng vào ngực Hàn Hàn.

Hàn Hàn nguy hiểm bắt được. “Yên tâm, chủ tử của người còn có chỗ phải dùng đến ta, chỉ cần ta có thể dẫn hấn đi gặp Yến Phù Hoa, hấn sẽ không làm gì ta.”

Kim Hoa liếc Hàn Hàn một cái, vốn định nói thứ Liễu Trường Nguyệt muốn cũng không phải mạng của y, mà là thực cảm thấy y thú vị, nhưng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, liền ngậm miệng liếc ngang tên đầu gỗ này một cái, rồi lúi sang một bên.

Cửa được chậm rãi đẩy ra, Liễu Trường Nguyệt một thân tử y tươi cười bước vào phòng Kim Hoa, dùng thanh âm ôn hòa sáng lẫm nói: “Xem ai tới này, Hàn chưởng môn đại giá quang lâm, thật quý hóa cho Thủy Nguyệt lâu a!”

Hàn Hàn bĩu môi chấp tay: “Liễu Các chủ không dám không dám!”

“Kim Hoa người đi ra ngoài trước.” Liễu Trường Nguyệt nói.

Kim Hoa sau khi vén áo thi lễ nhanh chóng rời đi.

“Bạch Linh người cũng ra ngoài đi.” Hàn Hàn kêu sư đệ một tiếng.

“Chính là sư huynh...” Bạch Linh đối với Liễu Trường Nguyệt cũng không có hảo cảm, hấn có chút khấn trương nhìn Hàn Hàn.

Lại thấy sắc mặt bình tĩnh của Hàn Hàn, ung dung đối hấn khoát tay áo, Bạch Linh lúc này mới quyết định lui ra cửa.

Cửa lại được đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người Hàn Hàn và Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt đi đến chỗ cũ kia ngồi xuống, phỉ phỉ chỗ ngồi bên cạnh muốn Hàn Hàn qua đây.

Hàn Hàn bực mình liếc mắt nhìn Liễu Trường Nguyệt, tự mình kéo một chiếc ghế bên bàn tròn ngồi xuống, châm trà uống.

Liễu Trường Nguyệt lơ đãng hỏi: “Nàng nói như thế nào?”

“Giờ ngộ ngày kia, gặp tại rừng trúc ngoại thành.”

Khi Liễu Trường Nguyệt nghe thấy lời này hai tay nắm chặt, từ trên nhuyển tháp đứng lên, vội vàng hỏi: “Nàng thực sự bằng lòng gặp ta? Cũng sẽ đưa theo nhi tử đến đây? Người có hỏi rõ hay không, giờ ngộ là giờ ngộ nhất khắc hay giờ ngộ hai khắc? Nàng có còn nói điều gì không?”

Hàn Hàn trừng mắt nhìn, chén vừa đưa lên tới miệng lại dừng lại. Y thế nhưng chưa thấy qua Liễu Trường Nguyệt bộ dạng bối rối như vậy, cảm thấy thú vị, lại nhìn thêm một chút.

Liễu Trường Nguyệt phát hiện ánh mắt thích thú của Hàn Hàn, lập tức ho mấy cái, khôi phục bình tĩnh ngồi xuống, trên mặt lại lộ ra nụ cười bất phong suy bất động. “Vừa rồi thất lễ, Hàn chương môn cũng đứng trách móc.”

Hàn Hàn muốn cười lại không thể cười, nhấp nhấp môi: “Sẽ không.”

“...” Liễu Trường Nguyệt cười đến nheo mắt, nói: “Cách ngày hẹn cũng còn chút thời gian, hai ngày này Hàn chương môn cứ đợi ở Thủy Nguyệt lâu đi, người và Kim Hoa ly biệt đã lâu, hẳn thời gian này có thể rất nhớ người.”

Hàn Hàn gật đầu. “Ta biết.” Nghĩ đến vừa gặp mặt đã bị đá cho một phát, nếu không phải cái chân nhỏ kia đá cao, mà y động tác cũng nhanh nhẹn, kia chỉ cần thấp xuống một chút còn không đoạn tử tuyệt tôn đi?

Kim Hoa thực sự là nhớ y vô cùng a!

Liễu Trường Nguyệt đứng dậy phúi phúi vạt áo, đi tới vỗ lên vai Hàn Hàn. “Dọc đường tới đây cũng vất vả Hàn chương môn, tại hạ không quấy rầy Hàn chương môn, thỉnh Hàn chương môn nghỉ ngơi đi!”

Khi Liễu Trường Nguyệt vỗ lên vai y Hàn Hàn đã cảm thấy không ổn, vừa muốn tránh đi, ai ngờ mũi lại ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

hồn dẫn, lại ám toán ta! Hàn Hàn trong lòng vừa thoáng qua ý niệm này, trước mặt liền tối sầm, ngất đi.

Hàn Hàn cảm thấy đầu có phần nặng nề, lắc lắc đầu muốn mở mắt, phát hiện trước mắt một mảng tối đen, trong đầu cả kinh, đang nghĩ đến “Chẳng lẽ lại bị độc mù rồi!”, lại thấy bên cạnh có chút khác thường, quay đầu lại, bắt gặp một đôi mắt sáng lên trong bóng đêm như mắt mèo đang như chớp như không, chăm chú theo dõi y.

“Kim Hoa?” Hàn Hàn buồn bực nói.

Y khẽ động cơ thể, nhưng phát hiện tứ chi vô lực, kỳ quái xem xét một vòng, trông thấy chính mình đứng là đang nằm trên giường, bên cạnh còn có Kim Hoa, hai người còn đắp chung một cái chăn, khoảng cách gần đến mức có thể cảm thấy được hô hấp của đối phương phả lên mặt mình.

“Tĩnh?” Thanh âm của Kim Hoa truyền đến, bình tĩnh không chút dao động.

“Đây là sao?” Hàn Hàn nghi hoặc hỏi.

“...” Kim Hoa nói: “Còn không phải do người gây ra?”

“Ta?” Hàn Hàn cả đầu mờ mịt.

“Lần trước người trước khi rời đi muốn chủ thượng đối với ta tốt một chút, chủ thượng lại nghĩ người có ý với ta, nên mới đánh thuốc mê người, ném lên giường của ta.” Kim Hoa thản nhiên trả lời.

“Gi?” Hàn Hàn ghen nước bọt, sắc không nói nên lời, vất vả lắm mới bình thường lại, lập tức quát: “... Khụ khụ khụ... Liễu Trường Nguyệt đầu có bị dính nước không đó?”

“Không cho phép người nói chủ thượng như vậy!” Kim Hoa ở bên dưới nhéo một cái, chỗ dùng lực lại chính là lớp da non mềm nhất bên bắp đùi Hàn Hàn, đau đến mức hai mắt Hàn Hàn lập tức tràn đầy lệ quang.

Kim Hoa tiếp đó lại đưa tay lau mặt, lẩm bẩm nói: “Nước bọt bắn lên cả ta!”

Hàn Hàn hàm lệ nói: “Liễu Trường Nguyệt rốt cuộc là nghĩ cái gì a? Ta muốn hắt hủi đối đãi người, hắt lại đem ta tặng cho người! Đúng là ta có thích người, thích đến nỗi muốn đưa người đi khỏi nơi này, nhưng ta đối với người là rõ ràng chỉ là thương xót, người đối với hắt mới là cái loại yêu thích kia, hắt căn bản không muốn hiểu đi!”

“Người còn nói!” Kim Hoa trừng mắt nhìn y.

“Hảo, ta không nói!” Hàn Hàn ghen một chút. Chính mình hai tay trói gà không chặt quả thực là bị người ta đùa giỡn, Kim Hoa nói cái gì liền như vậy đi, lúc này y cũng đánh không lại Kim Hoa.

Kim Hoa bắt đầu trầm mặc, trầm mặc đến lúc Hàn Hàn lại bắt đầu thấy buồn ngủ, mệt mỏi mấy ngày qua khiến y không thể chống đỡ, muốn quay sang bên cạnh Kim Hoa thiếp đi, Kim Hoa mới chậm rãi mở miệng nói:

“Người không biết... Chủ thượng thực sự đối với ta tốt lắm... Năm ấy phía nam có nạn đói, trong ruộng không có một ngọn cỏ, người trong nhà đem ta trói lại ném vào nồi lớn muốn nấu thành nhục thang, nếu không phải chủ thượng đi qua cứu được ta, ta sớm đã bị ăn... Chủ thượng nói tính mạng của ta là do hắt mang lại, ta cũng cho rằng như thế. Bất luận chủ thượng có đối xử với ta như thế nào, ta cũng cam tâm tình nguyện, cả đời nguyện trung thành với hắt.”

Hàn Hàn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Kim Hoa nói đến chuyện của mình, y mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn người đang nằm bên cạnh.

Kim Hoa lại nói tiếp: “Chính là vì một câu nói của người, chủ thượng nói với ta, hắt không hiểu phải như thế nào mới là đối tốt với ta, dứt khoát cứ đem mạng của ta cho người, nếu người bước trở lại Thủy Nguyệt lâu một bước, từ nay về sau ta liền là người của người... Nếu người không cần, liền để ta ly khai Thủy Nguyệt lâu, tự sinh tự diệt...”

Thanh âm của Kim Hoa dừng một chút, bỗng nhiên có chút bi thương mỉm cười: “Chủ thượng luôn luôn là như vậy, gặp chuyện phiền lòng, liền dứt khoát giết hoặc ném sang một bên. Một câu nói của người, đem ta đẩy vào tử cục.”

Hàn Hàn mạnh mẽ nắm lấy tay Kim Hoa, chân thành nói:

“Ta muốn người, ta như thế nào lại không muốn. Ta từ khi vừa thấy người đã rất thích người, không biết tại sao, ta cảm thấy người và ta rất hợp nhau, nhìn thấy người, trong lòng liền rất muốn yêu thương người. Kim Hoa, người về nhà ta đi, làm đệ đệ của ta được không? Ta sẽ đối xử với người tốt hơn cả Liễu Trường Nguyệt, đem người phụng dưỡng bàn tay mà yêu thương, bình thường chúng ta có thể luyện công phu luận bàn võ nghệ, lúc rảnh rỗi sẽ mang người đi dạo chơi đại giang nam bắc, xem phong cảnh khắp mọi nơi.”

Kim Hoa sững sốt, nhìn thẳng vào Hàn Hàn.

Hàn Hàn chân thành thề nói: “Kim Hoa, tới nhà của ta, làm đệ đệ của ta. Ta sẽ cả đời thương người, hảo hảo chiếu cố người.”

Kim Hoa cảm thấy cổ tay bị nắm đến đau nhức, nhưng cũng theo lực đạo như vậy cảm nhận được tâm ý chân thành của người này.

Hốc mắt nhịn không được đỏ ửng, mấy năm qua chưa từng rơi một giọt lệ, hôm nay lại khiến mắt hắt nóng lên.

Tiếng nước nhỏ nhỏ vang lên giữa sương phòng tối đen, Hàn Hàn nghe thấy thực không nỡ, trực tiếp ôm Kim Hoa vào lòng, vỗ vỗ lưng hắt, nói:

“Vậy cứ quyết định như vậy, kể từ hôm nay người là đệ đệ của Hàn Hàn, chờ đến khi chuyện ở đây xử lý tốt, ta liền mang người quay về Hàn Sơn. Liễu Trường Nguyệt tên kia đứng quan tâm đến hắt nữa, ác nhân tự có ác nhân ma, chờ khi gặp lại Yên cung chủ, Phù Hoa cung chống lại Thanh Minh các, ta xem hắt có thể kêu ngao được bao lâu!”

Hàn Hàn dứt lời, hừ một tiếng.

Kim Hoa ở bên trong chần húng ác đá Hàn Hàn một cước, giọng nói mang theo âm mũi nói: “Không cho người vô lễ với chủ thượng.”

Hàn Hàn cầu nhàu vài tiếng: “Người đã là đệ đệ của ta, như thế nào còn bắt tay với bên ngoài, che chở tên hồn trưởng đó!”

Y tiếp đó khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Kim Hoa, thầm nghĩ dù sao cũng đưa được Kim Hoa trở về, xem như đã giải quyết xong một cái tâm nguyện, cũng đừng tái tính toán với Liễu Trường Nguyệt nữa.

Vết thương trong lòng Kim Hoa tạm thời cứ để hấn chịu đựng, chờ một thời gian, vết thương liền sẹo mờ dần đi, bản thân sẽ từ từ tốt lên.

Hai ngày sau, giờ Ngọ, bên trong lương đình tại rừng trúc ngoại thành.

Liễu Trường Nguyệt hai tay khoát phía sau, ngẩn cổ nhìn về con đường nhỏ trước mặt, nét mặt mặc dù không hiện lên điều gì, nhưng hai tay cứ xếp qua xếp lại sớm đã để lộ tâm tư của hấn.

Hàn Hàn cùng Bạch Linh an tọa trên ghế đá trong lương đình, chờ người không phải là bọn họ, đương nhiên về mặt thoải mái hơn nhiều.

Hàn Hàn thích thú gảy chiếc đàn cầm đêm trước Kim Hoa đưa đến cho y, yêu thích đến không dứt ra được.

Bên trên chiếc đàn cầm này có khắc hai chữ “Thiên lôi”, tiếng đàn trầm mà vang vọng, chính là một danh khí khó tìm. Kim Hoa đem cây đàn này cho y, tâm ý không nói nhưng rất rõ ràng, khiến Hàn Hàn tâm tình quả thực tốt vô cùng.

Bạch Linh đem gói kẹo thông buổi sáng mới mua mở ra bóc từng viên từng viên bỏ vào miệng, hiếu kỳ nhìn bộ dáng đánh đàn của sư huynh hấn. “Sư huynh người tinh thông âm luật a, sao ta lại không biết?” Tiếng đàn còn rất dễ nghe.

Hàn Hàn ngáp một cái nói: “Người biết thổi tiêu, ta biết gảy cầm, cũng không cần ngạc nhiên thế chứ?”

Giờ Ngọ nhất khắc, tiếng vó ngựa lộc cộc truyền đến từ xa. Một chiếc mã xa màu trắng được kéo bởi tám con tuấn mã đạp tuyết trong rừng chạy tới, thân xe trang trí rực rỡ, mà người lái xe lại là một thiếu niên mặt tròn.

Thiếu niên kia kim quan thúc phát (tóc được buộc bằng kim quan), da trắng như tuyết, vạt áo xanh như nước hồ thu tung bay trong gió, đôi mắt đen to tròn nhìn thẳng vào đám người trong đình.

Đến khi mã xa đến trước đình dừng lại, thiếu niên kia xoay người nhảy xuống xe, màn trắng được vén lên, đỡ một nữ tử xinh đẹp khoác hồ cừ bạch sắc, dung mạo tuyệt thế bước xuống.

Nữ tử kia vừa bước xuống xe, không chỉ có Liễu Trường Nguyệt, ngay cả Hàn Hàn hô hấp cũng như ngừng lại.

Rõ ràng cũng không phải lần đầu tiên gặp Yến Phù Hoa, nhưng lần thứ hai gặp lại cái cảm giác kinh diễm kia vẫn khiến y vô pháp làm quen.

Yến Phù Hoa một thân túy bạch (thuần trắng), trên mái tóc đen dài vắn vắn chỉ cài một chiếc trâm bằng ngọc lưu ly, trang phục tuy đơn giản như vậy, nhưng nàng vừa ngẩng đầu, liền khiến đất trời đất ngả nghiêng.

Đôi mắt của nàng mị nhi bất dăng (quyến rũ mà không hề phóng túng), cặp môi phong nhi bất yêu (dày mà không gây cảm giác yêu mị), băng cơ ngọc cốt dung mạo uyển diệu, xinh đẹp tựa như xuân hoa khai trản, thực sự là một vị mỹ nhân.

Hàn Hàn không khỏi nghĩ thầm, tên Liễu Trường Nguyệt này năm đó nhất định là mắt bị mù, mới có thể rời bỏ nàng.

Còn có Yến tiểu cung chủ, một người tâm tư đơn thuần lại lương thiện, một chút cũng không giống nhi tử của Liễu Trường Nguyệt.

Cùng Yến Phù Hoa đứng từ xa nhìn nhau, Liễu Trường Nguyệt trong lòng dao động, ánh mắt thoáng bất an. Từ biệt mười chín năm, nhân sự sớm đã không còn như cũ, chính là năm đó nữ tử vô cùng xinh đẹp kia

hiện giờ lại càng rực rỡ, khiến hắn chỉ vừa bước ra khỏi lương đình liền đứng ngay tại chỗ, không cách nào tiến lên phía trước.

Thiếu niên mặt tròn cũng không hề sợ hãi người lạ, tò mò chạy lên trước mấy bước, sau đó phóng một cái vào lòng Liễu Trường Nguyệt, chép chép miệng, mang theo âm mũi la lớn:

“Cha a, người chính là cha a!”

40. Quyển 2 - Chương 7-2

Động tác bất ngờ như vậy khiến Liễu Trường Nguyệt thoáng ngạc nhiên, sau đó viên mắt phỉếm hồng, hai tay gắt gao ôm chặt nhi tử, hỏi: “Người tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Gọi là Tiểu Khuyết, mười chín tuổi!” Thiếu niên trả lời.

“Liễu Khuyết sao? Mười chín tuổi, cha cùng nương người từ biệt, cũng đã mười chín năm, người cũng đã lớn như vậy!”

Yến Phù Hoa lúc này mới lên tiếng, giọng nói êm dịu tựa ngân linh vang vọng khắp rừng cây. Nàng nói: “Tiểu Khuyết, quên những gì nương và người đã nói rồi sao? Không được vô lễ.”

Tiểu Khuyết lưu luyến nhô đầu ra khỏi lồng ngực của cha, nhìn nương, lại nhìn cha, sau đó lùi lại vài bước, trở lại bên cạnh Yến Phù Hoa.

“Nương a...” Hắn kéo kéo ống tay áo của Yến Phù Hoa, vẻ mặt giống như một hài tử chịu ủy khuất, “Ta là lần đầu tiên được gặp cha nha, không thể ôm thêm một chút sao?”

Yến Phù Hoa không nói, nhìn Liễu Trường Nguyệt: “Nhiều năm không gặp, Liễu các chủ vẫn khỏe chứ?”

“Hoa tỷ...” Liễu Trường Nguyệt thở dài: “... Người lạnh nhạt như vậy... Chính là vẫn còn oán ta?”

Yến Phù Hoa khẽ cười, diễm quang lập tức bắn ra bốn phía, như khiến nhật nguyệt vô quang, Hàn Hàn cùng Bạch Linh đứng trong đình cũng nhìn không được lấy tay che mắt. Người có thể đẹp đến cảnh giới như vậy, trong thiên hạ cũng chỉ có một Yến Phù Hoa này.

Yến Phù Hoa nói: “Đứa nhỏ này họ Yến không phải họ Liễu, tương lai sẽ kế thừa tất cả mọi thứ của Phù Hoa cung, cũng không phải là nhi tử của Liễu Trường Nguyệt người.”

Liễu Trường Nguyệt nói: “Năm đó đúng là ta lừa người, là ta dùng kế để người dẫn ta vào Phù Hoa cung, né tránh thế lực phản chiến trong Thanh Minh các; lại từng chút từng chút tranh thủ hảo cảm của người, để người gả cho ta, dựa vào đây không chế Phù Hoa cung. Nhưng trong tình hình đó ta không thể thoát thân, chỉ có cách nhờ sự trợ giúp của Phù Hoa cung mới có thể tiêu diệt toàn bộ cừu gia, lấy lại Thanh Minh các.

Sau khi ta dẫn người trở lại các thanh trừng toàn bộ, liền trở lại tìm người, nhưng Phù Hoa cung chỉ còn lại một đồng hoang tàn, bị một ngọn lửa vô danh thiêu trụi, không còn lại thứ gì. Ta tìm người rất lâu, mới nghe nói thì ra người đã có hài tử của ta, trong lòng hối hận không thôi, việc này luôn nghĩ muốn giải thích với người, lại khổ nỗi không thể tìm được người.”

Yến Phù Hoa vẫn một biểu tình bình tĩnh, sau khi nghe xong những lời Liễu Trường Nguyệt nói, nàng vẫn không hề lộ vẻ xúc động, chỉ thản nhiên nói: “Không biết Liễu các chủ hôm nay muốn thế nào?”

“Hoa tỷ, mang theo con của chúng ta, cùng ta trở về.” Liễu Trường Nguyệt dùng vẻ mặt chân thành trước nay chưa từng có, chăm chú nhìn người thê tử cùng hắn kết ly nhưng lại bị hắn thương tổn thật sâu cướp đoạt hết thảy mọi thứ này. “Ta sẽ hảo hảo đền bù cho người, đền bù cho con của chúng ta, mặc kệ hắn họ Liễu cũng được, họ Yến cũng tốt, chỉ cần các người quay về, Thanh Minh các trong tay ta sau này cũng sẽ giao phó cho hắn.”

Yến Phù Hoa lại mỉm cười. “Nếu là như thế, vậy không cần đi.”

“Vì sao?” Liễu Trường Nguyệt hỏi.

“Ta nắm đó còn trẻ không hiểu biết gì, để người một bước mang đi hơn phân nửa mệnh mạch trong cung của ta, cũng khiến cho từng vị trường lão nhất mực can ngăn chết trước mặt ta. Nhờ người ta mới hiểu được, vô luận là người hay kim ngân, người đã đi sẽ không thể giữ lại, kim ngân mất đi cứ coi như là mua lại một cái giáo huấn. Phản bội chính là phản bội, có giải thích thêm nữa cũng không thể làm mất đi phản bội, sự thực đó. Hảo mã không ăn cỏ nát, duyên phận giữa chúng ta đã sớm đoạn, lần này nếu không vì Hàn chương môn lấy bích ly châu nhờ vả, cả đời này, ta kiên quyết không gặp lại người lần thứ hai.” Yến Phù Hoa lạnh nhạt nói.

“Hảo!” Hàn Hàn nhin không được vỗ tay. “Khá khen cho một câu hảo mã không ăn cỏ nát, Yến cung chủ cử chỉ sáng suốt, cái thứ cỏ rách nát này nếu ăn thật, đảm bảo đau bụng hơn mười ngày!”

“Hàn Hàn người câm miệng cho ta!” Liễu Trường Nguyệt cả giận nói,

Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, nhàm chán gẩy mấy sợi dây đàn. Nếu không phải vì chuyện này là một tay mình thúc đẩy, y mới không thềm đến nơi này làm kỳ đà, nhìn phu thê bọn họ gặp gỡ.

Yến Khuyết kéo kéo ống tay nương hấn, thanh âm nho nhỏ nói: “Nương a!” Lại nhìn về phía cha, hai mắt hàm lệ hô: “Cha a!”

“Tiểu Khuyết...” Liễu Trường Nguyệt nhìn bộ dạng của nhi tử, trong lòng hỗn loạn vài phần, liền bắt đầu tính toán nếu không gọi lão bà về được, ít nhất cũng phải đem tâm nhi tử cướp về, hấn lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu nói:

“Ta nếu đã đến đây, hôm nay sẽ không thể tay không mà về.”

Đối với uy hiếp như vậy, Yến Phù Hoa vẫn thản nhiên cười nói: “Mười mấy năm, tính cách của người vẫn chẳng chịu thay đổi. Quen xem người ta như đồ vật, thích liền giữ lấy, ghét lại ném đi. Cũng không biết người sở dĩ gọi là người, chính là vì có tâm, tâm nếu như đã nát, có vá thế nào cũng không thể trở lại.”

Lời nói xong, kiên trì của Liễu Trường Nguyệt cũng gần như dùng hết, nhưng ngay khi hấn siết chặt tay, neho lại mất lại muốn cướp người, hai sư huynh đệ bên trong lương đình lại có dị biến.

Hàn Hàn vốn đang chăm chú nhìn Yến Phù Hoa và Liễu Trường Nguyệt, ai ngờ Bạch Linh bên cạnh đột nhiên đứng lên, chậm rãi bước ra khỏi lương đình.

Bạch Linh ngẩng đầu nhìn về phía đông, cách xa Liễu Trường Nguyệt, sau đó thần sắc ngần ngừ lấy ra một chiếc tiêu nhỏ màu xanh biếc trong ngực áo, đặt lên giữa môi thổi khẽ, âm điệu êm ả vang lên.

Hàn Hàn cảm thấy kỳ quái, bước theo ra khỏi lương đình hỏi: “Sư đệ, người đang êm đẹp thổi tiêu làm cái gì?”

Yến Khuyết bị hai người này thu hút sự chú ý, cũng chạy đến bên cạnh Hàn Hàn, nói: “Đó là sư đệ người a? Tiếng tiêu rất dễ nghe, bắt quá sao lại có phần trống rỗng như vậy?”

Câu nói của Yến Khuyết vừa rơi xuống, tiếng tiêu của Bạch Linh đột ngột thay đổi, lạnh lạnh ngân vang, âm thanh kia phi thường sắc nhọn, giống như muốn xuyên qua óc, lớp tuyết trên mặt đất vỡ ra theo từng rung động, giữa từng mảng tàn tuyết, vang lên tiếng vỗ cánh nho nhỏ, sau đó đắm chìm trong rừng ngừng hót, mặt trời bị che lấp.

Hàn Hàn trong lòng rung mình, hô to: “Hong bet, mau bé khí!”

Bích Ngọc tiêu Bạch Linh đang cầm là của mẫu thân y truyền lại, dùng để điều khiển Hàn Sơn bạch điệp. Mà giai điệu của tiếng tiêu này rõ ràng là khúc cuối cùng của ngự điệp thập tam thức – “Sậu vũ cuồng điệp”! Nếu tiếng tiêu không ngừng, những con hồ điệp thoát nhìn bình thường, nhưng không cách nào đuổi đi này, cũng có thể dễ dàng cướp đi tính mạng mọi người.

Theo tiếng tiêu trầm bổng, cả đàn Hàn Sơn bạch điệp như bài sơn đảo hải bay đến, nhào thẳng vào mặt mọi người, số lượng rất nhiều che khuất tầm mắt, cảnh tượng khủng bố kia so với đám bạch điệp khi đó Hàn Hàn ở trong Thủy Nguyệt lâu gọi tới còn kinh khủng hơn bội phần.

Bạch điệp từng đợt từng đợt kéo tới, mỗi con chỉ nhỏ như sợi bông dính trên thân người không cách nào phải xuống, không thể chậm trễ Hàn Hàn lập tức cởi ngoại y xuống vung lên, kéo theo Yến Khuyết còn đang ngây ra trốn dưới lớp ngoại y.

Trong chốc lát không để ai kịp phản ứng, bạch điệp tầng tầng lớp lớp bao quanh, người bị vùi trong đó cả khuôn mặt như bị che kín, hoàn toàn không có một chút khe hở để hô hấp.

Ngay lúc này Yến Phù Hoa vẫn lo cho sự an nguy của nhi tử, gấp gáp hô: “Tiểu Khuyết!”

Những con bạch điệp như mưa rào hương bờ môi vừa mở ra của nàng mà bay vọt vào, khiến nàng cơ hồ ngạt thở.

Hàn Hàn cách lớp y phục hô: “Yến tiểu cung chủ có ta che chở, Yến cung chủ chớ phân tâm!”

Dứt lời lại vươn tay ra bên ngoài, lấy đai lưng quần lấy thiên lôi cầm trong lương đình, đứng bên trong nói với Yến Khuyết: “Giữ chặt tay, đừng phân tâm.”

Đợi Yến Khuyết đáp lại: “Hiếu!” Hàn Hàn liền dùng nội lực truyền xuống ngón tay, cố sức gảy thiên lôi thất huyền, định dùng thiên lôi cầm thanh chống lại ngự điệp tiêu âm của Bạch Linh.

Thiên lôi cầm âm phách đạo, cộng thêm nội lực vang lên, bích trúc trong rừng lay động vô số toái điệp rơi xuống, thanh âm chấn động giống như thiên hạ oanh loa, hai đạo sóng âm hoàn toàn bất đồng đập vào nhau, Hàn Hàn kinh hãi phát hiện Bạch Linh cư nhiên lấy công lực toàn thân đối kháng với mình, tâm thần liền tập trung, cũng chuyên tâm hơn hẳn.

Đánh nhau như vậy hơn nửa canh giờ, thể công của bạch điệp càng ngày càng dày đặc khiến Hàn Hàn gần như không thở nổi, rõ ràng thân hình nhỏ bé như tơ lại nhờ số lượng cực lớn mà uy lực kinh người, sau khi bạch điệp từng lớp vây quanh liền siết chặt vào bên trong, khiến người bị vùi sâu trong đó ngũ tạng lục phủ vô cùng đau đớn.

Liễu Trường Nguyệt cùng Yến Phù Hoa đều cố gắng dùng nội lực chấn toái một đám bạch điệp, thế nhưng ngay sau đó lại càng có nhiều bạch điệp ủa tới. Nội lực không ngừng tiêu hao lại không cách nào thoát ra, cuối cùng cũng mệt chịu không nổi khó có thể tiếp tục chống đỡ.

Hàn Hàn cùng Bạch Linh giằng co chẳng được, may mà sau cùng Bạch Linh chân khí dùng cạn không thể chống đỡ, bích ngọc tiêu rơi xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

Bích ngọc tiêu rơi xuống, vỡ làm đôi, ngự điệp chi âm tán đi. vô vàn bạch điệp trong rừng nhẹ nhàng bay lên, lay động bên thân, sau đó rơi xuống đất.

Gần một vạn xác điệp rơi xuống, đem rừng trúc hóa thành điệp trùng (mộ bướm), dưới chân đã không còn là toái tuyết, mà là toái điệp, cảnh tượng như vậy khiến người ta không rét mà run.

Hàn Hàn thở hổn hển phải đám bạch điệp trên người, ôm Yến Khuyết vẫn còn trốn trong lòng y đứng dậy, đang định đi xem tình hình của Bạch Linh, lại đột ngột bị một bàn tay lạnh như băng bóp cổ, vô pháp hít thở.

“Người đây là có ý gì?” Giọng nói trầm thấp của Liễu Trường Nguyệt truyền đến. “Ta tin tưởng người, người lại dẫn người đến ám toán chúng ta?” Trong đôi mắt hắc nhìn Hàn Hàn, chứa đầy phẫn nộ.

Yến Khuyết trong lòng Hàn Hàn giật giật, từ dưới ngoại y nhô đầu ra. Hắc nhìn Hàn Hàn đang bị bóp cổ hít một hơi thật sâu, lại nhìn nhìn cha hắc, buồn bực hỏi: “Cha, người làm cái gì vậy?”

Liễu Trường Nguyệt liếc mắt nhìn nhi tử.

Yến Khuyết nói: “Vừa rồi không phải vị đại ca này đã cứu chúng ta sao? Cha người sao lại bóp cổ hắc?”

Ánh mắt thiên chân vô tà của nhi tử khiến tay Liễu Trường Nguyệt run lên một chút, sau đó nụ cười ôn hòa có phần cứng ngắc hiện lên trên mặt hắc. Hắc nói: “Cha chính là đùa giỡn với hắc một chút, Hàn đại ca của người cùng cha là hảo hữu, cha như thế nào lại làm bị thương hắc?” Dứt lời, lập tức buông Hàn Hàn ra, thuận tay, cũng đem nhi tử kéo đến bên cạnh mình.

Hàn Hàn xoa xoa cổ họng hai tiếng, cúi gắt nói: “Ai là hảo hữu với ngươi!” Tiếp đó không thèm để ý đến Liễu Trường Nguyệt, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra sau, ngồi xổm bên cạnh Bạch Linh vì thổ huyết mà hôn mê, lay lay sư đệ vài cái.

“Bạch Linh, Bạch Linh ngươi tỉnh lại cho ta! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngươi sao tự nhiên nổi điên cư nhiên dùng ngón điệp thuật sát nhân?”

Song Hàn Hàn lay Bạch Linh vài cái, cũng không thấy Bạch Linh có phản ứng gì.

Hàn Hàn trong lòng có dự cảm bất hảo, y quỳ rạp trên mặt đất run run vươn tay, đặt trên mũi Bạch Linh, thăm nghĩ chẳng lẽ vừa rồi ác đấu như vậy liền đem sư đệ của mình hại chết. Ngàn vạn lần không nên a...

“Bạch...Bạch Linh...” Hàn Hàn hốc mắt nóng lên, sư đệ này chính là từ nhỏ cùng y lớn lên, nếu thực sự bị chính tay y hại chết, vậy y chỉ còn cách cùng hắn đi đến hoàng tuyền!

Lúc này Bạch Linh nằm trên mặt đất đột nhiên mở mắt ra, thở hổn hển, từ trong miệng phun ra mấy con hồ điệp. Bạch điệp bay ra đập đập cánh vài cái bay quanh Bạch Linh, hắn lại về mặt mê man ngẩng đầu, khiến Hàn Hàn đang dò xét hơi thở của hắn bị dọa đến ngã ngửa, cả miệng đặt xuống lớp xác điệp mềm mại.

Thấy Hàn Hàn như sắp khóc mà nhìn hắn, Bạch Linh nghi hoặc hỏi: “Sư huynh ngươi làm sao vậy?”

Hàn Hàn đánh vào đầu Bạch Linh một cái, sau đó lại ôm chặt lấy sư đệ này, quát: “Hỗn trướng, ngươi thiếu chút nữa hù chết sư huynh!”

Bạch Linh cảm thấy ừ ừ cạc cạc, nhưng thấy Hàn Hàn kích động như vậy, vẫn đưa tay ôm lấy người này, vỗ vỗ lưng y nói: “Sư huynh ta không sao, ngươi đừng lo lắng.”

Yến Phù Hoa đi tới, nàng nhẹ nhàng khom lưng, ngón tay thon thon lướt trên khuôn mặt trắng nõn của Bạch Linh, cúi sát lại ngửi. “Mê hương vị của khôỉ lồi hương, Hàn chương môn, người sư đệ này của ngươi chẳng lẽ bị người khống chế, chuyện gặp mặt hôm nay, ngươi có để lộ cho ngoại nhân?”

Hàn Hàn thử nâng Bạch Linh, bắt đắc dĩ Bạch Linh cả người hư nhược, trong khoảng thời gian ngắn không thể đỡ dậy, y cũng liền từ bỏ.

Hàn Hàn nói: “Sự tình tất cả đều là do ta an bài, không có qua tay người khác, rốt cuộc là như thế nào bị lộ...” Hàn Hàn nhìn qua Liễu Trường Nguyệt một chút, sau đó lắc đầu, “Tại hạ cũng không biết.”

Liễu Trường Nguyệt cười lạnh một tiếng muốn vặn lại. Yến Phù Hoa ngoảnh lại liếc nhìn người đã từng là chồng của nàng, nói:

“Khôỉ lồi hương là bí mật bất truyền của Phù Hoa cung ta, sau đó bí phương bị người đánh cắp, việc này không cần phải nói, nhất định là bởi vì người dựng lên. Nhân phẩm của Hàn chương môn ta tin tưởng, người có thể để hai sư đệ của ta cao hứng kết giao, phẩm hạnh nhất định không kém. Trái lại ngươi, một đồng nợ phong lưu, thập miên vô số, ta sợ dĩ không muốn để Tiểu Khuyết gặp ngươi, chính là vì không muốn để ngươi đem con ta phá hư. Họ Liễu kia, còn không buông hắn ra!”

Lời này của Yến Phù Hoa rõ ràng là buộc tội Liễu Trường Nguyệt, Liễu Trường Nguyệt về mặt thanh thuần, thế nhưng cam nguyện ngậm bồ hòn làm ngọt không đáp trả. Hắn buông tay Yến Khuyết, Yến Khuyết nhìn nhìn nương hắn lại nhìn Liễu Trường Nguyệt, cười cười, không rời đi.

Hàn Hàn hỏi: “Hai vị sư đệ của Yến cung chủ là?”

“Lão Thất Lâm Ương, lão Bát Triệu Tiểu Xuân.” Nàng cười nhạt. “Ta ở trong sư môn đứng hàng thứ tư, năm đó Phù Hoa cung bị người này hủy, ta trong cơn tức giận phóng hỏa đốt cung, may mà sau đó được sư phụ thu lưu, cẩn thận khuyên răn, mới lần thứ hai thanh tỉnh xây dựng lại Phù Hoa cung.”

Hàn Hàn a một tiếng, trong mắt dâng lên vô hạn bội phục. “Yến cung chủ can quốc bất nhượng tu mi (quần anh không thua kém nam tử), hảo khí phách.”

“Hàn chương môn quá khen.” Yến Phù Hoa khẽ gật đầu.

Nhìn Yến Phù Hoa cùng Hàn Hàn cung kính qua lại như vậy, Liễu Trường Nguyệt trong lòng không biết là tư vị gì, đang định can dự, trong rừng bỗng nhiên nổi lên sát khí lập tức khiến hân hoàn hồn.

Tiếng ám khí xé gió bay tới, mọi người tản ra tứ phía, Hàn Hàn ôm Bạch Linh chạy sang một bên, trên mặt đất đóng xuống mấy phiến diệp đao, thủ pháp ám khí phi thường tinh chuẩn, nếu không tránh kịp, sớm đã da tróc thịt bong.

Mấy tên hắc y nhân che mặt thả người nhảy vào rừng, dáng người cổ quái như những con rối dây, động tác cứng ngắt nhưng rất nhanh, nắm các loại binh khí khác nhau xông về phía bọn họ.

Yến Phù Hoa rút ti tuyến trong tay, tức khắc ngân quang đầy trời đem chính mình bảo hộ trong đó, Yến Khuyết leo lên mã xa xuất ra một thanh cự kiếm cơ hồ cao hơn cả hân huy vũ ngang trời, khí thế kinh nhân.

Liễu Trường Nguyệt tay không nghềnh địch không mang theo khí giới, vẫn rất thành thạo điều luyện.

Hàn Hàn đề khí muốn xông lên, ngực lại khê nhói lên, có lẽ vừa rồi cùng Bạch Linh đánh một trận vô ý bị thương. Y lập tức đem Bạch Linh chạy sang một mép đá, để Bạch Linh tránh xa nguy hiểm, sau đó hít một hơi thật sâu, rút kiếm nhảy vào trận chiến, cùng những người kia triển khai một trận hỗn chiến.

“Hàn chương môn cẩn thận, những người này cũng trúng khôi lỗi hương, không dễ ứng phó.” Yến Phù Hoa nhắc nhở.

Hàn Hàn gật đầu, càng thêm chuyên tâm ứng đối.

Mười hắc y nhân đến mỗi người võ công cao cường, cho dù động tác có phần cứng ngắt, nhưng vẫn mang theo lực sát thương mười trên mười.

Hàn Hàn một kiếm chặt đứt tay trái một người, ai ngờ người nọ giống như không hề cảm nhận một chút đau đớn tiếp tục đánh về phía y, cho đến khi Hàn Hàn một kiếm đâm vào tim hân, người nọ còn để mũi kiếm xuyên thẳng qua hân, hai mắt đỏ tươi nhìn thẳng y. Hàn Hàn run lên, tay như muốn rút xuống.

Y vội vàng lui về phía sau, hắc y nhân kia lại đưa tay bắt lấy thân kiếm, mở cái miệng đầy máu hướng đầu vai Hàn Hàn mà cắn.

Bỗng nhiên một trận kinh phong đổ tới, Hàn Hàn bị kéo về phía sau, đầu của đối thủ trước mặt bị chém rơi xuống đất, hai mắt vẫn còn trợn tròn, tử trạng vô cùng thê thảm.

Hàn Hàn rơi vào lòng ngực một người, người nọ gắt gao ôm lấy y, y có thể cảm giác được trái tim người nọ đang đập thình thịch, một chút một chút đánh vào lưng y, lo lắng mà khẩn thiết.

“Tiểu Hàn!”

Hàn Hàn nghe tiếng chậm rãi quay đầu, nhìn lại, đúng là khuôn mặt đã xa cách nhiều ngày, Mục Tương trong lòng nóng như lửa đốt.

41. Quyển 2 - Chương 8-1

“Người sao lại ở chỗ này?” Hàn Hàn kinh hãi.

Mục Tương nói: “Ta đuổi theo bọn họ tới đây, người không sao chứ?”

Hàn Hàn lắc đầu.

Chỉ thấy trong chốc lát, Liễu Trường Nguyệt có lẽ do chém giết đến chán, tay vừa nhấc lên, trong rừng liền nhảy ra vô số cao thủ của Thanh Minh các, đám hắc y nhân bị tấn công từ bốn phía dần dần ngã xuống, mười người đến giờ chỉ còn dư lại vài người.

Bỗng nhiên một gã hắc y nhân trong đó cổ tay khê lật, lê hoa châm như bạo vũ từ trong tay áo bắn ra, té châm tựa như mưa rơi đầy trời hướng thẳng vào Liễu Trường Nguyệt, vài tên thuộc hạ của Liễu Trường

Nguyệt phi thân vì chủ tử ngăn trở, mà hắc y nhân kia lại nhún người nhảy về phía trước, một kiếm quét về phía cổ Liễu Trường Nguyệt.

“Không biết tự lượng sức!” Liễu Trường Nguyệt thuận thế nâng tay, trực tiếp muốn bức người nọ linh thai không môn (bước chân vào cõi Phật).

Nếu một chưởng kia đập xuống, hắc y nhân nhất định mất mạng ngay tại chỗ. Song sắc mặt Mục Tương trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, đẩy Hàn Hàn sang một bên vội vàng đi về phía trước, một kiếm đỡ lấy trọng kích của Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt một chưởng đánh vào thân kiếm Mục Tương, máu tươi chảy xuống dọc theo mũi kiếm, hắc y nhân văng mạnh về sau mấy bước, từ môi phát ra một tiếng tiếu âm bén nhọn, sau đó những con rối còn lại lập tức ngừng tấn công, xoay người trốn vào rừng trúc.

Lúc hắc y nhân rời đi, Hàn Hàn cùng hắc hai mắt đối nhau.

Ánh mắt mang theo lãnh liệt sát ý kia giống như xuyên thấu tim y, khiến lồng ngực y một hồi đau đớn.

Y từng gặp qua ánh mắt kia, Hàn Hàn biết, y từng gặp qua ánh mắt kia.

Sự lãnh đạm và coi thường ở Tả Ý sơn trang, tại sao đến hôm nay lại hóa thành sát ý lạnh thấu xương?

Đôi mắt oán hận kia khiến Hàn Hàn thực sự không rõ đến tận cùng là vì cái gì, người này vì sao phải giết Liễu Trường Nguyệt, vì sao phải giết y?

Cản trở của Mục Tương khiến hắc y nhân có thể bỏ chạy, Liễu Trường Nguyệt nhú mắt, phân phó nói: “Đuổi theo, không được lưu lại người sống!”

“Chậm đã!” Mục Tương nói: “Đây là ân oán của nhiều năm trước, tại hạ biết Liễu các chủ hoang mang, nhưng giải quyết không phải lúc này.”

“Nga?” Liễu Trường Nguyệt cười lạnh. “Ân oán nhiều năm trước?”

Mục Tương cười nhạt nói: “Tả Ý sơn trang sau này nhất định phải hướng Thanh Minh các đòi một cái công đạo!” Sau đó không giải thích thêm nhiều, trở lại nhìn Hàn Hàn, sau khi gạt đầu với y cầm kiếm lần thứ hai hướng về phía hắc y nhân thoát đi đuổi theo.

Mục Tương phía sau còn mang theo vài tên đệ tử, Hàn Hàn vội vàng kéo lấy một người trong đó, quát lên: “Lưu lại chiếu cố sư đệ của ta.” Dứt lời, liền nhanh chóng đuổi theo, bắt kịp Mục Tương.

Bọn họ từ giờ ngo tìm đến lúc mặt trời lặn, nhưng những người đó cố ý giấu kín hành tung, thực khiến người ta khó có thể đuổi kịp.

Ban đêm Mục Tương tìm được một khách điểm trong trấn nhỏ, để mọi người nghỉ tạm, dự định ngày mai sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Mục Tương an bài Hàn Hàn cùng hắc một phòng, hai người tẩy trừ qua loa, khi Mục Tương chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, lại bị Hàn Hàn đã nằm trên giường một cước đá vào ngực, không cho hắc đi lên.

“Làm sao vậy?” Mục Tương cười khổ.

“Người không cảm thấy có một số việc, phải nói cho ta biết trước sao?” Hàn Hàn lộ ra vẻ mặt vô cùng khó coi, y nhìn chằm chằm Mục Tương, có cảm giác như “Người hôm nay không chịu hai mặt rõ ràng, đừng hòng ta cho ngủ”.

Mục Tương trầm tư hồi lâu, cuối cùng đành phải kéo băng ghế tới trước giường ngồi xuống. “Người hình như cũng đã phát hiện ra?”

Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, quay mặt qua chỗ khác. “Là Ân tổng quản sao?”

Mục Tương nhìn vẻ mặt vài phần đắc ý lại mang theo vài phần ảo não kia thập phần yêu thương, hắc đã phân cách mấy ngày muốn ngồi trên giường đem người nọ siết chặt vào lòng, nhưng do Hàn Hàn hiện giờ còn đang giận dỗi, đành phải nhẫn nhịn mà thôi.

Mục Tương chậm rãi nói: “Là Ân thúc không sai.”

Hàn Hàn quay mạnh đầu. “Thật sự là hấn làm? Hấn rút cuộc vì sao phải dùng tiền mua Thanh Minh các giết ta? Vừa rồi ta thấy hấn cũng muốn giết Liễu Trường Nguyệt, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Ân thúc có uống lộn thuốc không đó?” Hàn Hàn nhất thời mồm năm miệng mười, liền bật ra cái tên trong đầu rất lâu rồi không gọi.

Mục Tương yên lặng một lúc lâu, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót. “Có lẽ nên nói, tất cả mọi điều này đều là vì ta mà dựng lên. Là ta hại người thiếu chút nữa mất mạng, nhưng mãi đến sau này mới phát hiện.”

“Lại liên quan gì đến người?” Hàn Hàn hoàn toàn không rõ.

“Có nhớ năm đó có người khiến Ân thúc liều mạng rời nhà, sau đó lại nhẫn tâm bỏ hấn đi không?” Mục Tương hỏi.

“Ân.” Tiếng Hàn Hàn phát ra từ xoang mũi.

Âm mũi nhỏ khiến Mục Tương có phần động tình, Mục Tương hít một hơi thật sâu trấn tĩnh tâm thần, lại nói: “Ta đã điều tra qua, người họ Liễu, lại đem mấy chi tiết này kết hợp lại, khẳng định người họ chính là Liễu Trường Nguyệt.”

“Cái gì!” Hàn Hàn nhất kinh nhất nộ, bất ngờ đứng lên giường, quát lớn: “Liễu Trường Nguyệt, tại sao lại là cái tên lão sắc quỷ Liễu Trường Nguyệt đó! Tên kia đầu tiên là khiến Yến cung chủ vô cùng thê thảm, lại làm hại Ân thúc thành một người như cái xác không hồn, cuối cùng lại mê hoặc Kim Hoa sống chết vì hấn! Lão thiên gia như thế nào không cho thiên lôi đánh chết tên hỗn trướng vương bát đản này đi, không có thiên lý!”

Mục Tương kéo Hàn Hàn xuống dưới, thuận tiện ngồi bên mép giường, vỗ vỗ lưng Hàn Hàn nỗ lực trấn an y.

Mục Tương thấp giọng nói: “Việc này rắc rối phức tạp, cũng phải tìm rất lâu mới biết được rõ ràng, là ai đứng sau lưng thao túng hết thảy.”

Hàn Hàn đánh một cái vào cánh tay Mục Tương đang đặt trên lưng y, ánh mắt xem thường nói: “Mục thiếu trang chủ thực sự khiêm tốn rồi, ngài thần cơ diệu toán như vậy, sao có thể ngay từ đầu không đoán ra là ai, bất quá không muốn người khác biết đến chuyện xấu của Tả Ý sơn trang người mà thôi.”

“Tiểu Hàn, người có phải vẫn còn giận ta?” Mục Tương thấp giọng hỏi.

“Không dám!” Hàn Hàn lớn tiếng nói.

Mục Tương dừng một chút, lại nghĩ nghĩ, chỉ sợ lời nói ra không thể diễn ý mà khiến Hàn Hàn càng thêm tức giận.

Hấn ôn nhu nói: “Ngày ấy Ân thúc bố trí muốn để người và Ngọc Nhi cấu kết, ta nghĩ qua, có thể hấn cũng biết Ngọc Nhi mang thai, thậm chí còn hoài nghi đứa bé kia là của người, nên mới dự tính chuyện này nhằm cho ta biết.”

“Cái gì, của ta?” Hàn Hàn chỉ vào mũi mình, vẻ mặt khó tin. “Não hấn bị hỏng rồi hay sao?”

Mục Tương lại nói: “Ân thúc không muốn thương tổn ta, nhưng khắp nơi lại nhằm vào người, ta khi đó chỉ có thể tương kế tựu kế trước hết để người quay về Hàn Sơn, mới có thể cách ly người và hấn. Ai ngờ sau đó hấn cũng biến mất khỏi trang, cho dù ta tìm thế nào cũng không thấy. Ta sợ hấn lại hạ độc thủ với người, liền phái người bảo hộ người. Nhưng không nghĩ rằng người cùng Bạch Linh mấy ngày trước bỗng nhiên mất tích, khiến ta tìm đến phát điên, còn tưởng rằng người gặp phải bất trắc! May mà...”

Mục Tương thở dài, lộ ra nét mặt an tâm. “May mà tới kịp, hấn không thương tổn được người.”

Mục Tương tình chân ý thiết như vậy, khiến trái tim Hàn Hàn mềm nhũn. Chính là việc này vạn lần không thể cho qua như vậy, vì thế Hàn Hàn lại nói: “Dù vậy, ta cũng không phải người người có thể gọi thì tới, đuổi thì đi!”

Mục Tương khó hiểu.

Hàn Hàn nghiêng răng nghiêng lợi: “Người coi thường ta!”

Mục Tương ngẩn ra. “Người như thế nào lại nghĩ vậy?”

Hàn Hàn nói: “Cái gì cũng giúp ta suy nghĩ tốt, có việc lại tự mình gánh vác, đem ta xem như tiểu miêu tiểu cầu người nuôi che chở trong lòng, đây không phải là coi thường ta thì là cái gì?”

“Tiểu Hàn, ta không phải có ý đó!” Mục Tương vội la lên. “Hết thấy đơn giản là vì Ân thúc là thúc thúc duy nhất của ta, ta không muốn quá tuyệt tình. Nhưng người là người mà ta nhận định, ta càng không muốn hấn thương tổn người!”

“Tiểu Hàn,” Mục Tương nắm lấy tay Hàn Hàn, hấn đoán không ra trong đầu Hàn Hàn đang nghĩ cái gì, chỉ có thể không ngừng nói: “Tin tưởng, ta tuyệt đối chưa từng có ý coi thường người!”

Về mặt nghiêm túc mà chuyên chú của Mục Tương, khuôn mặt vì mấy ngày bồn ba mà gầy hấn đi tiến sát đến y, khiến Hàn Hàn đỏ mặt.

Thanh hương nhàn nhạt sau khi tắm rửa phẳng phất giữa sương phòng, vạt áo không cố ý rơi xuống có chút lỏng lẻo lộ ra xương quai xanh cùng bờ ngực khiến người người mộng mơ, hơi thở của Mục Tương, sợi tóc mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào làn da khiến y run lên, hết thấy hết thấy, làm Hàn Hàn vô pháp suy nghĩ.

Hàn Hàn lời phản bác nào cũng không thể nói ra, y đỏ mặt rống lớn, xấu hổ một cước đá Mục Tương xuống giường, tức giận nói: “Ai thêm quẫn người có hay không, dù sao ta bây giờ không muốn nhìn thấy người, người sang bên cạnh tìm người của Tả Ý sơn trang người mà ngủ cùng, thấy ngực của người... Không đúng, thấy mặt người là bực mình!”

Mục Tương bắt đắc dĩ từ trên mặt đất đứng lên, Hàn Hàn lại nhanh chóng cúi đầu, không để cho đối phương trông thấy bộ dạng xấu hổ của y.

Y đã sớm không chịu nổi, rõ ràng được tính sớm đã giải trừ, vì cái gì vừa ở gần người này một chút, trái tim liền như đánh trống không cách nào khống chế.

Mục Tương do nhìn từ trên xuống, vừa vặn chỉ có thể trông thấy mái tóc của Hàn Hàn, hấn không tức giận Hàn Hàn đối xử với hấn như vậy, chỉ âm thầm tự kiểm điểm nhất định lại có chỗ nào khiến người này sinh khí.

Mục Tương nghĩ không ra kiểm chế ý muốn chạm vào người này, hạ giọng nói: “Nhưng ta lo cho người, Ân thúc có thể tấn công người. Nếu không, tối nay để ta ngủ trên sàn, như vậy nếu có bất luận động tĩnh gì ta sẽ biết ngay lập tức, sẽ an tâm hơn.”

Dứt lời, Mục Tương lấy một chiếc chăn trên giường, tùy ý trải trên mặt đất, liền nằm lên đó.

Hàn Hàn sững sờ một chút, miệng mấp máy chẳng biết nên nói gì, cùng Mục Tương hai mắt nhìn nhau một hồi, đến lúc Mục Tương mỉm cười ấm áp với y, Hàn Hàn mới run lên khôi phục lại tinh thần, chui cả đầu vào chăn bông, cố gắng giả vờ ngủ.

“Tiểu Hàn...” Thanh âm của Mục Tương chậm rãi truyền đến.

“...” Hàn Hàn không đáp lại.

“Trong lòng ta, người quan trọng hơn bất kì ai.” Mục Tương khẽ nói. “Cho nên ta không muốn, cũng sẽ không để bất luận kẻ nào có cơ hội xúc phạm tới người.”

Tiếng mõ vang lên, đã đến canh hai.

Hàn Hàn trong bóng đêm hai mắt mở to, mặc dù không buồn ngủ, nhưng vẫn cứng ngắc không dám quay người, sợ đánh thức Mục Tương hơi thở bình ổn đã chìm vào giấc ngủ.

cư nhiên tình nguyện ngủ trên mặt đất cũng không nguyện ngủ trên giường với ta! Hàn Hàn ở trong lòng lẩm bẩm nói.

Ngoài cửa sổ một trận gió lạnh thổi qua, hàn phong lạnh buốt khiến tay chân Hàn Hàn lộ ra ngoài chăn ớn lạnh. Bỗng nhớ ra bây giờ đã gần đông, bên ngoài còn có tuyết rơi, y nằm trên giường đắp chăn cũng không ấm lên được, huống chi Mục Tương nằm trên đất mà ngủ.

Mục Tương lúc này khẳng định một muốn chết rồi, sắc mặt lại tái như vậy, nếu cứ gây sức ép với hắn, cho dù Mục Tương có không khó chịu, Hàn Hàn cũng thấy đau lòng không thôi.

Lặng lẽ quay người dò xét Mục Tương, phát hiện người nọ nhắm hai mắt ngủ rất an ổn, bên miệng còn lộ ra một mặt cười nhạt, cũng không biết là mơ thấy cái gì.

Phi, không phải là mơ thấy Ân thúc của hắn đi, hừ!

Hàn Hàn rón rén bò xuống giường, điểm huyết ngữ của Mục Tương, để Mục Tương rơi vào trầm miên.

Y tiếp đó ngồi xổm nhìn Mục Tương, một hồi lâu mới chậm chạp ôm người lên giường. Chính là nhìn không ra Mục Tương bình thường ăn rất ít, cơ thể lại vẫn rất nặng, thiếu chút nữa khiến y gãy lưng.

Cẩn cẩn dục dục đặt người lên giường, chặn bông trải trên mặt đất đem bỏ đi, Hàn Hàn bò lên giường ngủ cạnh Mục Tương, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Mục Tương, chà chà vài cái, qua bàn tay y dùng nội lực giúp người này thoải mái.

Thì làm ấm tay Mục Tương, Hàn Hàn nhin không được tinh tế quan sát mặt hắn.

“Người rốt cuộc có cái gì tốt đây?” Hàn Hàn phát hiện ánh mắt của mình chỉ cần nhìn vào Mục Tương, liền như thế nào cũng không thể rời ra. Y lẩm bẩm nói: “Khiến ta đây một lòng yêu thích người, cho dù có bao nhiêu người tới cũng không thể kéo ta ra khỏi vũng tình này...”

Hàn Hàn vươn tay, chạm vào phần dưới cằm ôn nhuận như ngọc của Mục Tương, xúc cảm trắng mịn kia thập phần dễ chịu, khiến y nhin không được dùng ngón trỏ chọc chọc, có chút xúc động nghĩ muốn mở miệng cắn một cái.

“Đại nam nhân, khuôn mặt so với Kim Hoa còn mềm hơn... Thật là...”

Bỗng dưng người nọ xoay đầu lại, đôi mắt mở to trong đêm sâu thẳm như suối, toả sáng như sao. Hàn Hàn không ngờ đến biến cố như vậy, sợ tới mức ngừng thở, thiếu chút nữa té xuống giường.

Mục Tương đúng lúc kéo y lại.

“... Người... Người người người... Ta không phải đã điểm huyết đạo của người!” Hàn Hàn quát.

“Lúc người điểm huyết đạo ta đã tỉnh rồi, liền hơi nghịch chuyển kinh mạch, để người vào một khoảng không.” Mục Tương lấy tay che miệng Hàn Hàn, mỉm cười cúi đầu “suyt” một tiếng. “Đêm đã khuya, mọi người trong khách điểm đã ngủ, đừng làm ồn người ta.”

“Suyt cái đầu người ấy!” Hàn Hàn chỉ cần nhớ tới chuyện vừa rồi những gì làm với hắn đều bị phát hiện, liền hận không thể giết người diệt khẩu, đem tên này chôn ngay tại chỗ. Rõ ràng đem người đá xuống giường chính là y, sau khi điểm huyết lại lôi người lên giường cũng chính là y, còn nói một lòng cái gì đó, chuyện này nếu truyền ra ngoài bảo y đường đường chưởng môn một phái như thế nào nhìn người a!

“Tiểu Hàn...” Chạm vào hai má của Hàn Hàn, Mục Tương hỏi: “Người đang xấu hổ sao? Mặt nóng quá.”

“Có người mới xấu hổ!” Hàn Hàn lúng túng giận dữ quát.

42. Quyển 2 - Chương 8-2

Mục Tương cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng Hàn Hàn, kéo y về phía mình. Thực ra ngay khi Hàn Hàn xuống giường lúc này hắn liền tỉnh lại, chẳng qua không biết Hàn Hàn muốn làm cái gì, nên mới lẳng lặng giả vờ ngủ.

Sau đó y kéo hắn lên giường, cẩn thận dùng nội lực làm ấm hai tay hắn, còn ghé vào lỗ tai hắn nói những lời kia, tâm tình của Mục Tương lập tức tốt lên nhiều lắm, liền không cảm lòng được ôm chặt người này, không muốn rời xa.

Nguyên lai những điều bọn họ nghĩ trong lòng đều giống nhau.

Chưa từng thay đổi.

Thân hình rắn chắc mà cao lớn của Mục Tương mang theo độ ấm quen thuộc, giữa đêm khuya lạnh giá này càng trở nên đặc biệt mê người; thanh âm của Mục Tương mềm mại tựa như tơ lụa hảo hạng, khiến y dễ dàng lao vào bên trong không cách nào tự kiềm chế; còn có mùi hương thủy đàn quen thuộc kia, thanh thanh, đậm đậm, nhưng lại hết sức câu nhân.

Hàn Hàn phát hiện chính mình chỉ cần bị đối phương chạm vào một chút liền có phản ứng, vì thế càng giãy dụa kịch liệt hơn.

Mục Tương vốn chỉ muốn ôm Hàn Hàn ngủ mà thôi, nhưng bởi vì Hàn Hàn cứ không ngừng cọ tới cọ lui, lại bắt đầu có cảm giác.

“Tiểu Hàn, đừng nhúc nhích.” Mục Tương xoay người chế trụ tứ chi Hàn Hàn, thành ra tư thế Hàn Hàn nằm dưới hằn nằm trên.

Hàn Hàn phát hiện mình chẳng biết tại sao lại bị quản chế, hơn nữa giọng nói trầm thấp kia của Mục Tương giống như đang ra lệnh, lập tức phản kháng càng thêm dữ dội, nâng thắt lưng đẩy mạnh lên trên.

Nào biết hai người đều đang trong tình thế vô cùng căng thẳng, thứ gì đó giữa hai chân ngay lúc giãy dụa này sớm đã ngạnh đến không tưởng tượng nổi. Cú đẩy vừa rồi của Hàn Hàn, song kiếm tương kích, lập tức giống như có thể nghe thấy “leng keng” một tiếng, hai thanh thiết kiếm liền cứ như vậy dùng lực va vào nhau.

“Ô...” Hàn Hàn buồn bực hừ một tiếng, y tưởng chừng như có thể trông thấy trước mắt hỏa hoa bắn ra bốn phía, đau nhức từ nơi cứng rắn kia nhanh chóng lan ra, đau đến mức y sụp xuống giường, gập cả người lại, toàn thân mềm nhũn.

Mục Tương cả người bị hung hăng đánh tới cũng không dễ chịu hơn, nhưng rõ ràng trong mắt lóe lên lệ quang, còn phải vội vàng buông hai tay đang giữ lấy Hàn Hàn, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy, có sao không?”

Hàn Hàn ngay cả lực đạo đẩy tay hằn ra cũng không có, chỉ khịt khịt mũi, vô cùng oán hận nhìn hằn.

Mục Tương bắt đắc dĩ cười khổ, hỏi: “Rất đau?”

Hàn Hàn gật gật đầu, lại khịt khịt mũi, lẩm bẩm nói: “Đều là tại ngươi...”

Thanh âm của Hàn Hàn mềm yếu mà vô lực, mang theo âm mũi khe khẽ, vẻ mặt yếu ớt gập người trên giường, thần sắc tái nhợt, đôi môi thoáng đỏ, bộ dạng này khiến Mục Tương nhìn có chút động tâm.

Rất lâu rất lâu, không chạm qua người này.

Từ khi đưa y rời khỏi Thủy Nguyệt lâu, giữ y ở Tả Ý sơn trang, hằn cùng y da thịt thân cận, cơ hồ chưa từng tách rời.

Nhớ tới những ngày vô cùng thân mật ấy, hơi thở của Mục Tương không khỏi rối loạn, hằn khẽ vuốt ve cái trán do đau đốn mà ướt đẫm mồ hôi của Hàn Hàn, hôn lên giữa trán, thấp giọng nói: “Thất sự đau như vậy sao, vậy để ta giúp ngươi nhìn xem một chút được không?”

“Xem, xem chỗ nào?” Hàn Hàn đau đến thất điên bát đảo, còn chưa kịp phản ứng lại với cái lời hạ lưu Mục Tương vừa nói ra, hai tay đang ôm chỗ hiểm đã bị giật lại.

Sau đó y phục bị giải khai, đôi tay vừa rồi làm y thấy ấm áp cũng trượt xuống dưới, nhẹ nhàng phủ lên thứ nằm giữa mao tùng do đau đốn mà mềm nhũn.

Hàn Hàn thoáng cứng người muốn giãy dụa, nhưng y vừa khẽ động Mục Tương liền giữ chặt tay y, Mục Tương vừa siết lại nơi đó của y liền đau nhói, sau khi giằng co như vậy năm sáu lần Hàn Hàn bắt đắc dĩ đành phải chịu thua, tùy ý Mục Tương từ nhìn xem một chút biến thành kiểm tra, từ kiểm tra lại biến thành bắt lấy, vỗ về chơi đùa nơi mẫn cảm giữa hai chân y.

Hàn Hàn yếu ớt hừ vài tiếng, vừa rồi do trận va chạm kia còn đau nhức, Mục Tương lại nhẹ nhàng xoa nắn, giống như thật sự nghĩ muốn đem đau đốn kia của y xóa sạch.

Chính là chỗ kia bị người mình yêu nắm lấy, nếu không kích động căn bản không có khả năng, Hàn Hàn không bao lâu hơi thở liền trở nên dồn dập, ngay cả hai tay cũng gắt gao kéo lấy vạt áo của Mục Tương.

Sung sướng cùng thống cảm đan xen nhau đột kích, phân thân trường đến phát đau, khó chịu rồi lại hưng phấn, Hàn Hàn không cách nào né tránh khoái cảm Mục Tương mang đến, cúi đầu thở hổn hển, ngay cả ngón chân cũng cong lên.

Mục Tương khẽ cắn lấy vành tai Hàn Hàn đưa tới, vươn đầu lưỡi dò xét bên trong, làm Hàn Hàn phát ra tiếng rên rỉ, tiết ra chút dịch trên tay hắn.

“Còn đau không?” Mục Tương tựa ở bên tai Hàn Hàn hỏi.

Hàn Hàn từ từ nhắm hai mắt lắc lắc đầu, không còn dư sức để trả lời câu hỏi của Mục Tương.

Mục Tương rút cuộc không thể nhẫn nại thêm nữa, hắn kéo tay Hàn Hàn đặt trên nơi đã đứng thẳng của chính mình, thấp giọng nói: “Nhưng ta còn đau, Tiểu Hàn, người giúp ta một chút được không?”

Hàn Hàn giữa hỗn loạn chỉ cảm thấy Mục Tương rút cuộc là học được giọng điệu dâm dăng này ở đâu, còn mở miệng đứng đắn, nhưng lời nói ra lại như trẻ con vậy.

“Tiểu Hàn...” Mục Tương thấp giọng rì rầm.

Hàn Hàn bị thanh âm phóng dăng kia mê hoặc đến chấn động, kiềm chế không được toàn bộ tiết ra trong tay Mục Tương, sau đó mặt đỏ lên, cắn răng một cái, run run cầm lấy nhục trụ so với y còn lớn hơn vài phần của Mục Tương, hai tay nhẹ nhàng bãi động.

Tiếng ngân dài của Mục Tương truyền vào tai Hàn Hàn, Hàn Hàn trong lòng nhảy dựng, dùng lực mạnh hơn. Y nuốt nước bọt, trong lòng chỉ nghĩ muốn, không biết có thể đem Mục Tương biến thành giống như y vừa rồi, cao cao thấp thấp mà rên rỉ.

Canh tư, sau một trận hồ thiên hồ địa phiên vân phúc vũ, bên trong sương phòng yên tĩnh trở lại, truyền đến tiếng thở nhàn nhạt.

Dạ thâm nhân tĩnh, trong khách điểm không ai còn tỉnh, hồ chỉ trên cửa sổ bị chọc thủng một lỗ, mê yên được thổi vào, sau một lát một gã hắc y nhân nhẹ nhàng mở cửa nhảy vào.

Hắc y nhân tiến đến bên giường, chủ thủ hàn quang chợt lóe, âm lệ trong mắt hắn lóe lên, giơ tay chém xuống, muốn khiến người đang ngủ say trên giường không bao giờ còn nhìn thấy được thái dương ngày mai.

Song ngay trong nháy mắt thủy chủ hạ xuống, lực đạo vung xuống của hắc y nhân bị ngăn lại, cổ tay phải bị bắt lấy, một thanh âm trong đêm tối tăm thản nhiên vang lên, nói: “Bắt được người rồi!”

Ngọn đèn trong phòng nháy mắt sáng lên, phơi bày hết thảy mọi thứ lẫn trốn trong bóng đêm, khiến người lợi dụng ban đêm tập kích này cuối cùng cũng không còn nơi nào để trốn chạy.

Mục Tương thổi tắt hỏa triệp tử (giấy đốt đèn), nhìn về phía Mục Ân, kêu lên một tiếng: “Ân thúc.”

Mục Ân quay đầu lại, muốn dùng tay trái cùng Hàn Hàn thiết chiêu, Hàn Hàn lại nhanh hơn hắn một bước vươn tay điểm ma huyết, khiến hắn không thể động đậy.

“Các người!” Trong đôi mắt đỏ ửng của Mục Ân chôn đầy hận ý.

Mục Tương đi đến bên cạnh thúc thúc, kéo diện trảo của hắn xuống, thở dài nói: “Tiểu Hàn cũng không có đắc tội người, Ân thúc người vì sao không chịu buông tha hắn?”

Mục Ân quát: “Hắn đáng chết! Ta sớm đã biết hắn có loại tâm ý này với người, dám lấy loại ánh mắt này nhìn người. Đáng lẽ ta nên sớm diệt trừ hắn, không nên để hắn làm người lạc lối, trở nên như bây giờ!”

Hàn Hàn sững sờ, cúi đầu nghĩ nghĩ, ấp úng nói: “A Tương, chẳng lẽ, chẳng lẽ Ân tổng quản vẫn luôn thích người, cho nên mới xem ta không thuận mắt, muốn giết ta?”

Mục Tương lườm Hàn Hàn một cái, muốn y tạm thời đừng nói gì. Hàn Hàn sờ sờ mũi mím mím môi, đem miệng nhắm chặt.

Lời nói của Mục Ân khiến Mục Tương có chút manh mối, hần đi qua đi lại một lúc, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn thẳng thúc thúc của hần.

Mục Tương nói: “Ta là thật tâm thích hần.”

Mục Ân hai mắt đỏ ngầu nói: “Câm miệng, ngươi vốn nên cùng Ôn Ngọc thành thân, có một đoạn nhân duyên thật tốt, hần là nam tử, căn bản không xứng với ngươi ta không thể trở mặt nhìn ngươi bị hần làm hại!”

Mục Tương hơi há miệng, nơi cổ họng có phần nóng rực. Hần nói: “Tiểu Hàn sẽ không hại ta, hần không giống với Liễu Trường Nguyệt.”

Đôi môi của Mục Ân run lên nhẹ nhẹ, phát không ra tiếng.

Mục Tương buông mắt nhẹ giọng nói: “... Ân thúc... Cha nói... Hần thực xin lỗi ngươi.”

“Đại...ca?” Mục Ân sững sốt.

“Năm ấy ngươi nói ngươi thích một nam tử, thậm chí muốn vì người kia ly khai Tả Ý sơn trang, cha liền lĩnh muốn ngăn cản ngươi, là bởi vì hần từng gặp qua người nọ. Sau khi ta nghi ngờ ngươi sẽ đối phó với Tiểu Hàn, liền viết thư cho cha hỏi rõ chuyện năm ấy. Liễu Trường Nguyệt, thanh danh tịch tịch, cha nhìn mắt người nọ liền biết hần là loại người thị tài ngạo vật (cây tài khinh người) tự cao tự đại, sẽ không thể cùng người bạch đầu giai lão. Cha không muốn cả đời ngươi sẽ chôn vùi trong tay của hần, nhưng ngươi lại không muốn quay đầu, hần trong cơn tức giận mới đánh cho ngươi mình đầy thương tích, ngươi ngày hôm sau không nói một câu liền bỏ đi, hần bệnh không dậy nổi, nằm trên giường hơn mấy tháng.”

Những điều Mục Tương nói đều là chuyện Mục Ân chưa từng nghe qua, hần ngây ngốc nhìn Mục Tương, không dám tin.

Mục Tương tiếp tục nói: “Ngươi là người nhìn ta lớn lên, ta biết ngươi luôn nghĩ muốn bảo hộ ta, càng sợ ta cuối cùng cũng giống như ngươi, bị cha trục xuất khỏi gia môn. Chính là, Ân thúc, đừng nói đến chuyện Tiểu Hàn không phải Liễu Trường Nguyệt, cho dù hần có là dạng người như Liễu Trường Nguyệt, trái tim của ta cho hần, cho dù phải vì hần mà chết đi, cũng là cam tâm tình nguyện.”

Hàn Hàn hai mắt không chớp nhìn Mục Tương, cái tên đầu gối tự nhiên nói ra mấy lời tình tứ buồn nôn này, kinh hãi đến tận đỉnh.

“...Ngươi...sẽ hối hận.” Lời nói của Mục Tương khiến Mục Ân như bị rút hết toàn bộ khí lực, không còn chút kiêu ngạo, thanh âm cũng yếu hần đi.

Mục Tương từ trong lòng ngực lấy ra một tập giấy. “Cha mấy năm nay mặc dù rời nhà ra ngoài, nhưng mỗi phong thư gửi về đều luôn nhắc đến ngươi. Ngươi cho là hần không yên lòng đem sơn trang giao cho ta trông coi, kỳ thực trong lòng hần thật sự không yên lòng chính là ngươi, hần luôn cảm thấy chính mình bạc đãi ngươi, không sớm đi tìm ngươi về, nên mới để ngươi ở bên ngoài chịu nhiều cực khổ.”

Mục Tương giải khai huyết đạo trên người Mục Ân, ánh mắt Mục Ân gắt gao nhìn chỉ tiên trong tay Mục Tương.

Mục Tương đem thư đưa cho hần, Mục Ân cũng không có ý định thừa cơ bỏ chạy, chỉ tiếp nhận thư, run rẩy bắt đầu mở từng bức đọc.

“Bắc Địa tháng chạp ngày lạnh, không biết trong trang ra sao, thúc ngươi thể trạng yếu, nhớ nhắc hần mặc hồ cừ...”

“Nghe nói dưới chân núi có lũ lụt, thúc ngươi tuy là tổng quản trong trang, nếu việc không quan trọng chớ để hần xuống núi...”

“Tìm được một củ thiên niên huyết tham (nhân sâm huyết ngàn năm), nghiền nhỏ thêm vào thuốc, mang cho thúc ngươi...”

“Thúc ngươi gần đây ra sao, lần trước hồi âm hoàn toàn không nhắc đến, cha biết ngươi ở trang bận rộn nhiều việc...”

Mục Ân gắt gao cầm đao chỉ đặt trước ngực mình, nhiệt lệ nhịn không được tuôn trào. Hắn vốn cho rằng sau chuyện mình làm bại hoại gia phong, đại ca nhất định là xem hắn như nổi nhục lớn, ai biết, ai biết những bổ phẩm hàn y Mục Tương nói dối là của phái khác đem tặng, tất cả đều là do đại ca đặc biệt gửi về cho hắn!

“Vì sao, vì sao đại ca không nói cho ta biết?” Mục Ân thanh âm run rẩy.

Mục Tương chậm rãi nói: “Người không hề xem mình như người họ Mục, đối với cha và ta vô cùng xa lánh, cha cũng là vì xấu hổ với người, lại không biết làm thế nào để bồi thường cho người, Ân thúc tính tình của người cứng rắn, nếu biết những thứ này đều là của cha cố ý gửi cho người nhất định sẽ không nhận, cho nên ta mới làm như vậy. Vốn tưởng rằng... Vốn tưởng rằng chỉ cần từ từ, một ngày nào đó người sẽ hiểu người trong nhà nghĩ như thế nào... Ai ngờ... lại khiến người hiểu lầm...”

Đôi môi Mục Ân lại run rẩy, nói: “... Ta vốn tưởng rằng, ta vốn tưởng rằng, chỉ cần sát thủ Thanh Minh các giết Hàn Hàn, Tả Ý sơn trang và Hàn Sơn phái sau khi biết được, sẽ liên thủ diệt Thanh Minh các. Như thế nhất thạch nhị điêu (một hòn đá ném trúng hai con chim), liền có thể một lần diệt trừ hai người ta oán hận.”

Mục Tương tiếp lời: “Kỳ thực, sau khi ta tự mình biết được bản thân thích Tiểu Hàn, liền nói với cha việc này.”

“Cái gì?” Hàn Hàn hét toáng lên. “Mục thế bá đã biết?”

Mục Ân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Mục Tương. “Đại ca hắn...”

“Cha muốn ta nếu đã quyết định, thì không được phụ người ta.” Mục Tương nhẹ giọng nói.

Mục Ân khó khăn gạt đầu, một giọt lệ rơi xuống, làm ướt gia thư huynh trưởng gửi cho hắn.

Hàn Hàn nhìn trái nhìn phải, thấy hai thúc cháu này tâm bình khí hòa mà nói chuyện, nửa điểm không để ý đến ý tứ của hắn, mấp máy một chút, lại ngậm miệng không nói.

Mục Ân thấp giọng nói: “Ta bị hắn lừa gạt, từ đó không bao giờ tin tưởng thật tình giữa nam tử nữa. Sợ người bị Hàn Hàn làm hại, liền muốn lấy tính mạng của hắn. Là ta sai lầm, các người là các người, ta là ta, Liễu Trường Nguyệt không phải Hàn Hàn, Hàn Hàn cũng sẽ không giống Liễu Trường Nguyệt khi đó đối với ta mà đối xử với người. Ta hắn nên nhìn ra được... Ánh mắt hắn nhìn người... Cùng người nọ nhìn ta... Hoàn toàn bất đồng...”

Hàn Hàn liếc mắt nhìn Mục Tương, trùng hợp Mục Tương cũng ngoảnh đầu nhìn sang y, Hàn Hàn đỏ mặt, còn không kịp nghĩ ra hoàn toàn bất đồng trong lời Mục Ân nói là sao, Mục Ân đột nhiên thấp giọng nói:

“Những chuyện giữa ta và hắn, sẽ tự mình giải quyết.” Theo đó thả người nhảy lên, phá cửa sổ thoát khỏi khách điểm.

Hàn Hàn cả kinh, trong lòng hiện lên một ý nghĩ vô cùng bất hảo.

Y bắt lấy tay Mục Tương nói: “Nguy rồi, Ân thúc chẳng lẽ đi tìm Liễu Trường Nguyệt?! Hắn không phải đối thủ của Liễu Trường Nguyệt!”

Mục Tương sắc mặt trắng nhợt, hô lớn: “Đi!” Hai người cũng không kịp đánh thức mấy đệ tử, liền theo hướng Mục Ân vội vàng chạy theo.

43. Quyển 2 - Chương 9-1

Thủy Nguyệt lâu.

Tầng mảng tuyết trắng, ngưng tụ lại thành một lớp băng mỏng trên hồ.

Liễu Trường Nguyệt nhàn hạ nằm bên hồ uống rượu, nằm bên cạnh hẳn là hai tiểu quan mi thanh mục tú, tiểu quan cười hì hì rướn qua người Liễu Trường Nguyệt khêu khêu thán hỏa trên lò, Liễu Trường Nguyệt hoàn toàn không để ý tới, bọn họ tựa như những con mèo nhỏ tự mình chơi đùa, tiếng cười trong trẻo vui tai quanh quẩn bên hồ, thích ý không thôi.

Lúc Hàn Hàn cùng Mục Tương đuổi tới, Mục Ân đã đến trước mặt Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt khẽ nâng hai mắt, đôi môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt bật ra một tiếng: “Ân nhi.”

Mục Ân cả người run mạnh, liễu diệp đao trong tay hướng về không môn của Liễu Trường Nguyệt mà vọt tới, bí mật mang theo nộ ý đầy trời, quyết định lấy cả tính mạng đánh cược, chấm dứt ân oán cả đời với người này.

Hàn Hàn trong lòng biết võ công của Liễu Trường Nguyệt cao hơn Mục Ân không chỉ một tầng, cố ý lộ ra không môn cũng chỉ vì muốn dẫn dụ Mục Ân cắn câu. Y vội vàng hô lên “A Tương!” Sau đó cố sức vọt lên, Mục Tương cùng y giống như tâm hữu tương thông, thừa thế trên lưng y đẩy một chưởng, nhanh chóng đưa y tới gần hai người kia.

Liễu Trường Nguyệt xoay người tránh thoát liễu diệp đao, lưỡi đao đâm sâu vào nhuyễn tháp dưới thân hẳn. Đám tiểu quan sợ đến kinh hoàng thất thố thét chói tai chạy trốn, mà trong phút chốc Liễu Trường Nguyệt trực tiếp bức Mục Ân lùi lại, bất ngờ không kịp đề phòng đánh vào ngực Mục Ân, một chưởng công lực hùng hậu đánh trúng Mục Ân, khiến cả người hẳn bay thẳng ra ngoài.

Hàn Hàn nhún người về phía trước khê đập vào phiến băng, nhanh chóng đỡ lấy Mục Ân, chính là chính là một chưởng kia của Liễu Trường Nguyệt quá thô bạo, cho dù là ai cũng khó có thể chống đỡ. Hàn Hàn trong lòng quýnh lên, nội lực vừa chuyển lại đem toàn bộ lực đạo trên người Mục Ân trút hết lên mình, theo đó phế tạng một trận kích động, lớp băng dưới chân vỡ vụn, ôm lấy Mục Ân đã nhuyễn như sợi bông cứ như vậy chìm vào lòng nước.

“Tiểu Hàn!” Mục Tương đuổi tới ngay sau đó hô lớn.

Hàn Hàn ở trong hồ nước lạnh như băng bì bõm hai cái, ngoi lên khỏi mặt nước hít một hơi. “Không sao, ta đỡ được rồi!” Y hô to, sau đó nhún người nhảy lên bờ, lúng ta lúng túng kéo Mục Ân đặt trên mặt đất.

Thấy Mục Ân được Hàn Hàn cứu lên, Liễu Trường Nguyệt vừa rồi đang vui vẻ uống rượu lại bị cắt ngang có chút khó chịu, hẳn cất bước muốn đi về phía hai người kia, nhưng một ảnh tử thanh sắc lại đứng ngay trước mặt hẳn, cản trở đường đi của hẳn.

Mục Tương nhìn thẳng Liễu Trường Nguyệt, khuôn mặt lạnh như băng.

“Không biết Mục thiếu trang chủ có gì chỉ giáo?” Liễu Trường Nguyệt đứng khoanh tay, trong ánh mắt có vẻ bề nghệ thiên hạ.

Mục Tương thần nhiên đáp: “Ta nói rồi, Tả Ý sơn trang nhất định phải hướng Thanh Minh các đòi một cái công đạo.”

“Nga?” Liễu Trường Nguyệt nhíu mày.

“Thúc thúc của ta thật tình đối với người, toàn tâm toàn ý muốn cùng người bạch đầu giai lão, nhưng người lại không biết quý trọng. Người để hẳn ở lại hoa nhai liễu hạ, muốn hẳn lấy thân thị khách, muốn hẳn giết người cho người, người lợi dụng hẳn triệt để, lại tự tay hủy hoại hẳn, nếu không phải cha ta sau này tìm được hẳn về, hẳn chỉ sợ đã chết nơi ngõ hẻm không người nhặt xác.” Mục Tương thần sắc không hề tức giận, nhưng khí thế quanh thân theo gió bùng lên lại khiến người ta sợ hãi.

Liễu Trường Nguyệt cười nói: “Vậy thì sao? Liễu Trường Nguyệt ta chính là một người như thế, muốn lưu lại bên cạnh ta, thì phải có cái để ta lợi dụng. Chân tâm chân ý, nhất tâm nhất ý (một lòng một dạ), bên trong Thanh Minh các chưa bao giờ có thứ này.”

Mục Tương chậm rãi gỡ kiếm, chỉ thẳng vào Liễu Trường Nguyệt, hẳn hai mắt sáng như đuốc, vẻ mặt đóng băng. “Chuyện giang hồ, giang hồ kết thúc, người của Tả Ý sơn trang tuyệt đối sẽ không để người khác khi dễ.”

Liễu Trường Nguyệt cười lạnh. “Trong mười chiêu, lấy tính mạng của ngươi, vậy đừng có trách!”

“Sau mười chiêu, những lời này xin trả lại Liễu các chủ.” Mục Tương lạnh lùng nói.

Liễu Trường Nguyệt tay phải vừa nhấc lên, thuộc hạ ẩn thân bên hồ lập tức tung ra bội kiếm của hắn, hắn đưa tay tiếp lấy, trong mắt bỗng ngập tràn sát ý, nhanh như chớp xông tới chỗ Mục Tương.

Đối mặt với địch thủ như vậy, Mục Tương khí thế không giảm, tinh quang giữa mắt bắn ra tứ phía, nhất kiếm hoành không ngăn cản thế tới của Liễu Trường Nguyệt. Hai người kiếm chiêu tương giao, lập tức triển đấu kịch liệt.

Hàn Hàn thấy Mục Tương cùng Liễu Trường Nguyệt bắt đầu đánh nhau, trong lòng vô cùng không yên tâm, y nhìn sang bên kia, sau đó cúi đầu nhìn người trong lòng, hỏi: “Ân... Ân tổng quản... Ngươi không sao chứ?” Sợ gọi người này là Ân thúc sẽ khiến hắn khó chịu, Hàn Hàn chỉ có thể gọi như vậy.

Mục Ân chậm rãi mở mắt, hai mắt hắn mê man, giống như không thể nhìn rõ người trước mắt là ai. Sau đó đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ vạt áo Hàn Hàn.

Cơ thể Hàn Hàn thoáng run lên, vội vàng nắm lấy tay Mục Ân, đem chân khí trong cơ thể truyền sang.

“Vì sao... phải cứu ta...” Mục Ân bên môi tràn ra máu tươi, hắn nhận ra người đang ôm hắn là ai.

Hàn Hàn nghiêm mặt. “Trước tiên đừng nói, ngươi ngũ tạng lục phủ câu thương, chân khí sẽ bị phân tán, nguy hiểm tới tính mạng.”

Mục Ân giống như không nghe thấy lời Hàn Hàn nói, từ trong ngực rút ra liễu diệp đao, để bên cổ Hàn Hàn, nói: “Chỉ cần ngươi chết... Hết thấy đều có thể trở lại như trước đúng không...”

“Không đúng...” Hàn Hàn bực bội nhẹ giọng đáp.

Tuy rằng Mục Ân chỉ trúng một phần của Liễu Trường Nguyệt, nhưng Liễu Trường Nguyệt công phu quá mức bá đạo, Mục Ân tâm mạch vẫn bị trọng thương. Hàn Hàn không dám khinh thường, y sợ chính mình nếu như phân tâm, người này sẽ gặp nguy hiểm.

Ở trong lòng y, Mục Ân không chỉ là thúc thúc của Mục Tương, còn là người trước đây đối với y tốt vô cùng, cho dù hiện giờ hai người do khúc mắc mà nảy sinh hiểu lầm, y cũng sẽ không bỏ mặc người này chết trước mắt mình.

Con dao nhỏ của Mục Ân chậm rãi dè xuống, lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt Hàn Hàn. Huyết châu theo mái tóc đen chảy xuống thành từng giọt, đem lam y của y nhuộm đỏ.

Nhưng Hàn Hàn mặc kệ, muốn y ngồi nhìn người này chết trước mặt mình, vậy tuyệt đối không thể.

“Ân thúc...” Hàn Hàn hai mắt ngấn lệ, thanh âm thoáng run rẩy. “Ngươi đừng kích động, ta chỉ muốn đảo khí quy nguyên giúp ngươi, đừng để chân khí trong cơ thể tán đi...”

Mục Ân dừng ngay động tác trên tay, lẳng lẳng nhìn người đang liều lĩnh muốn cứu hắn này.

Hắn nhân thần mê man, vẻ mặt chuyên tâm không chịu nhận thua của Hàn Hàn khiến hắn nhớ tới rất lâu trước kia, ở Tả Ý sơn trang, có một hài tử luôn không chịu ăn cơm, phải để mình đuổi theo uy từng chút mới chịu nuốt.

Hài tử kia... Tên là gì... Hắn như thế nào đã quên...

Liễu diệp đao rơi xuống, đôi môi Mục Ân khẽ mấp máy, thì thào nói ra cái tên kia.

“Tiểu Hàn nhi... Tiểu Hàn nhi của Ân thúc...”

“Ân thúc, Tiểu Hàn nhi ở đây!” Hàn Hàn vành mắt đỏ hồng vì Mục Ân chữa thương.

Mục Ân nhìn Hàn Hàn đã trưởng thành, bỗng nhiên cảm thấy hoang mang, rõ ràng từng là hài tử mình yêu thương như vậy, hiện giờ vì sao lại hận đến muốn giết y. Vì sao vứt bỏ hắn chỉ là một mình Liễu Trường Nguyệt, lại khiến hắn thống hận toàn bộ nam tử trên thế gian, đem oán hận đổ lên thân hài tử này, không muốn y tồn tại trên nhân thế.

“Tiểu Hàn nhi, là Ân thúc có lỗi với người...” Mục Ân thấp giọng, thanh âm mỗi một. Bản thân muốn giết y, vậy mà lúc này Hàn Hàn vẫn liều lĩnh tới cứu mình, Mục Ân mới hiểu được hán thực sự là sai lầm rồi.

Cảm thấy Mục Ân tâm mạch càng ngày càng yếu, Hàn Hàn vội la lên: “Ân thúc, Ân thúc người tỉnh lại chút đi, người sẽ không có việc gì! A Tương đang vì người quyết đấu với Liễu Trường Nguyệt, hán sẽ lấy lại công đạo cho người, khiến tên hỗn trướng Liễu Trường Nguyệt kia hối hận vì mọi việc hán đã làm!”

Mục Ân hai mắt vốn đang buông xuống khẽ nâng lên, Hàn Hàn lập tức hướng về phái hai người kia hô to: “A Tương, Ân thúc đang chờ người thay hán báo thù, người tuyệt đối không thể thua! Sau khi người thắng, sẽ đem cái kia của cái tên Liễu Trường Nguyệt đó cắt bỏ, chúng ta đem về Tả Ý sơn trang ngâm rượu, vì thiên hạ xóa bỏ một cái tai họa!”

Mục Tương cùng Liễu Trường Nguyệt đang đánh nhau vô cùng quyết liệt, cũng không có tâm trạng để nghe Hàn Hàn rống giận, những lời này Hàn Hàn nói tất cả đều là để Mục Ân nghe, Mục Ân nghe xong bên môi hiện lên một nụ cười nhạt, lại nôn ra chút huyết mạch.

Mục Ân cầm lấy ống tay áo của Hàn Hàn, nằm trong lòng Hàn Hàn, nhìn người đang cùng cháu trai mình giao thủ.

Nhớ rõ năm ấy, hoa đào tung bay theo gió, mới quen với tư vị tương tư, từ đó không cách nào tự kiềm chế.

Liễu Trường Nguyệt, khí vũ hiên ngang, long chương phượng tư, cho dù biết rõ người nọ trong lòng ngoại trừ danh lợi quyền thế gia cừu huyết hận ra không hề có mình, vẫn đánh cuộc một lần ngạo khí, chỉ mong người này yêu mình.

Một thời tuổi trẻ ngông cuồng, đổi lấy một thân hoàn toàn hủy hoại.

Khi hán hiểu ra tất cả những ôn nhu kia đều là giả dối, trong lòng người nọ vĩnh viễn không có tình yêu, chính mình cũng đã chồng chất những vết thương, nếu nhìn kĩ không khác gì một chiếc giày rách ném sang một bên.

Ai lợi dụng ai, ai xa cầu ai, chỉ còn là dĩ vãng không thể trở về, nhưng chỉ có mình hán dằng dặc mấy năm ở trong mộng, chưa từng tỉnh lại.

Hán điểm huyết đạo của Hàn Hàn, đẩy Hàn Hàn ra, đi về phía người nọ. Bất chấp tiếng thét gọi của Hàn Hàn, trong lòng hán trong mắt hán, chỉ có sự tồn tại của người nọ.

Nên chấm dứt thôi, vì Liễu Trường Nguyệt, cũng là vì mình.

Mười chiêu của Mục Tương, thực sự là mười chiêu.

Liễu Trường Nguyệt chưa từng thấy qua kiếm pháp khó ứng đối như vậy, trong khinh dật lại có kiên cường, linh hoạt bách chuyển vạn hóa.

Mắt Mục Tương giống như có thể nhìn thấu kiếm chiêu của hán, kiếm tùy ý xoay chuyển, mỗi chiêu mỗi thức ngay trước khi hán xuất thủ liền cản trở chiêu số của hán, khiến kiếm pháp của hán vô pháp thi triển.

Hán nhớ tới trước kia từng ở bên trong Thủy Nguyệt lâu cùng Mục Tương giao đấu mấy chiêu, thầm nghĩ chẳng lẽ chỉ vốn vẹn mấy chiêu kia Mục Tương liền có thể nhìn thấu chiêu số võ công của hán, tìm ra cách hóa giải?

Liễu Trường Nguyệt trong lòng cả kinh.

Theo thân thủ bài danh trên giang hồ của Hàn Hàn như vậy lại nằm dưới Mục Tương hán đã cảm thấy kỳ lạ, hiện giờ đánh một trận mới hiểu, Hàn Hàn nếu là thiên túng chi tài (tài năng ngút trời), thì người này so với Hàn Hàn còn là kỳ tài khiến người ta sợ hãi!

“Chiêu thứ chín.” Mục Tương kiếm hoa nhất văn, hàn quang lấp lánh quấy nhiễu tâm trạng của Liễu Trường Nguyệt.

Liễu Trường Nguyệt không tránh không né, chịu đựng đau đớn dùng kiếm cuốn lấy binh khí của Mục Tương, tựa như linh xà trườn lên trên. Mục Tương lại giống như đang chờ hán bất chấp tiến đến.

Lưỡi kiếm sắc bén trong tay Mục Tương bị Liễu Trường Nguyệt hất tung ra ngoài, cổ tay bị song kiếm sắc bén cứa lên một vết thật sâu, ngay tại chỗ máu chảy đầm đìa.

Liễu Trường Nguyệt cười lạnh, nhưng khi lưỡi kiếm vừa đặt lên cổ Mục Tương, Mục Tương cười nhạt, bỏ qua tay phải đã bị thương không thể sử dụng, tay trái đưa lên điểm huyệt丹田 trung ngay trước ngực Liễu Trường Nguyệt.

Chỉ kém một chút, Mục Tương thu lực đánh tới, khê hô: “Phá!”

Liễu Trường Nguyệt toàn thân chấn động, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ.

Bên hông, bỗng nhiên truyền đến một cảm giác đau đớn, chỉ thấy bên hông bị cắm một thanh chủy thủ, mà người nắm chủy thủ kia, lại chính là Mục Ân không biết từ lúc nào vô thanh vô tức đã tiếp cận hắn cùng Mục Tương.

“Ân...nhi...”

Mục Ân rút chủy thủ ra, Liễu Trường Nguyệt dao động, lần thứ hai phun ra một ngụm máu tươi.

Mục Ân nét mặt thâm đậm, thấp giọng nói: “Một đao kia, trả lại cho người, những gì người khi dễ ta lừa dối ta, từ bây giờ thanh toán xong. Mục Ân ta và người cũng không thiếu nợ gì nhau, đường đến hoàng tuyền cũng không cần gặp lại!” Dứt lời, gươm thanh chủy thủ đã dính máu tươi của Liễu Trường Nguyệt ra sức hướng đến cổ mình.

Liễu Trường Nguyệt vung tay vốn muốn đánh vào Mục Ân dám dả thương hắn, song liền lùi lại ngay khi đối diện với ánh mắt băng lãnh mà nồng đậm tình cảm của Mục Ân.

Mục Ân trên khuôn mặt không hề có sự lãnh ngạo làm người ta chỉ muốn tương kỳ chiết phục năm đó, bên trong ánh mắt giờ chỉ còn ôn nhu ái luyến tựa như lúc trước.

Mục Tương đứng giữa hai người chưa hề rời đi, chỉ vì một khoảnh khắc ngừng lại kia của Liễu Trường Nguyệt đã nói lên hết thấy.

Liễu Trường Nguyệt xuất thủ, nắm lấy chủy thủ kề sát cổ Mục Ân. Hắn cùng Mục Ân giằng co nửa ngày, mới mở miệng nói: “Ta sớm đã nói qua, ta cái gì cũng sẽ không cho người.”

Đó là năm ấy, chuyện bọn họ đều hiểu rõ. Thiếu niên năm đó từng cuộn người nằm trong lòng hắn, bởi vì quá tốt, khiến hắn chán ghét, nên mới vứt bỏ mà không hề quan tâm.

Hắn ngỡ tưởng rằng nếu quay đầu, điều có thể nhìn thấy cũng chỉ là uất hận sâu sắc, nhưng không ngờ đến hôm nay rất lâu sau đó, thiếu niên được hắn gọi là Ân nhi kia, đối với hắn, chưa từng thay đổi.

“Các người đi đi!” Liễu Trường Nguyệt giữ chặt miệng vết thương, máu tươi rơi xuống, thấm ướt y sam.

Hắn chịu một kích của Mục Tương, phế phủ trọng thương, thêm nữa cũng vô lực chống đỡ, hai gã thuộc hạ bên cạnh nhanh chóng nhảy ra đỡ hắn, khuôn mặt hắn dưới ánh trăng trắng bệch khiến người ta sợ hãi, thần sắc mất đi vẻ trầm tĩnh trước kia.

Lúc này Hàn Hàn đã phá vỡ huyệt đạo chạy đến, y đối diện Liễu Trường Nguyệt, lạnh lùng nói: “Liễu các chủ người còn một câu chưa nói!”

Liễu Trường Nguyệt yên lặng một lúc, mang theo một mối nói: “Là ta phụ người... Ân nhi...”

Một câu nói kia của Liễu Trường Nguyệt, khiến tất cả ân oán đều rơi xuống. Cơ thể Mục Ân run mạnh, cũng không còn sức cầm chủy thủ trong tay, mềm nhũn ngã về phía sau.

Một trái tim tan nát, đối lấy một kiếm cùng một câu xin lỗi. Là người này không biết quý trọng, hủy hoại hắn, mà hắn cũng đã trả lại hết thấy, đem thứ gai độc tên là Liễu Trường Nguyệt này, trong lòng mình nhổ tận gốc, không bao giờ lưu lại nữa...

“Ân thúc, Ân thúc!” Hàn Hàn ôm chặt lấy Mục Ân ngã xuống trước mặt y, Mục Tương cảm thấy không ổn, sau khi bắt mạch của Mục Ân, thần sắc trở nên trắng bệch.

Thức thức của hần thần sắc vững vàng như vừa thiếp đi, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, mạch đập cũng đã không còn.

Người đã đạt được tâm nguyện, cũng không còn sức lực sinh tồn. Mặc cho ai có gọi thế nào, cũng không thể tỉnh lại.

Mục Tương nhìn Hàn Hàn, khẽ lắc đầu.

Hàn Hàn thét lớn: “Không có khả năng!”

“Tiểu Hàn...” Mục Tương không biết nên nói gì, hần chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, giống như có thứ gì đó nóng bỏng đang dọc theo bờ má rơi xuống.

“A Tương người gạt ta!” Hàn Hàn nhìn Mục Tương rơi lệ trước mắt mình, y không thể tin được, cầm lấy bàn tay của Mục Ân liều mạng truyền chân khí của mình cho hần. Y gào thét: “Ân thúc, Ân thúc người cố gắng chịu đựng, Tiểu Hàn nhi sẽ không để người có việc gì, chúng ta còn phải cùng nhau trở về Lạc Thương Sơn.”

Thế nhưng vô luận bản thân có gào lên cỡ nào, người đang ngủ thiếp đi trong lòng, đã vô pháp đáp lại.

“Đúng rồi, tìm Triệu Tiểu Xuân!” Hàn Hàn bỗng nhiên nhớ tới còn có một người như vậy, chỉ cần có người này, người chết y đều có thể cứu sống, chỉ cần có người này, Mục Ân sẽ có thể cứu được.

Hàn Hàn liều mạng nói: “A Tương, tìm Triệu Tiểu Xuân, mau tìm Triệu Tiểu Xuân, chỉ có hần mới có thể cứu được Ân thúc!”

Mục Tương khẽ vuốt khuôn mặt thức thức. “Triệu Tiểu Xuân cách đây quá xa...”

Hần nói nhỏ với Mục Ân: “Ân thúc, ta đã phá hủy kỳ kinh bát mạch của Liễu Trường Nguyệt, hần lập tức sẽ đi cùng người, người nếu như trong lòng còn có hần, đừng rời đi quá nhanh. Đây là điều cuối cùng chất nhi có thể làm được...”

“Người gạt ta, người gạt ta, Ân thúc sẽ không chết!” Lời nói của Mục Tương khiến Hàn Hàn gào lên khóc lớn, y lay thi thể Mục Ân vẫn mang theo hơi ấm, không thể lý giải rõ ràng vừa cùng người này hòa hảo, vì cái gì ngay sau đó lại mất đi hần.

Bên hồ tuyết bay không ngừng, nước mắt rơi xuống liền ngưng kết thành băng.

44. Quyển 2 - Chương 9-2

Bỗng nhiên, một giọng nói thanh lãnh còn mang theo chút trẻ con vang lên bên cạnh hai người.

“Cái kia, cái kia...”

Mục Tương hai mắt đỏ ửng quay đầu lại, thấy tiểu cung chủ của Phù Hoa cung Yến Khuyết đã đứng một bên. Yến Khuyết không ngừng nhìn về phía Mục Ân, trong tay còn cầm một chiếc hà bao tú công tinh xảo.

Thấy Mục Tương ngẩng đầu nhìn hần, Yến Khuyết lập tức chui vào giữa Hàn Hàn và Mục Ân, hần vội vàng cởi hà bao, đổ ra một viên dược hoàn màu đỏ mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Yến Khuyết đem dược hoàn nhét vào trong miệng Mục Ân, sau đó giữ cổ đẩy xuống, hần hần nói:

“Đây là tục mệnh dược hoàn nương giao cho ta, là bát sư thức lấy máu dược nhân của hần có hơn bách vị linh dược chế ra, chỉ cần còn một hơi thở, không, chỉ cần nửa hơi thở cũng được, ăn viên Triệu Tiểu Xuân tinh tâm lực tác phúc lộc duyên thọ tiểu dược hoàn này vào, cho dù đã bước vào quỷ môn quan, cũng có thể lập tức kéo trở về!”

Mục Tương cùng Hàn Hàn không ngờ tới Yến Khuyết lại đột nhiên xuất hiện, còn mang tới một viên dược hoàn, hai người đều sửng sốt, trơ mắt nhìn hần.

Yến Khuyết cho rằng bọn họ không tin, liền nói thêm: “Thật đấy, bát sư thúc của ta chính là Triệu Tiểu Xuân các ngươi vừa nói, nhất định sẽ cứu trở về được, các ngươi tin ta!”

Sau đó, Hàn Hàn nghe thấy người nằm trong lòng y, ho nhẹ một tiếng...

Nửa tháng sau, Hàn Sơn phái.

Tuyết đã rơi suốt mấy ngày qua, khí trời bỗng nhiên trong lành, Hàn Hàn bị ánh dương chiếu xuống có chút buồn ngủ, cầm kiếm múa trong viên tử, còn ngáp dài một cái.

“Sư huynh!” Bạch Linh chạy tới chỗ Hàn Hàn, lau mồ hôi trên trán nói: “Kim Hoa nói sương phòng người cho hắt quá nhỏ, chặn lại không đủ mềm, làm sao bây giờ?”

Hàn Hàn gãi gãi đầu, nói: “Đổi lại cho hắt không phải là được sao?! Dem chăn nệm trong phòng ta cho hắt đi. Dù sao ta vừa trở về cũng ngủ chưa đến hai ngày, chăn nệm kia là do A Tương lúc trước cho người đưa tới, so với Hàn Sơn phái ta cũng mềm mại hơn.”

Bạch Linh nói: “Nhưng còn đại sương phòng trống Mục thiếu gia thường ở, nếu cấp cho Kim Hoa, lúc Mục thiếu gia đến phải làm sao?”

Hàn Hàn khoát tay áo, vẽ mặt lưỡi nhác. “Đi đi đi, hắt đến Hàn Sơn của ta, ta phải để phòng cho hắt ngủ sao? Cứ để hắt ngủ ngoài đường đi!”

“Ngủ ngoài đường?” Bạch Linh vẽ mặt kinh ngạc, không biết Hàn Hàn đang nói thật hay giả.

Hàn Hàn liếc mắt nhìn Bạch Linh. “Người cũng đừng chạy lung tung nữa, thương vừa mới tốt lên một chút liền chạy tới chạy lui như vậy. Mấy chuyện còn lại để sư huynh đệ đi làm, mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi.”

Bạch Linh gãi gãi đầu. “Thế nhưng nếu để những sư huynh đệ khác đi, Kim Hoa căn bản không đếm xỉa tới bọn họ...”

“Người trở về phòng cho ta!” Hàn Hàn quát: “Cái đó là Tiểu Kim Hoa kia tối nay ta sẽ xử lý hắt! Người chính là tốt bụng quá, nên mới bị hắt giẫm lên đầu!”

Hàn Hàn vừa quát, cổ Bạch Linh liền co rút lại, tiếp theo vội vàng vàng chạy về sương phòng của mình.

Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, sau đó đứng phoir nằng thêm một chút, lúc này mới thông thả quay về đại sảnh.

Ngày ấy sau khi cùng Liễu Trường Nguyệt quyết đánh một trận, may mắn được Yến Khuyết trợ giúp, cứu về một mạng của Mục Ân.

Sau đó y cùng Mục Tương đưa Mục Ân trở về Tả Ý sơn trang, đợi Mục Ân được Mục Tương chăm sóc dần dần tốt lên, liền ly khai đến Thủy Nguyệt lâu đón Kim Hoa ra, cùng nhau trở về Hàn Sơn.

Cho dù trải qua những việc này, sau những phút giây sinh tử tựa như mọi chuyện đều có thể quên đi, nhưng đôi chút khúc mắc này vẫn tồn tại trong lòng Hàn Hàn, chưa hề biến mất.

Hàn Hàn vẫn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Mục Tương như thế nào, bởi vì được bảo hộ quá tốt, bởi vì cái gì cũng không cần làm, như vậy khiến y thực sự bất an. Y sợ nếu như cứ tiếp tục, nếu không phải mình chịu thua trước trở thành một con thỏ bông dựa vào Mục Tương mà sống, thì nhất định sẽ cùng Mục Tương âm ỉ một trận cực lớn, khiến quan hệ hai bên càng thêm tồi tệ.

“Chưởng môn sư huynh!”

Hàn Hàn tiến đại sảnh Hàn Sơn phái, liền có đệ tử chạy tới đón y. Y vừa mở miệng hỏi: “Làm sao?” Liền thấy một tiểu tiểu hài đồng bộ dạng khả ái ngồi trong phòng, hai chân còn đang lắc lư ghé trên, trên tay bưng một chén hương trà, nghiêm túc phẩm trà.

Hài đồng kia vừa thấy y đi vào, trên khuôn mặt ngây thơ xuất hiện một nụ cười hoàn toàn không hợp tuổi, nài thanh nài khí mà hô: “Hôn hôn Tiểu Hàn nhi a –”

Hàn Hàn bị đối phương kêu đến cả người nổi da gà, run lên một cái, tức giận nói: “Không phải đã bảo đừng gọi ta là Tiểu Hàn nhi! Còn có người sao lại ở chỗ này, ta còn tưởng người đã trở về!”

Tiểu Xuân tựa cằm nhìn y, sau đó cười cười gian xảo.

“Làm sao?” Hàn Hàn bị nhìn đến da đầu ngứa ngáy.

“Ta vốn là muốn trở về, nhưng mà, mã xa đi đến nửa đường nghe thấy các người xảy ra chuyện, cho nên mới quyết định quay lại.” Tiểu Xuân nói. Người truyền tin là thuộc hạ của Vân Khuynh. Khi Hàn Hàn biến mất lần trước khắp nơi nôn nóng đến độ nhân ngưỡng mã phiến (người ngã ngựa đổ), khi đó Vân Khuynh liền để lại vài người ở Tả Ý sơn trang và Hàn Sơn phái, lúc này cũng là nhờ những người kia còn chưa rút đi, Tiểu Xuân mới có thể nhận được tin tức.

Hàn Hàn vốn tưởng rằng Tiểu Xuân đang nói về chuyện tứ sư tử Yến Phù Hoa và Liễu Trường Nguyệt, nhưng không ngờ Tiểu Xuân tiếp tục mở miệng lại nói: “Nghe nói, người cùng tên khẩu tử nhà người cãi nhau a?”

“Cái, cái gì khẩu tử nhà ta?” Hàn Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Hảo hảo hảo, không phải khẩu tử nhà người!” Tiểu Xuân nói: “Là Mục Tương nhà người!”

“Không phải cũng thế!” Hàn Hàn đỏ mặt rống.

“Tình nhân chi gian a, sàng đầu sảo sàng vĩ hòa (cãi nhau từ đầu giường đến cuối giường lại hòa hoãn), ta và khẩu tử nhà ta cũng thế, thường xuyên nhất ngôn bất hợp, nhưng hai bên nhìn một chút, không bao lâu sẽ qua đi thôi.” Tiểu Xuân ôm trà trấn, thần tình nhàn tĩnh nói:

“Vừa rồi lúc ta lên núi trông thấy một người đứng dưới chân núi, rõ ràng muốn lên núi, lại sợ bị đuổi đi, bộ dạng đau khổ về mặt không biết nên làm sao cho phải thực sự là đáng thương. Người a, cái tính tình này cũng chỉ có Mục Tương mới chịu được, mất công ta đặc biệt xuất cốc đưa tới cho người xuân được tâm nhi phan phan nhất trực khiêu thiên thượng địa hạ tuyệt vô cận hữu (có một không hai) kia. Đến bây giờ cũng đã hơn nửa năm cư nhiên còn giận đối với hân, ta a, hoàn toàn không biết nên nên nói người như thế nào mới tốt, ai, thực sự là hận thiết bất thành cương (rèn sắt không thành thép)! ”

Hàn Hàn thẹn quá thành giận la lớn: “Người mới vậy! Cái tính tình này của người cũng chỉ có Đông Phương Vân Khuynh mới chịu được! Bừa bãi hạ thứ được loạn thất bát tao gì đó kia, ta thiếu chút nữa bị người hại...hại...” Hàn Hàn nói không được.

Tiểu Xuân cười gian đáp: “Hại mấy ngày mấy đêm không xuống được giường có phải không? Ai ai, người không cần phải nói, được của thần y thần y cũng đã tự mình thử qua, thực sự rất lợi hại!”

“Đáng giận!” Hàn Hàn bước tới, xách vạt áo Triệu Tiểu Xuân muốn đem hân ném ra ngoài cửa.

Lúc này, ngoài cửa lại có đệ tử báo lại: “Khởi bẩm chương môn sư huynh, Mục thiếu gia tới chơi!”

Tay Hàn Hàn run lên một cái, Tiểu Xuân lại từ trên không rơi xuống chỗ đang ngồi ban đầu.

Hàn Hàn sờ sờ mặt, phỉ phỉ y sam, về mặt vốn có chút khấn trương, nhưng y bỗng nhiên nhớ tới chính mình còn không có hoà hảo với tên đầu gỗ kia, lập tức thay đổi sắc mặt, hừ mạnh một tiếng.

“Bản chương môn công việc bận bịu, không rảnh tiếp đón loại người nhàn nhã không mời mà tới, nói cho hân biết, hân muốn làm gì tự mình đi mà làm, đừng tới làm phiền ta!” Nói xong, Hàn Hàn lập tức đi vào nội đường, chính là cước bộ do quá gấp gáp, hai chân vấp cái té nhào.

Tiểu Xuân phì một tiếng bật cười: “Nãi nãi cái hùng, xấu hổ cũng đừng chạy nhanh như vậy a!”

Lúc Mục Tương đi vào chỉ thấy Tiểu Xuân đang ngồi trong phòng bộ dạng khoan thai uống trà, chỉ thoáng sững sốt, lập tức chấp tay thi lễ nói: “Triệu đại phu hữu lễ!”

Tiểu Xuân thích người khác gọi hân là đại phu, hân vừa nghe thấy hai chữ đại phu tâm tình liền rất tốt, cũng mỉm cười ngọt ngào đáp lại, nói: “Mục huynh hữu lễ! Là tới tìm Tiểu Hàn sao? Thật không may, Tiểu Hàn vừa rồi rõ ràng vẫn ở đây, nhưng người vừa xuất hiện, hân lại biến mất rồi.”

Mục Tương cười khổ gật đầu. “Ta ở ngoài cửa đã nghe thấy lời hân nói rồi.”

“Hân hình như rất giận người a!” Tiểu Xuân thông thả nhấp một ngụm trà.

Mục Tương nửa ngày không đáp.

Tiểu Xuân trừng mắt nhìn, vẻ mặt tinh quái cùng bề ngoài trẻ con động lòng người kia hoàn toàn không tương xứng.

Tiểu Xuân nói: “Người người này cũng không có gì không tốt, ngay cả đôi khi có đầu gối một chút, Tiểu Hàn nhi cũng chỉ có chút tâm tư mà thôi, người thế nhưng cũng đoán không ra. Bất quá không sợ, có thần y ta ở đây, bệnh gì cũng chữa được hết, người cứ việc nói, Triệu Tiểu Xuân phao được xong, đảm bảo bệnh tương tư của người không bao lâu sẽ khỏi!”

Mục Tương bị vẻ mặt khoa trương của Tiểu Xuân chọc cho thiếu chút nữa bật cười, nhưng vẻ mặt hần vẫn thần nhiên, mang theo chút ưu sầu, giống như viên sơn thúy thụ vào ba tháng Giang Nam kia, khói sóng mật mù, tựa như ảo mộng, dật nhả đến mức tưởng như không thật.

Tiểu Xuân không nhịn được sờ sờ cằm, phát hiện Mục Tương này nguyên lai thật đúng là một mỹ nam tử hiếm có, khó trách tâm Hàn Hàn đóng chặt trên người hần, có lấy búa cũng chẻ không ra.

Mục Tương buông mắt nói: “Hết thấy đều là lỗi của ta, là ta phá hư tâm ý của Tiểu Hàn. Ta đã nhiều ngày tự mình suy nghĩ, mới hiểu được ý tứ trong lòng Tiểu Hàn.”

“Úc?” Đây thực thú vị, chẳng lẽ tên đầu gối này đã thông suốt? Tiểu Xuân hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào Mục Tương.

Mục Tương chậm chạp nói: “Bởi vì mất đi rồi có lại, ta luôn sợ hãi sẽ lại mất đi Tiểu Hàn, cho nên tư tâm đưa hần nhốt trong lòng, ta lừa gạt hần, giấu diếm hần, chỉ vì muốn hần rời xa nguy hiểm. Chính là hần một người tâm cao khí ngạo như vậy, đem hết thấy đều giao cho ta, lại để ta đối đãi như vậy, cũng khó trách hần lại sinh khí.”

Tiểu Xuân liên tục gật đầu. “Người ta đường đường chính là chưởng môn một phái, luận địa vị giang hồ còn lớn hơn thiếu trang chủ người một tầng. Người muốn hần trốn sau lưng người, đích thực là coi thường hần.”

Mục Tương khẽ nhú mày, vẻ mặt tràn ngập phiền não. “Nhưng ta tuyệt đối không nghĩ muốn hạn chế hần, ta chỉ là không muốn hần bị thương, không muốn hần có điều gì ngoài ý muốn.”

Tiểu Xuân hỏi: “Vậy người có đem những lời này nói qua với hần chưa?”

Mục Tương lắc đầu. “Chuyện cho tới bây giờ chỉ sợ hần sẽ không nguyện nhìn mặt ta nữa...Tiểu Hàn hần có khi dễ tức giận rồi hết cũng nhanh, nhưng cũng có khi...”

Tiểu Xuân đảo mắt, giống như đang đánh giá điều gì, sau đó chợt nhếch mép cười với Mục Tương, nói: “Đúng rồi, nghe nói người lúc trước cùng tỷ phu bạc tình quả tính của tứ sư tỷ ta đánh nhau một trận, tình hình thế nào?”

Mục Tương nghe thấy Tiểu Xuân nhắc tới việc này, thần sắc trên mặt mới dần ra một chút. “Nói đến chuyện này còn phải cảm ơn Triệu đại phu, ngày ấy may mà nhờ linh dược do người sở chế trong tay Yến tiểu cung chủ, lúc ấy mới có thể kịp thời cứu tính mạng thúc thúc ta, chỉ là dùng đi một viên dược hoàn hộ mệnh của Yến tiểu cung chủ, ân huệ này không biết nên hoàn lại như thế nào.”

Tiểu Xuân khoát tay áo. “Vật kia vốn là để cho người cần thiết ăn, làm thêm một ít là được. Ngược lại võ công của tứ sư tỷ phu ta có cao không? Người chống lại hần khẳng định đánh nhau rất lợi hại đi? Sao, thương có nặng không?”

Mục Tương sững sờ, đáp: “Làm phiền Triệu đại phu quan tâm, hôm ấy đánh một trận tóc chiến tóc quyết may mắn thắng lợi, bị thương cũng không nặng lắm.”

Tiểu Xuân buông trà trắng trong tay, từ trong lòng ngực lục lọi, lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ màu hồng. Hần lấy một viên dược nói với Mục Tương: “Mở miệng ra!”

Mục Tương không hề hoài nghi mở miệng, để Tiểu Xuân đem dược hoàn kia bỏ vào trong miệng hần.

“Đây là?” Sau nuốt dược, Mục Tương mới hỏi.

Tiểu Xuân leo xuống ghế, đi đến trước mặt Mục Tương, nhón chân vươn tay đặt trước ngực Mục Tương, thôi động nội lực hóa khai dược tính.

Cơ hồ trong nháy mắt, một cơn đau kịch liệt đột nhiên xuất hiện trong cơ thể Mục Tương, khiến bụng hắn khuấy đảo, sau đó từ cổ họng bốc lên một cỗ tinh diễm, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu Xuân bật cười cạc cạc: “Hiện tại, bị thương rất nặng rồi!”

Mục Tương chỉ cảm thấy toàn thân hư nhuyễn, cả người lung lay sắp đổ, hắn khó hiểu nhìn về phía Triệu Tiểu Xuân, nhưng người này lại cười đến vô tâm vô phế, nói: “Hăng hái lên một chút a đầu gối! Cũng đã giúp người làm đến mức này, đừng có để Tiểu Hàn nhi có cơ hội chạy thoát khỏi tay người nữa! Giữ chắc một chút a –”

45. Quyển 2 - Chương 10

Khi đệ tử báo lại Mục Tương xảy ra chuyện, Hàn Hàn còn đang ở trong phòng cùng Kim Hoa vì chuyện của Bạch Linh mà đầu vô, Hàn Hàn vừa nghe thấy liền vội vàng chạy tới đại sảnh, bỏ lại Kim Hoa không chút thú vị chống cằm ngoạn bôi trần, ngáp dài một cái.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hàn Hàn vừa đi vừa hỏi.

Đệ tử khấn trương đáp: “Cũng không biết như thế nào, Mục thiếu gia cùng Triệu đại phu nói chuyện vài câu, sau đó lại đột nhiên nôn ra mấy ngụm máu.”

Đến khi Hàn Hàn chạy tới đại sảnh vừa nhìn, sợ tới mức hồn vía đều bay đi mất, Mục Tương cong người sắc mặt tái nhợt, không chỉ trên thanh y, ngay cả trên mặt đất cũng đều là vết máu tươi.

Này đầu phải là nôn ra mấy ngụm máu, rõ ràng đã muốn nôn ra cả chậu rồi!

“A Tương!” Hàn Hàn kinh hách quá độ lo lắng chạy vào, đem Mục Tương ôm chặt vào lòng, Mục Tương sắc mặt tái nhợt, thở ra thì nhiều nhưng hít vào rất ít, bộ dạng suy yếu đến mức nửa câu cũng nói không nên lời.

Hàn Hàn thần sắc kích động, quay sang nhìn Triệu Tiểu Xuân đứng ngay bên cạnh hai người hỏi: “Hắn đây là làm sao, như thế nào ta mới đi vào một lát, liền thổ huyết thành ra thế này?”

Tiểu Xuân sắc mặt ngưng trọng nói: “Mục Tương bị trọng thương!”

“Trọng thương? Làm sao có thể!” Hàn Hàn cả người như sắp loạn.

Tiểu Xuân mặt không đỏ thở không gấp nói: “Hắn mấy ngày trước nhất định là cùng người ta đánh nhau liều chết đúng không? Tâm thần hao tổn quá lớn, tâm mạch lại bị chấn thương, lại do liên tục không được nghỉ ngơi làm việc vất vả, hơn nữa cũng không được ai quan tâm, thành ra trong lòng tích tụ bệnh tình chuyển biến xấu, mới phun ra nhiều máu như vậy.”

“A!” Hàn Hàn vội la lên: “Nhất định là mấy ngày trước khi cùng Liễu Trường Nguyệt tỷ thí bị thương, ta cho rằng hắn không sao, nguyên lai hắn lại gạt ta! Vậy làm sao bây giờ, Tiểu Xuân, vậy nên làm cái gì bây giờ? Thổ huyết thành như thế này, có nguy hiểm tới tính mạng không?”

Mục Tương bị Hàn Hàn gắt gao ôm vào lòng đầu vưng mục huyễn tứ chi vô lực, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không được. Nhìn thấy Hàn Hàn lo lắng như vậy, thậm chí ngay cả hốc mắt cũng đều đỏ lên, hắn vốn muốn bảo người này đừng thương tâm, nhất thiết không nên khấn trương, chỉ là tay của hắn vừa khẽ nhấc lên, liền bị người nắm thật chặt.

Độ ấm từ lòng bàn tay Hàn Hàn truyền đến khiến hắn cảm thấy vô cùng ấm áp, không nỡ buông ra... Vì thế... liền cũng... tiểu tiểu tư tâm tựa đầu gối lên vai người này, để người này đỡ lấy hắn.

Đều đã quên, cùng là nam tử, để có thể sánh bước đứng bên nhau, hắn nguyện vì người này chống đỡ một mảng trời, người này cũng sẽ nghĩ như vậy, bằng lòng vì mình trả giá hết thấy.

“Tiểu Hàn...” Mục Tương thì thào nói ra tên người này, thanh âm thật nhỏ cơ hồ ngay cả mình cũng không nghe được, thế nhưng Hàn Hàn lại dùng sức nắm lấy tay hắn.

Hàn Hàn thanh âm run run, hỏi: “Người nhất định có thứ thuốc nào có thể chữa khỏi nội thương của hắc chủ? Mau lấy mấy viên ra đây để hắc chủ ăn a!”

Tiểu Xuân bĩu môi. “Cho dù có linh đan diệu dược, thiếu người chăm sóc cũng vô dụng. Hàn chủ môn không phải sự vụ bọn bề, không rảnh tiếp đón loại người nhàn hạ không mời mà tới, còn muốn người ta thích làm gì thì làm sao? Hắc chủ vậy ta xem ra làm cái gì cũng không xong, chỉ có chờ chết, họ Triệu ta mới không muốn lãng phí linh đan diệu dược cứu một người không ai chăm sóc, cuối cùng cũng phải chết.”

“Ai nói hắc chủ không ai chăm sóc?” Hàn Hàn quát: “Đem dược cho ta, ta sẽ chiếu cố hảo hắc chủ!”

Một tiếng quát này của Hàn Hàn, cổ Tiểu Xuân liền rụt lại, hô: “Ai nha, xin thuốc mà còn hung như vậy, người xem đại phu đều là người dễ khi dễ, tùy người đem đi nghiền nặn sao?”

“Triệu Tiểu Xuân!” Hàn Hàn rống đến đỏ mặt tía tai, nước mắt đều nhanh rơi xuống.

“Cho người.” Vừa thấy Hàn Hàn hốc mắt nổi lệ, Tiểu Xuân không nói hai lời lập tức ngoan ngoãn đem thương dược giao cho Hàn Hàn. “Một ngày ba lượt, tổng cộng mười ngày. Ăn nhiều tiết heo tiết vịt một chút, không bao lâu là khỏe.”

Gian phòng ban đầu Mục Tương ở đã đem cho Kim Hoa, Hàn Hàn liền đưa người mang về phòng mình an trí.

Khinh thủ khinh cước uy Mục Tương ăn xong dược, lại đun thêm chút nước ấm giúp hắc chủ lau hết vết máu trên người, y xoay vòng vòng từ trong phòng ra ngoài phòng, ngay cả Kim Hoa yêu quý đứng từ xa thò đầu vào nhìn y hai lần cũng không để ý.

Mục Tương mê man mấy canh giờ sau khi tỉnh lại, phát hiện cảm giác khó chịu trên người không những đã biến mất, hít thở so với lúc trước cũng dễ dàng hơn, trừ bỏ tay chân vẫn còn vô lực ra, cũng không có chỗ nào không ổn.

Chính là Hàn Hàn vẻ mặt tái nhợt ngồi bên giường, bộ dạng kia nhìn thấy khiến Mục Tương đau lòng không thôi.

“Tiểu Hàn, Tiểu Hàn...” Mục Tương cố gắng khởi động thân hình, hắc chủ muốn người này an tâm, không muốn y vì mình mà thương tâm. “Ta không sao, người đừng lo lắng.”

Hàn Hàn lập tức ngồi lên giường đè Mục Tương xuống, vội vàng nói: “Nôn ra cả một chậu máu kia sao có thể không có việc gì! Người hảo hảo nằm nghỉ cho ta đừng ngồi dậy, nếu còn thổ huyết ta sẽ không tha cho người!”

Mục Tương cười khổ. Đám máu kia chính là khổ nhục kế Triệu Tiểu Xuân vì hắc chủ mà làm ra, hắc chủ nghĩ muốn mở miệng giải thích, nhưng Hàn Hàn lại sớm hơn một khắc che lấy miệng hắc chủ, hai mắt đỏ hồng nói:

“Được rồi, ta không bao giờ cãi nhau với người nữa, việc này tất cả đều là ta sai, ta không nên biết rõ người tất cả đều là vì tốt cho ta, nhưng vẫn hành động theo cảm tính nổi giận với người. A Tương, người hảo hảo dưỡng thương, sớm khỏe lên, người mới vừa rồi nôn ra nhiều máu như vậy thật sự là muốn hù chết ta.

Lúc người nhắm mắt lại ta luôn nghĩ, nếu người không bao giờ mở mắt ra nữa thì làm sao đây? Ta thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ với người, nhưng luôn làm người thương thân, còn không phát hiện người bị trọng thương. A Tương, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, về sau vô luận như thế nào ta đều sẽ nghe lời người, người phải nhanh chóng khỏe lại, ở cùng một chỗ với ta... trải qua những ngày sau này...”

Hàn Hàn thực sự là bị đám máu kia dọa sợ, y chưa bao giờ cho rằng Mục Tương là một người dễ dàng ngã xuống như vậy, cho dù phải đối mặt với địch nhân có bao nhiêu cường đại, Mục Tương đều là du nhận hữu dư (thành thạo, điều luyện). Nhưng nguyên lai một điểm cũng không phải, người này cùng y đều là người bằng xương bằng thịt, chỉ cần chút sai lầm nhỏ, liền mất đi, sẽ không thể trở về.

Mục Tương nhìn bộ dạng của Hàn Hàn, trong lòng muôn vàn loại tư vị không nói nên lời. Hắc chủ tay Hàn Hàn, dùng thanh âm khàn khàn trầm giọng nói:

“Không, kỳ thực người sai là ta, là ta không nghĩ cho người, không biết điều bận tâm trong lòng người. Trước kia chúng ta là bằng hữu, là huynh đệ, núi đao biển lửa đều cùng nhau, sau này người bộc lộ lòng mình, ta lại quá mức tự cho mình là đúng, cho rằng chỉ có đem người bảo hộ chu toàn không để người chịu một chút thương tổn nào, mới là đối tốt với người.

Tiểu Hàn, ta nghĩ rất lâu cuối cùng mới hiểu, người không phải thứ gì phụ thuộc vào ta, người là một nam tử đỉnh thiên lập địa. Từ bây giờ về sau ta sẽ thử buông tay ra, cố gắng buông người ra. Chính là có thể ta sẽ không thể làm tốt, sẽ lại chọc giận người sinh khí, những chỉ cần người nói cho ta biết, ta sẽ sửa.”

Lời nói của Mục Tương khiến Hàn Hàn nhú mảy, hai mắt y rừng rừng, nước mắt cơ hồ muốn rơi xuống.

“Làm gì toàn nói mấy lời buồn nôn này, rốt cuộc là ai dạy người!” Hàn Hàn chịu không được cả khuôn mặt đều muốn vặn vẹo. Người này trước kia rõ ràng rất đứng đắn cơ mà!

“Những lời này đều là suy nghĩ trong lòng ta.” Mục Tương ôn nhu nói: “Trong tim ta sớm đã tràn ngập đều là người, một chút cũng không buồn nôn.”

“Đừng nói nữa!” Hàn Hàn viền mắt phấp phấp, hai gò má trong nháy mắt đỏ ửng. Mục Tương lại có loại bản lĩnh này, mỗi câu mỗi chữ khắc sâu vào tim y, khiến y không thể chống đỡ.

Mục Tương nhẹ nhàng cầm tay Hàn Hàn, nói: “Tiểu Hàn, chúng ta sau này đừng giận nhau nữa, mỗi lần chỉ cần người vừa bỏ đi, ta không nhìn thấy người, trong lòng liền thấy trống rỗng, ban đêm cũng không cách nào chìm vào giấc ngủ.”

Hai má Hàn Hàn đỏ đến càng lúc càng lợi hại, y vội vàng khịt khịt vài cái, mở miệng muốn nói gì đó, lại nói không ra.

Mục Tương nhìn Hàn Hàn, hướng y cười nhạt. Nụ cười yếu ớt kia mang theo mê hoặc vô hình, khiến tim Hàn Hàn lại nhảy lên vài cái.

Hàn Hàn ghen lời lúng ta lúng túng, mà Mục Tương chính là nắm tay Hàn Hàn, trong lòng bàn tay y vỗ về qua lại, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

Hàn Hàn đứng ngồi không yên, thần sắc của Mục Tương ngược lại trầm ổn như sơn, yên lặng hồi lâu không nói gì, chỉ có ánh mắt hai người hoà vào nhau, chậm rãi hưng khởi chút nhu tình trong không khí.

“... A... A Tương...” Khi ngón tay Mục Tương dần dần xoa lên cánh tay của Hàn Hàn, cảm giác tê dại kia cuối cùng cũng khiến y nhịn không được lên tiếng.

“Sao?” Mục Tương hỏi.

“Người, người đừng sờ tay của ta mãi thế...” Hàn Hàn lắp bắp nói.

Mục Tương nói: “Nhưng mà da của Tiểu Hàn mềm mại thực thích, trơn mà không hề dính, khiến ta rất muốn chạm vào. Hơn nữa chỉ nhìn như vậy, lại khiến người ta không nỡ buông ra, thực nghĩ muốn cắn một cái.”

Hàn Hàn nghe vậy ngậy ra, xấu hổ đang muốn đem tay mình từ Mục Tương bên kia rút về, nhưng Mục Tương lại kéo tay Hàn Hàn tới gần, cúi đầu, chậm rãi hôn lên mười đầu ngón tay của Hàn Hàn.

Mỗi một lần đôi môi của Mục Tương hạ xuống, chạm đến đầu ngón tay, cảm giác mềm mại kia khiến Hàn Hàn chấn động. Nụ hôn toàn tâm toàn ý như vậy, ôn nhu như vậy, ngọt ngào đến bất khả tư nghị.

“Này... không phải cần a...” Hàn Hàn nói.

“Ta sao lại nỡ cần người.” Lúc Mục Tương nói vậy, mang trên mặt nụ cười thản nhiên.

Hắn khẽ nhú mảy, sắc mặt tái nhợt, mái tóc đen dài xoa xuống giường, vạt áo khép hờ, lộ ra bờ ngực trắng nõn. Bởi vì bị thương mà hơi thở có phần nóng rực, bộ dạng mỏng manh chưa từng thấy qua lúc này lại không hề che giấu hiện rõ trước mắt Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhìn thấy Mục Tương như vậy không khỏi tim đập càng nhanh, hơi thở cũng gấp gấp hơn.

Nhất là khi người này khẽ chớp mắt, hàng mi dày đậm như lông vũ kia phiến động, nghi hoặc phát ra thanh âm khàn khàn vô lực, hỏi “Làm sao vậy?”, bộ dạng nhu nhược không hề làm bộ kia, lại khiến cho Hàn Hàn rung mình một cái, không chịu thua kém mà có phản ứng.

Hàn Hàn nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đè Mục Tương xuống.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, Hàn Hàn nghĩ thầm, áp chế xuống là được rồi.

Nhẹ nhàng chạm vào đôi môi khô khốc của đối phương, Mục Tương chẳng những không tránh né, ngược lại nhu thuận mà mở miệng, mặc y xâm nhập.

Y liếm liếm hàm răng người này, vuốt ve hàm trên cùng đầu lưỡi, mút lấy vị ngọt trong miệng, mỗi một chỗ đều lật qua một vòng, không muốn dễ dàng buông tha.

Tay Mục Tương vòng trên lưng y, vỗ về lưng y, hơi thở của hai người đều dần trở nên hỗn loạn, nhiệt độ trong cơ thể cũng theo đó lên cao.

Hàn Hàn cắn cắn cái cằm trơn bóng của Mục Tương, thoáng nghi hoặc thở dốc hỏi: “Vì, vì sao đã ăn giải được, ta còn nghĩ muốn chạm vào người như vậy? Kỳ, kỳ thực thứ Triệu Tiểu Xuân đưa tới căn bản không phải giải được đúng không?”

Mục Tương khẽ cười một tiếng, vươn tay bắt lấy phân thân đã ngạnh lên của Hàn Hàn.

Hàn Hàn bị hấn nắm như vậy, tưởng đến lợi hại hơn, cơ thể cũng mềm nhũn, cả người tựa vào trong ngực của Mục Tương, chỉ có cái miệng hơi cong lên, hai đầu gối tách ra quỳ tại hai bên Mục Tương.

Mục Tương một tay vỗ về chơi đùa trụ thân của Hàn Hàn, một tay dọc theo thắt lưng trượt xuống, xâm nhập vào bí cảnh giữa hai hông y. Khinh nhu đề áp, thông thả vuốt ve, ngón tay từ một tầng thành hai, sau đó xoa xoa thắt lưng Hàn Hàn, để y chậm rãi ngồi xuống.

“Y sam, y sam còn chưa cỡi...” Hàn Hàn lộ ra có chút khó chịu cùng không được tự nhiên.

“Không cỡi cũng không sao.” Mục Tương ôn hòa mà kiên định để Hàn Hàn đưa hấn nuốt vào.

“Ấn...” Hàn Hàn nhả ra nuốt vào dục vọng của Mục Tương, vòng eo khẽ nâng lên, mang theo tiếng rên rit trầm thấp.

Động tác không chậm chạp cũng không dây dưa, nhất thượng nhất hạ đều gắt gao bao lấy Mục Tương, khiến Mục Tương khuôn mặt vốn tái nhợt nhiễm một tầng đỏ ửng, khẽ nhú mào, mang theo mị sắc.

Mục Tương nằm giữa trên giường hôm nay chính là suy yếu mà vô lực, Hàn Hàn chưa từng thấy qua biểu tình như vậy của Mục Tương, tuần mỹ nam tử luôn luôn sừng sững không hề lay chuyển kia, hiện giờ lại diện sắc đỏ bừng nằm dưới thân y.

Có loại ảo giác... tựa như có thể đối người này muốn làm gì thì làm, Hàn Hàn dùng đạo khó nhận được một trận co rút, khiến chiếc cổ trắng ngần của Mục Tương ngửa ra sau.

Y chậm rãi lay động thắt lưng của mình, nhất khởi nhất lạc, thật sâu nuốt vào hạ nhân hỏa nhiệt dâng trào, nhận không được thấp giọng hô: “A Tương, A Tương!”

Biên độ điều động dần tăng cao, tiếng nước sách sách cũng từ nơi giao hợp kịch liệt truyền ra.

Mục Tương gắt gao giữ chặt thắt lưng mềm dẻo của Hàn Hàn, hai chân kéo căng, trong tầm mắt mờ lung của hấn, khóe mắt Hàn Hàn chứa đầy xuân tình, chuyên chú ngắm nhìn hấn, chưa hề rời đi dù chỉ một chút. Trái tim và ánh mắt của người này, gắt gao dính chặt trên người hấn.

Hàn Hàn lên cao trào trước, trọc dịch màu trắng ngà bắn tung toé lên ngực Mục Tương.

Hàn Hàn dừng động tác, hai tay chống trên bụng Mục Tương vội vàng thở dốc, phân thân hơi rũ xuống vẫn run run nhỏ xuống từng giọt bạch trọc, dịch thể ẩm áp chảy tới giữa bụng Mục Tương.

Mục Tương xoay người đem Hàn Hàn mặt đã đỏ ửng áp chế, ngay khi Hàn Hàn còn chưa kịp phản ứng, liền nhắc đùi phải của người này lên, đem tiết tử đầy hỏa nhiệt dùng sức đưa vào.

“Ân a...” Ngay một khắc kia Hàn Hàn hai mắt lấp đầy sương mù, từ cổ họng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ, giọng nói câu nhân kia khiến Mục Tương run lên, sau đó hung hăng mà lao tới.

Hàn Hàn còn chưa hoàn hồn từ những đợt khoái cảm lúc trước, lại bắt đầu tiến vào một đợt lốc xoáy khác cấp thiết hơn.

Phân thân của Mục Tương ngạnh đến bất khả tư nghị (unbelievable), khiến y cảm thấy chính mình như muốn nứt ra.

Tình triều hung mãnh tựa như cuồng phong hải lãng, một lần lại một lần chỗ bị va chạm, khiến Hàn Hàn run rẩy bật ra tiếng thét chói tai.

Nhưng tiếng kêu của y cũng không làm Mục Tương dừng động tác, ngược lại càng thêm kịch liệt, đến tận khi y vô pháp chống đỡ, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Trước khi ngắt đi Hàn Hàn hoảng hốt nghĩ, Triệu Tiểu Xuân không phải nói Mục Tương bị nội thương rất nghiêm trọng, cần phải có người chăm sóc mới có thể khỏi sao?

Rõ ràng là nôn ra nhiều máu như vậy, như thế nào, như thế nào hiện giờ có thể như long tinh hổ mãnh vậy, liên tục đâm vào, liên tục va chạm...

Thất lưng, thật đau...

Cái mông, muốn nứt ra rồi...

Triệu Tiểu Xuân tên tử tử tử tử kia nhất định, lại gạt người...

Sáng sớm hôm sau Hàn Hàn vừa tỉnh, nhìn thấy người gối đầu ngủ bên cạnh, trong lòng liền nổi lên một tư vị ngọt ngào.

Mục Tương lúc này mặc dù còn có chút tái nhợt, nhưng khuôn mặt an ổn thỏa mãn, bên miệng còn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, vẫn ngủ say không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hàn Hàn lưu luyến nhìn người này một hồi lâu, mới nhớ tới còn phải đi tìm người tính sổ.

Y khẽ hôn lên mặt Mục Tương, nói: “Ngủ ngon.” Liền đứng dậy mặc quần áo, chạy tới khách phòng tìm Triệu Tiểu Xuân.

Chính là khi y tới khách phòng, bên trong sớm đã trông không hoàn toàn không có bóng dáng của tiểu tử kia.

Hàn Hàn hỏi đệ tử, biết Tiểu Xuân mới đi không lâu, lập tức vận khinh công đuổi theo, cuối cùng, ở sườn núi phát hiện một chiếc mã xa màu trắng đang lắc lư đi về phía chân núi, trên xe còn truyền đến tiếng hát.

“Triệu Tiểu Xuân –” Hàn Hàn đứng giữa đường, cách mã xa vài thước cao giọng hô.

Mã xa chậm rãi dừng lại, giọng ca cũng im bật. Màn cửa được vén lên, một thanh niên mặt như quan ngọc tiêu sái sáng lãng bước xuống.

Thanh niên kia mặc một chiếc áo khoác màu trắng, cũng màu với chiếc giày hoa mang dưới chân, mái tóc trắng như tuyết tung bay theo gió, trong đôi mắt tinh ranh còn mang theo một tia trêu chọc, vừa thấy Hàn Hàn liền hô: “Tiểu Hàn nhi sao thức dậy sớm thế, như thế nào, hôm qua không mệt người sao?”

Thanh niên không phải ai, chính là Triệu Tiểu Xuân đã lấy lại bộ dạng ban đầu.

Hàn Hàn đi tới trước người Tiểu Xuân, trong lòng vốn có vô số oán niệm, nhưng sau khi thấy người này, lại không cách nào phát giận.

Hàn Hàn nhìn nhìn Tiểu Xuân, hỏi: “Nội thương khỏi hẳn rồi?”

Tiểu Xuân gật đầu cười nói: “Đại khái không đáng lo nữa, cho nên cũng đã lớn trở lại.”

Hàn Hàn lại nhìn mã xa. “Vân huynh đệ...”

“Ngủ bên trong.” Tiểu Xuân nháy mắt nói: “Hắn hôm qua cũng mệt mỏi.”

Hàn Hàn liền ho mấy tiếng, không muốn nghĩ xem cái Tiểu Xuân gọi là “cũng mệt mỏi” Là có ý gì.

Hàn Hàn dừng một chút, mới nói: “Người... Phải đi sao?”

Tiểu Xuân đáp: “Ta lần này đi thuần túy chỉ để thăm người, ở ngoài lâu như vậy cũng là chuyện ngoài ý muốn, người và Mục Tương bây giờ cũng không sao nữa, ta đây cũng nên ly khai.”

“Không thể ở lâu thêm một chút sao?”

“Bên ngoài thị phi nhiều nguy hiểm cũng nhiều, Vân Khuynh không muốn ta lưu lại lâu, ta cũng không muốn khiến lo lắng.” Tiểu Xuân nói như vậy.

“Vậy, sau này gặp lại.” Hàn Hàn trong lòng vạn phần không muốn, nhưng vẫn phải tiễn Tiểu Xuân đi.

Tiểu Xuân cười vỗ vỗ bả vai Hàn Hàn, xoay người lên xe.

Mã xa chậm rãi di chuyển, bên trong xa sương truyền đến tiếng thì thầm nho nhỏ, Hàn Hàn biết đó là Tiểu Xuân đang cùng Vân Khuynh nói chuyện. Hai người này gặp nhiều khó khăn mới được ở bên nhau, vốn đã ẩn cư sơn lâm không màng thế sự, lại đặc biệt vì y mà đến đây, tác hợp y cùng Mục Tương.

Tiểu Xuân thích trêu chọc người khác, chính là bởi vì tâm tính trẻ con.

Có thêm bao nhiêu bất mãn, chỉ cần nhớ tới hết thấy những gì người này đã làm vì mình, liền tan biến không còn dấu vết.

Hàn Hàn nhìn theo hướng Tiểu Xuân rời đi. Người đó, chính là sinh tử chí giao của y, có lẽ từ nay về sau cũng không cách nào gặp lại, nhưng những mặt tốt của hắn, y sẽ vĩnh viễn khắc trong tâm.

“Hắn đi rồi?” Bên cạnh truyền đến thanh âm của Mục Tương.

“Ân!” Hàn Hàn không quay đầu lại, cho dù Mục Tương nắm lấy tay mình.

Sáng sớm mặt trời vừa mọc, trên những tán cây trong rừng còn phủ một tầng sương mỏng.

Gió núi thổi qua, hàn ý dần lan tỏa.

Mục Tương cùng Hàn Hàn sóng vai đứng cạnh bên nhau, nhìn về con đường nhỏ phía xa nơi chiếc mã xa màu trắng đã gần như biến mất, nhìn hai người kia theo chiếc xe rời đi.

Tay nắm thật chặt, mười ngón giao triền, lòng bàn tay truyền đến ấm áp, chảy vào lòng hai người.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn quý trọng lẫn nhau, giống như hai người kia quý trọng đối phương, cho đến khi sông cạn đá mòn, cho đến lúc địa lão thiên hoang.

“Đúng rồi, Tiểu Hàn,” Mục Tương nói: “Cha và nương mấy ngày trước đã trở lại, nói muốn gặp người.”

“Cái gì!?” Hàn Hàn xanh mặt.

“Như thế nào bị dọa đến như vậy? Bọn họ cũng không phải yêu ma quỷ quái.” Mục Tương hỏi.

“Cái, cái kia, có thể nói ta vừa nhận chức chức môn, cho nên tạm thời không rảnh đến thăm hỏi hai vị lão nhân gia họ không?” Hàn Hàn luống cuống không biết làm sao, nhãn thần dao động.

Yêu ma quỷ quái... Nhạc phụ nhạc mẫu đương nhiên không phải yêu ma quỷ quái, ai cũng biết đó là thứ so với yêu ma quỷ quái còn khủng bố hơn! Huống chi y còn lừa gạt nhi tử tuổi trẻ tài cao nhà bọn họ, khiến nhi tử của họ từ nay về sau không có hi vọng cưới vợ!

“A? Nhưng ta nghĩ bọn họ đã sớm đến Hàn Sơn rồi.” Mục Tương nói.

“Dát –” Hàn Hàn vừa nghe, sợ tới mức nhảy dựng lên,

“Tiểu Hàn...” Mục Tương bắt đắc dĩ phì cười.

— toàn thư hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-am-tuong-tu>